Masako, prințesa samurailor

JOCELYNE GODARD

Nemira Damen tango

Povestea unei figuri celebre din istoria Japoniei, povestea lui Masako, o femeie sclipitoare, energică și instruită, care a întruchipat până în ultima clipă valorile războinice și triumful clanului său, deschizând calea unei seculare dinastii de samurai.

Soția lui Minamoto Yoritomo, devenit primul shogun al Japoniei în 1192, Masako a fost nevoită toată viața să iubească și să urască deopotrivă, să țească intrigi la Curte și să-și apere numele. În vremurile tulburi, când între clanuri se purtau lupte sângeroase, Masako și-a susținut soțul, ajungând să pună ea însăși mâna pe arme. Dar în egală măsură a fost silită să își apere locul și rangul în fața celorlalte femei, care își fluturau farmecele ademenitoare prin faldurile chimonourilor.

„Viața lui Masako este, de la un capăt la altul, guvernată de două mari pasiuni: soțul ei, pe care îl idolatrizează, și propria sa ambiție, cu ținte imposibil de atins."

Critiques Libres

„Povestea romanțată a unui celebru personaj istoric, romanul lui Jocelyne Godard îmbină cu mult rafinament luptele pline de cruzime dintre clanuri și viața intimă și tumultuoasă a lui Masako."

Bonnes Soirées

ISBN 978-606-579-219-7

nemira.ro

De același autor,
la Editura Nemira a apărut

Evantaiul lui Yasumi

JOCELYNE GODARD s-a născut în Mans și actualmente locuiește la Paris. Fostă jurnalistă de investigații și fotografă, a renunțat la stresul și emoțiile presei și s-a dedicat literaturii și artei. A înființat și a condus *Sépia,* o revistă de artă și poezie, și și-a dedicat cunoștințele și talentul scrierii de romane care aduc în prim-plan femei din trecut, fie ele celebre sau mai puțin cunoscute, uitate sau pur și simplu de nimeni știute.

O altă serie de succes a scriitoarei Jocelyne Godard se oprește asupra iubirilor femeilor celebre. Zece doamne vestite din toate timpurile, dintre care le amintim pe Sarah Bernhardt, George Sand, Isadora Duncan, regina Margot ori Lucrezia Borgia, își dezvăluie tainele inimii sub condeiul neobosit al lui Jocelyne Godard.

Editura Nemira vă propune seria japoneză compusă din două romane: *Evantaiul lui Yasumi* și *Masako, prințesa samurailor.*

Masako, prințesa samurailor

JOCELYNE GODARD

Traducere din limba franceză
DIANA MORĂRAȘU

NEMIRA

Harta provinciilor Japoniei în perioada Kamakura

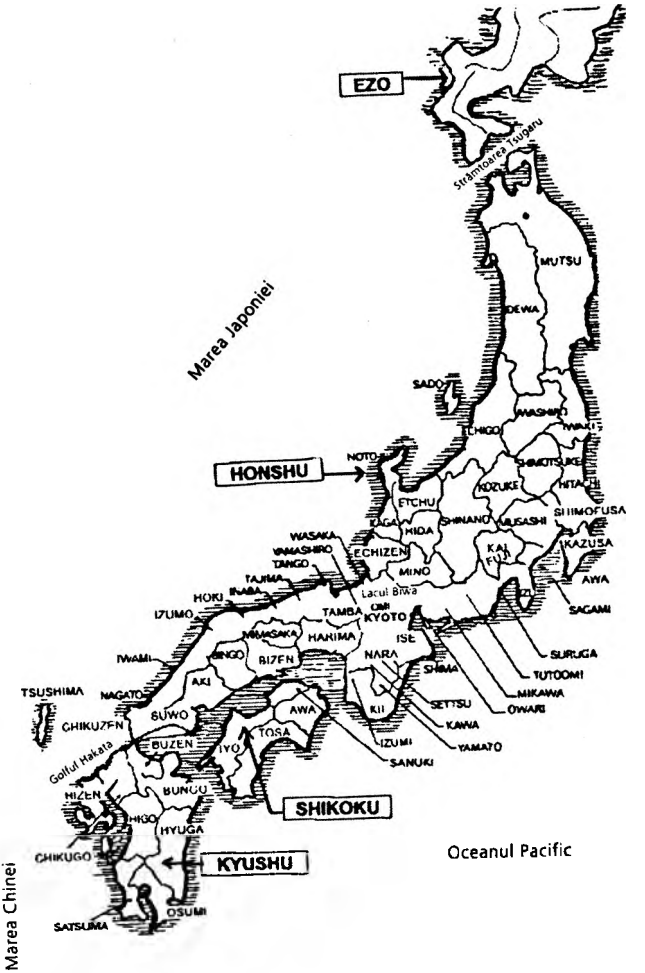

CAPITOLUL I

Lipită de zidul împrejmuitor al casei, ghemuită în iarba încălzită de soarele primăvăratic al dimineții, Masako ciuli urechea la murmurele care se îndepărtau. Ochii ei, osteniți de cât scrutaseră întunericul nopții, fixau acum mulțimea de flori: cireșii și mălinii plantați pe spaliere în fundul grădinii celei mari. Masako se uita la ele fără să le vadă, iar la nările ei delicate abia ce ajungeau minunatele lor miresme.

Pupilele negre ca niște mărgele de agat ale fetei, de obicei atât de vii, care reacționau la cea mai mică schimbare a anotimpurilor, se păstrau cu încăpățânare goale. Masako rămânea tăcută; era închisă la orice dorință de a vorbi, de a vedea, de a înțelege. Gândurile îi erau în altă parte. Ridică fruntea și ciuli urechea, obligată să fie în continuare cu ochii-n patru. I se păru că vocile se apropiau, așa că se dădu câțiva pași îndărăt, într-o firidă formată între două scânduri desprinse din palisada de lemn.

Fără doar şi poate, Yamamoto Kanetaka şi tatăl ei probabil că o căutau. Paşii celor doi bărbaţi păreau a se îndrepta înspre dependinţele casei. Voiau să se asigure că nu se ascunsese acolo? Pesemne că după aceea vor trece pe la bucătării, prin hambare, ba poate chiar pe la staulul în care se odihneau liniştiţi, în culcuşul de paie proaspete, pregătit de Salcie Mică, boarul, cei doi boi albi pe care îi înhămau la atelaj.

– Nu poate fi departe! auzi ea pe neaşteptate.

Recunoscu glasul tatălui ei, limpede şi tăios ca întotdeauna.

– Oare ce-o fi putut-o speria într-atât? întrebă cealaltă voce, cea a soţului.

Soţul ei! Yamamoto Kanetaka, soţul ei! Unul dintre prietenii tatălui ei, care se trăgea dintr-o familie atât de asemănătoare cu a ei, şi care se înrudea cu o ramură neînsemnată a puternicului clan Taira.

– Încă e foarte fragedă, glăsui iar vocea tatălui ei, trebuie să îi lăsăm vreme să se împace cu gândul că de-acum înainte e soaţa voastră.

Masako rămase stană de piatră. De ce încerca tatăl ei să îi dezvinovăţească astfel fuga? Nu semăna deloc cu principiile lui.

– Iată că se împlinesc zece zile de când trăiesc sub acoperişul vostru, Tokimasa, şi ştiţi prea bine că am fi avut tot timpul din lume să ne consumăm căsătoria.

– Fără doar şi poate!

– Sunt gata să îmi vizitez soaţa ori de câte ori îmi veţi acorda permisiunea. Trebuie să recunoaşteţi că dau dovadă de multă bunăvoinţă faţă de fiica voastră!

– Am spus eu altminteri? Stați liniștit, o cunosc prea bine, o să-și vină în fire, și în seara asta va fi în patul vostru.

Masako își înăbuși cu greu un gest de furie și izbi cu pumnul în piatra rotundă pe care își sprijinise brațul. „Niciodată! Mă auzi, Yamamoto Kanetaka, niciodată nu voi fi a ta, mârâi ea printre dinți. Iubesc un altul și nu mă voi căsători decât cu el. Da! Cu el, cu nimeni altul decât cu el!"

Vocile se îndepărtară; Masako se trezi singură cu spaima ei. Își aminti de Yoritomo, prizonier al clanului Taira pe o insuliță vulcanică, ce ținea de peninsula Izu. Era destul de îndepărtată de Sumpu, orășelul din golful Suruga în care se afla casa tatălui ei. Dar cu multă răbdare – pe care o avea cu prisosință – ar putea ajunge acolo în câteva săptămâni de mers. Trebuia să ocolească un uriaș lanț stâncos, să traverseze râuri și cascade, să sară din vârful unei stânci înalte și să înoate până la insulița pe care Yoritomo se stingea încet.

Cum cei doi bărbați se îndepărtaseră și nu li se mai auzeau glasurile, ca să-și omoare timpul, începu să se gândească la plănuita ei fugă. Drumul îl cunoștea, căci de două ori pe an își însoțea tatăl, care mergea să-i ducă lui Yoritomo provizii și straie curate.

Masako se îndrăgostise de Yoritomo din fragedă pruncie, când acesta nu era decât un biet flăcău orfan. Tokimasa prinsese drag de el din respect pentru familia lui, Minamoto, înspre care se îndreptase de când clanul Taira i-a respins pe cei din neamul Hojo. Chiar dacă părea încurcată, povestea era simplă, ba chiar

destul de obișnuită în Japonia acestor vremuri, în care clanurile Taira și Minamoto se ucideau între ele în încercarea de a ajunge mai puternice decât însuși împăratul!

De-a lungul anilor, Hojo Tokimasa devenise protectorul tânărului Yoritomo, la care copila Masako se uita încă de pe atunci cu niște ochi pierduți de admirație și dragoste. Pe măsură ce creștea, Yoritomo era încercat de o tot mai puternică dorință de a răzbuna moartea tatălui, ucis mișelește de Taira. Lucrurile au luat o întorsătură proastă: în ciuda îndrăznelii și curajului, tânărul războinic s-a trezit închis de ani buni pe această insulă, de la capătul peninsulei Izu.

Pentru Masako, a cărei vrere – rumegată de multă vreme – era de a se duce după el, a fost un noroc faptul că a fost trimis aici, mai curând decât pe insula Kyushu, asemenea celor mai mulți prizonieri. Aceasta însemna, deopotrivă, și posibilitatea ca tatăl ei să vegheze asupra lui și să nu-l lase să se stingă.

Cufundată în gânduri, punând la punct planul fugii, se trezi dintr-odată nas în nas cu Saika, doica ei.

– Cum m-ai găsit? întrebă Masako, încrețindu-și fruntea de uimire.

Și continuă, cu o voce gâtuită de îngrijorare:

– Tata te-a trimis?

– Nu! Nu! Fii fără grijă, porumbițo, nici tatăl, nici soțul tău.

– Soțul meu!

Ridică din umeri. Saika reluă:

– Ai dreptate, porumbițo, nu ți-e încă soț, doar până acum nu s-a atins de tine.

Se așeză alături de ea și-și îndoi picioarele, lăsându-și pulpanele chimonoului să se desfacă peste o robă bleu, țesută din fir de cânepă.

Saika, femeia care o alăptase pe Masako de la moartea mamei acesteia, o alinta și o ocrotea mai ceva decât pe propria ei fiică, Hidari, pe care o alăptase în același timp. Ceilalți copii ai ei, doi băieți de optsprezece, respectiv de douăzeci de ani, preferaseră să părăsească moșia stăpânului și să-și ia viața în propriile lor mâini, trăind acum în Kyoto.

Saika se măritase atât de timpuriu încât, până la moartea soțului ei, aflat și el în slujba lui Hojo Tokimasa, avusese destulă vreme să dea naștere la trei copii.

– Și acum ce vrei să faci? se interesă ea, cu un aer îngrijorat.

– Știi foarte bine, vreau să fug! Să fug, să îl găsesc pe Yoritomo și să îl eliberez.

Tulburată, Saika suspină adânc. Cu toate astea, nu se aștepta deloc ca protejata ei să se clintească din această hotărâre. Masako știuse dintotdeauna ce voia și nu avea obiceiul să se ascundă după deget. Doar că, nu de puține ori, autoritatea și neclintirea tatălui ei împiedicaseră lucrurile să se desfășoare după cum și-ar fi dorit fata.

– Să fugi ca să-l găsești pe Yoritomo al tău! Ești sigură că asta vrei să faci?

– Dacă aș putea să plec chiar în clipa asta...

– Nu! Te implor, a pleca acum ar fi o greşeală, ba mai rău chiar! O nebunie sortită dintru început eşecului. Am fi prinse în nici o jumătate de zi.

– Noi?! se miră tânăra.

– Da ce crezi, că te las să fugi singură?

– Şi Hidari?

– Va veni cu noi. E camerista ta, trebuie să se ţină după tine oriunde te-ai duce.

Masako se aruncă în braţele doicii, dar aceasta, hotărând că nu era momentul pentru drăgălăşenii, o îndepărtă cu vioiciune:

– Haida, de! Nu avem acum vreme de alintături. Ai să te întorci cuminte, ai să stai la masă şi ai să-l rogi pe soţul tău să îţi acorde o noapte de somn şi o zi de odihnă pentru a fi proaspătă şi binedispusă mâine. Tatăl tău va încuviinţa neaşteptata ta purtare înţeleaptă, iar soţul tău nu va îndrăzni să te refuze.

– Chiar crezi?

– Sunt sigură, porumbiţo. În timpul mesei, eu voi pregăti totul. Hidari mă va ajuta.

– Şi când vom părăsi casa?

– Imediat după masă, fără îndoială. Vom merge toată noaptea şi toată ziua ca să luăm un avans.

– Ba chiar şi noaptea următoare, dacă va trebui, stabili Masako, ai cărei ochi se însufleţiseră acum, că-şi vedea planul prinzând contur.

Clătinând din cap, Saika încuviinţă şi continuă.

– La sfârşitul primei zile, când se va lăsa noaptea, tatăl tău va pleca valvârtej, fără a fi organizat nimic. Dat fiind întunericul, va renunţa iute la căutări.

Se va întoarce pentru a pune la punct un plan de bătaie, ceea ce ne va ajuta pe noi să câștigăm timp.

Chipul lui Masako își regăsise voioșia, iar ochii – obișnuita lor vioiciune. În pupilele în care renăscuse speranța licărea o scânteie luminoasă. Își simțea sângele curgându-i iarăși prin vene, iar inima prinse a-i bate din nou.

– Vino! spuse Saika, să trecem pe la grajduri înainte de a ne întoarce.

– Caii! exclamă Masako. Nici prin gând să nu-ți treacă. Nu avem cum să trecem munții călare. Nici măcar Taiko nu ar putea trece de lanțul stâncos.

– Nu caii vreau eu să-i văd! Trebuie să vorbesc cu Salcie Mică.

L-au găsit pe băiat în staul. Țesăla boii pe care îi înhămau la caretă când Tokimasa mergea la Kyoto. La vederea lor, întoarse capul și îi zâmbi lui Masako. Slab și înalt, tânărul boar, care era încă un flăcăiandru, se înclină dinaintea celor două femei.

– Avem nevoie de tine, Salcie Mică. Poți să ne faci un serviciu?

– Fără doar și poate!

Se înclină din nou în fața lui Masako, iar aceasta îi întoarse zâmbetul. Îi plăcea flăcăul ăsta îndatoritor, mereu gata să-i facă pe plac, discret și politicos.

– Mâine, de îndată ce se crapă de ziuă, îl vesti Saika, îi vei lua pe Taiko la o plimbare lungă, până la asfințit.

– Dar ce-i voi spune stăpânului?

Saika şovăi, neştiind ce să răspundă, căci nu se pricepea deloc la cai! Masako, în schimb, înţelegând unde voia să ajungă doica, îi veni în ajutor:

– Îi vei spune că Taiko avea un început de luxaţie.

– Dar calul vostru nu are nimic!

Cu un gest nestăpânit, Masako îl înşfăcă pe băiat de braţ:

– Ascultă, Salcie Mică, am să-ţi spun adevărul, dar dacă mă trădezi, te ucid cu mâna mea când mă întorc. Din contră, dacă mă ajuţi, într-o bună zi vei fi scutierul meu personal şi te voi plăti regeşte.

– La întoarcerea voastră!

– Voi fugi, pentru că nu îl vreau drept soţ pe bărbatul pe care mi l-a adus tatăl meu. Saika şi Hidari mă vor însoţi.

– Plecăm mâine în zori, continuă doica, văzând mutra năucită a băiatului, şi dacă mâine stăpânul Tokimasa, care îşi va da seama că fiica lui a fugit, nu-l va vedea pe Taiko în grajd, îşi va închipui că a plecat singură, călare. Pe de o parte, nu mă va căuta nici pe mine prea repede, iar pe de alta, asta îi va mai încurca puţin socotelile. Pricepi?

Tânărul boar încuviinţă. Masako îl ţintui din priviri:

– Nu uita, Salcie Mică, dacă mă ajuţi, nu ai să rămâi toată viaţa un biet boar.

Se duse apoi lângă Taiko, îl mângâie pe crupă şi, netezind blana fină a animalului, îşi trecu palma peste botul lui umed. Îi puse dinainte palma deschisă, iar calul o linse.

– Ai mare grijă de el. Ți-l încredințez, Salcie Mică.

– Mă voi îngriji de el ca și cum ar fi al meu, domnișoară Masako.

– Bine. Nu uita că mă bizui pe tine și ți-am acordat încrederea mea.

Saika și Masako au părăsit grajdurile și s-au întors sporovăind liniștite, dând astfel impresia că obiceiurile lor nu se schimbaseră câtuși de puțin și toate erau bune și frumoase.

Masako își găsi tatăl în birou, pe cale de a face socotelile moșiei.

Și, în timp ce Saika îșpunea fiica la curent, Masako, zâmbind, îi explica părintelui ciudata ei dorință:

– Trebuie să mă odihnesc, tată, și să dorm bine. Vreau să fiu binedispusă, doritoare, să mă port bine cu soțul meu nu din supunere, ci dintr-o profundă cugetare care mă va face să urmez neabătut calea pe care mi-ai menit-o.

Aerul bucuros al tatălui ei o făcu pe Masako să înțeleagă că acesta îi încuviința cererea. În timpul mesei, îl auzi spunându-i soțului ei:

– Hotărârea ei mi se pare înțeleaptă și dreaptă. O recunosc întru totul în ea pe fiica mea. Hai, Kanetaka! Să nu-ți pară rău. Masako ți se va dărui mâine-seară, supusă și odihnită ca o vrăbiuță ghemuită în liniște în cuibul ei.

CAPITOLUL II

Cele trei femei mergeau cu paşi mari în întunericul încărcat de miresmele nopţii de primăvară. Cireşii şi prunii în floare îşi amestecau parfumurile delicate cu cele ale irişilor sălbatici, care creşteau la marginea drumurilor. Frunze de salcie şi arţar fremătau sub adierea uşoară a vântului, iar primii greieri cântau de mama focului, însoţiţi de sutele de gămălii luminoase ale licuricilor.

Toate mergeau bine. În primele ceasuri, după ce au depăşit colina Kunosan şi templul Toro, au ţinut coasta de-a lungul golfului Suruga; nicio piedică nu li s-a ivit în cale.

Odată depăşite primele porturi, cu tot cu zarva ultimilor pescari, grăbiţi să îşi întindă plasele, asupra lor se pogorî încetul cu încetul tăcerea. Pe cer scânteiau acum o mulţime de stele pe care nu le puteau privi fără a pierde un timp preţios: cu cât căpătau un avans mai mare, cu atât era mai bine!

Așa se face că au mers toată noaptea prin nisipul plajei, cu picioarele udate de valurile înspumate care, în întuneric, îmbrăcau forme ciudate, ca niște șerpi luminoși. Clipocitul sporea aspectul misterios al drumului lor. Deocamdată, nicio osteneală nu îngreuna picioarele femeilor, nicio temere nu le hărțuia gândurile.

La capătul unei bâte zdravene petrecute peste umăr, Saika ducea o desagă mărișoară, în care avea de-ale gurii, legume fierte învelite în frunze de banane și turte de grâu. Le gătise în ajun, având mare grijă să nu fie văzută de nimeni, mai ales de bucătăreasă, care sigur ar fi întrebat-o pentru cine le făcuse.

Aceste câteva merinde le vor permite să supraviețuiască în jur de opt, zece zile. Mai târziu, după ce își vor fi luat un avans destul de însemnat, se vor putea opri pentru a aduna ciuperci, fructe sălbatice, și, cu puțin noroc, poate vor prinde și câțiva raci în râuri sau în apele fluxului. Cele două copile erau tare pricepute. De câte ori nu s-au jucat de-a prins pește pe malurile râului Oigawa? Iar când se întorcea acasă, mândră de pradă, Masako nu șovăia să o fluture dinaintea ochilor înveseliți ai tatălui ei.

Saika știa că vor găsi pe drum îndeajuns de multă hrană ca să completeze ceea ce luase cu ea. Și, pentru a le îmbunătăți mesele, existau și mugurii de bambus care în vremea asta erau fragezi, comestibili și se rupeau cu ușurință. Deocamdată, nu îi puteau șterpeli de pe câmpurile care străjuiau coasta, căci i-ar zări prea mulți ochi. Dar după ce vor părăsi ținutul și se vor

cufunda în nesfârșitele întinderi de pământ, se vor putea servi după plac din bambușii sălbatici.

Hidari cără în spinare păturile făcute sul, mulțumită cărora vor putea dormi sub cerul liber, cu capul sprijinit de o piatră sau de un trunchi de copac, bine înfofolite și strânse una într-alta. De oprit, nu se opriseră încă, preferând să pună o distanță cât mai mare între ele și Hojo Tokimasa: câtă vreme le vor ține picioarele, își vor continua drumul.

Masako ducea plosca plină cu apă și lucrușoarele ei personale: ace și piepteni de păr, un evantai, bețișoare – căci refuza să mănânce cu degetele, fie și pe drum – pocalurile cu unsori, pudre și farduri, și, în sfârșit, o ținută de schimb. Pe drum, ca să călătorească mai ușor, își pusese și ea, asemenea lui Saika și Hidari, o pereche de pantaloni largi strânși pe glezne și o mantie lungă, pentru a se apăra de răcoarea nopții.

În cele din urmă, sfârșite cu totul după două zile și două nopți de mers, s-au oprit la poalele unui munte înverzit, acoperit de garoafe sălbatice. Un adevărat covor de brocart care se unduia sub soarele în asfințit. Și-au frecat îndelung picioarele ostenite, apoi au mâncat pește proaspăt pescuit, admirând peisajul asupra căruia cobora înserarea. Au pus capul jos și au adormit pentru prima dată de când au plecat.

Lui Masako i-a zburat gândul la tatăl ei care, fără îndoială, cântărea toate mijloacele de a întinde o cursă fugarelor. Vor trebui să ajungă în interiorul peninsulei Izu înainte ca el să le găsească pe coastă.

Masako își cunoștea tatăl. Era prea încăpățânat ca să își abandoneze căutările, oricât de lungi vor fi fiind ele! Mai bine ar fi murit decât să își lase fiica să rătăcească aiurea pe drumuri. Mai întâi, pentru că o iubea îndeajuns de mult pentru a se teme de tot ce putea fi mai rău, date fiind drumurile pline de tâlhari și de pirați, și apoi – pentru a se răzbuna în felul lui pentru ofensa pe care fata i-a adus-o. Acest afront i-ar aduce mai mult ca sigur închiderea într-un templu pentru femei, până ce i-ar veni mintea la cap.

Exista totuși un dat în favoarea ei: absența fratelui ei, Yoshito. Plecat la studii în capitala Kyoto, nu se întorcea la Sumpu decât de trei sau de patru ori pe an. Neîndoielnic, ajutorul lui ar fi înlesnit considerabil căutările tatălui ei.

Yoshito era cu cinci ani mai mare decât ea. O cunoscuse pe mama lor și nu avusese nevoie de laptele lui Saika, iată de ce doica o prefera mai curând pe Masako, decât pe băiat. Cu sora lui, tânărul era ușor îngâmfat, plin de sine, și asta datorită faptului că acum se învârtea printre tinerii aristocrați din capitală. Asemenea lor, își desăvârșea studiile la Daigaku-Ryo, Universitatea imperială din Kyoto[1], unde învăța „cele

[1] Prima universitate a Japoniei, întemeiată în secolul al VII-lea de împăratul Tenji. A fost reorganizată la începutul veacului următor, în conformitate cu Codul Taiho. In universitate aveau acces tinerii provenind din familii înstărite, cu vârste între 12 și 15 ani. La absolvire, urmau să ocupe poziții guvernamentale în strânsă legătură cu rezultatele lor la învățătură (n. tr.).

patru mari ştiinţe": principiile confucianiste, matematicile, istoria şi dreptul. La drept vorbind, Yoshito nu era nici rău, nici aspru cu Masako; nu făcea decât să-şi arate superioritatea, cultura şi bafta lui de tânăr student în faţa surorii mai mici.

După această primă noapte sub cerul liber, cele trei fugare au trebuit să traverseze, în dimineaţa destul de rece, bruma care se aşternuse pe pământ, întunecând cerul, drumul şi întreaga natură până hăt, departe, spre linia orizontului, care nu se ivi decât mult mai târziu.

Hidari tot bombănea că nu vedea nimic şi că ar fi fost mai bine să aştepte să se ridice ceaţa.

– Ar fi însemnat să întârziem prea mult, Hida, îi explica iar şi iar Masako însoţitoarei ei.

– Doar ştii, fata mea, se băgă-n vorbă şi Saika, stăpânul Tokimasa nu este omul căruia să-i scape prada printre degete. Chiar dacă el însuşi nu ne mai caută, asta nu înseamnă că nu şi-a trimis zbirii pe urmele noastre.

Hidari era taman pe dos faţă de agera Masako. Fata lui Saika era mai leneşă, mai puţin prietenoasă, niţel cârcotaşă şi, mai presus de orice, se dădea în vânt după confortul cu care se obişnuise alături de tânăra ei stăpână. Nu a fost deloc încântată de ideea de a-şi părăsi casa, dar ce altceva putea face decât să îmbrăţişeze cauza stăpânei, de vreme ce aceasta îi era datoria? Oricum, mama Saika nu i-a cerut părerea.

Pătrunzând pe pământuri, au traversat câmpurile, plantaţiile de bambus, orezăriile, canalele de irigaţie

pe care le-au sărit de pe un mal pe altul. Masako şi Hidari erau în deplinătatea puterilor tinereţii, iar Saika era şi ea destul de sprintenă. La cei aproape patruzeci de ani ai ei, le urma vioaie pe cele două fete.

Au lăsat în urmă lizierele de sălcii şi mesteceni, tufele de salbă-moale, plantaţiile de palmieri de China unde, printre trunchiurile dese, creşteau muri sălbatici. La picioarele lor, pe pământul umed de roua dimineţii, creştea un covor de ciuperci. Saika le culegea pe cele numai bune de mâncat. Îşi completau ospăţul cu fructe roşii.

După două săptămâni de mers, zilele au început să li se pară lungi. Picioarele începuseră să li se îngreuneze, şi seara cădeau sfârşite, adormind cum puneau capul jos.

Câtă vreme nu au ajuns încă la răspântia care ducea în interiorul peninsulei Izu, nu au avut de ce să se intereseze despre drumul pe care trebuiau să o ia; deocamdată, urmau o cale dreaptă, dar plină de piedici. Capcanele nu erau deloc neînsemnate, mai ales grămezile de pietre care se prăvăliseră ici-colo de pe povârnişurile munţilor şi ajunseseră să le închidă calea. Pe marginile drumului creştea din loc în loc câte o ciclamă portocalie sau o orhidee albă. Dar pe lângă bucuria de a descoperi o floare, trebuiau să înfrunte osteneala de a escalada stânca.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât cascadele erau mai înalte şi puhoaiele, mai agitate: săpau adevărate bazine în care se oglindeau pescăruşii Pacificului, care îşi frecau aripile de pereţii stâncoşi. Zgomotul

acestor puhoaie care se prăvăleau de pe munte era ciudat, când cristalin, când scrâșnit, dar niciodată lipsit de armonie. Această orchestră naturală sporea și mai mult aspectul spectaculos al locurilor.

Abia la Tagourna au început să întrebe care e calea cea mai scurtă până la Izu, în centrul peninsulei. Pescarii din Tagourna le-au îndrumat cu bunăvoință, sfătuindu-le totuși să aștepte o barcă, ceva, care să accepte să le ia. Dar mai era atât de puțin până acolo, încât ele nu își permiteau să zăbovească în regiune, deoarece riscau în orice clipă să cadă în mâinile unei cete de zbiri tocmiți de Hojo Tokimasa ca să-i găsească fata.

– Dacă urcați spre nord, către golful Sagami, puteți închiria o mică ambarcațiune. Și dacă-l plătiți bine pe vâslaș, vă poate coborî chiar în sudul insulei.

Masako știa asta, doar exact așa proceda tatăl ei când venea să-l vadă pe Yoritomo. La Tagourna, lua o barcă ce-l traversa golful și îl lăsa în dreptul insulei vulcanice pe care se afla închisoarea lui Yoritomo.

– Omul ăsta are dreptate, bombăni Hidari.

– Nu se poate, Hida, i-o reteză Masako pe un ton hotărât. Nici vorbă să facem asemenea tatălui meu. Așa, nu-i va fi deloc greu să ne găsească.

– Va trebui să ne descurcăm altfel.

„Da! Dar cum?" O singură dată, când Masako nu era cu ei, tatăl și fratele ei au apucat-o pe drumul peste munți. Aventura lor periculoasă a fost cât pe ce să ia o întorsătură neplăcută. Era o vreme urâtă pe atunci și nicio barcă nu traversa golful.

Nevăzând altă cale decât aceea de a străbate la picior un drum din ce în ce mai periculos, Saika începu să se tânguiască.

– Şi după aceea ce vom face? întrebă Hidari.

– După aceea... după aceea, o îngână Masako.

– Da! insistă însoţitoarea ei, când vei fi sub ziduri le închisorii din care el nu va putea ieşi...

Da! Ce va face? Masako întoarse privirea către doica ei care cugeta, cu ochii fixaţi în pământ.

– Va trebui să punem la cale o evadare, dar una ca asta mi se pare acum cu neputinţă.

– Pare cu neputinţă, pentru că nimeni nu a încercat să îl ajute până acum. Singurul care ar fi putut s-o facă e tatăl meu. Dar el nu se poate opune membrilor familiei din care se trage. Taira au acceptat să îi ducă mâncare, aşternuturi, haine, chiar şi cerneală şi suluri de hârtie, dar dacă ar fi îndrăznit să-l elibereze, Yoritomo ar fi fost prins şi ucis tot atunci. Or, tata nu vrea să aibă pe conştiinţă moartea protejatului său.

Fără a fi în stare să dezlege spinoasa problemă a evadării, cele trei femei şi-au reluat drumul peste munţi.

Abia acum Saika îşi dădea seama că habar nu avusese ce înseamnă o călătorie, iar fiica ei – nici atât. Nu părăsiseră niciodată provincia Suruga şi nu cunoşteau decât provinciile Totoomi la sud, Sagami la nord şi Kai în centru, căci acolo au fost în repetate rânduri prin porturile şi târgurile care se ţineau prin tot ţinutul.

Chiar dacă Masako şi tovarăşele ei nu au îmbrăţişat soluţia înţeleaptă de a aştepta o barcă pentru a le duce

în sudul insulei, au acceptat totuşi peştii oferiţi cu dărnicie de pescari.

La Yokobashiri, stânca mare, pătrată, străpunsă de o gaură prin care ţâşnea apă fierbinte, au avut prilejul să facă o baie cât se poate de plăcută. În doar câteva minute li se păru că toată oboseala şi-a luat zborul. Dar pentru că nu puteau zăbovi prea mult, cu trupurile destinse şi picioarele uşoare şi-au reluat drumul, luând-o de astă dată nu de-a lungul plajelor albe, nici peste pajiştile pline de iarbă ori peste câmpiile înflorite; acum se îndreptau spre lunga barieră stâncoasă care se înălţa ameninţătoare în zare. Primul lor hop era muntele Iwatsabo, pe care trebuiau să îl traverseze pentru a ajunge la graniţa peninsulei Izu.

Nemaiavând provizii, peştii pe care Saika i-a prăjit şi i-a afumat pe loc le vor asigura hrana pentru următoarele câteva zile. Şi după aceea? Ce vor mânca după ce îşi vor termina toate rezervele, iar munţii nu le vor oferi nimic altceva decât fructe de pădure?

Pe Saika o copleşi teama. Hidari mânca puţin, dar Masako fusese dintotdeauna o mare mâncăcioasă. Tatăl ei râdea mereu când o vedea mâncând mai zdravăn decât fratele ei. Saika avea toate motivele să se teamă de ce putea fi mai rău. Cum va reacţiona Masako când va realiza că nu mai au ce pune în gură? Cu toate astea, tânăra nu părea a-şi face prea multe griji, prea absorbită de gândul – care părea din ce în ce mai hazardat – că fiecare pas o apropia tot mai mult de Yoritomo.

Hidari înainta fără a scoate o vorbă, uitându-se cu spaimă la lunga barieră stâncoasă pe care vor trebui să o traverseze. Era o piatră vulcanică ce căpăta sclipiri luminoase ori de câte ori razele soarelui se oglindeau în cuarțitele roșii agățate de stâncă. Presărat cu piscuri și pereți abrupți, muntele nu le oferea decât nesiguranță. Dar nu aveau nicio altă cale. Trebuiau să îl traverseze!

Înainte de a se cufunda între stânci, au descoperit, exact în spatele lor, muntele Fuji. Coama albă părea a luci cu nepăsare în soare, atât de intensă îi era strălucirea. Profilul lui se decupa în toată măreția pe un cer de un albastru limpede, netulburat de nimic, poate doar de câteva păsări. Siluetele lor fragile se zăreau dând târcoale piscului care străpungea norii. Nu putea exista ceva mai frumos decât degradeul colinelor care, pe alocuri, se topeau în mod magic în întreg. Fuji era misterios, solemn, imperial! Pe toată coasta de nord cădea o umbră albăstruie, ca și cum un văl gigantic, izvodit din tenebre, ar fi alunecat, lăsând dezgolit celălalt povârniș, care nu oferea privirii decât o piele mătăsoasă și o albeață blândă. Celor trei femei li s-a tăiat răsuflarea.

Pentru a nu fi ispitite să rămână acolo copleșite, încremenite de teamă, au întors toate trei capul ca la poruncă și, cu ochii fixați asupra muntelui teribil, au luat-o spre dreapta, până ce au găsit o crăpătură unde își vor putea petrece noaptea.

A doua zi în zori, cu speranță în suflete – căci dormiseră bine –, au văzut că de-o parte și de alta se înălțau

stânci, asemenea unor demoni binevoitori, dar de care trebuiau totuşi să se păzească. Fără îndoială, Masako şi Hidari erau mai puţin înfricoşate decât Saika. Dar curajoasă şi războtătoare, brava doică nu-şi arăta temerile, afişând un calm desăvârşit.

Au urcat cu atâta curaj panta abruptă a muntelui, încât la sfârşitul zilei s-au trezit sub un cer la asfinţit care se oglindea în marea de la poalele stâncii. Frumuseţea peisajului era atât de copleşitoare, încât au uitat cu totul de primejdiile care le pândeau.

Deasupra capetelor lor se ivi o potecă îngustă, care se strecura între o cascadă şi stâncile vulcanice, pe care trebuiau să o străbată înainte de căderea întunericului. In depărtare se zăreau coroanele întunecate ale conifere-lor, ceea ce le făcu să creadă că acolo era un podiş pe care îşi vor putea petrece noaptea, între cer şi munte.

Obosite fiind, paşii lor s-au făcut mai greoi, iar înflăcărarea lui Masako deveni mai puţin molipsitoare. Saika începu să răsufle greu, de parcă i-ar fi lipsit aerul, dar cu toate astea se ţinu bine până la promontoriu, unde credeau că vor găsi un adăpost în care vor putea dormi.

Dar nu era un refugiu, nici măcar un adăpost, ci doar o poiană minusculă în care creşteau câţiva chiparoşi ce se înălţau deasupra hăului. Pentru că nu puteau merge mai departe din cauza nopţii care se lăsase, o noapte grea şi fără stele, s-au ghemuit unele în altele, nu departe de genune.

Le-a trezit în miez de noapte un vânt puternic. Apoi a început ploaia. O ploaie care le biciuia feţele,

le pătrundea prin veșminte, le ajungea până la oase. Învăluite într-o ceață înghețată, s-au refugiat sub conifere, așteptând să treacă furtuna.

Însă în zori ploaia a devenit și mai puternică, așa că, pentru a se apăra, au fost nevoite să înainteze acolo unde coniferele erau și mai dese. Dar apa băltită din iarbă și mușchiul care creștea pe platformă o făcuseră atât de alunecoasă, încât s-au văzut nevoite să se țină de mână ca să nu alunece.

Saika, mai puțin agilă decât tovarășele mai tinere, făcu un pas greșit și ajunse în buza prăpastiei. Țipă, alunecă și căzu. Era deja cu un picior în gol, când Hidari, care o ținea de mână, o trase și îi opri alunecarea, în vreme ce Masako, cuprinzând-o de mijloc, o târî peste marginea genunii.

Era salvată! Dar cum puteau ieși din capcana asta? Când și-au plecat privirea în hău, au văzut la picioarele lor un soi de gâtlej care se lărgea de cealaltă parte a muntelui, unde se zărea o mare lumină. Dar cum să ajungă acolo fără a ocoli piscul pe care se aflau?

– Nu ăsta e drumul pe care au luat-o tata și fratele meu când nu au găsit barcă. Pesemne că am cotit prea repede. Ne-am rătăcit.

Dintr-un puhoi care izvora de nicăieri, poate din ceruri, se desfăceau zeci de pârâiașe care se pierdeau printre pietrele maronii și vulcanice ale piscului. Mute și încremenite, cele trei fugare nu vedeau cum ar fi putut ajunge pe celălalt versant. Ajunse la capătul cărării abrupte, nu aveau altă cale decât să coboare pe unde urcaseră.

Această singură ieşire li se impunea cu brutalitate când, dintr-odată, au zărit la piciorul stâncii lacul imens în care se vărsau apele puhoiului.

– Trebuie să sărim, şopti Masako. Nu există altă cale.

– Dar eu nu ştiu să înot! strigă Saika înnebunită.

Hidari întinse braţul:

– Văd nisip pe malul lacului. Masako are dreptate, trebuie să sărim.

Saika începea să fie copleşită de spaimă. Se dădu îndărăt câţiva paşi pentru a nu mai vedea genunea în fundul căreia apa fierbea. Nu mai era în stare să se controleze, să poruncească, să reacţioneze. Nervii o lăsară cu totul, iar Masako zări o lacrimă jucându-i în ochi.

– Pur şi simplu pentru că nu ştiu să înot, şopti ea, altminteri aş sări.

– Uite, strigă fiica ei, arătând cu degetul jos, în fundul prăpastiei. In spatele fâşiei de nisip se întrezăreşte o deschizătură largă. E drumul nostru! Da, Masako, e drumul nostru, sunt sigură!

Tânăra moale şi nepăsătoare de la început era acum foarte agitată şi, pe măsură ce pericolul creştea, Hidari devenea tot mai vorbăreaţă.

– E drumul care se deschide în interiorul peninsulei, spuse ea. Nu poate exista o altă cale, în afară de cea a apelor. Deschizătura asta trebuie să ducă direct la Izu.

Se întoarse spre Masako:

– Te simţi în stare să sari?

Răspunsul fetei nu se lăsă așteptat:

– Fără doar și poate. Dar, odată ajunse în apă, te vei putea ține de noi, de mama ta și de mine? Fâșia de nisip nu e departe. Va trebui să ajungem cât mai iute la ea.

– Vom încerca.

Puhoiul mugea. Așteptarea nu-și mai avea rostul, căci avântul celor două tinere risca să se împuțineze. Ar putea urma frica, răzgândirea, renunțarea. Au privit pentru ultima oară în genune și, dintr-odată, infernalul lor salt li s-a părut cu neputință. Aruncându-se din înaltul falezei, riscau să își zdrobească țeasta de stânci sau, odată ajunse jos, să se trezească înghițite de ape, fără putința de a mai urca la suprafață.

– Oricum, îi explică Hidari mamei sale, mâncare nu mai avem, iar ca să ne întoarcem, ar însemna să ne semnăm condamnarea la moarte prin înfometare. După plaja asta nisipoasă sigur vom găsi sate și porturi.

Înșfăcând-o pe Saika fiecare de un braț, fără a putea cântări adâncimea apei ori înălțimea stâncii, au început să țipe și s-au aruncat în gol. Capetele le-au explodat, membrele li s-au lichefiat. Căderea a fost apăsătoare și nesfârșită, dar cu toate astea spaima nu a apucat să le copleșească întru totul, de parcă teama lor ar fi devenit tainică, de neatins. Au izbit apa cu un zgomot care se confunda cu mugetul cascadei, au atins fundul pietros care le crestă călcâiele. Au țâșnit la suprafață, dar sub puternica învolburare a apei au fost trase din nou în adâncuri.

Doar Hidari izbuti să se ridice din nou la lumină. Din cauza puterii neașteptate a valurilor, fusese

nevoită să lase brațul mamei. Cum înota la fel de bine ca și Masako, se cufundă iar și, sub apă, o văzu pe tovarășa ei care se înverșuna să o țină zdravăn pe Saika, neclintită ca o moartă, fără suflare.

Amețită, tușind și sufocându-se, Hidari fusese nevoită să aștepte câteva clipe, ca să-și vină cât de cât în fire; însă își dădu iute seama că Masako era singură pe fundul apei, încercând să o țină pe mama ei. Atunci se cufundă din nou, căutându-le din priviri.

Masako se zbătea cu furie, s-o tragă pe Saika, dar aceasta cântărea atât de mult, încât nu izbutea să o aducă la suprafață din cauza curenților care nu îi permiteau să se miște în voie. Cu o lovitură potrivită de călcâie, Hidari răzbi până în preajma lor. Își prinse mama de mijloc și o trase spre ea. Masako înțelese că Hidari se afla într-o zonă în care curenții nu erau așa de puternici. Astfel că se străduí să alunece până la ea. Capetele celor două fete au ieșit la suprafața apei asemenea a doi dragoni care se ivesc din adâncuri. Trăgând amândouă trupul lui Saika, au reușit să ajungă pe fâșia de nisip, presărată cu pepite de cuarț roșu.

Culcându-și mama pe pământ, Hidari o făcu să scuipe toată apa pe care o înghițise, în timp ce Masako își revenea cu greu. Multă vreme le-a trebuit până și-au regăsit puterile. Au căzut într-un somn adânc. Când s-au trezit, se lăsase noaptea.

– Unde suntem? întrebă Saika.

Vocea ei era limpede și liniștită. Trezită înaintea fetelor, avusese grijă să se asigure mai întâi că amândouă răsuflau normal. Întrebarea ei era oarecum fără

noimă, pentru că, ieșită din toropeală, apucase să păşească pe nisip, îndoindu-se totuşi că saltul se petrecuse cu adevărat.

Foamea a fost cea care le-a alungat din locul paradiziac în care se aflau, răsăritul soarelui descoperindu-le împrejurimi de toată frumuseţea. Nemaiavând nici desagă, nici pături, nu mai puteau rămâne să admire un peisaj, oricât de frumos va fi fost el. Aşa că au luat-o pe deschiderea dintre munţi care, după ele, ar fi trebuit să le ducă în interiorul peninsulei Izu. Dar văzând pădurea deasă de brazi care se întindea în faţa lor, cele trei femei au înţeles repede că erau departe de porturile şi de satele în care sperau să găsească ceva de mâncare.

Rătăcite în pădure, nu aveau habar unde se aflau. Oare mergeau spre sud sau spre vest?

– Trebuie să o traversăm înainte de lăsarea întunericului, spuse Saika. Nu ştiu să existe ceva mai teribil ori mai sălbatic decât adâncimile astea tăcute în care se poate întâmpla orice. Perdeaua asta deasă de brazi nu îmi spune nimic bun. Să nu mai pierdem vremea.

– Dar nu avem nicio armă, gemu Hidari.

Masako slobozi un strigăt de triumf:

– Ba da! Ia uitaţi-vă! Pumnalul meu nu s-a prăpădit în apă.

– Şi ce ai să faci cu el dacă ne atacă vreun urs?

– Am să-l spintec.

– Tu! Să spinteci un urs!

Hidari și mama ei izbucniră în râs, la gândul de a o vedea pe sărmana Masako luptându-se cu un urs de zece ori mai mare decât ea, ținând în mână așa-zisul pumnal ucigaș.

– Eu prefer să mă cațăr într-un copac și să aștept până pleacă ursul, hotărî Hidari.

– Poate o să vă mire asta, porumbițele mele, mărturisi Saika după ce își recăpătă puțin răsuflarea după atâta râs, dar cu toate că până acum v-am făcut destule greutăți, să știți că aș fi în stare să ucid primul bandit care ne-ar ieși în cale.

Și scoase un cuțit mare de bucătărie, cu un mâner scurt. Lama ascuțită și vârful oțelit străluceau la fel de amenințător ca jungherul lui Masako.

– Aici era, în buzunarul pantalonului, n-a ieșit niciodată de aici.

Seara, după ce au cules câteva fructe sălbatice și au adunat niscaiva ciuperci, au ajuns în marginea pădurii fără alte necazuri; dar mare le-a fost disperarea când au văzut că dinaintea lor se ridica un alt lanț de munți.

În trecătoarea care traversa unul dintre pereții stâncoși le răsări în față un bărbat cu părul vâlvoi, în zdrențe, cu ochii ieșiți din orbite, care se proțăpi dinaintea lor. Le făcea cum îi venea la gură, amenințându-le cu o secure. Când ridică brațele, arma li se păru cu adevărat îngrozitoare. O ținea zdravăn și nu părea a intenționa să-i dea drumul. Era limpede că avea de gând mai curând să le atace, decât să se apere.

– În două rânduri am înfruntat moartea, strigă Masako, n-o să ne speriem acum de tâlharul ăsta.

Își scoase pumnalul și îl îndreptă înspre bărbat. Înaintând cu un pas prudent, Saika făcu același gest cu cuțitul ei de bucătărie. Spre marea lor uimire, o văzură și pe Hidari făcând un pas, aliniindu-se alături de mama ei, ridicând puțin piciorul și strecurându-și mâna dreaptă în cusătura pantalonului, în dreptul genunchiului; scoase de acolo un cuțit mic, cu o lamă lungă și subțire.

– Voiam să vă fac o surpriză, îngăimă ea cu o voce nehotărâtă, doar așteptam momentul potrivit.

De data asta, Saika se simțea în deplinătatea puterilor și nu se mai temea nici de demoni, nici de fiare răufăcătoare. Doar nu era prima dată când înfrunta un bandit. Obișnuite să se apere, femeile din acele vremuri știau chiar să mânuiască sabia! În ochii scânteietori ai celor trei femei, bărbatul citi o voință sălbatică. Începu să dea îndărăt, chiar dacă ținea arma tot ridicată.

– Vino-ncoace, nenorocitule! strigă Saika, am să te găuresc și după aia am să-ți scot mațele!

Își ținea cuțitul cu hotărâre, iar mâna nu îi tremura deloc.

– Da! Apropie-te! Porc împuțit! se răsti și Masako. Eu am să-ți zdrobesc țeasta.

Se dezlănțui și Hidari:

– Iar eu am să-ți retez ouăle! Și pentru că n-ai să le poți lipi la loc, or să ți le înfulece vulturii! Apropie-te, șacal jegos ce ești! Javră ticăloasă! Tâlharule! Împuțitule!

Saika nu se clinti. Avu un scurt moment de uimire, dar rămase la fel de tare pe poziții. De unde o fi învățat

fata ei să se apere așa? Și de unde o fi auzit un asemenea grai?

Bărbatul rânji, dar în ochii lui se aprinse o spaimă cât se poate de reală. Femeile astea dezlănțuite păreau hotărâte să-l trimită pe lumea cealaltă.

– De unde vii? strigă Masako.

Cu mâna încleștată pe secure, tâlharul părea nehotărât. I-ar fi fost ușor să o azvârle și să zdrobească țeasta femeii mai în vârstă. Dar celelalte două se vor năpusti asupra lui și mai mult ca sigur îl vor face ciur.

– De unde vii? repetă Masako.

– De la templul Takao.

– Un templu! Unde este?

– Imediat după trecătoare, cocoțat pe povârnișul următoarei stânci.

– Hai, lasă-ne să trecem, îi strigă Saika, și du-te și tu în drumul tău, căci dacă de la templu vii, cred că n-ai de gând să te întorci. Cine știe, poate ai fost alungat de acolo ca un câine!

Înspăimântat de cele trei lame ațintite asupra lui, bărbatul lăsă în cele din urmă mâna jos și se îndură să se îndepărteze. Saika și tovarășele ei au început să pășească încet, pe-o parte, mergând astfel pentru a nu-l slăbi din ochi pe tâlhar și ocupând, pas cu pas, locul în care se aflase acesta cu o clipă înainte.

L-au țintuit din priviri până când și-a luat tălpășița și, cu cuțitele ațintite înainte, au traversat trecătoarea.

CAPITOLUL III

De partea cealaltă, au avut parte de munți mai prietenoși, ceea ce le făcu să creadă că existau în zonă și câteva sate. Cum influența mării nu se mai simțea deloc, erau ispitite să își închipuie că se aflau, în sfârșit, în centrul peninsulei. Nu le mai rămânea decât să afle încotro era sudul, dar Masako și însoțitoarele ei nu aveau nicio idee. Se rătăciseră cu totul în acești munți necunoscuți.

Oprirea la un templu nu le mulțumea deloc, căci acolo le pândea o altă primejdie: aceea de a fi recunoscute, asta în cazul în care seniorul Hojo Tokimasa s-ar fi apucat să dea sfoară-n țară în toate provinciile din vecinătatea regiunii Suruga. Iar dacă nu, obligația de a născoci o poveste cât mai adevărată, care să nu semene cu o fugă, nu le încânta câtuși de puțin.

La scurt timp după aceea, spre sfârșitul zilei, fură nevoite să cedeze din cu totul altă pricină: foamea. Gândul de a petrece o altă noapte pe munte cu burta

goală sfârși prin a le îndupleca. Masako și tovarășele ei se vor opri așadar la templul al cărui acoperiș roșu se zărea deja în depărtare.

Templul cu acoperișul cu marginile arcuite se înălța maiestuos în spatele unui chiparos bătrân și pipernicit și al trunchiurilor argintii ale mestecenilor. Avea alcătuirea sanctuarelor taoiste care, asemenea multor mici temple de munte, au refuzat să se supună budismului.

Au ajuns până la el pe treptele tăiate în stâncă. O cărare pavată străjuită de un zid acoperit cu mușchi le-a condus la o platformă înconjurată de o palisadă de lemn, care dădea spre poarta de intrare. Un ciocănel din lemn agățat deasupra unui mic gong le-a permis să cheme portarul, care se înființă de îndată ce Masako lovi suprafața din bronz.

Călugărul le măsură pe cele trei femei, hotărât să nu le lase înăuntru decât după ce îi vor fi dat toate lămuririle cuvenite. Templele din munți primeau mult mai puțini pelerini decât cele de câmpie, dar adăposteau adesea bărbați și femei care se ascundeau sau fugeau de o soartă nedreaptă.

– Tocmai am fost atacate de un tâlhar care a fost cât pe ce să ne omoare, începu să îi povestească Masako. Ne-a spus că venea de la templul vostru. Și pentru că ne temem să nu cumva să dăm nas în nas cu tovarășii lui, am dori să petrecem noaptea la voi, în siguranță.

– Da, așa e, glăsui călugărul, bărbatul ăsta a petrecut două nopți la noi. Avea o înfățișare ciudată, dar nu am crezut că ar putea fi periculos.

– Ne-a ameninţat cu o secure.

Călugărul o cântărea pe femeia mai în vârstă, mirat că nu ea a fost cea care a deschis vorba. Saika îşi pricepu greşeala. Nu ar fi trebuit să o lase pe Masako să vorbească prima. Aşa că prinse a grăi tot atunci:

– Fiicele mele şi cu mine am plecat de pe moşia de pe care am fost alungate după moartea stăpânului. Mergem la Izu, la familia noastră, care a acceptat să ne adăpostească o vreme, până ce ne vom putea întoarce.

– Şi ce face familia voastră?

– Sunt... sunt pescari, se grăbi să răspundă Masako.

– Păi, atunci nu sunteţi pe drumul cel bun, aici vă aflaţi în mijlocul insulei.

– Ne-am rătăcit.

Călugărul le cântărea în tăcere. Ochii lui mici, negri şi migdalaţi, mijeau pe sub nişte sprâncene absente, ceea ce făcea ca fruntea să pară enormă, cu atât mai mult cu cât se pierdea într-o ţeastă rasă, pe care se zăreau până şi vinişoarele albăstrii.

Le privea cu neîncredere. Oare spuneau adevărul sau mai curând avea dinainte trei femei scăpate dintr-o casă a plăcerilor, cum adesea se întâmpla? Bietele făpturi, care încercau să scape din jugul unui protector crud şi fără scrupule, nu aveau deloc habar ce înseamnă un drum lung peste munţi, fără hrană şi băutură. Sfârşite, băteau la porţile templelor care li se iveau în cale.

Dându-şi seama că acest călugăr înclina mai curând să creadă într-o astfel de poveste decât în cea a noului stăpân care a alungat vechile slugi, Saika îşi

spuse în sinea ei că varianta asta la care nu se gândise putea fi chiar mai bună decât a ei. Călugării unui templu preferau să adăpostească prostituate care se căiau, decât servitoare fugite de pe cine știe ce moșie de pe care, de cele mai multe ori, au avut grijă să și șterpelească una, alta, înainte de a-și lua tălpășița. Așa că lăsă ca această idee să încolțească în voia ei în mintea călugărului și, de bunăvoie, făcu o mutră rușinată.

Cu toate că era micuț, templul Takao, cu tot cu anexele care se întindeau în spate, trebuie să fi adăpostit vreo sută de călugări. Mulți dintre ei erau contemplativi care aspirau să găsească „Adevărul suprem și Calea" inspirându-se din scrierea lui Lao-Zi.

Numai în jur de douăzeci de călugări se ocupau de muncile manuale și agricole necesare traiului de zi cu zi al comunității. Zilele lor de muncă erau istovitoare, căci trebuiau să ajungă la mici petice de pământ risipite ici-colo pe munte.

Masako și tovarășele ei au luat masa în refectoriu și li s-a dat o chilie, unde s-au întins pe două saltele puse una lângă cealaltă.

Nimeni altcineva nu le-a mai pus întrebări. S-au scurs așa două zile, iar când au adus vorba despre plecare, un călugăr le-a dat de înțeles că vor putea rămâne acolo cât timp vor dori. Hidari s-a bucurat la auzul acestor vorbe, căci nu făcea nimic altceva cât era ziua de lungă decât să se plimbe prin grădina de zarzavat a mănăstirii și să privească munții care o înspăimântaseră într-atât, dar care acum i se păreau atât de primitori.

Dar Saika fu tulburată de această propunere stranie, pe care se străduí să o întoarcă pe toate fețele, pentru a-i afla temeiurile. Dacă acești călugări le luau drept prostituate fugare mai curând decât slujnice, înseamnă că voiau să le convertească încetul cu încetul la religia lor, pentru a le face mai apoi călugărițe.

Cât despre Masako, care ardea de nerăbdare să îl vadă pe Yoritomo, era bântuită de alte gânduri ciudate, rău prevestitoare. Și nu se înșela, căci în ziua aceea poarta mănăstirii fu închisă de două ori cu cheia, iar cele trei femei nu mai putură ieși.

Au hotărât să nu caute gâlceavă și să întrebe pur și simplu care era motivul. Un călugăr le explică pe îndelete că se zvonea că în aceste zile în munți erau tâlhari, iar în asemenea situații porțile templului se încuiau cu cheia. Pe de altă parte, adăugă el cu un zâmbet cu două înțelesuri, cum s-ar putea arunca ele cu capu'-nainte spre ceea ce le înspăimântase atât de tare, încât au nimerit drept la templul lor?

Masako a fost singura care a refuzat să creadă această poveste cusută cu ață albă și a început să cugete cum ar putea să iasă din această mănăstire, care devenise o adevărată închisoare.

Faptele i-au dat iute dreptate când, în seara următoare, răsună gongul porții de la intrare. Un călător aflat în necaz vorbea atât de tare, încât Masako și tovarășele ei l-au auzit:

– Vă rog în genunchi, bunule călugăr! Rănit la picior de un urs, stăpânul meu e imobilizat în munți. L-am lăsat la adăpost într-o grotă, împreună cu doi

dintre tovarășii mei. Mi-ați da voie să mănânc și eu ceva aici și să plec mâine în zori cu o unsoare, bandaje și o targă ca să ducem rănitul până la Izu, unde se ducea ca să cumpere niște cai?

Inima lui Masako prinse să-i bată mai-mai să-i sară din piept, căci recunoscuse vocea lui Salcie Mică. Asemenea unei furtuni, se năpusti spre poarta de la intrare unde călugărul tocmai îi dădea voie să intre tânărului drumeț. S-au privit fără a scoate o vorbă. Saika și Hidari, care o urmaseră, nu îndrăzneau să se clintească.

Povestea lui Salcie Mică li s-a părut atât de adevărată călugărilor, că s-au și apucat să pregătească o unsoare de leac; seara, la masă, Masako s-a putut așeza fără probleme lângă băiat.

– Mâine trebuie să fugiți, șopti boarul.

Își înfundă un pumn de orez în gură, fu cât pe ce să se sufoce, tuși și reluă cu o voce abia auzită:

– Am un avans de o zi înaintea lor.

– Cine?

– Tatăl și soțul vostru, însoțiți de patru zbiri.

Lui Masako au început să-i tremure picioarele. Dar își veni iute în fire, văzând cum călugărul însărcinat cu refectoriu părăsește încăperea.

– Vă aștept mâine-dimineață ascuns după bolovanul din spatele chiparosului bătrân.

– Dar poarta e încuiată. Ce putem face?

– Nu văd decât o ieșire: să-i dau una în cap celui care îmi va deschide mie când voi pleca.

Salcie Mică întorcea adesea capul în direcția în care plecase călugărul și vorbea atât de încet, încât Masako îl auzea cu greu.

– Așadar, tata m-a găsit, iar soțul meu îl însoțește! murmură ea.

Această constatare o tulbură într-atât, încât rămase fără cuvinte, cu toate că știuse că tatăl ei o va căuta fără zăbavă. Izbi cu furie în masă cu pumnul strâns. Să fie atât de aproape de a-și atinge scopul și să nu izbutească să vadă chipul lui Yoritomo, fie și pentru câteva ceasuri! Era copleșită.

Întorcând și ea capul, Masako se asigură că erau în continuare singuri. Cu orice preț, cât de repede, trebuia să găsească o rezolvare. Hidari a fost cea care le-a propus:

– Dar dacă am fura niște tunici de-ale călugărilor? Ei nu au voie să își încuie chiliile în timpul nopții.

Lui Masako îi luciră ochii. Ideea asta era cea mai simplă și cea mai bună. Cum de nu s-a gândit și ea? Yoritomo îi ocupa prea mult mintea, ceea ce o împiedica uneori să judece limpede.

– S-a făcut! În seara asta le furăm trei tunici...

– Patru!

– Ai dreptate, Salcie Mică, patru! O să le punem pe sub hainele noastre.

Îl privi cu atenție pe tânărul argat. Nu se temuse să-și trădeze stăpânul pentru a-i face ei pe plac. Masako se va ține de cuvânt și îl va lua în slujba ei. Dar pe toți buddha din ceruri! Pentru asta, trebuia ca fuga

să-i reușească, să n-o găsească tatăl ei și să nu fie închisă într-o mănăstire de femei!

Salcie Mică, de parcă i-ar fi citit gândurile, o privi fix în ochi și șopti, apropiindu-și capul de al ei:

– O să izbutim, domnișoară Masako, o să izbutim!

Obosiți după o zi de lucru, călugării dormeau cu pumnii strânși, fericiți că se puteau lăsa în voia unui somn adânc, profitând cum puteau mai bine de cele câteva ceasuri de odihnă.

Așa se face că celor trei femei le-a fost ușor să găsească patru tunici. Călugării le lăsau direct pe jos. A fost suficient să se strecoare în tăcere până la culcușul lor și, rămânând cu burta lipită de pământ, să le tragă spre ele cât mai încet cu putință.

Cu tunicile bine ascunse – Saika o împăturise pe cea a lui Salcie Mică și o ținea sub braț – cele trei femei așteptau, ascunse într-un colț al unei încăperi aflate în imediata vecinătate a celei în care se afla Salcie Mică. Au auzit un călugăr vorbindu-i. Îl povățuia cum să folosească unsoarea de leac și să nu strângă prea tare bandajul.

Apoi, când călugărul dădu să iasă ca să-i aducă și targa, Salcie Mică îl adormi, izbindu-l în creștet cu ciocănelul gongului. După ce l-a culcat la pământ pe fratele portar, a fost nevoit să năucească încă un călugăr, care avusese curiozitatea de a fi de față la plecarea tânărului călător atât de credincios stăpânului. A căzut ca un butuc, făcând ochii mari la vederea trupului inert al tovarășului său. Salcie Mică și cele

trei femei au târât trupurile celor doi călugări într-un cotlon mai ferit, ca să nu atragă atenția celorlalți.

Cei patru fugari au luat-o la sănătoasa și nu s-au mai oprit până ce nu s-au îndepărtat destul de mult de mănăstire, punându-se astfel la adăpost de posibilii urmăritori. Au fost nevoiți să lase în spate terenurile cultivate de călugări, ajungând apoi la drumuri pe care aceștia din urmă nu le cunoșteau și pe care nu vor îndrăzni să se aventureze. Călugării nu erau chiar așa de curajoși încât să își riște viața în munți urmărind niște fugari.

Cam pe când cei doi călugări buimaci trebuie să își fi venit în simțiri, fugarii se aflau deja într-o vâlcea, în fața unui versant care dădea spre un nesfârșit câmp de bambuși.

– Dar tata nu-și va da seama că ne ajuți? Cum ai izbutit să scapi de el?

– Încă de la plecarea din Sumpu am călărit mereu în spatele lor, am lungit-o, m-am prefăcut bolnav, prea puțin dornic să merg mai departe. Când au fost nevoiți să lase caii la poalele barierei stâncoase, am rămas cu soldații însărcinați să-i păzească. Nimeni nu și-a dat seama că nu mai eram acolo. După aceea, am început să mă prefac cuprins de remușcări în fața bărbaților care păzeau caii, făcându-i să creadă că îmi deplâng lașitatea și că trebuie să mă alătur cât mai iute cu putință stăpânului meu.

– Bine jucat! Perfect, Salcie Mică. Acum, eu sunt stăpâna ta, hotărî nestăvilită Masako. De acum înainte, mie va trebui să îmi dai ascultare. Nu-ți

fie teamă! Te voi răsplăti cum se cuvine pentru fidelitatea ta.

– Ce-a spus stăpânul când a observat dispariția fiicei sale? se interesă Saika.

– A fost furios, dar parcă mai puțin decât seniorul Yamamoto. El... el...

– Vorbește, Salcie Mică, se enervă Saika.

– El spunea că o s-o repudieze pe domnișoara Masako.

Vorbele lui au fost întâmpinate cu un strașnic hohot de râs. Masako se destinse dintr-odată, începu să își recapete speranțele și își spuse că în nici câteva zile va fi în fața unui Yoritomo uimit, dar fericit că a scăpat de închisoarea lui mohorâtă.

– Foarte bine, să mă repudieze! Să mă repudieze și să piară pe vecie din fața ochilor mei!

Râdea cu atâta poftă, încât răsunau munții.

– Taci! îi porunci Saika. Stâncile astea au un ecou de parcă ai suna într-o goarnă! Vrei să dea tatăl tău peste tine?

Masako tăcu imediat. Hotărât lucru, doica se dovedea a fi mai înțeleaptă decât ea. Ceva mai liniștită, se întoarse către Salcie Mică.

– Cine l-a pus pe tata pe urmele noastre?

– Pescarii din Tagourna.

– Ah! suspină Saika, știam eu că pescarii ăia or să ne dea de gol. Pesemne că i-au spus că am refuzat să așteptăm o ambarcațiune care ne-ar fi dus direct în sudul insulei. Traversarea munților li s-a părut un lucru atât de nebunesc!

Seara, mulțumită lui Salcie Mică, au ajuns la Izu. Acum, Masako începu să se gândească tot mai mult la calul ei. Taiko îi lipsea ca aerul. Cum va putea fugi pe jos cu Yoritomo, cu toți soldații pe urmele lor?

Acum, pantele colinelor erau line. Câmpuri de cereale, orezării, tufișuri, sălcii, arțari... Regăseau peisajele pe care le străbătuseră înainte de a lua munții-n piept.

Mergeau cu pas grăbit, strecurându-se cu grijă pe marginile drumurilor; fugarii se grăbeau să termine odată această nesfârșită călătorie a cărei izbândă părea în continuare nesigură.

Ciugulindu-și din nou hrana la întâmplare, din cele puse la dispoziție de natură, nu au zăbovit la Izu decât atât cât să întrebe pe ce drum ajungeau la prizonieri. Întrebarea lor nu avea de ce să îi mire pe localnici, deoarece mulți deținuți erau vizitați de familii.

Cum încercau să treacă drept un grup de tineri călugări, singurul care putea vorbi era Salcie Mică, întrucât vocile însoțitoarelor îi puteau da de gol. Cu toate astea, trebuiau să afle cât mai iute numele unui templu din zonă, ca nu cumva să cadă într-o cursă.

Salcie Mică se opri lângă un țăran care, aplecat peste pământul proaspăt semănat, stropea brazdele cu o stropitoare mare pe care doi flăcăiași, pesemne fiii lui, i-o umpleau de îndată ce o golea. Erau îmbrăcați toți trei la fel, cu o tunică largă, scurtă, strânsă în mijloc cu un cordon ale cărui capete înnodate atârnau în față. Toți țăranii era înveșmântați astfel. Poalele pantalonilor lor, la fel de largi ca o fustă, le băteau

pulpele. Un țăran nu va purta niciodată alte culori decât ecru sau maroniu, iar acest maroniu avea, pe deasupra, o tentă cenușie! În primul rând, acestea erau culorile lor după care erau lesne recunoscuți. Apoi, pentru că niște straie vopsite costau mult mai scump decât un veșmânt grosolan, țesut din cânepă naturală.

Țăranul nici nu și-a ridicat nasul din pământ, în vreme ce flăcăii lui se uitau curioși la micul grup de călugări care înainta. Într-un sfârșit, când s-au apropiat de ei, tatăl și-a sumețit bustul, măsurându-l pe cel care, pentru a ajunge lângă el, fu nevoit să sară peste brazdă.

– Templul e departe de aici? se interesă Salcie Mică, sperând în sinea lui că nu va întreba care.

Dar întrebarea de neocolit țâșni tot atunci de pe buzele țăranului:

– Care? Că-s vreo șase pe aci.

– Ah! Templul Izu, fără doar și poate, strigă unul dintre băietani, lăsând jos stropitoarea goală. E cel mai mare și într-acolo se duc toți călugării. Celelalte sanctuare sunt așa de mici că...

– Mai e mult până acolo?

Țăranul arătă cu degetul un punct în văzduh:

– Păi, dacă vreți să mergeți la templul Izu, țineți drumul ăsta până la sat și cotiți lângă orezărie. La capăt, e un câmp pietros, plin de buruieni. Nu aveți cum să vă rătăciți, templul e chiar în spatele dealului.

– Și închisoarea? nu se putu stăpâni Masako să întrebe, străduindu-se să-și îngroașe vocea.

Începând să se teamă, Salcie Mică se grăbi să îi sară în ajutor:

– Da, după aia trebuie să vizităm un prizonier, la rugămintea familiei lui.

– Eh, frații voștri călugări vă vor arăta drumul mai bine decât mine.

Și puse mâna pe stropitoarea în care mai rămăsese un pic de apă și începu să își ude iar brazda. Dar se vede treaba că fiul lui era tare slobod la gură.

– Ca să ajungeți acolo trebuie să luați o barcă, le spuse el. Insulița pe care sunt închiși prizonierii e tare aproape de Izu. Marinarii de pe coastă au toți bărci de pescuit. E de-ajuns să-i rugați și, pentru un pumn de orez, vă duc ei pe insulă.

Înflăcărarea băietanului o stârni și pe aceea a fratelui său:

– Dacă mareea e scăzută, se poate merge și pe jos, că doar e atât de aproape, se băgă și el în vorbă.

Salcie Mică le mulțumi și, nedorind să stea prea mult la taclale, o porni la drum urmat de însoțitoarele lui.

Dat fiind că Masako nu cunoștea decât calea pe apă pentru a ajunge la închisoare, habar nu avea că era vorba de o insuliță lipită de peninsulă. Din ce în ce mai îngrijorată, nu mai vorbea deloc cu tovarășii ei de drum, concentrându-se asupra felului în care urma să acționeze. Neavând barcă, dacă dădeau peste o maree înaltă, trebuiau să aștepte ceasuri bune, iar această oprire fără rost nu va face decât să le apropie și mai mult de tatăl ei.

Era atât de cufundată în gânduri, încât nici nu auzi zgomotul de copite din spate. Călărețul părea pașnic.

Cu țeasta rasă ca toți bonzii, înfășurat în tunica roșie a budiștilor, avea chipul ascuns sub o glugă de aceeași culoare. Înaintă spre Masako trăgând ușor de hățuri, în așa fel încât să nu o depășească:

– Sunteți fiica seniorului Hojo Tokimasa?

Tânăra rămase stană de piatră, neputând să se clintească sau să scoată un sunet, refuzând pur și simplu să răspundă. De altminteri, ce ar fi putut spune? Mai întâi trebuia să vadă ce întorsătură luau lucrurile.

– Nu vă temeți, continuă călugărul pe un ton liniștit, nu vă voi da pe mâna tatălui vostru.

– Ah! exclamă tânăra. De unde știți că sunt Hojo Masako?

– Am vorbit, acum nici o săptămână, cu seniorul Hojo, și dacă n-ar fi fost atât de furios pentru fuga voastră și atât de dornic să vă găsească, am fi putut cădea chiar la o înțelegere.

– O înțelegere! Dar abia ce ați spus că nu mă veți da pe mâna lui!

Călărețul clătină din cap, o țintui pe fată cu ochii lui scânteietori și, pe neașteptate, o îndemnă:

– Haideți! Urcați în șa, o să-i conducem pe tovarășii voștri, dintre care doi sunt femei – doica voastră și fiica ei – până la templul Izu.

Bărbatul se aplecă și o săltă în șa, în fața lui. Păstrând o anume distanță între bustul lui și spatele ei pentru a nu lăsa loc de neînțelegeri, continuă cu o voce cu mlădieri grave, aproape mângâietoare:

– Singurul lucru pe care îl știu e că sunteți o Hojo, iar Hojo sunt aliați cu cei din clanul Minamoto.

– Adevărat.

Masako izbutise să zărească pe fugă chipul necunoscutului și observă că nu era tocmai fraged. Trebuie să fi avut în jur de șaizeci de ani, poate chiar mai mult. Dar se ținea drept în șa, ca un tânăr cavaler și, de sub gluga care-i ascundea pe jumătate chipul, răzbătea un aer deopotrivă aspru și binevoitor. Un amestec curios, care o nedumerea teribil pe Masako.

Își purta sabia la cingătoare, și cele două capete ale acesteia îi depășeau cu mult tunica, atât mânerul bine șlefuit în față, cât și vârful oțelit dinapoia lui. Ca și cum arma asta nu ar fi fost îndeajuns, la cingătoare îi atârna și un pumnal.

Fără doar și poate, acest călugăr trebuie să fi fost un războinic de temut. Doar era echipat ca un adevărat soldat, un samurai gata să pornească la război. Nu-i lipseau decât tolba cu săgeți, coiful și platoșa din oțel. Masako ar fi fost gata să jure că un asemenea bărbat știa să mânuiască și arcul ca nimeni altul!

– Vreau să îmi răspundeți cinstit la toate întrebările. Dacă mă mințiți, vă străpung gâtul cu vârful sabiei pe care o vedeți la cingătoare.

– Și dacă vă voi spune adevărul?

– Atunci vă voi îndeplini o rugăminte, oricare ar fi aceea.

Călugărul slobozise hățurile calului. Masako întoarse capul, să vadă dacă Salcie Mică și tovarășele lor veneau după ei.

– Nu vă faceţi griji, dacă vă iau sub protecţia mea, voi veghea şi asupra lor. Băiatul cine e?

– Boarul tatălui meu. I-am promis că-l voi face scutierul meu personal dacă mă ajută să fug.

– Scutierul vostru personal! Ce îndrăzneală pentru o femeie! Dar cine vă credeţi, doamnă Yamamoto?

Tânăra înţepeni brusc. Călugărul o simţi şi, dintr-odată neliniştit, se interesă:

– Am spus ceva nepotrivit?

– Nu sunt cu adevărat măritată, căci nu am împărţit încă perna cu soţul meu.

– Aţi fugit aşadar înainte?

– Da! Căci pe altul îl vreau eu de soţ!

El tăcu o clipă, apoi o întrebă:

– Şi cu cine vreţi să vă căsătoriţi?

– Cu seniorul Minamoto Yoritomo, care e închis de ani buni în sudul acestei peninsule şi pe care vreau să îl eliberez.

Deşi Masako nu putea vedea, o expresie de bucurie lumină pupila călugărului. Ea continuă, înainte ca el să apuce să îi pună altă întrebare:

– Îl cunosc pe Yoritomo de când eram mică şi l-am iubit dintotdeauna.

– Dar el, el vă iubeşte?

Ea fu adânc tulburată, căci, la drept vorbind, nu se gândise niciodată la asta.

– Vă iubeşte? reluă călugărul. Vrea să vă ia de soţie?

– Sigur că da, rosti ea pe un ton în care plutea o umbră de stinghereală, doar îl voi ajuta să fugă.

– Şi cum veţi face?

– Nu știu încă.

Lăsaseră mult în urmă orezăria și acum intrau pe pământul pietros, plin de buruieni. Printre ele se amestecau campanule, caprifoi și o mulțime de flori galbene și parfumate.

– Pe tatăl vostru l-am întâlnit prima dată în viața mea săptămâna trecută. Era însoțit de un alt bărbat și de patru soldați. M-a întrebat, cum întreba pe oricine-i ieșea în cale, dacă nu m-am întâlnit pe drum cu dumneavoastră, care călătoreați în tovărășia doicii voastre și a fiicei acesteia. Dar despre bouar nu a spus nimic.

Chipul lui Masako se lumină de un zâmbet mulțumit.

– Deci nu știe că ni s-a alăturat!

– S-ar zice că nu. Tatăl vostru mi-a spus că ați fugit și pesemne vă îndreptați spre locul în care e închis Minamoto Yoritomo. I-am promis să-l ajut.

– Tata mă cunoaște foarte bine.

Rostise aceste vorbe pe un ton melancolic, dar își drese apoi vocea și reluă:

– Și ce v-a promis în schimbul ajutorului vostru, senior călugăr?

– Aveți curaj, copilă, și asta mi-e pe plac. Tatăl vostru mi-a promis că-l va ajuta pe Yoritomo să fugă de îndată ce se va ivi ocazia. Dar, vai! pe atunci nu știam că și voi clociți aceleași gânduri!

– Sunteți prieten cu Yoritomo! șopti Masako.

Era năucită. Dându-și seama de uimirea ei, călugărul schimbă vorba și continuă:

– După mine, tatăl vostru părea gata să vă ierte, dar e limpede că tovarășul lui, seniorul Yamamoto Kanetaka era cel care îl îmboldea, în încercarea lui de a-și recăpăta drepturile de soț.

– Nu-i adevărat, el vrea să mă repudieze. Așa a spus în fața lui Salcie Mică!

– E cu neputință, nu vă poate repudia devreme ce, după cum mi-ați spus, nu ați împărțit încă perna cu el.

Masako se strâmbă.

– Haideți, doar nu sunteți așa de proastă încât să vă închipuiți că un Yamamoto se va lăsa înșelat de niscaiva Hojo. În numele onoarei lui și a celei a familiei lui, va fi obligat să ducă această căsătorie până la capăt, anume până la intrarea lui triumfătoare în dormitorul vostru. După aceea, dacă va mai voi, va putea să vă repudieze. Dar la fel de bine vă poate închide.

– Să mă închidă!

Masako începu să tremure. Simți mâna călugărului poposind pe umărul ei.

– Nu vă faceți griji. O să-i retezăm planul dintru început. Și pentru că ați fost sinceră cu mine, vă voi ajuta să îl eliberați pe Yoritomo cu condiția ca el să fie de acord să se însoare cu domnia ta, ceea ce poate face fără alte încurcături, deoarece nu a fost niciodată căsătorit. Așa, actualul vostru soț va avea toate temeiurile să vă repudieze.

Călugărul începu să râdă. Un râs sălbatic, care trebuie să le fi înspăimântat pe Saika și pe Hidari, care mergeau liniștite în spatele calului. Bărbatul ăsta putea fi pe cât de binevoitor, pe atât de diabolic.

– Și apoi, cum v-ar putea refuza Yoritomo? De ani buni nu a mai cunoscut o femeie și, dintr-odată, îi picați pe nepusă masă în brațe, atât de tânără, de proaspătă și, pe deasupra, mai sunteți și fiica protectorului lui, căruia nu-i poate refuza nimic.

Se opri puțin, scrutând colina. Se pregătea să o ocolească, pentru a ajunge la poarta templului.

– Sigur, tatăl vostru nu va ști nimic. Le va afla pe toate ceva mai târziu.

Masako simțea că aici se urzea ceva, dar ce anume? Va avea și ea de suferit? După ce-și va regăsi libertatea, Yoritomo va fi sclavul acestui călugăr ciudat, care se dădea drept prietenul lui? Nu îndrăznea să pună toate întrebările care îi stăteau pe limbă, dar, pe de altă parte, dorea să știe și să înțeleagă.

– Cine sunteți, senior călugăr? se mulțumi ea să întrebe. Aș putea ști care este numele vostru?

– Sunt călugărul Monkagu, aflat odinioară în slujba împăratului Toba. O afacere politică ce nu a lucrat în favoarea mea m-a obligat să devin călugăr. Atunci m-am retras într-un templu de lângă Kyoto. Mai apoi, uneltirile mele împotriva clanului Taira m-au exilat în insula Kyushu, apoi în peninsula Izu.

– Acolo l-ați cunoscut pe Yoritomo?

– Da! Știam și de existența tatălui vostru, dar nu-l văzusem niciodată. Nu știam decât că vine să-l vadă din când în când.

– Senior Monkagu, nu înțeleg de ce vreți să mă vedeți căsătorită cu Yoritomo. Mă gândesc că poate ar fi mai bine să renunț la planul ăsta, decât să-l văd

prins într-o capcană care poate l-ar costa viața. Îl iubesc pe Yoritomo și nu vreau să îl văd mort.

– Ce vreți, la drept vorbind?

– Un răspuns limpede pentru ajutorul pe care mi-l oferiți, cu toate că eu nu însemn nimic pentru domnia voastră, absolut nimic. Cutezați să spuneți că viața sau moartea mea, fericirea sau nefericirea mea înseamnă ceva, cât de puțin, pentru dumneavoastră?

– Mare dreptate aveți și, ca să vă liniștesc, vă voi spune care sunt temeiurile mele. E foarte periculos să îl eliberezi pe Yoritomo. Clanul Taira va căuta vinovatul și îl va ucide.

– Iată de ce tatăl meu a ezitat mereu să o facă, în ciuda dorinței lui de a-l vedea liber.

– Iată de ce eu însumi mă aflu încă în căutarea unei căi prin care l-aș putea elibera. Or, acum ocazia mi se înfățișează pe neașteptate dinainte.

Vocea lui deveni la fel de tăioasă ca un satâr:

– Vă voi face să vă asumați întreaga răspundere pentru fuga lui.

– Nu-mi pasă dacă va trebui să mor pentru Yoritomo.

Călugărul Monkagu schiță un zâmbet cu două înțelesuri, în care nu plutea nicio umbră de uimire. Iată un răspuns care îi mergea la inimă. Fata asta își va asuma gestul fără nicio teamă.

– Și după aceea ce veți face? întrebă ea.

– Voi avea grijă ca neamul Taira să afle de refuzul vostru de a vă căsători cu seniorul Yamamoto, apoi de fuga voastră, ceea ce îl va dezvinovăți pe tatăl

vostru. În sfârșit, voi spune în dreapta și-n stânga că singură ați pus la cale această evadare.

– Vă încuviințez planul, senior. Dar vreau cuvântul vostru că ne veți căsători de îndată ce Yoritomo va fi liber.

– Îl aveți.

Într-un sfârșit, au ajuns în fața marelui templu Izu. Monkagu se îndreptă către Saika și, în câteva cuvinte, o lămuri că stăpâna ei era pe mâini bune.

– Duceți-vă toți patru la bucătărie, călugării vă vor da o masă caldă.

Apoi, întorcându-se spre Masako:

– Odihniți-vă bine noaptea asta. Mâine ne așteaptă o zi lungă.

La drept vorbind, a fost pe cât de lungă, pe atât de neprevăzută. Dimineața, Monkagu veni după fată și o copleși cu sfaturi, înainte de a o înfățișa călugărilor:

– Vă veți afla dinaintea a zece călugări, toți budiști, dușmani ai clanului Taira. Eu sunt superiorul lor ierarhic. Le poruncesc, iar ei mi se supun. Salutați-i cu o plecăciune adâncă înainte de a vă așeza. Nu le puneți întrebări. Nici măcar una! Nu le place nici în ruptul capului ca o femeie să se arate mai presus de ei! Inainte de a băga în seamă o femeie, ceea ce arareori se întâmplă, ea trebuie să treacă prin niște încercări. Mulțumiți-vă să ascultați și să observați. Dacă spiritul vostru e cu adevărat viu și ager cum pare a crede tatăl vostru, atunci cugetați, cântăriți lucrurile și trageți propriile voastre concluzii care,

firește, vor trebui să vină în întâmpinarea alor mele. M-am făcut bine înțeles?

– Cum nu se poate mai bine, senior, mai limpede de atât nu se poate. Am totuși o întrebare.

Ea văzu ochii lui Monkagu scânteind:

– Care?

– Dacă apare un punct ori un amănunt pe care nu îl înțeleg, ce trebuie să fac?

– Spuneți-mi-l mie. Vi-l voi explica după aceea.

Trăgând ușa mare, glisantă, Monkagu o introduse într-o primă încăpere cu pavaj geometric, pe care o străbătură cu pași mari, fără a se opri. Urmându-l pe călugărul care a dus-o într-o altă cameră în care au pătruns după ce a tras cele două panouri glisante, s-a trezit în cele din urmă într-o sală nesfârșită.

În fund, pe o estradă înaltă, cu trei trepte, se afla un altar pe care era pusă o statuie mare a lui Buddha, între cele două urne cu ofrande și obiecte ritualice.

Paravanele, care adesea împărțeau spațiul, fuseseră scoase, poate pentru a conferi încăperii o importanță demnă de discuția care urma să se desfășoare aici. Erau de față zece călugări așezați în cerc, pe pernuțe care le țineau loc de jilțuri. Cu genunchii depărtați și cu picioarele încrucișate, își puseseră mâinile pe coapse și stăteau neclintiți cu toții, cu privirea ațintită asupra celor doi nou-veniți.

Monkagu o împinse ușurel pe fată de la spate și îi arătă o pernuță, la ceva distanță de celelalte, dar nu departe de a lui, și pe care ea trebuia să se așeze. Ea se închină îndelung și adânc dinaintea asistenței,

care nu se clinti. O cântăreau într-o tăcere deplină. Apoi, întorcându-și privirile către Monkagu, așteptară să glăsuiască el cel dintâi:

– Femeia aceasta, proaspăt măritată, nu se consideră căsătorită, pentru că nu a împărțit perna cu soțul ei. A fugit de acasă. Mare greșeală, pe care noi va trebui să o ștergem, ținând seama de serviciul pe care e pe cale să ni-l facă.

– Și care e acela? întrebă cel mai bătrân dintre călugări, încremenit în mijlocul cercului într-o atitudine severă și amenințătoare.

Sigur că Masako înțelese îndată că toți călugării prezenți la această adunare cunoșteau toate datele poveștii și că Monkagu nu făcea decât să le repete pentru a pune cât mai bine lucrurile la punct, în așa fel încât ea să nu poată spune, după aceea, că nu a știut despre ce era vorba.

– Tânăra aceasta, care e fiica unui senior din provincia Suruga, Hojo Tokimasa, dorește cu tărie să îl ia drept soț pe prizonierul Minamoto Yoritomo. A plecat pentru a-l găsi și pentru a-i aranja evadarea. Numai că nu știe cum să procedeze, iar noi vom fi cei care o vor ajuta. Vă amintesc că eliberarea acestui bărbat este dorința noastră, a tuturor.

– Și cine-l va stârni mai apoi să pornească la luptă împotriva clanului Taira? întrebă unul dintre călugări, țintuindu-l pe Monkagu din priviri.

– Nu va fi nevoie să fie stârnit pentru a o face, răspunse un călugăr mărunțel, întorcând capul spre Masako, care îi susținu privirea, apoi plecă ochii pentru

a preîntâmpina astfel orice neajuns. În schimbul eliberării lui, noi nu vom accepta nicio întârziere. Va trebui să își adune cât de iute oamenii și să se așeze din nou în fruntea trupelor, de îndată ce acestea vor fi pregătite. Îl cunosc drept un bărbat aprig și neînfricat.

– Chiar sunteți așa de sigur?

Călugărul Honen, înfășurat precum toți ceilalți într-o tunică roșie, al cărui cap ras abia ajungea la umerii celorlalți, își răsuci ușor bustul și ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Monkagu. Acesta îi susținu nemilos privirile.

– Ar trebui să știți mai bine decât alții că evadarea unui prizonier îi sporește energia, călugăre Honen! Când spun că energia lui Yoritomo va spori, înseamnă că așa se va întâmpla.

Călugăr budist, Shonin Honen intrase de la cincisprezece ani în templul Enryaku de pe muntele Hiei pentru a medita. Dar pentru că a propovăduit speranța de a renaște după moarte în paradisul lui Amida Buddha, iar după aceea a întemeiat și o sectă, a fost denunțat și închis mai întâi pe insula Kyushu, apoi pe insula Shikoku. Patru dintre tovarășii lui au fost executați, dar lui i s-a cruțat viața. Deocamdată, se ascundea printre cei care susțineau doctrina lui Amida Buddha.

Pe chipul lui Monkagu trecu o umbră de nemulțumire. A pune sub semnul întrebării energia combativă cu care Yoritomo se va ridica împotriva celor din clanul Taira era curată nesăbuință. Asemenea lui Hojo Tokimasa, și el știa că tânărul războinic nu se

va da deloc în lături să facă totul pentru a-și nimici dușmanii. Nu ei au fost cei care i-au ucis tatăl și l-au aruncat apoi pe el în închisoare pentru ani mulți? Pentru un bărbat mândru și orgolios ca Yoritomo, acestea erau motive mai mult decât suficiente pentru a voi să-și ia cât mai repede cu putință revanșa.

Călugărul bătrân, care părea a i se opune întrucâtva lui Monkagu, arătă cu degetul spre Masako:

– Dar o căsătorie prea grăbită nu i-ar suci oare mințile războinicului nostru? întrebă el pe un ton care ar fi putut trece drept batjocoritor, dacă în ochii lui nu ar fi licărit o scânteie aproape agresivă.

– Câtuși de puțin, călugăre Eto. Vă aduc aminte că tatăl acestei tinere femei este protectorul lui Yoritomo, iar fiica lui a crescut practic alături de acesta, chiar dacă între tineri e o diferență de aproape zece ani. Așadar, se cunosc cât se poate de bine.

Bătrânul călugăr nu insistă și, împungând-o în continuare pe Masako cu degetul, i se adresă lui Monkagu:

– Putem avea încredere în ea? Nu ne va trăda?

În sinea ei, Masako fierbea; se înroși până în vârful urechilor. Trebuia să tacă în continuare? Se uită la Monkagu.

– Răspundeți! îi spuse el.

Masako se supuse cu o voce care tremura de mânie, dar pe care se străduia să o controleze; grăi pe un ton cât mai scăzut:

– Vă dau cuvântul meu de onoare că doresc să mă căsătoresc cu seniorul Minamoto Yoritomo și că nu vă voi trăda.

Dar bătrânul călugăr atacă din nou:

– Nu asta doream să vă auzim spunând. Dacă Yoritomo Minamoto şi-ar pierde viaţa în timpul evadării, aţi fi gata să vă daţi morţii pentru a-l însoţi întru eternitate?

Lui Masako începură să îi tremure buzele. Monkagu îi sări în ajutor, dar nu o lăsă să amâne prea mult răspunsul:

– Răspundeţi! spuse el din nou.

– Jur că dacă Minamoto Yoritomo va fi ucis în timpul evadării mă voi da morţii pe dată, pentru a nu fi bănuită că v-aş putea denunţa.

Monkagu zâmbi mulţumit. Fata asta pricepuse cât se poate de bine diferenţa de nuanţă între „a trăda" şi „a denunţa". Asta ar trebui să îi liniştească pe călugări. De asta aveau nevoie pentru a se asigura că vor fi dezvinovăţiţi dacă lucrurile luau o întorsătură proastă. Se cuvine să amintim că, în acest sfârşit de epocă Heian, cei mai mulţi călugări erau mai curând războinici, nu oameni ai Domnului, ba uneori chiar răzvrătiţi care se opuneau puterii imperiale. Nu de puţine ori se amestecau în probleme politice şi mulţi se trezeau exilaţi, închişi sau executaţi.

Masako ar fi vrut totuşi să îi întrebe cine l-ar fi putut ucide pe Minamoto Yoritomo. Clanul Taira? Călugării nu-i spuseseră nimic nou! Nu avea nevoie de discursurile, de temerile şi de sfaturile lor pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit: mai întâi să se mărite cu Yoritomo, iar apoi să-l îmboldească pentru a-şi împlini cât mai curând răzbunarea.

Pe neașteptate, toți acești călugări budiști i-au părut ciudat de întunecați. Câți ar fi fost în stare să-și dea viața pentru a-l elibera pe Yoritomo? Până și Monkagu, oricât de devotat va fi fiind cauzei – doar o mărturisise el însuși –, nu îndrăznise să îl elibereze în toți acești ani din lipsă de curaj.

I se părea că are dinainte un taifun care se plămădește într-un cer întunecat, greu, și care urma să izbucnească dintr-o clipă în alta, nimicind totul în calea lui. Preț de câteva clipe, îl cântări atentă pe Monkagu și văzu că acesta era cu adevărat cuprins de îngrijorare pentru reușita acestei evadări. Iar când călugărul o țintui fulgerător din priviri, simți că se întreba în sinea lui: „Oare fata asta va fi în stare să-și ia viața dacă Yoritomo moare?" Fără să-și dea seama, Masako aprofundă întrebarea: „Va fi în stare să joace rolul soției perfecte a samuraiului? Să se omoare după moartea seniorului și stăpânului ei?"

Călugării au scos-o din gândurile ei, începând să întoarcă pe toate fețele obiectul întrunirii lor.

– Am cântărit îndeajuns situația actuală și nu avem temeiuri să ne mai îndoim de ceva, hotărî Monkagu. Știm cu toții că Taira Kiyomori e mort, dar clanul lui e la fel de puternic. Mai știm și că Yoritomo e singurul care îi poate învinge și că el însuși, la rându-i, îi va nimici pe toți cei care i-au măcelărit neamul. Acesta e cel mai important punct, dar trebuie să le cântărim și pe celelalte cu cea mai mare grijă.

Se ridică. Nimeni nu ar fi putut spune că are mai bine de șaizeci de ani, căci mulțumită nemaivăzutei

lui agerimi, putea face tot ceea ce face un bărbat la vreo patruzeci de ani, la care se adăugau însă înțelepciunea și experiența. Se îndreptă spre altar, urcă cele trei trepte și se uită în tăcere la statuia lui Buddha, de parcă ar fi căutat acolo inspirația care să-l ducă fără ocolișuri la împlinirea sarcinii sale. Coborî, intră în centrul cercului și își reluă poziția:

– Împăratul Antoku, fiul și urmașul lui Takatura, pe care Kiyomori l-a pus pe tron, nu a fost decât un copil pe care neamul Taira l-a chinuit cât de mult a putut. Nu a cunoscut decât fugi și luări de ostatici. Împăratul Gotoba, fratele lui, e și el prea tânăr pentru a-și asuma răspunderea regatului. Așadar, ce ne rămâne?

– Prințul Shirakawa!

– Nici în ruptul capului! Se opune atât clanului Taira, cât și neamului Minamoto.

– Așa cum e împotriva oricărei secte religioase, adăugă călugărul Honen, care își amintea prea bine de primele lui neînțelegeri cu acest bătrân demnitar nestăpânit, care deținuse o vreme puterea, înainte ca tânărul Antoku să urce pe tron.

– Așa este, nu vom face nimic cu el, rosti cu prudență călugărul bătrân, care de o bucată de vreme se mulțumise să asculte.

– Atunci sugerați că Yoritomo, odată liber, va trebui să se înțeleagă cu Marele Raportor al regatului?

– Este ceea ce va trebui să facă.

Interveni și Monkagu:

– Aveți întru totul dreptate. Fujiwara Kanezane îl va primi pe Yoritomo cu respectul și onorurile cuvenite.

– Sunteți sigur că acesta e omul de care avem nevoie? se interesă călugărul Eto, în a cărui privire juca încă aceeași sclipire agresivă.

– Răspunde tuturor dorințelor noastre, călugăre Eto.

– Tare mi-ar plăcea să mă conving mai întâi, insistă celălalt.

Monkagu clătină din cap:

– Neîncrederea voastră e demnă de toată lauda, călugăre Eto, și fiți convins că Yoritomo va fi primul care va sta cu ochii-n patru. Nu va întreprinde nimic înainte de a fi sigur...

– Dar nu va fi niciodată sigur!

– Și ce-ați vrea, să nu facem nimic pentru că nu avem nicio siguranță? se enervă Monkagu. Să stăm cu mâinile-n sân! Păi, asta facem de când Yoritomo e în pușcărie, iar în acest răstimp clanul Taira a devenit atât de puternic, că nimeni nu îi mai poate sta împotrivă.

Călugărul Eto se mânie. Bătea darabana cu degetele pe tunică. Întoarse capul spre Monkagu.

– Oricum ar fi, altă portiță de scăpare nu avem. Shirakawa ne urăște la fel de mult ca pe toate clasele de războinici. Dacă ne-ar putea trimite pe toți în exil pe o insulă îndepărtată, ar face-o fără să clipească. Tânărul împărat Antoku e exilat și Gotoba este doar un copil.

Văzând că toate privirile erau ațintite asupra lui, reluă:

- Sunt cel mai bătrân din această adunare și doresc ca spusele mele să fie respectate. De altminteri, știu prea bine că ele răspund gândurilor călugărului Monkagu. Yoritomo se va duce să stea de vorbă cu Marele Raportor Kanezane care conduce toate problemele regatului. Poziția lui de regent îi conferă toate puterile.

- Asta când nu îl domină neamul Taira.

- Așa e! Acesta e și motivul pentru care va pleca urechea la vorbele lui Yoritomo, când acesta îi va cere să își adune armata ca să se ridice împotriva familiei Taira. Va obține ceea ce va dori. Sunt întru totul sigur. Regentul Kanezane nu va cere decât să își recapete puterile, dar pentru asta ar trebui să aibă și mijloacele cuvenite. Yoritomo i le va aduce pe o tipsie de argint.

Cum niciun călugăr nu se împotrivi acestui plan, au început să pună la punct amănuntele modului în care va trebui să procedeze Yoritomo pentru a elibera clanul Minamoto și puterea imperială. Masako zâmbea, știind prea bine că acești călugări nu vor avea de fiecare dată câștig de cauză și că viitorul ei soț, când se va afla dinaintea Marelui Raportor al regatului, va ști să respingă ceea ce nu i se va părea potrivit și să profite de oportunitățile care i se vor ivi în cale.

CAPITOLUL IV

Planul lui Monkagu părea mai solid decât cel pe care-l clocise Masako. Neputându-se împotrivi hotărârii călugărului, se supuse poruncilor lui, alegând să îi acorde încredere. Şi apoi, cum l-ar fi putut elibera pe Yoritomo fără un ajutor din afară? Ştia că aceşti călugări de la templul Izu îi vor fi de un ajutor nepreţuit. Timpul petrecut în tovărăşia lor a sfârşit prin a o convinge că, fără sprijinul lor, fuga ei cu Saika şi cu Hidari ar fi fost sortită eşecului.

O altă nedumerire se limpezea acum. Masako a întors situaţia pe toate părţile şi, după o noapte lungă, în care abia a pus geană pe geană, a ajuns să îşi reconsidere judecata privitoare la angajarea călugărilor în această afacere. Recunoştea acum că Monkagu se amestecase mai mult decât şi-ar fi închipuit. Până şi călugărul Honen îşi asumase un risc imens, părăsind mănăstirea pentru a bate drumurile în încercarea de a pune în aplicare ideea pe care o propusese. O idee

care nu întrunise acordul întregii adunări monastice, dar care începuse să își croiască o cale. Când a amintit-o, unora li s-a părut smintită, altora – fantezistă, iar câtorva chiar stânjenitoare. Cu toate astea, lui Monkagu îi plăcuse, așa că le-a impus-o și tovarășilor lui.

Dacă te gândeai bine, părea firesc ca o asemenea idee să îi vină călugărului Honen, căci era singurul în stare să o ducă la bun sfârșit. Pentru a explica ceea ce l-a inspirat, ar trebui să ne întoarcem la vremurile în care predica dinaintea curtezanelor din Muro. Câte nu convertise, vorbindu-le despre paradisul lui Buddha de după moarte? De-a lungul vieții lor, multe dintre ele s-au gândit la aceste predici de o neasemuită înflăcărare. Și multe au intrat într-o mănăstire, pentru a-și sfârși zilele în armonie cu acest Buddha pe care nu îl veneraseră deloc la vremea tinereții.

Ideea lui Honen îi plăcuse așadar lui Monkagu, care începuse imediat să croiască un plan. Și în timp ce el însoțit de Masako, Saika, Hidari și Salcie Mică se îndreptau spre Kamakura, la moșiile lui Yoritomo, pentru a-i pune la curent familia cu planurile de evadare, Honen își țesea propria lui plasă. Și mergea în locurile în care se aflau cele mai mari curtezane, încercând să aducă pe insula Izu câteva dintre cele convertite la cauza lui. Dacă nu le găsea pe cele potrivite în golful Suruga sau Sagami, se ducea să le caute hăt, departe, în golfurile Kobe, Ise sau Osaka, pe unde treceau bărcile demnitarilor, ale emisarilor imperiali și ale guvernatorilor de provincie care se îndreptau spre capitală. Subjugați de grația acestor femei

frumoase ca niște păsări exotice, aristocrații le cădeau iute în mreje.

Ideea lui Honen era cu adevărat dibace: curtezane într-o ambarcațiune, care să își pună la bătaie farmecele, pentru a-i face astfel pe străjerii de pe insula Izu să își părăsească posturile cât timp se va fâțâi prin fața lor barca plăcerilor. Soldații nu-și vor crede ochilor, mai ales dacă ele vor rămâne acolo câteva zile și câteva nopți, făcându-i să-și piardă cu totul mințile între faldurile parfumate ale chimonourilor lor.

Masako, alături de cele câteva doamne din Kamakura, va avea grijă ca vestea trecerii bărcilor plăcerilor să ajungă la urechile străjilor din Izu. Ea și tovarășele ei se vor da drept curtezane convertite, care urcă spre provincia Edo, la nordul insulei Honshu.

Ispititoarele femei din bărci nu proveneau din aceeași clasă socială cu femeile care nu oficiau decât la Curtea împăratului sau în fața marilor seniori ai regatului. Cultura poetică și literară a acestora din urmă era atât de vastă, iar harul lor de muziciene și dansatoare – atât de mare, încât nu de puține ori erau puse în rând cu soțiile.

Seducătoarele japoneze, așezate în barca lor sub un coviltir sau o umbrelă, nu erau nici dintre cele care ofereau plăcerile așternutului într-o casă de ceai ținută de o femeie protejată de un preaputernic senior din capitală.

Cele pe care Monkagu și Honen aveau de gând să le folosească își ofereau nurii pe bărci, trăgându-și clienții într-o cabină mică, aranjată special în acest scop.

Înconjurate de unsori parfumate, de pudre albe și fine, de pomezi de un roșu înflăcărat, se tolăneau în micile lor ambarcațiuni, la umbra unui adăpost din mătase. Așteptau trecătorii. Însoțite uneori de un fluier ori de o țiteră, cântau *Aria lotusului* sau *Cântecul privighetorii*, rotindu-și ochii catifelați.

În toate marile locuri de trecere aflate la întretăierea fluviilor ori a râurilor, ba chiar și pe plajele de lângă mare – locuri prielnice unor astfel de îndeletniciri înflăcărate – se găseau asemenea bărci ale plăcerilor. Frumoasele ispititoare cântau pentru a agăța bărbații care rătăceau pe țărmuri. Cântecul era o invitație la plăcere.

Fragile și fine asemenea trestiilor pe care bărcile lor le atingeau pe malurile râurilor, purtau chimonouri cu flori ale căror culori se armonizau cu pantalonii largi pe care îi purtau în partea de jos. Pletele lor, pe care nu aveau de ce să le mai împodobească, într-atât de fine și strălucitoare erau, li se revărsau pe spate ca o uriașă aripă de corb; cu cât părul era mai lung, cu atât bărbatul era mai vrăjit și mai fascinat. Cosița unora cădea până la pământ, mângâind grațios stinghiile din lemn ale bărcii.

Cele care nu aveau o ambarcațiune îndeajuns de mare pentru a-și primi clienții la bord, își legau bărcuța de ambarcațiunea călătorului care venea în întâmpinarea lor.

Altele însă procedau altfel. Rămâneau la bord. Umbrela înaltă fixată deasupra bărcii era semn că ele se aflau acolo; când aveau un client, părăseau

ambarcațiunea și duceau bărbatul în micile lor locuințe de pe malul fluviului.

Sosirea la Kamakura a fost cel puțin neașteptată pentru Masako, care își făcuse o cu totul altă idee despre moșia lui Yoritomo. Nu fusese niciodată acolo, dar trebuie spus că din ziua arestării lui Yoritomo de către Taira, tânăra mamă vitregă a acestuia, văduvă de puțină vreme, întronase pe moșie o atmosferă de încordare și exercitase o asemenea presiune asupra tuturor membrilor familiei, încât puțini dintre prietenii lui mai aveau chef să treacă pe acolo.

Hojo Tokimasa era unul dintre ei. Îl luase pe flăcău sub aripa lui protectoare fără a se uita la cheltuieli, contând pe energia și pe voința lui Yoritomo pentru a-și revendica mai târziu drepturile asupra domeniilor Minamoto.

De altminteri, tatăl lui Masako nu vorbea niciodată despre moștenirea lui Yoritomo, nu mai mult decât despre tânăra scorpie care pusese ghearele pe moșie.

Familie avută înainte de persecuțiile clanului Taira, Minamoto au știut să se impună în veacul trecut ca războinici de temut, dominând la acea epocă politica Japoniei. Se trăgeau dintr-o familie străveche, întemeiată în anul 814 de împăratul Saga, care și-a dotat atunci mai bine de treizeci din cei cincizeci de copii ai lui.

Când porțile moșiei Minamoto s-au deschis în fața ei, Masako și-a dat seama că tatăl său nu i-a vorbit niciodată despre familia lui Yoritomo. De aceea toate

numele străvechi – Hojo, Yamamoto, Taira, Fujiwara, Tachibana şi Minamoto – aveau pentru ea o aceeaşi importanţă, cu mici diferenţe.

Dar, ajungând acum pe pământurile lui Yoritomo, văzu că domeniul, lăsat oarecum în paragină în lipsa mijloacelor de întreţinere, nu era cu nimic mai prejos decât cel al tatălui ei sau chiar al clanului Yamamoto, cu unul din membrii căruia fusese obligată să se mărite.

Casa era mare şi avea un pavilion central, în jurul căruia se ridicau pavilioanele anexe, legate de coridoare şi verande care dădeau în grădini separate. Copaci, bazine, podeţe, munţi în miniatură atât de frumos recreaţi, nisip adus special, pietre decorative, tot ceea ce nu fusese năruit de trecerea timpului îşi păstrase frumuseţea copleşitoare. Numai că din cauza lipsei de îngrijire apăruseră buruienile; coniferele şi bambuşii pitici erau netăiaţi, aleile pietruite erau năpădite de muşchi printre care creşteau ciuperci sălbatice.

Masako nu a avut parte de plăcerea de a se plimba prin grădini. Avea prea multe de făcut; pentru început, trebuia cum nu se putea mai bine să îi cântărească pe toţi cei care trăiau pe moşie. Şi nu mică îi va fi uimirea – poate şi a călugărului Monkagu, nu doar a ei – când va vedea răsărind dinaintea ei membrii unei familii în care nimeni nu mai credea. Dar aceştia vor aştepta căderea serii ca să îşi facă apariţia. Deocamdată, la răsărit de soare, Masako pătrunse în interiorul casei principale.

Numeroase încăperi se înşirau una după alta, dormitoare, bucătării, săli de odihnă, chiar şi o mare sală

de consiliu, în care, odinioară, se reuneau pesemne membrii importanți ai familiei. Pe vremuri, trebuie să fi fost despărțite prin uși glisante din care acum nu a mai rămas nimic. Au fost înlocuite cu perdele de mătase, panouri mobile din fibre de bambus cu împletitură fină, în dosul cărora puteai vedea fără a fi văzut, și cu ecrane pliante care puteau fi duse dintr-un capăt în altul al oricărei încăperi. Mobilă puțină, dar cele care se mai aflau acolo erau elegante: cufere incrustate cu sidef, mese lungi, din aloe, altele pătrate, mai mici și acoperite cu lac.

Încă de la sosire, Masako a înfruntat-o pe Renshi, cu toate că nu au schimbat nicio vorbă. Și-au aruncat în schimb niște priviri ucigătoare.

Fostă curtezană, femeie de o mare frumusețe, aceasta nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani: Yoshitomo, tatăl lui Yoritomo, nu trăise și nu făcuse copii decât cu fiice ale plăcerii. Renshi își purta capul cu semeție și nu își pleca spinarea. A fost ultima dintre curtezanele cu care s-a înconjurat Yoshitomo. Rămasă văduvă și singură, căci nu zămislise prunci, se legase trup și suflet de o moșie care, totuși, nu îi aparținea, și își conducea lumea cu o lipsă desăvârșită de tact și cu o autoritate abuzivă. Fără îndoială, se purta astfel pentru a nu se vedea expulzată de unul mai dominant decât ea, căci niciuna dintre progenituri nu ar fi acceptat să o mențină într-o poziție de forță.

Îmbrăcată cu un chimonou verde din mătase pe sub care se zărea purpuriul înnorat al unei robe căptușite cu galben, Renshi fu totuși nevoită să se încline în

fața călugărului Monkagu, care îi aruncă o privire în care se citea o amenințare abia reținută.

O altă femeie, care avea vreo patruzeci de ani, nu o privi nici ea pe Masako cu ochi binevoitori. Era Hiki Zenni, fosta doică a lui Yoritomo, care avea un chip neclintit: se spunea că ochii ei nu se aprindeau decât în fața celui pe care-l ținuse odinioară la sân.

Cu toate acestea, Masako nu putu să nu observe atitudinea mult mai suplă și mai amabilă a lui Monkagu față de ea. Știa și el, firește, că Hiki Zenni nu aștepta decât ziua în care Yoritomo va fi liber, pe când Renshi nu îi dorea decât moartea.

Îmbrăcată cu o vestă largă, cu mâneci ample, un *haori*[1] pe care și-l pusese peste chimonou, Zenni îi arăta o nesfârșită recunoștință lui Monkagu. Rareori privirea ei se îndrepta spre Masako, iar când ochii fetei îi întâlneau pe ai ei, nu afla acolo decât o indiferență totală, de parcă doica ar fi vrut să o șteargă de tot de dinainte-i. Masako înțelese instinctiv că nu se va înțelege cu această femeie decât atunci când vor fi în joc confortul și echilibrul lui Yoritomo.

Când călugărul le dezvălui planul în absența lui Renshi – în care avea atât de puțină încredere, încât se temea ca nu cumva să îi trădeze –, Zenni îi oferi îndată ajutorul, atât al ei, al fiicei sale Ama, cât și al altor două tinere slujnice pe care le formase după

[1] Un fel de halat din mătase purtat peste chimonou, inițial de bărbați, apoi și de femei. Haori e în general folosit pentru păstrarea în bună stare a chimonoului de dedesubt (n. tr.).

propriile ei concepții. Era vorba despre Bujor și Jad, amândouă proaspete și frumoase, care ar putea eventual să seducă străjile din Izu înainte de sosirea bărcilor plăcerilor.

Afară, grajdurile și hambarele se întindeau cât vedeai cu ochii. De unde veneau toți caii ăștia? Frumos aliniați, păreau a aștepta doar un stăpân care să vină să-i dezlege și să-i ducă acolo unde se întindeau pădurile, câmpiile, orezăriile, plantațiile de bambus.

Lui Masako i-ar fi plăcut să ia un cal și să se ducă să facă o plimbare. Dar avea prea puțin timp și, de altminteri, ca și în cazul lui Monkagu, gândurile ei erau în altă parte. Acum, că lucrurile începeau să prindă contur, trebuiau să aibă grijă să controleze cât mai bine toate amănuntele acestei încercări a lor.

Doar seara târziu Masako înțelese de ce erau atât de mulți cai în aceste grajduri. Căci atunci au năvălit ca niște bolovani care se rostogolesc din munți cei cinci frați ai lui Yoritomo, pe care clanul Taira îi credea morți sau dispăruți. Monkagu îi chemase pentru a pregăti împreună evadarea lui Yoritomo. După ce s-a întreținut câteva clipe cu Masako, călugărul a dat glas următorului gând:

– Nu vă lăsați impresionată de frații lui Yoritomo. Fiți naturală, dar cât se poate de hotărâtă în privința scopurilor voastre. Dovediți-le voința voastră de a reuși și puterea voastră de a lupta. Dacă vreunul dintre ei vă caută gâlceavă, amintiți-vă că Yoritomo e singurul care se trage dintr-o stirpe nobilă, cea a familiei imperiale. Ceilalți zece, mai puțin o fată, sunt

cu toţii bastarzi, născuţi de curtezane. De aceea clanul Taira îşi doreşte atât de mult să îi nimicească.

Masako încremeni:

– Alţi zece, spuneţi?

– Yoshitomo a avut treisprezece copii, zece băieţi şi trei fete, dintre care două au murit. A treia este călugăriţă la templul Tokei din Kamakura.

– E cea de obârşie nobilă, asemenea lui Yoritomo?

– Da, mama ei a fost o Fujiwara. Dar cum această soră nu a avut nicio posibilitate să se exprime în faţa atâtor bărbaţi, a preferat vălul.

– Cred că e păcat. Uneori, femeile au mai multă voinţă decât bărbaţii.

– În astfel de cazuri, îşi pot exercita autoritatea în sânul comunităţilor lor.

– Da, sigur, răspunse Masako. Sau în sânul familiei, ori poate la umbra soţului lor.

Monkagu rânji înspăimântător şi, dacă tânăra nu ar fi fost sigură că îl are de partea ei, ar fi avut toate motivele să se teamă de ce putea fi mai rău.

– Cât despre cel care e prea slab pentru a conduce, i-o trânti la rându-i călugărul, să facă bine să rămână sub poruncile unui superior!

Oare aruncase aceste vorbe pentru a o convinge pe Masako că Yoritomo nu va fi dintr-o asemenea plămadă? Oricum ar fi fiind, fraţii lui s-au dovedit a nu semăna deloc.

Încă din prima clipă, Yoshitsune arătă o mare simpatie faţă de Masako. De la azvârlirea în închisoare a lui Yoritomo, ştiindu-se hărţuit, stătea mai

mult ascuns în nordul insulei Honshu, ferindu-se să cadă în vreo ambuscadă în care, probabil, şi-ar fi aflat moartea. Avea privirea şi zâmbetul lui Yoritomo, dar nu şi manierele lui de mare senior. Cu umerii puternici şi torsul bombat, întruchipa războinicul înnăscut în toată splendoarea lui, fiind mereu gata să lupte pentru cel pe care dorea să îl apere.

Era însoţit de Noriyori, Yukie şi Zenjo, şi ei obligaţi să ia calea pribegiei după moartea tatălui şi închiderea fratelui lor. Adăpostiţi în templul Kotoku, au dus o viaţă mai puţin grea decât Yoshitsune. Noriyori şi Yukie erau primiţi în templu în calitate de oaspeţi, pe când Zenjo intrase în rândurile cinului.

Rămânea Yoshinaka, singurul care făcu dovada unei antipatii profunde faţă de Masako. De altminteri, se spunea că Yoshinaka se înhăitase cu o armată de călugări fără scrupule care se adăposteau într-un templu de pe muntele Hiei, înălţat pe o colină de lângă râul Kamo, şi nu se dădeau în lături să jefuiască şi să ucidă. Sub straiele lor religioase, aceşti tâlhari şi piraţi care se răsculaseră împotriva Curţii imperiale au pierit în parte sub săbiile neamului Taira; dar cei care au scăpat s-au regrupat şi acum făceau prăpăd de-a lungul şi de-a latul ţării.

Hiki Zenni, fosta doică a lui Yoritomo, îl vestise deja pe călugărul Monkagu că Yoshinaka era iubitul lui Renshi, ceea ce îi permitea să se întoarcă pe moşia Minamoto fără riscul de a i se întinde o capcană. Renshi, prea fină pentru a nu înţelege că această

legătură o instala și mai confortabil în casa Minamoto, păstră totuși tăcerea asupra subiectului. Se temea să nu primejduiască viața iubitului ei sau doar se slujea de el pentru a-și atinge mai repede țelurile? Zenni mai spunea că îl stârnea împotriva fraților lui, îmboldindu-l să-i nimicească unul după altul și că, rămas singur stăpân peste Kamakura, să facă din ea unica suverană a fiefului.

Masako îi cântări pe toți în tăcere, formulându-și deja în gând câte o judecată despre fiecare. Pentru început, Monkagu le-a explicat pe scurt planul lui de a-l elibera pe Yoritomo. Apoi, arătând spre Masako, îi vesti:

– Iat-o pe viitoarea voastră cumnată, fiica lui Hojo Tokimasa.

– Hojo Tokimasa! exclamă Yoshitsune.

– Ei i-a venit mai întâi ideea de a-l ajuta pe Yoritomo să fugă. Numai că nu știa cum să procedeze. Drumurile noastre s-au încrucișat și, pentru că aveam idei asemănătoare, am făcut o alianță.

Nu avea rost să spună mai multe despre Masako. Toți știau că fiica lui Tokimasa îl cunoștea pe Yoritomo. După explicațiile lui Monkagu, Hiki Zenni o privi îndelung, dar nu îi zâmbi. Dimpotrivă.

În grajduri, poneii, roibii, buiestrașii și tarpanii stăteau înghesuiți unii în alții. Era acolo chiar și un cal alb, așa cum doar în grajdurile marilor seniori mai puteai vedea. Era unul din acei cai albi despre care

se spunea că, la începuturile timpurilor, purtau spre ceruri dorințele credincioșilor.

Harnașamentele și scările erau agățate de perete și, deasupra furajelor, se înșirau niște nemaivăzute șei din lemn, care obligau ochiul să le admire. Masako alese una.

– Presupun că știți să călăriți, rosti Monkagu, înșfăcând cea mai apropiată șa.

– Din fragedă pruncie.

– Atunci veți fi mulțumită, căci vom face o plimbare care vă va fi pe plac. Pesemne că vă era dor să călăriți, doar nu ați mai încălecat de la fuga din Sumpu.

– Așa este, senior Monkagu.

Ea puse mâna pe un cal, cel care îi atrăsese atenția încă de la intrare, îi mângâie flancul, grumazul, botul și, pentru a face cunoștință mai bine cu el, îi șopti câteva cuvinte liniștitoare în scobitura urechii. După aceea, îl dezlegă și îl trase afară ca să pună șaua pe el. Calul era un roib frumos, cu roba aproape roșie sub razele soarelui la asfințit. De o măreție neasemuită, oferea o armonie admirabilă, de la crupă până-n vârful copitei nervoase. Masako presimți în el un cal de mare clasă.

– Am să te botez Bonzai, frumosul meu. Imi amintești de Taiko pe care, spre marea mea părere de rău, a trebuit să îl las la Sumpu. Ah! Am să-ți mărturisesc ceva: Taiko nu a fost niciodată pe un câmp de luptă, în vreme ce tu, cred că...

Pe neașteptate, în spatele ei răsună un glas:

– Cunoașteți locul unde e ținut închis fratele meu?

– Sigur că da! L-am însoţit adesea pe tatăl meu când mergea să îi ducă provizii şi schimburi curate.

– Atunci cum se face că el nu e aici?

Ce să facă, să spună adevărul? Nu-i plăcea să vorbească despre tatăl ei, dar avea datoria să arate cum, mulţumită lui, Yoritomo îşi suportase mai uşor exilul.

– Am fugit pentru a mă mărita cu Yoritomo.

– Nu înţeleg. Tatăl vostru nu dorea chiar deloc această căsătorie?

Călăreau umăr la umăr, ca nişte vechi şi buni prieteni.

– Mă sortise altuia. Eu cu Yoritomo vreau să trăiesc, lui vreau să-i dăruiesc fii.

La această dorinţă exprimată sus şi tare nimeri şi Noriyori care o întrebă, la rândul lui:

– Şi cum vă gândeaţi să îl eliberaţi pe fratele nostru înainte de a-l întâlni pe Monkagu?

– Cu siguranţă aş fi găsit un mijloc, senior Noriyori, nu ştiu care încă, dar sigur l-aş fi găsit. Când vreau ceva, dobândesc.

Noriyori nu îi răspunse şi se mulţumi să îi adreseze un zâmbet şters care venea în completarea unei expresii echivoce. Masako nu ştiu dacă trebuie să vadă în ea ironie sau suficienţă.

– Din ce lemn sunteţi făcută, domnişoară Masako, de obţineţi mereu ceea ce vă doriţi? o întrebă Yoshitsune, care îi adresă un zâmbet mai deschis decât fratele lui.

– Din lemn de zadă, cel mai rezistent din toate, senior Yoshitsune.

– Orice lemn cade sub o lovitură zdravănă de secure.

Masako se întoarse. Yoshinaka călărea la câţiva paşi în spatele ei. Privirea lui întunecată nu prevestea nimic bun.

– Chiar dacă securea e solidă, i-o întoarse ea de îndată, poate mâna care o ţine e nesigură.

Masako observă pupilele scânteietoare ale lui Yoshitsune. Era limpede că apreciase această replică rapidă.

– Nu mă mir că vreţi să vă căsătoriţi cu Yoritomo, o luă peste picior Yoshinaka, doar familia voastră nu e dintre cele mai mari.

– Dar e dintre cele mai vechi şi mai onorabile, i-o trânti sec fata. Cât despre voi, Minamoto Yoshinaka, descendenţa voastră e mai puţin ilustră decât a mea, căci eu nu mă trag dintr-o curtezană. Linia mea nu o va păta pe aceea a neamului Minamoto.

În clipa aceea îi reveniră în gând ultimele sfaturi ale călugărului Monkagu: „Nu vă lăsaţi impresionată de fraţii lui Yoritomo. Fiţi naturală, dar cât se poate de hotărâtă în privinţa scopurilor voastre. Dovediţi-le voinţa voastră de a reuşi şi puterea voastră de a lupta."

Masako, care nu avea niciun chef să se lase copleşită de aceşti bărbaţi care nu puteau face nimic fără un Yoritomo liber, îi străfulgeră pe toţi dintr-o privire şi nu mai vorbi.

Depăşind colinele Kamakura, dincolo de golful Sagami, au traversat Odawata, unde se vedeau ruinele

unui vechi castel din lemn, apoi au lăsat în urmă mica insulă Inosima, a cărei plajă era atât de albă, încât scoicile sidefii se pierdeau în nisipul ei. Au ajuns la granița provinciei Edo, la *bakufu*[1].

Bakufu! De câte ori nu trebuie să se fi gândit la el Yoritomo, din închisoarea lui! Chiar dacă nu avea o structură foarte bine pusă la punct, chiar dacă era lipsit de organizare, de oameni, de cai, de arme și echipamente în lipsa cărora a supraviețuit cu greu după moartea lui Minamoto Yoshitomo, locul era reprezentativ pentru ceea ce va deveni mai târziu.

Bakufu se întindea pe o suprafață mare, între două coline verzi. Deocamdată, nu era decât un loc în care se îngrămădeau echipamente, corturi, bărăci, arme, tolbe și arcuri, coifuri și săgeți, securi și buzdugane.

Caii micii cete s-au oprit exact la intrarea celor două coline, de unde se zăreau vârfurile corturilor. Spre ei veneau doi bărbați călare pe niște bidivii mândri, întunecați. S-au oprit într-un nor de praf alb.

Ținuta lor era aceea a unor mari seniori ai regatului. Împodobiți cu bonete cu apărători pentru urechi

[1] Literal, termenul înseamnă „guvernul din corturi" și se referea inițial la cartierul general al unei armate, care ocupa temporar, pe perioada unui conflict, un anume loc. Odată cu instituirea shogunatului de către Minamoto Yoritomo, *bakufu* a căpătat o dimensiune permanentă, fiind cunoscut în istorie drept shogunatul sau *bakufu* de la Kamakura. Totuși, dacă shogun era un singur individ, *bakufu* presupunea un fel de personaj colectiv, format din oficialii și administratorii apropiați shogunului (n. tr.).

din păr lucios de cal, *kammuri*[1], îmbrăcați pe dedesubt cu o robă mai lungă decât cea de deasupra și pe sub care își puseseră *hakama*[2] ale căror pulpane erau vârâte în cizme largi și înalte, *kamogutsu*[3], cei doi bărbați îi priveau în tăcere pe cei cinci frați Minamoto.

Cu o ținută dreaptă și demnă, s-au înclinat după câteva clipe, dar fără a exagera în salutul lor. Poziția lor de ofițeri superiori valora, fără doar și poate, cel puțin tot atât cât cea de tineri bastarzi ai seniorului Minamoto Yoshitomo. Doar Yoritomo ar fi avut dreptul la o plecăciune mai adâncă.

Cu toate acestea, căpitanii Kudo Suke și Munemochi, care luptau dintotdeauna sub flamurile clanului Minamoto, îi respectau pe toți fiii lui Yoshitomo, căci erau cu toții mari războinici. Cei doi ofițeri își aduceau aminte de câteva bătălii cu cei din neamul Taira care, firește, s-au încheiat uneori și cu înfrângeri, dar care acum nu făceau decât să le deștepte dorința de victorie. De altminteri, călugărul Monkagu venise să le vorbească tocmai despre acest subiect arzător.

---

[1] Literal, cuvântul înseamnă „coroană"; este vorba fie despre o bonetă împodobită cu aur și panglici din materiale fine, fie despre o acoperitoare mai simplă, din material moale sau lucios (n. tr.).

[2] Piesă tradițională de vestimentație japoneză; e vorba despre un pantalon larg, care se leagă mai sus de talie, spre piept, și cade până la glezne. Inițial purtat de bărbați, a fost ulterior adoptat și de femei, datorită ușurinței mari de mișcare pe care o oferă (n. tr.).

[3] Încălțări numite și „labe de rață", din cauza botului foarte lat. Sunt făcute din piele lăcuită și sunt alcătuite din două părți separate, ceea ce oferă piciorului o mare flexibilitate (n. tr.).

Au urat bun venit celor cinci băieți Minamoto care, după moartea stăpânului, nu prea mai ieșiseră din vizuinile lor. Dintr-o privire pătrunzătoare, au apreciat cum se cuvine forța calmă a lui Noriyori și Yukie, înflăcărarea lui Yoshitsune, dar și ochiul viclean și fățarnic al lui Yoshinaka. Kudo Suke și Munemochi știau că cei cinci vor lupta până la ultima suflare.

– Trupele sunt pregătite? întrebă Yoshitsune descălecând. În armata asta este cumva...

– Chiar crezi, frate, i-o reteză Yoshinaka sărind și el din șa, că vom pleca atât de repede la luptă?

– Va trebui, strigă Masako, pentru a se face auzită. De îndată ce va ieși din temniță, Yoritomo se va pune în mișcare.

Își dădu încet drumul de pe cal, alunecând pe flancul lui Bonzai, puse piciorul în pământ și i se alătură lui Yoshitsune.

– Nimeni nu-și mai poate permite să aștepte, strigă ea din nou, îngroșându-și vocea, pentru a se face auzită și de soldații care stăteau în spate.

Se îndreptă din umeri și îi fixă, pe rând, pe cei doi căpitani:

– Căci toți dușmanii lui vor afla îndată de această evadare și, credeți-mă, nu vor pregeta să năvălească pe neașteptate asupra voastră.

– Nimic mai adevărat! țipă și Yoshitsune. Fata asta glăsuiește ca un soldat.

Pe chipul lui Monkagu înflori un zâmbet. Da! Nu s-a înșelat când a avut încredere în copila asta, va ști

să îi ajute! De altfel, nici el nu stătuse cu mâinile în sân, căci în ajun venise în galop la *bakufu* pentru a-i vesti pe cei doi ofițeri de planul lui. Tot atunci, cei doi căpitani au dat sfară-n țară, și-au strâns oamenii pentru a le vorbi, și le-au vorbit. O asemenea cuvântare, că soldații au rămas stane de piatră.

– Nu va avea mijloacele de a pune la cale imediat o luptă, interveni Yukie cu o voce puternică, dar fără urmă de agresivitate.

Masako nu voia nici în ruptul capului să audă astfel de cuvinte; dimpotrivă, ea ar fi vrut să îi convingă pe acești bărbați cu forța cuvintelor sale, să îl înflăcăreze chiar și pe cel mai nesigur dintre ei.

– Yoritomo, se dezlănțui ea, a avut tot timpul din lume să se gândească de o sută, de o mie, de zece mii de ori la felul în care poate dezlănțui imediat o luptă împotriva clanului Taira. S-a gândit și s-a tot gândit la toți cei care vor fi gata să-l urmeze de îndată ce va da cuvenita poruncă!

Unul după altul, soldații începuseră să ciulească urechile ca să nu piardă nimic din vorbele înflăcărate care ieșeau din gura unei femei. Erau, se-nțelege, mai puțin numeroși decât odinioară. De altfel, cum ar fi putut cei doi căpitani să hrănească atâția bărbați care nu făceau nimic ani de-a rândul? Mulți plecaseră îndărăt la familiile lor sau se îndepărtaseră de tabără, rămânând în provincia Kamakura și încercând să trăiască din puținele lor mijloace. Se amestecaseră printre țărani și pescari, ajutându-i în muncile lor, câștigându-și astfel pâinea de zi cu zi.

– Ascultați la mine! nu-i slăbi Masako. De astă dată Yoritomo va învinge clanul Taira! Îi va zdrobi și voi toți veți fi niște învingători. Vă promit asta, iar când eu promit ceva, mă țin de cuvânt!

Kudo Suke și Munemochi se uitau năuciți la ea. Fata asta nu era în toate mințile? Bătea câmpii? Cine se credea? Totuși, călugărul Monkagu tăcea, ceea ce însemna că îi permitea să se exprime. Pe de altă parte, istoria țării lor dovedise în repetate rânduri că femeile puteau ține fruntea în materie de cuvântări înflăcărate. Dar copila asta nu avea nici optsprezece ani! Și iat-o că striga iar:

– Sunt viitoarea soție a lui Yoritomo și aveți încredere în mine, soldați, voi ști să-l îmboldesc pe soțul meu ca să vă ducă pe toți pe căile gloriei!

Se întoarse spre Monkagu și îl privi sfidător:

– Dacă mă înșel, voi plăti cu viața, căci voi fi gata să îmi despic pântecul cu sabia lui.

Se pogorî o tăcere adâncă. Se auzea răsuflarea soldaților; clipa nu era tulburată decât de țârâitul greierilor, care se ridica în văzduh la căderea serii.

Un tânăr se desprinse din trupa războinicilor, înaintă, se plecă adânc dinaintea celor doi căpitani și așteptă ca unul dintre ei să grăiască:

– Ce dorești, Yoshikasu? întrebă Munemochi.

– Să pregătesc oamenii de luptă și să-i antrenez fără să mai zăbovim. Dați-mi mie voie să mă ocup de asta, căpitane, vă asigur că îmi voi face treaba așa cum se cuvine, chiar de-ar fi să muncesc zi și noapte. Oamenii vor fi pregătiți când seniorul Yoritomo se va întoarce la *bakufu.*

– Acest tânăr războinic nu e fiul lui Hiki Zenni, doica lui Yoritomo? se interesă Yukie, apropiindu-se de tânăr.

– Așa e, sunt Hiki Yoshikasu.

– Mi s-a părut mie că te recunosc. Așadar, te-ai alăturat armatei lui Yoritomo.

– Îl voi apăra până la moarte, senior.

Masako nu putu să nu admire ținuta mândră a tânărului războinic. Păcat că Zenni, maica lui, nu era aici ca să admire și ea ținuta frumoasă și aerul de cuceritor al tânărului ei fiu. Era cam de vârsta ei, ca și sora lui, Ama. Oare era mezinul sau fratele mai mare? Nu avea nicio importanță! Masako nu îi va pune această întrebare aprigei doici. Se lăsă iar cuprinsă de cuvântarea ei înflăcărată:

– Soldat! Eu...

Yoshinaka, mânios, îi reteză avântul:

– N-o mai ascultați pe fata asta, bate câmpii!

– Te înșeli, i-o întoarse Yoshitsune, a izbutit să îi deștepte pe acești bărbați ajunși neputincioși și fără vlagă tocmai pentru că nu au avut nimic de făcut. Privește! Abia acum încep să gândească altfel! Îndrăznești să grăiești altminteri, Kudo Suke?

– Nu spun că nu, încuviință acesta cu un zâmbet forțat.

– Atunci, dacă vom merge pe această cale, Yoritomo va fi mândru de noi.

– Totuși, mi se pare că e puțin cam timpuriu, grăi cu prudență Munemochi. Oare dorința noastră de a grăbi lucrurile nu ne va duce direct la eșec?

Călugărul Monkagu făcu un pas înainte. Își scosese mâinile din tunică, iar mânecile îi zburau prin aer. Pentru întâia oară, cuvântă și el:

– Eșec va fi, dacă la eșec ne vom gândi! Ci nu așa vor sta lucrurile, dacă ne vom întoarce toate gândurile spre izbândă.

– Fie! capitulă Kudo Suke, întorcându-se spre Munemochi. Dar cum nu ne putem permite nicio scăpare, nicio slăbiciune, nicio abatere de la împlinirea datoriei, îmi dau acordul pentru ca de mâine să începem pregătirea oamenilor.

Își îndreptă apoi arătătorul spre tânărul Yoshikasu:

– Începi mâine în zori și îmi dai în fiecare seară raportul.

– Mulțumesc, căpitane. Voi face totul precum doriți.

Înainte de a se alătura trupei, îi aruncă lui Masako o privire aproape recunoscătoare.

Când s-au întors la Kamakura, au aflat că nici Zenni nu stătuse cu mâinile-n sân. Le-a trimis pe Jad și Bujor pentru a racola câțiva artiști. Doi jongleri, doi dansatori și doi muzicanți s-au lăsat convinși să coboare cu barca până la vârful Izu și să-i stârnească pe săteni să asiste la spectacolul lor. Era singura cale pentru ca străjile închisorii să nu se mire de trecerea bărcilor plăcerilor încărcate de curtezane, printr-un loc atât de uitat de lume.

Muzicanții cântau deja în barcă, vestindu-și prezența. În cazul în care călugărul Honen va aduna și el alții, zarva de pe coasta insulei Izu risca să se audă

până la capătul peninsulei. Curioși și dornici chiar și de cea mai măruntă distracție, într-atât se plictiseau de tare, străjerii vor rămâne cu gura căscată în fața unui asemenea chilipir. În aceste locuri ale exilului asemenea desfătări nu se întâlneau la tot pasul. Nu prea găseai muzică și dansuri în acest colț blestemat de lume în care se stingeau prizonierii. Nu are niciun rost să amintim aici de numele celor grațiați, căci aceștia erau atât de puțini și, de cele mai multe ori, pentru asta trebuia să aștepți urcarea pe tron a unui nou împărat!

Monkagu și micul grup de femei însoțit de Salcie Mică au părăsit Kamakura a doua zi și au luat o barcă, pentru a străbate coasta de vest a peninsulei Izu. Ajunși în dreptul vârfului insulei, vor aștepta sosirea lui Honen și a curtezanelor în unul din micile porturi de pescuit care mărgineau țărmul, înainte de a acosta în locul de exil al lui Yoritomo.

Saika și Hidari păreau destul de îngrijorate de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, și, dacă nu ar fi fost atât de preocupate de soarta stăpânei lor, ar fi rămas bucuroase la frumoasa reședință de la Kamakura.

Pe cât de drăgălașe și amabile s-au dovedit a fi Jad și Bujor cu Masako, pe atât de mute și reci au rămas Zenni și fiica ei, Ama. Dar tinerei nu îi păsa de ele, doar știa că peste câteva zile îl va revedea pe Yoritomo care, odată aflat dinaintea fostei sale doici și a viitoarei lui soții – deși nu știa încă asta –, nu va pregeta să se îndrepte mai întâi spre Masako.

Micul port de pescuit gemea de oameni pe jumătate despuiați, cu picioarele goale, care scormoneau

prin mare. Băteau coasta în barcă, în lung și-n lat, își întindeau plasele sau se aruncau în adâncuri de pe vârful muntelui, scoțând la suprafață, cu mâinile goale și bine împreunate, bibani, anghile, calmari sau cambule. Își puneau viața în primejdie cu fiecare astfel de salt.

După vreo zece zile, în timp ce jonglerii și muzicienii erau deja acolo și încercau să adune cât mai mulți privitori, Jad și Bujor, care scrutau toată ziua linia orizontului, au început să strige:

– Iată-i!

Tovarășii lor au apărut în goană. În depărtare, se profilau două bărci cu pânze mari, pătrate, umflate de vânt, care trăgeau după ele niște bărci mici, goale. Se clătinau unele lângă altele pe o mare calmă și azurie, lăsând în urmă valuri mărunte, franjurate cu spuma pe care nisipul o sorbea numaidecât. Cu cât înaintau mai mult, cu atât hărmălaia care domnea pe punte creștea. Masako și însoțitorii ei scrutau zările. La urechi le ajungeau acum strigăte, se vedeau mâini fluturate, vele care se legănau; se deschideau puzderie de umbrele, stârnind emoțiile privitorilor.

Cele două ambarcațiuni mari au acostat sub privirea ghidușă a sătenilor. Pe țărm au coborât doi bărbați din echipaj, urmați iute de vreo zece fete frumoase, zâmbitoare și pline de nuri, îmbrăcate cu chimonouri colorate, cu pletele fluturându-le pe spate. Aveau mersul unduit și ceafa parfumată. Atâta farmec și atâta grație care se revărsau în valuri aveau de ce să lase cu gura căscată un sat întreg. De altminteri, oamenii nu se mai abțineau, începuseră să își strige

bucuria. Curtezanele își fluturau mâinile albe, salutându-i în trecere.

Pe chipul călugărului Honen, care rămăsese în spate, trecu umbra unui zâmbet învingător. Le promisese acestor fete frumoase o fericire desăvârșită în paradisul lui Buddha, dar, în focul predicii, nu le-a cerut deloc să renunțe la activitățile lor și să se închidă într-un templu, ci, din contră, să le facă în continuare cum puteau ele mai bine.

Vârful peninsulei era atât de bine delimitat și insula pe care Yoritomo era întemnițat se contura atât de clar, încât Masako simți cum sângele prinde a-i clocoti în vene. Cât despre Zenni, aceasta o luase cu câțiva pași înaintea tinerei, stabilind pesemne că ea era persoana care trebuia să se apropie cea dintâi de prizonier. Va fi atât de uimit, de fericit să își vadă bătrâna doică, încât fără doar și poate va cădea plângând în brațele ei. Cel puțin așa își închipuia ea, și Masako, bucuroasă să se vadă așa de aproape de împlinirea țelului, îi lăsă privilegiul vârstei.

În acea clipă, Monkagu și Honen au dispărut din peisaj, lăsând frâiele operațiunii celor două conducătoare ale jocului, Masako și Zenni.

Când au coborât amândouă pe insuliță, lăsându-i pe toți ceilalți la bordul ambarcațiunii, au fost zărite de patru soldați, care stăteau în scobitura unui golfuleț, de altminteri singurul loc pe unde se putea fugi. Restul era blocat de o barieră stâncoasă care făcea imposibilă orice încercare de evadare.

Inima lui Masako, care cunoştea bine locurile, prinse să bubuie atât de puternic, încât crezu că o să-i explodeze în piept; în schimb Zenni, care nu fusese niciodată acolo, arunca priviri înspăimântate la munţii din jur, bombănind: „Cum o să scape de aici?" Au înaintat cu prudenţă înspre străjerii care credeau că au venit să viziteze un prizonier.

– Putem acosta? întrebă cu politeţe Masako, arătând cu mâna ambarcaţiunile care îşi ocupaseră deja locurile.

Cum totul fusese bine pus la punct, tot atunci şi-au făcut apariţia jonglerii, care au început să îşi învârtă mingile şi bastoanele multicolore, în vreme ce muzicanţii, cărora li se adăugaseră şi cei strânşi de curtezane, cântau la flaut, la flajeolet, la talere, la o tobă mică şi la orga de gură, lăsându-i pe străjeri cu gura căscată.

S-au ivit şi fetele, îmbrăcate cât mai sumar cu putinţă, cu cele mai fine chimonouri împrumutate de la curtezane. Înaintau toate patru: Hidari, Ama, Jad şi Bujor, cu pletele lungi pieptănate cu grijă. Trebuiau să atragă prin alura lor degajată, fără a fi nevoite să vorbească prea mult. Temându-se ca nu cumva vreuna să spună vreo vorbă necuvenită, Masako interveni:

– Mie şi însoţitoarelor mele ne-ar plăcea să admirăm asfinţitul soarelui de pe aceşti munţi minunaţi. Ah! ce frumos trebuie să fie! Insula voastră îţi taie răsuflarea!

Jad era o copilă sclipitoare, isteaţă şi plină de spirit:

– Bărcile noastre ale plăcerilor sunt acolo, spuse ea întinzând un deget prelung. Le putem lăsa unde se află pe timpul scurtei noastre şederi aici?

– Bărcile plăcerilor! Ai auzit, Jokei?

Cei patru străjeri își lungeau gâturile pentru a vedea mai bine ambarcațiunile de care se desprinsesera bărcuțele pe care le-au tras după ele încă de la plecarea din golful Sagami. Acestea se aranjaseră unele lângă altele, chiar în fața golfulețului în care cădea lumina. Coca lor era pictată în culori vii, umbrelele purpurii erau deschise, iar curtezanele stăteau tolănite în fața cabinelor micuțe, în care nu încăpeau decât două trupuri strâns îmbrățișate. Muzicienii, dansatorii și acrobații completau acest decor de sărbătoare; spectacolul era atât de neobișnuit, încât și ceilalți străjeri au năvălit în fugă. Erau opt cu toții și, de obicei, făceau cu schimbul pentru a acoperi zi și noapte paza în golfuleț.

– Uite, Itaru, bărci ale plăcerilor!

– Eh! Le văd și eu, da' ce crezi?!

– Haideți să vedeți, le strigă unul dintre bărbați celor care abia soseau, se zăresc femeile, nu am văzut în viața mea altele mai frumoase!

– Lua-m-ar toți demonii munților! izbucni un străjer, ducându-și mâna streașină la ochi, pentru a vedea mai bine.

– V-ar plăcea să le faceți o vizită doamnelor? întrebă unul dintre jongleri, învârtindu-și bastoanele multicolore în fața ochilor năuciți ai bărbaților.

Unul dintre muzicanți făcu o pauză. Între două acorduri din flaut, susură cu o voce acră:

– Fetele spun că, dacă sunteți drăguți și știți să le înveseliți, n-or să vă ia scump. Mai ales că vor să vadă un asfințit de soare pe munții Izu.

După aceea, în jurul străjilor care începuseră să fie cuprinse de agitație, se bulucira dansatorii. Săreau ca niște pisici când de-a dreapta, când de-a stânga, obligându-i pe soldați să întoarcă mereu capetele:

– Iar când stelele vor licări, dacă le veți accepta favorurile, doamnele vă vor copleși de fericire!

– Ciuma ciumelor! blestemă unul dintre ei. Eu nu fac de strajă în noaptea asta!

– Auzi la el! Da' ce-ți închipui, că fac eu în locul tău?

– Câte o femeie pentru fiecare dintre voi, domnilor! Profitați, nu rămân aici decât preț de un asfințit!

Cei opt temniceri nu aveau ochi decât pentru bărcile care se legănau încetișor pe valuri. În timpul acestui dialog, Masako și Zenni se strecuraseră pe insulă, urmate de muzica al cărei ecou reverbera în munții din jur. Pe neașteptate, cele două femei se treziră față-n față cu Yoritomo, care se plimba pe stânci.

Tânărul își duse o mână la ochi și îi frecă zdravăn. Să fie fierbințeala soarelui, muzica asta de sărbătoare sau poate înnebunise... Își pierduse mințile?

– Micuțul meu, șopti Zenni, întinzând brațele spre el.

Dar Yoritomo nu i se aruncă la piept cum își închipuise ea, așa că femeia rămase cu gura căscată, cu brațele întinse în gol. El o fixa pe Masako cu ochi neîncrezători și murmură, la rândul lui:

– Tatăl tău nu a venit?

– Sunt singură cu doica ta, Yori. Am venit să te eliberăm.

– Să mă eliberați! Tu și cu Zenni?

Se uita năuc la Masako, fără să priceapă nimic. Cum se putuse schimba atât de mult? Frumuseţea ei sălbatică îl impresiona într-atât, încât nu mai ştia ce să spună. Ochii ei zâmbitori, copilăreşti, s-au preschimbat într-o privire de femeie. Pieptul i se rotunjise ademenitor, iar ceafa ei părea atât de dulce pe sub pletele ridicate.

– Micuţul meu! îl strigă Zenni încetişor.

Abia acum el se aruncă în braţele ei şi se lăsă alintat.

– Trebuie să-ţi spunem cum stau lucrurile cât mai iute, Yori, îi întrerupse Masako. Trebuie să mă asculţi. Străjerii se pot întoarce în orice clipă.

O trase apoi pe doică de braţ.

– Haideţi! Gata cu giugiulelile, spuse ea cu o voce aspră. Ar fi trebuit să faceţi ca mine, să fi venit să-l vedeţi din când în când, ca să-i dovediţi cât de mult îl iubiţi!

Zenni şi Yoritomo se desfăcură din îmbrăţişare.

– Masako are dreptate, Zenni. De ce nu ai venit niciodată să mă vezi?

– Ştii de ce. Drumul ăsta ar fi durat mai multe zile şi nu am vrut să o las pe Renshi singură în casă. In lipsa mea, ar fi fost în stare să dea toate slugile afară şi să nu mă mai lase să intru la întoarcere.

Masako interveni din nou:

– Ascultă, Yori, suntem aici cu prietenul tău, călugărul Monkagu, care a organizat totul. Dar trebuie să îţi mărturisesc că, înainte de a-l întâlni în munţii Izu, fugisem de acasă, de tata şi de soţul ales de el.

– Tu, Masako, eşti măritată!

– Nu mai sunt! Acum, cu tine vreau să mă căsătoresc. Monkagu mi-a promis. În seara asta, vom fi soţ şi soţie.

Yoritomo îşi trecu cealaltă mână peste ochi. Nimic nu i se părea limpede în povestea asta. Spiritul lui şovăia. Cuvintele i se buluceau în gând. De atâta vreme trăise cu încetinitorul! Cum să izbutească să facă faţă ritmului vieţii în doar câteva clipe? Dar nu avu niciun răgaz, căci Zenni interveni cu tărie, la rândul ei:

– În seara asta vei fi liber, micuţule! Curtezanele din bărcile plăcerilor se vor ocupa de străji. Se vor desfăta cu ei toată noaptea. O să avem noi grijă să nu rămână nici un paznic pe insulă.

Masako îl prinse de mână şi i-o strânse cu putere. Dar el abia reacţionă.

– Stai în preajma golfuleţului, o să venim după tine când vom fi siguri că toţi temnicerii sunt cu fetele, spuse Masako.

Pricepând în cele din urmă viclenia, gândurile lui Yoritomo începură să se limpezească:

– Cine v-a ajutat să puneţi la cale înşelătoria asta? întrebă el cu o voce mai destinsă şi cu un licăr luminos în priviri.

– Ţi-am spus, îl linişti Masako, prietenul tău Monkagu. A fost ajutat de călugărul Honen, care le cunoaşte bine pe curtezane, dat fiind că a încercat în repetate rânduri să le convertească, şi aşa a izbutit să le atragă de partea noastră.

Masako era în al nouălea cer. Yoritomo, singura ei dragoste, se afla dinaintea ei. Îi strângea cu putere mâna pe care o păstrase într-ale ei, nu se mai sătura uitându-se la el. Cerule! Ce frumos era cum stătea acolo, în picioare, în penumbra insulei!

Tânăra își cufundă privirea în ochii lui. Oricât se înverșuna Zenni să îi smulgă și ea măcar o privire, Masako îl acaparase întru totul. Yori era numai al ei, nu trăia decât prin ea.

Îl măsura fără rușine: statura lui înaltă, de samurai împlinit, musculatura lui puternică, gesturile lui sigure, privirea lui când blândă, când aspră, mâinile lui suple și agile, picioarele lui nervoase! Îi va rămâne credincioasă toată viața! Îi va cuceri admirația prin actele ei de curaj, prin inteligență, prin agerime, dar și prin focul pasiunii care o mistuia!

– Ah, Yori! Oamenii tăi lucrează deja pentru întoarcerea ta! Se vor antrena, se vor bate și veți învinge neamul Taira!

– Taira!

– I-ai uitat?

– Să-i uit pe cei care mi-au ucis tatăl? sări Yoritomo cu o voce cavernoasă. Prea adesea văd în gând lupta care s-a desfășurat sub ochii mei, când tata a căzut mort. Încă aud zăngănitul săbiilor noastre ciocnindu-se de cele ale dușmanilor. Loviturile de spadă retezând capete și strigătele înfrângerii noastre mi-au rămas adânc înscrise în memorie. Nu mă gândesc decât în ce fel să le înlocuiesc cu un strigăt de victorie. Taira îmi bântuie amintirile, mă obsedează, îmi macină

viața mai rău decât această temniță. Îi voi zdrobi așa cum ne-au zdrobit și ei pe noi, cu violență, într-o baltă de sânge. Fără nicio zăbavă.

Jad și Bujor și-au făcut datoria și au răspândit zvonul că bărcile plăcerilor nu vor rămâne decât o noapte, iar dis-de-dimineață se vor întoarce în golful Sagami. Acest scurt răstimp îi obliga pe cei opt temniceri să nu mai ezite, dacă voiau să se bucure din plin de noaptea lor de plăcere.

Curtezanele și-au făcut treaba cum nu se poate mai bine. Printr-o fericită întâmplare, a fost o noapte fără stele. O noapte atât de deasă și întunecoasă încât, la urcarea în bărcile fragile, temnicerii au fost cât pe ce să se împiedice. De îndată ce s-au vârât cu toții în cabinele minuscule, cum noaptea ascundea cu totul golfulețul, doica, slujnicele, muzicanții, jonglerii și dansatorii au năvălit pe insulă cu torțele-n mâini.

Dar Yoritomo, care trebuia dus departe de insula aceea, era de negăsit. Salcie Mică a fost cel care l-a găsit zăcând la pământ, fără suflare.

A fost transportat pe una dintre ambarcațiunile cele mari care primiseră ordinul să părăsească imediat insula și să navigheze întins până la Kamakura, cu toate pânzele sus și cu toate vâslele scoase, lovind apa în aceeași cadență.

Yoritomo a fost culcat în cabina centrală. Zenni voi să-l stropească pe față cu apă rece, proaspătă, dar de data aceasta Masako nu-i permise.

– Părăsiți acum cabina asta, îi spuse ea. E datoria mea să-mi aduc soțul în simțiri.

Tonul era atât de poruncitor, încât Zenni nu îndrăzni să scoată o vorbă; îi întinse fetei vasul cu apă și cârpa udă.

– Haideți! Plecați cu toții, porunci ea. Lăsați-mă singură cu el.

Fu nevoită să o împingă de la spate pe doica îndărătnică, dar, înainte de a închide ușa, îi zâmbi lui Saika, făcând-o să înțeleagă cât de fericită era.

Nici nu apucase să împingă bine ușa glisantă, că în tăblie răsunară două bătăi slabe.

– Sunt Jad! auzi ea. Am găsit ceai pe barcă și v-am adus. Poate seniorul Yoritomo va voi să bea, când își va veni în simțiri.

– Ești drăguță, Jad, îi spuse Masako slujnicuței care îi întinse ceainicul și două cupe când îi deschise ușa. Da! Ești drăguță și săritoare! Cred că am să te iau în serviciul meu când ne vom întoarce la Kamakura. Dar acum lasă-mă.

Aplecată asupra lui Yoritomo cu torța-n mână, îi măsură cu atenție chipul și, apropiindu-și buzele de gura lui, îl sărută ușor. Apoi suspină și se înseninâ. Liber, întins pe spate, cu suflul vieții ieșindu-i pe nări, acum Yoritomo era al ei. Se lungi lângă el și adormi.

Când deschise ochii, crezu că lumina zilei e cea care o orbește. Dar era flacăra torței care-i juca pe față. Aplecat asupra ei, Yoritomo o privea. Nu mai avea acel aer uimit care pusese stăpânire pe el pe insulă, când îl vestise că va fi liber. Noul șef al clanului

Minamoto își revenise întru totul. Simți forța mâinilor lui când o ridică și, în ochii lui, văzu o sclipire, o sclipire care prevestea suspinele unei dorințe din afara timpului!

– Îți amintești totul? șopti Masako.

El zâmbi, acel zâmbet răpitor pe care numai iubiții care sunt pe punctul de a se desfăta îl cunosc. Un zâmbet pe care Masako și-l va aminti ori de câte ori dorința îi va sfredeli adânc în carne.

– Îmi amintesc de singurele cuvinte care nu-mi dau acum pace. Chiar vrei să fii soția mea?

Ea își întinse picioarele, căci o prea mare greutate apăsa asupra lor.

– Am fugit pentru a scăpa de un soț impus de tata. Am înfruntat piscurile munților, strășnicia furtunii, clocotul puhoaielor, foamea și, mai ales, teama de a nu putea ajunge la tine, teama de a nu te putea elibera și iubi.

– Dar de ce?

– Dar știi prea bine de ce, Yori. De când eram mică nu visam decât la tine, aveam obiceiul să le măsor pe toate după chipul și asemănarea ta. Adu-ți aminte! Tata spunea de fiecare dată că nu vei mai găsi niciodată o iubire ca a mea. Dar râdea, pentru că eram doar o copilă și credea, ca și tine de altminteri, că privirile mele admirative vor fi de scurtă durată. V-ați înșelat amândoi. Așa stau lucrurile. Nu voi fi niciodată a unui alt bărbat. Mai curând mor!

– Soția mea! șopti Yoritomo, înfundându-și nasul în gâtul ei parfumat. Preaiubita mea soție!

– Da, soția ta preaiubită, Yori. Dar voi fi singura. Nu va exista niciodată nicio concubină între noi. Nu voi suporta o altă femeie pe urmele mele.

Desfăcându-și picioarele lungi, strânse în hakama, el închise trupul tinerei ca într-o menghină și se culcă greu peste ea. Buzele lui calde îi străbăteau acum gâtul, ceafa, umerii pe care-i eliberase de corsaj. Masako se desfăcu din strânsoare și ridică picioarele. El le cuprinse și îi adună genunchii la pieptul lui. Mâinile lui alergau pe pielea ei fină și zăboviră îndelung pe sânii tari, rotunzi, pe care îi dezgoli în întregime la lumina torței.

– Ah! Yori, îl imploră ea într-un avânt care o purta dincolo de dorință. Toate se cutremură în mine. Tremur. Mi se pare că tot sângele mi s-a urcat la cap, iar gândurile mi se învălmășesc. Nu mai știu care vine înaintea altuia. Ajută-mă, Yori! Spune-mi micul tău războinic, ca odinioară! Îți amintești când îți aduceam sabia și o cârpă de mătase, ca s-o faci să strălucească?

El nu-i răspunse, ci își strecură mâinile între coapsele ei, în moliciunea întunecată pe care o ofereau. Masako gâfâia ușor, senzațiile pe care le descoperea acum erau atât de ciudate. Tremurături, frisoane, suspine...

El se opri pe neașteptate. Fata simți un fel de blocaj în el. De ce se trăgea acum departe de ea?

– Yori!

– Nu se poate, gâfâi el. Nu-mi vine să cred! Ce mi se întâmplă?

Ea se ridică plină de avânt, dar o cuprinse teama:

– Yori! Ce ai?

Neputincios, clătinând din cap, el începu să plângă. Ea îl legănă încetişor, şoptindu-i cuvinte în care toate se amestecau: şi fuga, şi temniţa, şi patima, şi soţul refuzat, şi tatăl trădat, şi Minamoto ucis în luptă de învingătorii Taira şi, mai ales, sabia lui Yoritomo şi răzbunarea lui.

– Toţi aceşti ani te-au dărâmat, Yori al meu, dar sub mâinile mele ai să renaşti şi ai să te întorci la fieful tău cu capul sus şi cu mâna încleştată pe mânerul sabiei. Vreau să-i impresionezi pe fraţii tăi, să te simtă deasupra lor. Tu eşti stăpânul, Yori! Tu eşti conducătorul clanului Minamoto! Tu eşti marele senior, samuraiul de neînvins!

Sub măreţia acestor vorbe, el se potoli, cu nasul înfundat între sânii lui Masako. Torţa rămasă aprinsă, pusă alături de ei, îşi arunca strălucirea flăcării pe pereţii strâmţi ai cabinei, alungind umbrele şi luminile cu forme stranii.

Yoritomo îşi veni în fire; simţi cum forţa lui bărbătească se întoarce. Masako bâiguia în continuare vorbe fără şir, cu simţurile ascuţite la culme. El îi prinse picioarele şi i le ridică, ea îi simţi mădularul întărit şi dur frecându-se de interiorul coapselor ei. I se tăie răsuflarea. Atunci el o întoarse ca pe-o frunză de salcie purtată de vântul furtunii. O auzi gemând, în vreme ce o pătrundea iar şi iar. După ce a iubit-o, şi-a lăsat capul pe crupa ei dezgolită, încercând să îşi recapete răsuflarea adulmecând mireasma pielii ei.

Noaptea se scurse în legănările desfătărilor lor, în timp ce barca aluneca în grabă spre golful Sagami.

Pentru mai multă siguranță, nu au luat-o de-a lungul coastei, ci au traversat largul în direcția insulei Awa, unde orice urmărire era cu neputință.

Cât despre curtezane, în zori trebuiau să urce pe cealaltă barcă ancorată în golfuleț. Bărcile lor mici au fost legate rapid la pupa ambarcațiunii mari. Străjerii, epuizați, vor dormi îndeajuns de mult până ce vor apuca să își dea seama că totul a fost o viclenie pentru a elibera un prizonier.

Dis-de-dimineață, în zare se ivi Kamakura. Pe țărm, înainte de a se întoarce la templul său, călugărul Monkagu oficie căsătoria celor doi tineri.

CAPITOLUL V

Când Yoritomo dădu cu ochii de pământurile fiefului lui, deschise gura și trase zdravăn aer în piept. Slăbi hățurile și mângâie coama calului. Drumul până la poarta moșiei i-ar fi putut părea nesfârșit, dacă nu și-ar fi lăsat privirile să rătăcească peste sălcii și arțari, peste culturile pe lângă care treceau, peste albiile râurilor al căror parcurs pietros îl cunoștea în amănunt, până hăt, departe, unde se pierdeau pe pământurile de la Kamakura.

Ajunsese în sfârșit la capătul acestei etape. Cu pieptul bombat, cu capul semeț, chiar dacă chimonoul și *hakama* lui erau prea sărăcăcioase pentru a semăna cu niște straie de mare senior, trecea printre servitorii lipiți de pământ pentru a-și saluta stăpânul. În ochii lor strălucea o bucurie profundă, care dovedea că nu uitaseră nimic din vremurile de odinioară.

Yoritomo făcu ocolul casei, încăpere cu încăpere. Bătu coridoarele, zăbovi la grilajele de care se

încolăceau caprifoi și alte plante, pe sub streșinile de lemn care apărau camerele mai expuse soarelui și vântului. Și, mai presus de toate, își aduse aminte de clipele copilăriei sale.

Masako păși alături de el, respectându-i tăcerea. Chiar dacă reședința cea mare își păstrase miresmele, umbrele și luminile, în schimb părea a-și fi pierdut sufletul, zgomotele, râsetele copiilor care se jucau pe acolo lipsiți de griji pentru viitor.

Yoritomo își aminti apoi de frații lui, cei care au murit înainte sau odată cu tatăl lor, și cei care, asemenea lui, au avut norocul de a ieși întregi din luptele însângerate pe care familia lor le-a purtat.

Yoshitsune, preferatul lui, se ascundea în nordul țării. Yoritomo știa că, înainte de această evadare, fratele lui avusese curajul de a-și părăsi vizuina și de a face această călătorie până la Kamakura, cu riscul vieții.

Cât despre Noriyori și Yukie, doica îi spusese că se refugiaseră la templul Kotoku, unde fratele lor Zenjo, călugăr budist, încuviințase să îi ascundă. Zenjo era un înțelept, un contemplativ. El nu era fiul unei curtezane, ci al unei servitoare tinere și frumoase care îl fermecase într-atât pe Yoshitomo, tată lui, încât acesta îi făcuse un copil.

Mai rămânea ultimul dintre supraviețuitorii Minamoto: Yoshinaka. Yoritomo avea un dinte împotriva lui care nu va dispărea niciodată; și, cum acesta era singurul care nu trăia ascuns, fuse primul cu care dădu ochii. De cum a sosit, au rămas tăcuți unul în fața celuilalt, fiecare înțelegând că între ei nu va fi

nicio căldură şi niciun cuvânt nu le va putea încălzi relaţia. Yoritomo simţea prea multă ranchiună pentru a-l putea ierta pe Yoshinaka pentru laşitatea de care dăduse dovadă atunci când îl abandonase. De altminteri, cei doi nu se suportau încă din copilărie.

Ochi în ochi, nici unul nu voi să plece privirea şi nici unul nu înclină capul în semn de salut. Când privirile lor se înfruntară, Yoritomo se întrebă de ce Yoshinaka nu a fost obligat să se ascundă asemenea fraţilor lor. De unde regimul ăsta de favorit? Cum de-a putut rămâne la Kamakura, în casa strămoşească, fără să fie nevoit să se ascundă de inamici?

– Casa asta este a mea acum, articulă în cele din urmă Yoritomo, fără a-şi slăbi fratele din ochi.

– Şi de ce ar fi a ta?

– Pentru că sunt un Minamoto, iar tu nu eşti decât un bastard.

Susţinându-i în continuare privirea, Yoshinaka rămase neclintit. Ba chiar gura lui se arcui într-un zâmbet răutăcios, iar vocea i se făcu mieroasă:

– Îmi vei aduce oare ofensa de a mă arunca afară, chiar dacă tatăl nostru dorea să-şi aibă toţi fiii în preajmă?

– Ştiu prea bine ce dorea şi ce nu dorea tatăl meu.

Făcu un pas înainte şi continuă:

– Aşa e, dorea să fie înconjurat de toţi fiii lui, pentru ca acest clan Minamoto să aibă mai multă greutate în faţa duşmanilor. Dar vremurile s-au schimbat şi noi ne-am risipit care încotro. Tu singur ai rămas la moşie, fără a te îngrijora de nimeni şi de nimic.

De ce nu ai încercat niciodată să mă ajuți cât am putrezit la Izu?

Zâmbetul lui Yoshinaka se adânci. Toată ființa lui duhnea a viclenie și ipocrizie:

– Oare nu știi că eram spionați din toate părțile?

– Nu și tu! Se pare că te-ai descurcat destul de bine.

– Eu! Eu am rămas la Kamakura, unde am fost la adăpost.

Yoritomo se apropie și, clocotind de mânie, își împinse fratele cu o izbitură de pumn în piept:

– Minți! Oriunde te-ai fi dus în ținut, ai fi fost la adăpost! Dacă Yoshitsune, Noriyori sau Yukie ar fi venit să se așeze aici, ar fi fost prinși ca niște șobolani. Îndrăznești să spui că nu puteai străbate ținutul fără să fii persecutat de vreun membru al clanului Taira? Îmi poți explica favoarea asta? Cu cine te-ai înhăitat pentru a căpăta atâta îndurare?

Cum fratele lui tăcea, privindu-l cu ironie, Yoritomo reluă, cu degetul ațintit asupra lui:

– Ne-ai trădat?

– Dacă aș fi trădat, frații tăi ar fi fost demult morți și îngropați.

– Nu-i adevărat! Nimeni nu știe unde trăiește Yoshitsune, cu soția și copiii lui. Și-au luat un alt nume, pentru a trece mai lesne nebăgați în seamă.

– De unde știi tu?

– Nu te privește. Cât despre Noriyori și Yukie, câtă vreme Zenjo va fi stăpân acolo, niciun străin nu va pătrunde în templul Kotoku. În calitatea lui de călugăr stareț, are datoria și posibilitatea de a-și apăra frații.

Dar tu, adăugă el amenințându-l cu pumnul, tu, care ești singurul ce poate ieși fără grijă din ascunzătoare, ce ai făcut pentru asta?

– Nu mă mai hărțui atâta! strigă Yoshinaka, pierzându-și în cele din urmă nepăsarea și ironia. Ca și pe tine, și pe mine mă încearcă dorința de a-i nimici pe Taira până la ultimul om.

Aceste vorbe, singurele care, până acum, sunaseră sincere în gura fratelui lui, avură menirea să îl potolească pe dată pe Yoritomo.

– La primul pas pe de lături, frate dragă, la prima greșeală pe care o vei săvârși, îl amenință el cu răceală, să știi că nu voi ezita să îți retez capul. Până una-alta, vei sta într-una din anexele casei, de vreme ce asta a fost dorința tatălui nostru. Vor veni și frații noștri să trăiască la Kamakura și fiecare dintre ei se va instala într-o dependință. Voi cere să se construiască fortificații dacă va trebui și voi pune zi și noapte străji într-un număr suficient de mare pentru a-i putea îndepărta pe toți cei care se vor aventura încoace.

Își duse o mână la frunte, apoi începu să se învârtă încet în jurul lui Yoshinaka:

– Am nevoie de voi toți ca să pregătesc lupta împotriva neamului Taira. Vei fi alături de noi?

– Sigur că da, frate.

Auzi zgomotul ecranului mobil și unul dintre panouri se dădu la o parte; întoarse capul și o văzu pe Renshi, îmbrăcată într-unul dintre cele mai frumoase chimonouri ale ei. Observă privirea pe care femeia i-o aruncă celui despre care se zvonea că ar

fi amantul ei. Yoritomo nu făcu niciun comentariu și își îndreptă ochii spre Masako, care se păstrase la oarecare distanță.

Renshi, mama vitregă a lui Yoritomo, era mai tânără decât fiul ei vitreg, căci ea nu avea decât douăzeci și șase de ani, în vreme ce el se apropia de treizeci. Ținuta ei, mersul ispititor îi aminteau lui Masako de curtezanele pe care le văzuse pe bărcile plăcerilor.

Înveșmântată cu un chimonou purpuriu al cărui desen cu flori de cireș se pierdea în bogăția faldurilor, cu un obi lat, galben, cu picioarele vârâte în papucei din țesătură brodată, ale căror tălpi mari o înălțau, Renshi încerca să o facă pe eleganta. Pe fața ei pudrată cu alb și desăvârșit machiată nu răzbătea nicio emoție. Ochii ei reci nu se mișcau decât ca să spioneze. Zâmbetul ei nu seducea decât pentru a întinde capcane. Așa cum o lăsase a doua zi după moartea tatălui lui, neschimbată o regăsea acum Yoritomo, după anii lungi de captivitate.

Dar Masako nu se înșela. Cu toată splendoarea farmecelor ei, cu toată grația atitudinilor sale, Renshi nu va fi nimic altceva decât o curtezană vulgară care se credea soția principală, văduva căreia i se cuvine totul.

Se înclină ușor și își salută fiul vitreg cu un zâmbet minunat:

– Îți urez bun venit în această casă, dragul meu Yoritomo.

– Casa asta e a mea acum, rosti el fără ocolișuri. Da! A mea și a soției mele pe care o cunoști, doar v-ați întâlnit înaintea eliberării mele.

– Da, ne-am cunoscut, încuviinţă Masako fără a se înclina în faţa celei care, fără îndoială, îi va deveni rivală.

– Renshi, sosirea ta e cum nu se poate de bine-venită, căci pot să te vestesc că de acum înainte vei locui cu Yoshinaka într-una din anexe. Sunt destule în casa asta şi sunt, toate, încăpătoare şi confortabile. Mai mult, fiecare dă spre o grădină separată.

– Nu ai dreptul, eu...

– Îmi pare rău, Renshi, pavilionul principal nu îţi aparţine, şi asta pentru trei motive.

Întoarse capul înspre fratele lui, care se retrăsese într-un colţ al încăperii şi nu se clintea.

– Prima este că, slavă zeilor, nu eşti mama mea. A doua – că nu i-ai dăruit tatălui meu niciun copil şi, în sfârşit, a treia: nu eşti o Minamoto.

– Nici mama ta nu era.

Yoritomo zâmbi:

– Ce proastă eşti, Renshi! Ştii prea bine că mama nu putea avea rang mai înalt decât a avut. Doar a fost o Fujiwara.

Înfrântă, Renshi fu nevoită să capituleze, de teamă să nu se trezească alungată de tot de fiul ei vitreg.

– N-ai să câştigi mereu, dragul meu fiu vitreg, şuieră ea.

Yoritomo se apropie de femeie.

– Ce ţi-ar mai fi plăcut să mă vezi murind pe insula aia, îi spuse el pe un ton scăzut. Ştiu. Dar ai pierdut, Renshi. Singura stăpână a acestei moşii nu mai este ultima soţie a tatălui meu, ci soţia mea, Hojo

Masako, și te rog să îți amintești mereu acest lucru. Am toată încrederea în ea și îi acord puteri depline. Nu voi reveni asupra acestui subiect.

Masako simți cum o cuprinde furia când văzu că Renshi schimbă pe neașteptate tactica, dovedind că făcea cu adevărat parte din tagma curtezanelor ajunse concubine. Își dezgoli ceafa albă printr-o mișcare provocatoare din cap și începu să miorlăie în fața lui Yoritomo:

– Haide, dragul meu fiu vitreg! Să facem casă bună împreună, doar avem tot interesul să ne înțelegem! Ce-ar spune tatăl tău dacă te-ar vedea așa de pornit împotriva mea?

Lui Masako îi clocotea sângele în vene, dar se abținu să intervină, ca nu cumva să învenineze și mai mult lucrurile, păstrându-și avantajele pentru zilele ce vor urma.

– Ca să mă înțeleg bine cu tine, draga mea mamă vitregă, ar fi trebuit să te arăți ceva mai darnică față de mine în timpul îndelungatei mele întemnițări. In loc să-mi fi trimis hrană și schimburi curate cum a făcut Hojo Tokimasa, tatăl soției mele, da, în loc să încerci să îmi îndulcești toți anii aceia apăsători, tu i-ai făcut și mai grei încă alungându-mă din viața ta și încercând să pui mâna pe o moșie care nu era a ta.

El tăcu, îi cântări obrazul pudrat și reluă cu o voce din care dispăruse orice urmă de mânie:

– O purtare mai miloasă din partea ta, scumpa mea Renshi, m-ar fi determinat să-mi fie milă de tine și să te prețuiesc mai mult. Nu te plânge, căci doar în numele amintirii tatălui meu nu te arunc pe ușă afară.

Aproape două zile i-au trebuit lui Masako ca să cunoască această casă mare, cu încăperi spațioase și confortabile. Erau așa de lesne de separat cu ajutorul ecranelor mobile și al paravanelor, încât era ușor să te izolezi ca să scrii sau să te odihnești.

Saika rămăsese doica ei fidelă, iar Hidari – nedespărțita ei însoțitoare căreia, în mod firesc, îi dăduse sarcina servirii ceaiului. Aceasta era cea mai de seamă îndeletnicire a oricărei însoțitoare bine educate, aflată în preajma unei neveste de demnitar sau senior. Mama ei o învățase să pregătească și să servească ceaiul după toate cuvenitele ritualuri. La această vreme, când ceaiul venit în China era cunoscut și în Japonia de veacuri întregi, ceremonia ceaiului era celebrată cu o artă și o fervoare fără de margini. O licoare rezervată multă vreme doar câtorva privilegiați de la Curtea imperială, acum se răspândise prin temple, în casele seniorilor și în casta militarilor.

Dacă tot începuse încetul cu încetul să își orânduiască lumea în care urma să se miște, Masako nu putea uita de Salcie Mică, cel căruia îi promisese o înaintare în rang de toată frumusețea. Îl numi scutierul ei personal, un fel de gardă de corp, cu porunca de a o urma în toate deplasările ei călare. Tot el se va îngriji, firește, și de roibul ei, pregătindu-l de călărie ori de câte ori va avea nevoie.

Mai apoi, le-a rugat pe Jad și pe Bujor să-i fie cameriste. Jad se va îngriji de rufărie și de hainele ei de călătorie. În plus, va trebui să planifice cu cea mai mare atenție tot ceea ce stăpâna va lua cu ea în călătoriile

sale: căci Masako avea de gând să îl urmeze pe Yoritomo peste tot.

Cât despre Bujor, ea a primit sarcina să supravegheze pregătirea hranei ei zilnice, căci în aceste vremuri în care dușmăniile dintre clanuri se sfârșeau cu uciderи și băi de sânge, trebuia să te păzești și de otravă.

Restul personalului era al lui Yoritomo. În timp, Masako va avea grijă să pună la încercare fidelitatea fiecăruia dintre servitori, în așa fel încât nicio fisură să nu se strecoare în planurile stăpânului lor. Chiar dacă nu s-a amestecat în discuția în care s-au întâlnit Yoritomo și Yoshinaka, Masako și-a dat seama că un servitor trădător se strecurase în rândul personalului, iar tânăra era hotărâtă să îl descopere. Ca și soțul ei, era sigură că Yoshinaka s-a putut mișca în voie pe teritoriul fiefului Kamakura pentru că exista o fisură pe undeva.

În schimb, Masako nu-și făcea deloc griji pentru familia Hiki, anume Zenni, doica soțului ei, și Ama și Yoshikasu – copiii acesteia; protejați de soțul ei, vor avea fără doar și poate o soartă de invidiat. Fiul își va urma calea, fără îndoială sclipitoare, printre războinicii clanului Minamoto, iar cele două femei vor trăi în liniște la Kamakura. Masako nu avea o prea mare simpatie pentru ele, de altfel abia își vorbeau, dar cel puțin știa că putea avea încredere în ele, iar fidelitatea lor era mai presus de orice îndoială.

Yoshitsune ajunse în zorii celei de-a patra zile. Văzându-l pe Yoritomo venind spre el cu brațele

întinse, acesta i se aruncă năvalnic la piept și se îmbrățișară, cu lacrimi în ochi.

– Pe toți demonii de pe munte! De multă vreme aștept ziua asta! strigă Yoshitsune.

Fără doar și poate, acești doi frați păreau a se înțelege bine!

– Vii direct din provincia ta din nord? se interesă Yoritomo, slăbindu-și fratele din strânsoare.

– Nu! Eliberarea ta era prea apropiată ca să mai pierd vremea pe drumul ăsta blestemat. Așa că m-am dus la templul Tokei, unde m-a ascuns Mino.

Izbucni într-un hohot de râs și continuă:

– In straie de călugăriță, se înțelege!

– Mino, blânda, înțeleapta Minamoto! Dar ia spune! De ce ai preferat-o pe sora noastră lui Zenjo?

– Pentru că ea nu îmi judecă în niciun fel viața personală, în vreme ce Zenjo ar vrea să ne convertească pe toți.

De data asta, hohotele lui Yoritomo se alăturară celor ale fratelui său.

– Ah! Yoshitsune! Cât mi-ai lipsit și cât de mult m-am gândit la tine pe insula aia blestemată! Dar iată-te acum aici. Împreună, vom dobândi victorie după victorie!

Yoritomo își trase fratele spre o pernuță din mătase brodată și îl pofti să se așeze în fața unei măsuțe joase și pătrate, lăcuite cu roșu, pe care erau aranjate cupe mici, din ceramică.

– Ceai sau sake, frate?

– De-amândouă, Yori.

– Ha, ha, ha, aşa-mi placi!

Cei doi bărbaţi se aşezară pe pernuţe, iar Masako o chemă pe Hidari să le servească ceaiul. După aceea veni şi ea şi se instală în faţa lor, pentru a lua parte la discuţie.

– Planurile mele? murmură Yoritomo. Le-am pus deja la punct. Dar vom vorbi cât de curând şi despre ele. Acum spune, cu Noriyori te-ai întâlnit? Tot la Kotoku e?

– Da. Cu Yukie. Zenjo nu vrea să le dea voie să iasă câtă vreme încă îi pândesc o mulţime de pericole. Spune că de-acum înainte vor fi iscoade peste tot, căci neamul Taira a aflat de evadarea ta. Cu toate astea, va trebui să ne mişcăm, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Yoritomo căzu pe gânduri. Nimic nu îl împiedica să grăbească lucrurile. Cu cât aştepta mai mult, cu atât şi duşmanii îşi întăreau poziţiile. Aici, Masako avea mare dreptate. Doar îi repeta mereu că prea multă răbdare îl va împinge spre înfrângere.

– Yoshitsune! Să te întorci cu soţia şi fiii tăi, să locuiţi aici.

– Nu! Cu neputinţă, nu-i voi pune niciodată în primejdie.

– Ce spui tu acolo? se miră Yoritomo.

– Spun un singur lucru: Kamakura nu e moşia mea.

– Ba e şi a ta, măcar în parte, şi poţi locui aici cu familia ta într-o dependinţă, în imediata mea apropiere.

– Nu! Nu insista, Yori, soţia mea e la adăpost acolo unde e, în nord. Are deja o viaţă a ei, iar socrii

mei o ajută. Copiii nu sunt nefericiți. O să vedem mai târziu.

– Îți promit, Yoshitsune, interveni și Masako, că îți voi întâmpina soția și fiii cu mare căldură.

– Mulțumesc, Masako, dar nu aceasta este dorința mea.

– Nu insist, atunci, zâmbi tânăra femeie. Dar dă-mi voie să îți spun că nu voi uita sprijinul pe care mi l-ai dat când am încercat să ridic moralul trupelor din *bakufu*.

– Ce spui?! exclamă soțul ei, întorcând capul către Masako.

– Și-ncă ce le mai spune! îl lămuri Yoshitsune. Spune că trebuie să ne ducem fără zăbavă în tabără și să ne asigurăm că oamenii se antrenează așa cum se cuvine.

– Și ce altceva?

– Soția ta e bravă și neînfricată, Yori. A izbutit să-i înflăcăreze pe soldați. Acum știu cu toții că ne așteaptă lupte mărețe și că a noastră va fi izbânda. Îi avem pe cei din clanul Taira în vârful spadei!

Acum, Yoritomo își freca mâinile de fericire.

– Foarte bine, atunci, ce mai așteptăm? Mă tem totuși că sunt prea puține trupe, căci mulți oameni vor fi plecat, nu? Kudo Suke mai e acolo?

– Nu te-a părăsit.

– Și Munemochi?

– Nici el. Soldații sunt cei care au dezertat, Yori. Nu mai erau plătiți.

– Câți au mai rămas?

Yoshitsune, gânditor, făcu o strâmbătură când Masako preciză:

– Eu am numărat vreo sută.

– E puțin, mult prea puțin. Va trebui să batem ținutul, să-i adunăm și să-i aducem la tabără.

Masako se înflăcără la auzul acestui gând:

– Te voi ajuta, Yori. Ai să vezi, o să avem mai bine de o mie de oameni. Am să recrutez oameni și din rândul țăranilor.

– Salcie Mică! strigă Masako. Am nevoie de tine. Vino-ncoace!

Ea inspectă îndelung caii, îi trecu în revistă pe toți, unul după altul.

– Alege-ți unul, Salcie Mică. Spune-mi, care din ei ți-ar plăcea?

– Ce vreți să spuneți, domnișoară Masako?

Tânăra izbucni în râs:

– Domnișoară! Haide, doar nu mai sunt domnișoară! De acum va trebui să îmi spui doamna Masako.

– Bine, doamnă Masako.

– Așadar, ce cal îți alegi? Ia-l pe cel mai frumos și mai viguros și al tău va fi până ce va muri. De acum înainte, mă vei însoți oriunde voi merge călare. Vei fi brațul meu drept, garda mea de corp, sfetni...

Un hohot de râs îi dezgoli dinții albi. Nu și-i înnegrea cu pomadă de oxid de fier, asemenea doamnelor de la Curtea din Kyoto.

– În sfârșit, reluă ea, cel puțin atâta vreme cât sfaturile tale nu se vor opune ideilor mele.

Salcie Mică trecu de la o boxă la alta. Caii aveau fân proaspăt și apă din belșug. Patru grăjdari se ocupau de această herghelie care număra peste treizeci de cai.

Masako zăbovi la un cal negru, ai cărui ochi scânteiau de inteligență.

– Îl vrei pe ăsta?

In fața tăcerii servitorului, ea mângâie un armăsar cafeniu care semăna puțin cu Bonzai, dar avea coada și coama albe. De-a lungul capului, de la bot până între urechi, avea o dungă albă, care îl evidenția.

– Ăsta mi se pare blând și supus.

– Dacă e prea blând, domni... iertați-mă, doamnă Masako, risc să rămân în urmă și să nu pot ține pasul cu galopul vostru aprig. Și zeii știu ce năvalnică sunteți în șa! La ce v-aș fi bun pe drumuri, dacă aș rămâne mereu în urmă? Dacă ați fi atacată, nu v-aș auzi nici strigând, nici chemându-mă!

Masako începu iar să râdă. De când se măritase, veselia nu o mai părăsea.

– Prin urmare, preferi calul negru. Cum vrei să-l cheme?

– Pentru că e negru, îi voi spune Sumi.

– Hai, sus în șa, să văd cum te descurci.

Animalul, puțin cam nărăvaș, nu se lăsă încălecat din prima încercare. Necheză, se cabră, se scuturâ, dar Salcie Mică încălecase mulți cai la tatăl ei și nu se descurajă. Îi vorbi și, încetul cu încetul, îl potoli. Simțind o mână fermă, calul deveni supus. Salcie

Mică era în al nouălea cer. Ah! Era nevoie de mult mai mult de atât ca să se lase impresionat!

– Pesemne nu a mai fost montat demult, spuse Yoritomo, care tocmai venea împreună cu Yoshitsune și unul dintre grăjdarii de pe moșie. Ce vârstă are?

– Cam doi ani.

– O să aibă grijă Salcie Mică să-l monteze, sunt sigură.

– Armăsarul ăsta e un cal de prăsilă, spuse servitorul de la grajd. E aici pentru reproducere, nu pentru a fi călărit.

Cum se ciocnise de mai multe ori de grăjdarii cărora caracterul ei nu părea a le fi pe plac, Masako i-o întoarse:

– Nu știam că e interzis ca armăsarii de prăsilă să alerge!

Dar cum bărbatul îndrăzni să remarce cu o neplăcută ironie că ar fi preferabil ca ea să călătorească într-una din caretele trase de bivoli, Masako hotărî să i-o reteze din scurt:

– Oricum, e cam târziu pentru asta, scutierului meu îi place calul ăsta, iar eu tocmai i l-am dat.

– Senior! făcu grăjdarul întorcându-se spre Yoritomo, îi putem da un altul.

– Nu vreau un altul, pe ăsta îl va lua scutierul meu.

Cum de la plecarea de pe fieful Sumpu, Salcie Mică crescuse cu cel puțin douăzeci de centimetri, acum nu prea mai aducea a copilandru. Picioarele i s-au lungit, pieptul i s-a împlinit. Căpătase mai multă siguranță și, văzându-se susținut de stăpână, se băgă și el în vorbă:

– Mă simt în stare să stăpânesc calul ăsta.

Şi se întoarse cu îndrăzneală spre Yoritomo:

– Stăpâne! Am nevoie de un cal bun, ca să mă pot ţine după cel al soţiei voastre. L-am văzut pe Bonzai la galop, e în stare de toate nesăbuinţele din lumea asta.

– Pe cinstea mea, asta aşa e! Ia calul ăsta, băiete, al tău e. Să nu se spună după aceea că scutierul soţiei mele rămâne în urmă.

Trebuie spus că Salcie Mică se bucura de toată preţuirea seniorului de la Kamakura. Avusese Masako grijă să îi spună iar şi iar că, atunci când a fost lovit de străjile de la Izu, dacă nu ar fi fost Salcie Mică, trupul lui nu ar fi fost găsit înainte de întoarcerea temnicerilor de pe bărcile plăcerilor. Salcie Mică a fost cel care l-a căutat cu o încrâncenare sălbatică.

Salcie Mică era aşadar sigur că avea atât preţuirea stăpânei, cât şi pe aceea a stăpânului locurilor.

– Ah! mai spuse Masako, adresându-se tânărului ei scutier, ai crescut prea mult în ultima vreme ca să îţi mai spunem Salcie Mică.

Băiatul păru descumpănit.

– De acum înainte vei fi Salcie Mare.

Yoritomo şi Yoshitsune îşi dezlegară caii şi, câteva clipe mai târziu, urmaţi de Masako şi de scutierul ei, galopau în direcţia taberelor.

Ideea unui *bakufu,* aşa cum îl gândise Minamoto Yoshitomo, era cu adevărat foarte bună. Esenţialul conceptului corespundea idealului de samurai desăvârşit, dornic să învingă şi să cucerească o putere pe

care nimeni, nici măcar împăratul însuși, să nu o poată pune sub semnul întrebării.

Bakufu părea soluția ideală pentru concretizarea speranțelor lui Yoritomo. Taira nu aveau cum să afle despre o astfel de tabără, căci armatele lor stăteau în preajma capitalei, acolo unde afacerile militare veneau după serviciile administrative, iar spațiile restrânse nu erau potrivite antrenamentelor zilnice. Mai mult decât atât, neamul Taira nu mai avea nimic de dovedit, doar erau stăpânii absoluți ai Japoniei. În asemenea condiții, ce rost ar mai fi avut întreținerea unei armate care nu ar fi avut nimic de făcut, poate doar să supravegheze unele agitații trecătoare de la porțile capitalei?

Dat fiind că Taira nu aveau de ce să se îndoiască de invulnerabilitatea lor, dormeau liniștiți și se bucurau de binefacerile pe care li le ofereau cetatea Kyoto. La vremea lui, conducătorul lor, Kiyomori, instaurase supremația absolută a neamului lor și niciun nor amenințător nu le tulbura cerul azuriu de deasupra capetelor. Taira se complăceau într-o relaxare deplină. În timp, această prea mare siguranță de sine putea înclina balanța în favoarea lui Minamoto. Acum, că pionii de pe tabla de șah erau altfel așezați, era rândul lui Yoritomo să rămână treaz. Atuurile lui începeau să capete o valoare considerabilă, începând cu întemeierea unui *bakufu* al lui.

Dar pentru a întemeia un *bakufu* nu era îndeajuns să aduni oameni și arme, ci aveai nevoie și de pământuri întinse. Or, moșiile Kamakura ofereau și acest

avantaj. Era nevoie de o mare deschidere şi de o conducere fără greş pentru a izbuti să realizezi coeziunea perfectă a acestui mare proiect: Yoritomo se simţea de neînvins. Mort timpuriu, tatăl lui nu apucase să-şi concretizeze obiectivele. În urma lui, nu au rămas decât o idee şi bazele acestei curajoase iniţiative. Acum, venise rândul fiului să o ducă la îndeplinire.

Masako galopa alături de scutier. Soţul ei călărea lângă Yoshitsune. În dimineaţa asta pluteau în aer miresmele mugurilor fragezi.

La plecare, Masako a rupt o crenguţă dintr-o melia care creştea de-a lungul unei palisade şi a strecurat-o în despicătura chimonoului iubitului ei. Mirosul delicat al plantei îi gâdila nările, iar micile flori violete se revărsau pe chimonoul galben auriu pe care Yoritomo şi-l pusese peste *hakama.*

Străbătând câmpurile de garofiţe sălbatice şi plantaţiile de bujori, depăşind cascadele care se revărsau peste bolovanii mari, rotunzi, Yoritomo nu se mai sătura să privească această natură pe care nu o uitase nicio clipă. Se gândise la ea zi de zi, închis în temniţa lui de la Izu, unde doar cerul de deasupra munţilor îi mai dăduse putere să respire.

Deşi drumul de acasă până la *bakufu* era plin de toată această frumuseţe sălbatică pe care o oferea Japonia, în schimb era destul de scurt, astfel încât au ajuns curând în locul care urma să capete o atât de mare importanţă la un moment dat.

Kudo Suke şi Munemochi s-au aruncat în braţele lui Yoritomo. Anii lungi de despărţire i-au călit pe

toți trei. În ochii lor se citea aceeași înflăcărare sălbatică de a lupta împotriva neamului Taira.

– Ai să vezi, Yori, promise Kudo Suke desfăcându-se din brațele prietenului său, o să clădim tabăra asta, o să facem din ea un loc puternic, chiar de-ar fi să înălțăm metereze pentru a ne apăra mai bine.

– Cu atât mai mult cu cât spionii nu vor întârzia să apară, completă Munemochi, îndepărtându-se și el de tovarășul lui.

Cei doi căpitani, care au avut răgazul de a se gândi pe îndelete la punerea în aplicare a planului, i-au explicat cum vedeau ei lucrurile:

– Vom înălța corturi cât mai strânse, pentru ca toți oamenii să își poată afla adăpost, căci vor rămâne aici tot timpul. E mai mult decât necesar, dacă vrem să dea ce au mai bun în ei.

– Vom construi barăci pentru locotenenți și pentru conducătorii diverselor batalioane. Arcașii vor avea câte un centru de tir pe care nu vor avea voie să îl părăsească pe timpul zilei, în toate cele patru puncte cardinale ale taberei.

– Nu sunt prea mulți oameni, spuse Yoritomo aruncând o privire spre Masako, care îl asigurase că era vorba de vreo sută de persoane.

– Deocamdată, stăpâne, formăm elita. Ce am putea face dacă nu am avea, pentru început, o mână de oameni excepționali? Ei vor fi cei care vor da exemplu și îi vor antrena pe ceilalți, răsună o voce din spatele lui.

Yoritomo se întoarse și se trezi nas în nas cu un tânăr.

– Tu eşti fiul dragii mele doici, micul Yoshikasu! Ei, dar nu mai eşti un puştan!

– Sunt servitorul vostru credincios şi devotat, stăpâne!

– S-a înrolat cât erai în temniţă, Yori. Va fi un războinic de toată isprava, crede-mă. Are toate harurile. La tragerea cu arcul, nu ratează nicio ţintă, nici măcar cele mai îndepărtate. Nimic nu-l sperie, nimic nu-l opreşte din drum. Îşi va reteza fără milă duşmanul cu sabia şi îl va descăpăţâna oricând pe cel care va îndrăzni să te atace.

Tânărul Yoshikasu, care se îmbujorase uşor când Yoritomo îl recunoscuse, îşi privi stăpânul drept în ochi:

– Voi face întocmai cum spune căpitanul Munemochi şi ştiu că vom învinge clanul Taira. Îi antrenez zilnic pe oamenii voştri şi vreau să scot din ei luptători care se vor bate până la capăt, fără urmă de slăbiciune.

– Perfect! Insuflă-le putere şi onoare!

– Da, stăpâne! Aşa îi învăţ arta războiului. Mai bine moartea decât înfrângerea!

Răsună un tropot de copite în praf. O adiere de vânt, şi Noriyori şi Yukie şi-au oprit armăsarii năprasnici în faţa lui. Cei doi bărbaţi au sărit din şei şi şi-au salutat fratele. Deşi bucuros să îi revadă, Yoritomo a rămas totuşi destul de rezervat, şi îmbrăţişările au fost mai puţin călduroase decât cele schimbate cu Yoshitsune şi cei doi căpitani.

Yoritomo păstra în amintire imaginea a doi bărbaţi care se bucuraseră de admiraţia tatălui lor. Îi

prețuise atât de mult, încât îi dorise alături de el în toate luptele.

– Familia noastră se va ridica, îl asigură Noriyori. Li s-a apropiat funia de par putreziciunilor ăstora de Taira. O să-i zdrobim!

– Lupți alături de noi?

– Să-ți las doar ție roadele izbânzii, frate?! pufni Noriyori. Să te las să îi învingi singur, doar cu Yoshitsune alături?! Nici prin minte să nu-ți treacă! Trebuie să-i nimicim o dată pentru totdeauna pe toți blestemații ăștia de Taira, pe porcii ăștia uzurpatori! Și patru vor fi frații care vor dobândi izbânda!

Yoritomo încercă să îl aducă puțin cu picioarele pe pământ:

– Deocamdată nu suntem prea numeroși.

Masako a hotărât că a venit vremea să se apropie de bărbați.

– Voi bate ținutul Kamakura, îi asigură ea cu o voce hotărâtă. Voi cotrobăi prin toate casele, chiar și prin cocioabe pentru a-i ridica alături de noi pe săteni și pe țărani. Le voi promite chezășii și răsplăți, *koku*[1] de orez și mei, haine, poate chiar și mici petice de pământ pe care să își cultive propriile lor legume. Da! Voi aduce sute de bărbați!

Arătă cu degetul înspre Yoshikasu:

---

[1] Unitate japoneză de măsură a volumului. 1 koku este egal cu 278,3 litri. Inițial, koku a fost definit drept cantitatea de orez suficientă pentru a asigura hrana unei persoane vreme de un an, anume peste 150 kg (n. tr.).

– El îi va învăța cum să folosească armele și, dacă nu vor avea săgeți și pumnale, vor lupta cu cuțite, cu securi, cu ciomege. Important e să ucidă cât mai mulți de-alde Taira, ca să le decimăm clanul.

Se întoarse către soțul ei cu ochii scânteietori:

– Ai putea să numești niște soldați, care să îl ajute în această sarcină. Niciodată nu vor fi prea mulți, pentru că eu îți voi aduce o lume! Pe cuvântul unei soții de samurai!

– Mi se pare că ești foarte sigură de izbândă, doamnă Masako! o luă peste picior Noriyori.

– Nu mă poți clinti, senior Noriyori, îl ironiză și ea, la rându-i, l-am asigurat deja pe Yoshinaka, fratele tău, că eu îmi duc promisiunile la bun sfârșit. Or, acum i-am făcut acest legământ soțului meu. Mai curând moartea decât înfrângerea! Dacă asta e deviza voastră și a tuturor celorlalți bărbați, atunci asta e și deviza mea.

– Să nu mai pierdem vreme, le-o reteză Yoritomo. Masako așa va face.

Apoi se întoarse spre ea:

– Vei putea bate ținutul Kamakura și regiunile învecinate, Edo, Musashii și Shimofusa. Știu că locuitorii nu vor fi deloc supărați să-i vadă pe de-alde Taira nimiciți, căci iau și pielea de pe ei cu impozitele lor.

– Cel pe orez în primul rând, reluă soția lui, în vreme ce amărâții aproape că nu au din ce trăi de pe-o zi pe alta.

– Știu că acest clan Taira, în numele împăratului, trimite mereu *chochoshi*, funcționari care au sarcina să adune impozitele din provincii. Sărmanii oameni

se prăbuşesc sub abuzurile puterii. Pentru ei, viaţa a ajuns de neîndurat fără o schimbare de regim, adăugă Noriyori.

– Pică numai bine, se înflăcăra Masako aruncând o privire triumfătoare spre Noriyori, noi le vom promite ceea ce ei înşişi îşi doresc de atâta amar de vreme.

– De altminteri, interveni Yoshitsune, ar fi bine să le facem mai iute aceste promisiuni, înainte să apuce să fugă cu toţii. I-am văzut venind spre nord, ca să scape de sărăcie. Vin acolo familii întregi. Dacă întârziem prea mult, riscăm să ne scape printre degete cei mai buni dintre ei.

– Mulţi au plecat deja din regiunea mea, Suruga, la fel şi din Totoomi, reluă Masako.

– După cum vedeţi, afirmă Yoshitsune întorcându-se către fraţii lui, Masako nu doar că trebuie să plece, dar trebuie să se şi grăbească.

– Am hotărât, gata, glăsui Yoritomo, nu ne mai întoarcem asupra hotărârii. Masako, vei pleca împreună cu scutierul tău şi cu Yoshikasu.

Ochii tinerei femei aruncau flăcări.

– Vorbele tale îi vor convinge, reluă soţul ei, iar Yoshikasu le va explica în cuvinte simple ceea ce vor trebui să înveţe ca să lupte.

Yoshikasu nu părea prea fericit de însărcinarea primită. Dar poruncile domnului şi stăpânului lui erau categorice şi fără drept de apel. Aruncă o privire nesigură spre tânăra femeie, dar ea îi ţinu piept printr-o atitudine hotărâtă. Masako nu îşi dezlipi ochii de la el decât pentru a-i întoarce spre Yoritomo, care le vesti:

– Mă voi duce la Curtea imperială pentru a cere întăriri. Regentul nu îmi va refuza ajutorul. A început şi el să urască prea marea putere a neamului Taira. Nu mai are mâinile libere. Acum are nevoie de încuviinţarea lor pentru tot ceea ce porunceşte ori face. Voi pleca în curând.

– Te voi însoţi, strigă Masako.

– Nu! Nu la tine mă gândeam.

– Yori! interveni Kudo Suke, mie mi-e imposibil să vin la Kyoto, la fel şi lui Munemochi, căci am ajunge prea repede ţintele celor de nedorit. Cât despre fraţii tăi, mi se pare de negândit să se deplaseze în capitală.

– Are dreptate, îl sprijini Munemochi, o solie a clanului Minamoto la palat ar atrage mânia familiei Taira. Am fi masacraţi pe loc. Du-te singur.

– Nici la voi nu mă gândeam.

Masako îl privi aproape cu sălbăticie.

– Dar la cine, atunci?

– La tatăl tău.

Năucită, femeia nu ştiu ce să răspundă. Se gândi puţin, deschise gura ca să spună ceva, dar Yoritomo i-o luă înainte:

– Am să-i trimit de îndată un sol. Va fi aici în două-trei zile. Sunt sigur.

Masako nu îndrăzni să spună nimic. Fuga ei nu interesa pe nimeni, iar certurile cu tatăl nici atât. Era aproape sigură că dezvăluirea unei fisuri în relaţia ei cu Yoritomo ar fi pe placul fraţilor lui. Orice-ar fi, hotărârea de a-l chema pe tatăl ei i se părea bună, căci

era vremea să își limpezească noua sa poziție în interiorul clanului Minamoto.

Lăsă așadar lucrurile să curgă după vrerea soțului ei și începu să se gândească tot mai mult că în următoarele zile își va vedea tatăl.

– Dați-mi voie, stăpâne, să vă atrag atenția asupra unui punct, îndrăzni să intervină scutierul lui Masako. Eu l-am auzit de multe ori pe fostul meu stăpân spunând că nu se va duce niciodată în capitală.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că ar da acolo de câțiva membri ai clanului Taira cu care odinioară a fost în relații bune.

– Are dreptate, confirmă Masako, tata are prea mulți dușmani la Kyoto pentru a merge acolo.

– Mă gândeam la el ca la un intermediar, preciză Yoritomo. La nevoie, poate îi va scrie fiului său, pentru a-i cere să ne ajute.

– Asta, da, ar fi cu putință, încuviință din cap Salcie Mare.

– La grajduri, pe când pregăteam caii, am fost martorul multor discuții dintre fostul meu stăpân și fiul lui. Or, știu că tânărul domn Hojo îl admira atât de mult pe stăpânul Yoritomo, încât zicea că și-ar da capul pentru el.

– Are dreptate, încuviință Masako. Putem conta pe fratele meu. Ne va putea adăposti și chiar ascunde la nevoie dacă lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Cunoaște bine capitala, doar își face studiile acolo. Totuși, mie mi se pare în continuare o idee bună să

vin cu tine. Ți-aș fi de folos în multe domenii la care nu te pricepi deloc.

Fără a o mai lungi, Yoritomo încuviință, căci în ultimele zile începuse și el să își dea seama că soția lui nu era dintre cele care se dădeau bătute.

La întoarcerea la moșie, lucrurile se precipitară într-un asemenea ritm, încât într-o bună dimineață, pe când Masako își pregătea turneul prin regiuni, pentru a recruta sătenii și țăranii gata să îi urmeze, la porțile de la Kamakura se înfățișă tatăl ei.

Din fericire, Yoritomo nu plecase încă să-și viziteze pământurile, pentru a se întâlni cu intendenții și arendașii. Asigurarea hranei pentru o mie de oameni, poate chiar mai mulți, câți se vor aduna în *bakufu,* nu era deloc o treabă ușoară, iar plata lor era o adevărată provocare.

Chiar dacă rapoartele de la orezării erau bune, chiar dacă vânzarea lemnului din păduri, tăiat și prelucrat în scânduri, îi aducea un plus de venituri, chiar dacă recoltele de bambuși și de duzi îi asigurau bani frumoși, trebuia să se gândească foarte bine cum să întrețină și să plătească armata pe care plănuia să o angajeze.

După intendenți și arendași, Yoritomo se va duce să se întâlnească și cu trezorierii, sperând că aceștia nu l-au furat în ultimii ani. Monedele chinezești *erakuzen* și *chikuzen* erau încă în circulație, dar *wado-kaiho* – nu. Tocmai aflase că monedele Song și monedele Yuan erau cele care circulau în Japonia acelor ani.

Așa se face că, în ziua aceea, când Yoritomo nu-și părăsise încă locuința pentru a-și inspecta moșiile, Hojo Tokimasa se înființă în pragul porții. Puțin derutat de această reședință impunătoare, păși pe sub veranda care dădea spre încăperile interioare.

Dar odată risipită uimirea, își dădu frâu liber bucuriei la vederea tânărului care se apropia de el, îl cuprinse în brațe și îl strânse cu mare drag la piept.

– De data asta, diavolii or să-i înfulece pe de-alde Taira, strigă el, în timp ce Masako stătea la doi pași distanță, ascunsă.

– Ah! Tokimasa! exclamă și Yoritomo. O să-i zdrobim pe îngâmfații, pe prefăcuții ăștia! Totul e deja plănuit.

– Pe toți buddha din ceruri! Ah, micuțule, de câte ori nu am visat la evadarea ta!

– Fiica ta e cea care m-a salvat, Tokimasa!

O tăcere le întrerupse îmbrățișarea și bărbații se depărtară, cântărindu-se din priviri fără a scoate o vorbă. Din spatele paravanului, Masako își ținea răsuflarea, așteptând izbucnirea de furie a tatălui ei.

– Mulțumită fiicei tale am putut fugi, dar fără ajutorul prietenului meu, călugărul Monkagu, Masako nu ar fi izbutit acest tur de forță.

– Te înșeli, Yori, interveni Masako ieșind din ascunzătoare. Aș fi găsit eu un mijloc, chiar de-ar fi trebuit să îmbăt toți temnicerii cu mâna mea.

Yoritomo se întoarse spre ea și izbucni în râs. Hohotul nestăvilit îi dezgoli dinții albi:

– Cred că are dreptate, ar fi găsit în cele din urmă vreo viclenie cu care să-i îmbrobodească pe nătărăii ăia. Ah! Tokimasa, am cunoscut îndrăzneala şi temeritatea fiicei tale de când era doar o copilă, dar de când a devenit soţia mea, i-am descoperit inteligenţa şi curajul.

– Tată! interveni Masako, uniunea noastră s-a consumat şi nu voi da înapoi.

Tokimasa plecă fruntea:

– Fata mea! Nu mai e nicio urmă de mânie în mine. M-a părăsit din ziua în care am aflat că ai fugit în munţii Izu, căci înainte mă gândisem c-am să dau peste tine în apropierea golfului Sagami. Şi cum prost nu sunt, când am aflat că eşti la mănăstirea Izu, m-am gândit eu că la Yoritomo vrei să ajungi. Dar munţii Izu sunt cruzi şi năprasnici cu cei care nu îi cunosc. Eu însumi nu am îndrăznit să îi înfrunt niciodată cum ai făcut-o tu. M-am mulţumit să îi ocolesc de la distanţă.

Ochii lui negri îi scrutau pe cei ai fiicei, care îl asculta.

– M-am blestemat şi mi-am frământat în fel şi chip capul, sperând că ai să te întorci vie, căci pentru viaţa ta mă temeam eu. Nu-mi mai păsa de soţul înşelat care se ţinea după mine, voind şi el să te găsească.

– Ah, tată!

Tokimasa îşi primi fiica în braţe şi o strânse la piept. Apoi, îndepărtând-o, adăugă cu o voce mai aspră:

– A trebuit să îl despăgubesc pe primul tău soţ.

– Nu era soţul meu. Nu am fost a lui.

– Preliminariile căsătoriei săvârșindu-se și încheindu-se în casa mea, înseamnă că erai oficial măritată. Ar fi trebuit să împarți perna cu el de zile bune. Dar m-ai mințit cu nerușinare, Masako, când m-ai asigurat că...

– Hai să lăsăm subiectul ăsta arzător, Tokimasa, se vârî între ei Yoritomo. Nu vreau să mai aud o vorbă despre seniorul Kanetaka. Îți voi înapoia eu dota pe care i-ai dat-o și, dacă va trebui, îl voi despăgubi eu însumi. Acum trebuie să mă concentrez doar asupra noilor mele țeluri pe care le cunoști, doar le-am întors amândoi pe toate fețele. Pe scurt, senior Hojo, spune-mi rogu-te, ești cu mine sau împotriva mea?

– Ce întrebare prostească, bombăni Tokimasa. Împotriva ta! Băiatul meu! Eu, tatăl tău adoptiv! Eu, care te-am hrănit și te-am îmbrăcat când erai în temniță! Fără sprijinul meu...

– Fără sprijinul tău, aș fi căzut pradă celei mai negre disperări și, cine știe, poate acum aș fi fost mort. Așa că, să nu mai vorbim despre asta. Rămâi alături de mine și împreună vom învinge clanul Taira.

Conștient că își exprimase dezaprobarea față de fiica lui, chiar dacă în puține cuvinte, senior Hojo încuviință din cap și afacerea fu definitiv închisă.

– Îmi vei acorda sprijinul pe care ți l-am cerut? se grăbi să-l întrebe din nou Yoritomo.

– Am să trimit un sol la fiul meu, pentru a-i vesti sosirea ta la Kyoto. Dar ar fi bine să călătorești cât mai neobservat. Cel mai bine ar fi să te ascunzi sub

straie de împrumut şi cred că, însoţit fiind de o soţie, vei izbuti să închizi ochii multor curioşi.

Yoritomo asculta sfaturile socrului lui, căci erau rodul unei experienţe pe care el nu o avea. Da, neîndoielnic, o pereche de tineri însurăţei din provincie care venea să se distreze o vreme în capitală părea cât se poate de convingătoare. Cât despre Masako, era în al nouălea cer că tata îi încuviinţa participarea la această călătorie la Kyoto.

– Şi ce vei face acolo? se interesă Tokimasa. Vei cere o întrevedere cu regentul?

– Mi se pare de neocolit.

– Atunci, cel mai nimerit ar fi să-l trimiţi pe fiul meu să ducă această misivă. La palat, toată lumea are încredere în el. Nu va trebui decât să o predea în mâna cui trebuie. Şi să nu care cumva să uiţi, adevăratul motiv nu va trebui scris în ruptul capului pe foaie, căci oricând ar putea intra un spion pe fir.

Yoritomo îşi luă socrul de braţ:

– Haide! Să intrăm, avem tot timpul să vorbim mai pe îndelete şi să vizitezi casa în care va trăi de acum încolo Masako.

Au luat loc în camera de odihnă, unde Hidari le-a servit ceaiul. Cum nu îndrăznea să ridice ochii asupra lui Tokimasa de teama unei mustrări, acesta spune pe un ton vesel:

– Ei bine, din cauza lui Masako ai trecut pe lângă moarte! Măcar ţi-ai păstrat minţile limpezi în tot acel răstimp?

– Da, stăpâne, și să știți, stăpâne, că de mai multe ori am văzut moartea cu ochii.

– Și mama ta?

– S-a comportat și ea bine, stăpâne.

– Foarte bine, atunci sunteți amândouă demne de fata mea.

Și adăugă pe un ton în care gravitatea se îmbina cu gluma:

– Yoritomo, să știi că te prefer pe tine drept ginere unui membru al familiei Yamamoto. Serios! De-alde Yamamoto se învârt după cum se mișcă împăratul și se supun tuturor poruncilor lui. Și, cum poruncile lui sunt de cele mai multe ori vrerile clanului Taira, înseamnă că Yamamoto sunt de partea de-alde Taira.

Așezat pe pernuța lui de mătase brodată și sorbindu-și ceaiul cu înghițituri mici, Yoritomo se înălță din spate și fu cât pe ce să-l întrebe la ce i-a trebuit să își oblige fiica să se mărite cu un Yamamoto, care nu putea fi decât împotriva neamului Minamoto. Dar pentru că nu dorea să mai discute despre primul soț al nevestei lui, își înghiți cuvintele și începură să vorbească din nou despre călătoria la Kyoto.

Seniorul Hojo a rămas mai multe zile la Kamakura. A vizitat pământurile ginerelui. Lăsând în urmă domeniul, Yoritomo i-a arătat orezăriile, pădurile, nesfârșitele lui câmpii cultivate, ba chiar și plantațiile de duzi, de pe care culegea frunze pe care le vindea marilor ateliere de mătase din regiunile învecinate.

De multă vreme frunzele duzilor, ale căror tehnici de cultivare au fost aduse din Coreea cu veacuri în urmă, erau folosite pentru hrănirea viermilor de mătase. Şi japonezii făceau obiecte din mătase la fel de frumoase precum cele care veneau din China.

Pe Yoritomo îl înveselea întru câtva uimirea socrului dinaintea bogăţiei pământurilor sale. În ziua în care l-a luat sub ocrotirea lui, după moartea tatălui său, nu era conştient de adevărata valoare a moşiilor Kamakura. I s-a spus că fieful tânărului era în paragină şi că va fi luat curând în stăpânire de Taira. Fără îndoială, au încercat să îl îndepărteze pe Yoritomo, a cărui descendenţă directă din Minamoto după tată şi din Fujiwara după mamă, atât de apropiat astfel de stirpea imperială, nu făcea decât să deranjeze restul familiei, chiar dacă nu mai rămăseseră prea mulţi.

Iată că acum totul se trezea la viaţă, şi domeniul Kamakura, recăpătându-şi adevăratul stăpân, oferea privilegiile unuia dintre cele mai mari fiefuri de pe peninsula japoneză.

În vreme ce tatăl şi soţul ei călăreau pe plantaţiile domeniului, Masako umbla din sat în sat, răspândind cuvântul soţului şi stăpânului ei. Cum ajungea la porţile primelor case alături de Yoshikasu şi scutierul ei, copiii se apropiau de ei şi răspândeau vestea în toată aşezarea. În scurtă vreme, în jurul lor se buluceau o mulţime de oameni, iar Masako îşi începea cuvântarea:

– Statul, împins de neamul Taira, vă ucide câte puţin în fiecare zi. E nedrept să îndurați atâtea impozite!

Să fugiţi de jug şi să ajungeţi cerşetori pe drumuri nu e o soluţie. Veţi fi alungaţi de oriunde v-aţi duce, căci veţi încălca pământurile altcuiva, iar copiii voştri vor muri de foame mai curând decât dacă aţi rămâne la casele voastre.

Vorbea tare şi răspicat, se înălţa în spinarea lui Bonzai, ţinând frâiele cu o mână, făcând gesturi convingătoare cu cealaltă şi întorcând din când în când capul ba la dreapta, ba la stânga, pentru a se asigura că a fost bine auzită.

– Săteni şi ţărani! Eu vă propun o altă soluţie: înrolaţi-vă în armata seniorului de la Kamakura. Nu avem îndeajuns de mulţi oameni, iar cei care mă vor urma vor fi bine-veniţi în *bakufu*. Dacă vreţi un răgaz să vă mai gândiţi, vă pot înţelege foarte bine, puteţi veni şi peste câteva zile în tabăra de la Kamakura. Veţi fi primiţi de un intendent care vă va înregistra numele şi veţi fi înrolaţi.

Unii clătinau din cap gata convinşi, alţii îşi fereau privirile. Cei mai neîncrezători căutau un răspuns în ochii consătenilor lor.

– Nu veţi duce lipsă de nimic. Veţi fi hrăniţi şi îmbrăcaţi pe toată durata serviciului vostru.

– Şi femeile noastre? întrebară unii.

– Şi copiii noştri? insistară alţii.

– Stăpânul Yoritomo s-a gândit la toate. Familiile voastre vor fi apărate şi hrănite. Intendenţa militară se va îngriji să trimită câte un *koku* de orez pentru un an întreg de fiecare membru al fiecărei familii. Femeile şi copiii nu vor muri de foame şi, după ce vom învinge

și vă veți întoarce în satele voastre, nimănui nu-i va mai trece prin minte să fugă pe pământuri îndepărtate.

Din grup se desprinse un bărbat. Era un zdrahon înalt, ale cărui brațe musculoase se bălăngăneau pe lângă trup:

– Da' cum vom trăi după ce ne vom întoarce în sat?

– Va fi la fel ca înainte, strigă un altul, care se ițea pe lângă el. Vom crăpa de foame, cu tot răgazul care ne va fi fost dat.

– Nu! strigă Masako. Înainte de toate, pentru că Statul care vă taxează va fi atunci condus de alți oameni, mai deschiși și mai înțelegători, și apoi, pentru că veți primi câte o parcelă de pământ scutită de impozite, pe care trei sau poate patru familii își vor putea cultiva propriile lor legume.

– Iar împăratul nu va avea niciun cuvânt de spus despre privilegiul ăsta?

– Niciunul! Pentru că de-alde Taira nu vor mai fi acolo ca să îi spună ce să facă.

Lucrurile luau o întorsătură destul de bună pentru Masako. Când sătenii și țăranii începeau să strige împotriva celor din clanul Taira, înjurându-i, scuipând la auzul numelui lor, trimițându-i să putrezească la demonii de pe muntele negru, Masako știa că partida era câștigată și mulți o vor urma. Totuși, trebuia să continue cu munca de lămurire, căci nimic nu era încă hotărât. Yoshikasu, care începuse să accepte apropierea lui Masako – ba chiar se întreba de ce mama și sora lui nu vorbeau cu ea – se proțăpea în fața bărbaților și tânăra femeie îi șoptea:

– Gata, e rândul tău, explică-le ce au de făcut!

Salcie Mare se ţinea la oarece distanţă, neslăbindu-şi stăpâna din ochi, ca nu cumva să i se întâmple ceva supărător. Cu capul sus, cu pieptul mândru, înălţat în şa, Yoshikasu era înveşmântat în straiele de războinic, iar platoşa din piele acoperită cu oţel care îi acoperea pieptul atrăgea privirile ţăranilor care, neîndoielnic, se şi vedeau astfel echipaţi.

– Nu vă fie frică de nimic, începea el. Fiecare va fi înarmat aşa cum va dori, adică va fi repartizat la arma cu care se pricepe cel mai bine să se apere. În atac şi apărare toate sunt bune: cuţit, secure, ciocan, măciucă, coardă pentru strangulare, iar cei care nu vor avea arme, se vor sluji de mâinile goale ca să se lupte şi să sugrume. Lupta corp la corp cu mâinile goale e un mod periculos de luptă.

– Să fiţi cei mai puternici! strigă Masako. E tot ce contează!

– Şi praştiile? răsună o voce.

– Sigur că da! îi răspunse o alta. O praştie poate omorî un om, dacă ştii să ţinteşti bine.

– Chiar aşa! Drept în frunte sau în ceafă.

Fiecare explica felul în care îi va ucide el pe Taira şi toţi îşi dădeau cu părerea sau vorbeau despre micile lor experienţe. Cine, din toţi aceşti bărbaţi, nu a avut, într-o zi ori alta, neînţelegeri cu un vecin, o rudă sau poate cu vreun intrus, şi nu s-a bătut cu el? Toţi ştiau că o luptă, oricare va fi fiind aceea, avea un învins şi un învingător. Nimic mai limpede.

– Toți cei care vor voi să învețe să tragă cu arcul vor fi instruiți în această tehnică. Cei mai îndemânatici vor ajunge arcași. Vor primi arc și săgeți.

Se lăsă tăcerea, oamenii se uitau unii la alții și nimeni nu îndrăznea să răspundă.

– Câți dintre voi ar voi să învețe?

Cum tăcerea continua, Yoshikasu fu nevoit să își repete întrebarea de trei ori până se înălțară primele mâini.

– Foarte bine! Sunteți bravi și curajoși, se înflăcără Masako, și împreună vom învinge!

După câteva zile, Masako izbuti să adune din provincia Kamakura în jur de o sută de oameni. Săptămâna următoare, la întoarcerea din Edo și Shimofusa, la *bakufu* s-au alăturat alți două sute cincizeci de bărbați; tabăra a fost mărită prin adăugarea de corturi din paie de orez și clădiri din lemn. Soția lui Yoritomo își continuă periplul în provinciile Sagami și Suruga, ajungând până la Totoomi, și adună mai bine de trei sute de oameni.

CAPITOLUL VI

În *bakufu,* dulgherii și fierarii munceau de zor. Yoritomo și-a pus la bătaie toată averea pentru a procura banii necesari viitoarei bătălii. Cei o mie de bărbați adunați din ținuturile învecinate își vedeau de antrenamente. Masako a prins drag de acești țărani curajoși care au ajuns să creadă în vorbele ei precum în spusele lui Buddha. Nu a zăbovit decât câteva zile în reședința de la Kamakura, într-atât de dorită era prezența ei în tabăra care căpăta greutate și importanță pe zi ce trecea.

Tinerei femei i se ridicase un adăpost confortabil, un mic pavilion din lemn construit de dulgherii din *bakufu.* Îi slujea drept refugiu în care își putea trăi pe deplin iubirea cu Yoritomo, care nu putea nici el părăsi tabăra, într-atât de prins era de îndeletnicirile lui ostășești.

Intimitatea lor nocturnă era protejată de două încăperi mari, separate în spații micuțe prin paravane și ecrane mobile.

La nord, pavilionul dădea spre o curte imensă, pătrată, de jur împrejurul căreia se ridicau clădirile din lemn care adăposteau încăperile căpitanilor arcaşilor şi armurierilor. La sud, veranda se deschidea într-o terasă sub cerul liber; de acolo, se observa un teren imens de antrenament, înconjurat de o palisadă din lemn. Se vedeau şi adăposturi din paie de orez şi trestie, înălţate pentru adăpostirea soldaţilor. La est se întindeau grajdurile, iar la vest – rezervele de arme care sporeau pe zi ce trecea. Această poziţionare a pavilionului îi permitea lui Yoritomo să observe de la ferestre nu doar oamenii care se antrenau cu sabia şi cu arcul, ci şi să inspecteze dintr-o singură privire toată activitatea din tabără.

Yoritomo ceruse pentru arcaşii lui săgeţi şi lăncii cu vârfurile făcute din amestec de cupru şi cositor, ale căror proporţii atent studiate dădeau această culoare argintie care, în soare, orbea duşmanii. Mai ceruse pentru fiecare samurai – care au fost aleşi cu mare grijă, dintre cele mai bune elemente – cele două săbii atât de trebuincioase, *katana*[1] şi *wakisashi*[2].

---

[1] Simbol al castei samurailor, *katana* este o sabie uşor curbată, cu un singur tăiş şi cu o lamă care depăşeşte şaizeci de centimetri. Se poartă la cingătoare cu lama în general în sus sau în jos când posesorul este călare. Impreună cu *wakisashi*, formează *daishō* – care înseamnă, literal, „marele mic". Folosirea *daishō* este rezervată exclusiv samurailor, fiind totodată un simbol al rangului lor (n. tr.).

[2] A doua sabie a samurailor, mai scurtă decât *katana*, cu lama de o lungime variind între treizeci şi şaizeci de centimetri. In Japonia vremurilor de demult, negustorii bogaţi care nu erau

Yoritomo a angajat meșteri fierari pentru a le fabrica. Cu toate că pe podișul Yamato, în apropiere de Nara, existau ateliere de topitorie, ateliere care țineau doar de sanctuarele shintoiste și în care se fabricau numai lame de spade, mulți fierari lucrau singuri, păzindu-și cu strășnicie tainele meșteșugului, pe care îl transmiteau din tată-n fiu.

Când Masako ajungea în preajma lor, iar cuptoarele scuipau foc divin, tânăra nu mai avea ochi decât pentru lamele tăioase și oțelite, fascinante, atât de strălucitoare, încât aveai impresia că erau învăluite de o pulbere de rouă luminată de razele soarelui la răsărit. Armele au atras-o dintotdeauna. Mângâia mânerele cizelate, împodobite cu piele de rechin, și tecile din cupru forjat care strângeau lamele. Își trecea vârful arătătorului cu delicatețe, cu mare grijă, pe tăișul sabiei, simțind cum crește în ea freamătul prevestitor al bucuriilor care vor veni după izbândă. Iar când își retrăgea mâna, era cu totul copleșită de o forță năvalnică.

Yoritomo, la fel de fascinat ca și ea de lamele tăioase, cerea ca acestea să fie de cea mai bună calitate. Dăltuite dintr-un oțel cât se poate de pur, cu vârful ușor curbat, cu tăișul – linia ei mediană – marcându-i

---

autorizați să poarte *katana*, se puteau folosi de *wakisashi*. Samuraii își purtau ambele săbii agățate la cingătoare, pe partea stângă. *Katana*, mai lungă fiind, era folosită cu precădere pentru lupta în spații deschise, pe când *wakisashi* se utiliza în locuri strâmte, închise. Dar faima cea mare a acestei săbii scurte vine de la aceea că era arma predilectă pentru sinuciderea ritualică a samurailor, *seppuku* (n. tr.).

lovitura, lama trebuia să îl cucerească pe războinic înainte ca acesta să o aleagă.

Cât despre armuri, Yoritomo veghea ca și acestea să fie fără cusur. Pentru seniori și căpitani, ele se compuneau dintr-un coif, un pieptar și o fustă scurtă din zale de oțel prinse laolaltă și legate cu fire de mătase. Cuirasele arcașilor erau acoperite cu piele, iar cele ale pedestrașilor se compuneau dintr-un pieptar pe care îl purtau pe sub haine.

Înainte de a porni spre Kyoto, Yoritomo a făcut un tur al fierăriilor. Cuptoarele și nicovalele erau afară și vâlvătaia focurilor se vedea de departe. Poloboacele mari cu apă sfârâiau și fumegau când se cufundau în ele lamele șlefuite și înroșite de foc. Era în preajmă o căldură sufocantă, iar meșterii fierari munceau cu pieptul gol, pe sub un șorț mare, din piele.

– Văd că folosești câteva procedee noi, i se adresă el meșterului Katagiri, pe un ton iscoditor, semn că dorea să afle mai multe. Sunt aduse din China?

Katagiri îl privi bănuitor și nu răspunse. Era un călugăr bătrân, care venea dintr-un mic templu shintoist cocoțat pe munții din ținutul Shimofusa.

– E un procedeu chinezesc? repetă Yoritomo, pe un ton ceva mai aspru.

– Nu, stăpâne.

– Atunci, e al tău?

– Da, stăpâne, al meu e.

Ei, asta era, fiecare avea tainele sale! Yoritomo nu insistă și îl privi îndelung pe bătrânul meșter care, pe un miez de fier moale, suda prin lovituri scurte,

măiestre, plăci subțiri de oțel, mai dure și mai rezistente. Obținea astfel o compoziție laminată care era imediat cufundată în apă și șlefuită apoi cu tocila.

– Bună treabă, Katagiri. Ești cu adevărat unul dintre cei mai buni fierari pe care i-am văzut vreodată.

Apoi se întoarse spre Masako; tânăra nu-și mai dezlipea privirea de la bărbatul care muncea. Yoritomo continuă:

– Mi-ai trimis două săbii de o frumusețe nemaivăzută, Katagiri, și aș vrea să îți mulțumesc. Nu îmi puteam dori altele mai frumoase și mai solide. Le voi folosi în luptă și nu vor putea să îmi aducă decât noroc. Acum plec la Kyoto cu soția mea pentru a cere sprijinul împăratului. Drumul va fi periculos, plin de capcane și piedici neprevăzute, și viața noastră va fi în pericol de multe ori, fie că vom sta împreună sau nu. Soția mea trebuie să aibă asupra ei o sabie *tachi*[1], nici prea scurtă, ca să se poată apăra bine, dar nici prea lungă, ca să o poată mânui.

– Lama e gata, stăpâne, mai trebuie doar să îi fixez mânerul. Doamna, soția voastră, ar dori să aleagă o teacă?

Îi prezentă lui Yoritomo o lamă pe care acesta o analiză, o cântări în palmă, o mută dintr-o mână

[1] Sabie cu lamă curbă, lungă de aproximativ șaptezeci de centimetri, precursoare a sabiei japoneze clasice. Este în general o armă de cavalerie și, spre deosebire de *katana*, se poartă doar cu lama în jos. Termenul *tachi* provine probabil de la verbul *tachikiru*, care înseamnă „a tăia în două" (n. tr.).

în alta şi i-o întinse lui Masako, care încuviinţă din cap.

– E perfectă, meştere Katagiri.

Se întoarse spre soţia lui, care era aplecată asupra mai multor teci din piele de rechin, lustruite, cizelate cu motive care reprezentau lotuşi, frunze de arţar, flori de cireş şi prun. Trase una şi se uită îndeaproape la ea.

– Asta îmi place, spuse. O iau.

Şi se întoarse către fierar:

– Când veţi fixa lama de gardă?

– Mâine. Da, mâine sabia voastră va fi gata.

– Foarte bine, rosti Yoritomo, plecarea noastră la Kyoto nu mai poate aştepta.

În dimineaţa în care urmau să părăsească Kamakura, pe când Yoritomo era afară şi încărca pe cal o desagă în care aveau cele trebuincioase pentru drum, Masako dădu nas în nas cu Renshi. Intrase în grajd pe o portiţă laterală pe care grăjdarii o foloseau adesea.

– Aşa deci, începu ea cu o voce batjocoritoare, pleci în capitală!

– Da! Mi se pare că toată lumea de aici a aflat! răspunse scurt Masako.

– Yoritomo are habar unde merge?

Masako nu înţelese întrebarea. Renshi se proţăpise dinaintea ei, arborând un aer în care se amestecau, cu o neascunsă plăcere, aroganţa, agresivitatea şi provocarea. Pe buzele pe care le contura în fiecare dimineaţă cu un fard roşu şi parfumat îi plutea în continuare un zâmbet ironic.

– Ei bine, reluă ea, unde veți trage?

– Nu știu, răspunse tânăra femeie care nu avea niciun chef să discute cu ea despre călătoria la Kyoto, și cu atât mai puțin să îi dea informații despre ceea ce vor face acolo. Oricum, toate astea nu o priveau pe Renshi.

Dar ochii acesteia se aprinseră. Prin ei trecu o mică licărire perversă.

– Vă puteți duce la fostele lui iubite. Vor fi încântate să-l revadă.

Masako fu cât pe ce să scape din mână hățurile pe care era pe punctul de a le trage.

– Fostele lui iubite! repetă ea, conștientă că ar fi trebuit să își țină gura.

Renshi se apropie și deveni brusc dulce, mieroasă. Șoldurile ei suple se legănau la fiecare pas care o apropia de Masako.

– Așadar, nu îți aduci aminte că, pe vremea când stătea la tatăl tău, pleca din când în când și se ducea la Kyoto? Haide! N-ar trebui să te lase memoria chiar așa!

Deveni unduitoare, lascivă, și mângâie cu degetul botul lui Bonzai.

– Parcă văd de pe-acum scena, pe tine fugind după el și rugându-l să se întoarcă repede. Ce mai spectacol!

Cu privirea învolburată de mânie și urmărind degetul fin care se odihnea în continuare pe botul calului ei, Masako o luă, la rându-i, peste picior:

– Lasă-mi calul în pace, te rog. Nu suportă mângâierile altei femei în afară de mine.

– În schimb, Yori va suporta alte femei în afară de tine, ba mai mult decât atât, mângâierile lor îi vor fi pe plac!

Vorbele ei ţinteau să arunce o sămânţă de îndoială în mintea lui Masako. Şi, temându-se ca aceasta să nu fi priceput îndeajuns de bine, Renshi continuă, mai ironică chiar:

– Pe vremuri, era un flăcău înalt şi frumuşel. Seducea toate femeile şi tare mă tem că nu s-a schimbat. Niciuna nu-i va rezista!

– Renshi! Spusele tale sunt atât de josnice, încât nici măcar nu mă ating, i-o trânti Masako pe un ton aspru. Nu eşti decât o proastă fără minte şi îţi plâng de milă.

– Ba eu sunt cea care îţi va plânge de milă peste ceva vreme.

După ce îşi reveni din surpriza acestui atac, iritarea lui Masako fu înlocuită de mânie...

– Yoritomo are altceva...

– Ah! Draga mea! susură Renshi, doar nu ai să îmi spui că, din cauza dorinţei lui de a învinge clanul Taira, Yoritomo va da uitării toate aceste mici amănunte, căci eu îţi spun că una nu o împiedică pe cealaltă!

– Doamnă Masako! Trebuie să plecăm, interveni Salcie Mare, care auzise discuţia, stăpânul Yoritomo vă aşteaptă.

Masako îşi luă calul şi îşi urmă scutierul.

– Scorpie ce eşti! bombăni ea. Stricato! Am să te fac să-ţi înghiţi într-o bună zi insultele, căci eu nu uit nimic, niciodată.

Şi se alătură soţului ei care tocmai trecea pe sub porţile domeniului, sub privirile cătorva argaţi care se înclinară la vederea lui. Îşi alungă din gând spusele lui Renshi, gândindu-se că erau dictate de gelozia unei femei căreia tare i-ar mai fi plăcut ca Yoritomo să o seducă, nicidecum să o alunge din pavilionul central.

Aşadar, senină şi deloc îngrijorată, călărea alături de soţul ei. Era copleşită de o mare bucurie. Oare de câte ori, copilă fiind, nu visase să împlinească o faptă de vitejie? Şi iat-o acum, peste ani, plecând împreună cu soţul ei în căutarea ajutorului Curţii imperiale!

In câteva zile, în cel mai bun caz, sau în câteva săptămâni, în cel mai rău, va descoperi Kyoto. Capitala i se va deschide dinainte şi, călărind pe bulevardele ei mari, largi, va privi cum i se prefiră dinaintea ochilor reşedinţele somptuoase din cartierul înalţilor demnitari. Se spunea că erau înconjurate de grădini splendide, în care totul era în miniatură: dune, plaje, poduri, râuri, cascade, munţi!

Se mai zvonea şi că pe Al Doilea Bulevard se ţineau cursele de cai ale Curţii imperiale.

Din când în când, întorcea capul spre Yoritomo şi îi zâmbea, cu inima plină de avânt şi de speranţă. Îşi pusese toată tinereţea în mâinile celui pentru care simţea o pasiune atât de violentă, de totală, încât nimeni nu se putea îndoi de forţa faptelor pe care era în stare să le săvârşească întru gloria lui.

Yoritomo o luase pe Deutzia, o iapă albă cu cenuşiu, plină de temperament, de care se ataşase de când se întorsese din temniţă. Nu de cai ducea lipsă Kamakura,

toți erau armăsari zdraveni, de luptă, dresați pentru curse sau pentru război, dar cel ales de Yoritomo avea o grație aparte, care nu putea trece neobservată.

Până la Mikawa, au călărit de-a lungul coastei fără nicio piedică. În fața lor se întindea oceanul Pacific, nesfârșit și albastru; valurile se stingeau lin pe plaja acoperită de alge proaspete, din care copiii le alegeau pe cele mai bune de mâncat.

S-au apropiat cu prudență de ieșirea din Mikawa, căci cu cât se apropiau mai mult de provinciile centrale, cu atât riscul sporea. Yoritomo se întorcea mereu să vadă dacă nu erau urmăriți și, de parcă temerile lui ar fi chemat o confirmare, în depărtare, în spatele lor, răsună zgomot de galop. Pesemne cavalerii coborâseră de pe un munte învecinat, căci Yoritomo nu îi auzise înainte.

Preț de câteva minute, zgomotul li se păru destul de îndepărtat, dar, încetul cu încetul, pocnetul grăbit al copitelor deveni obsedant; pentru a nu se lăsa distras de la galop, Yoritomo nu se mai întoarse să privească îndărăt.

– În vârful golfului cotim spre interior, îi strigă lui Masako, dând, ca și ea, pinteni calului. Mai avem doar câteva secunde înainte să apuce ne vadă.

– Și după aceea?

– După aceea, își vor putea închipui că am luat-o pe țărmul peninsulei Owari. Dar dacă mă înșel, se vor ține în continuare după noi și va trebui să galopăm întins până la următorul sat, să întrerupem drumul și să o luăm spre munți.

– Yori! Cred că sunt cel puțin patru sau cinci.

– Iar eu cred că sunt mai mulți.

Masako ținea pasul cu soțul ei, cu trupul lipit de cal, ținând hățurile cu o mână fermă.

– Acum încotro o luăm? întrebă ea ușor neliniștită.

– Spre provincia Omi.

Masako rămase puțin în urmă, fără a slăbi ritmul.

– Yori! Tata spunea că în provincia asta stă o ramură a familiei Taira, Tsuda. Poate sunt aliații lor.

– Se prea poate, dar nu avem de ales. Trebuie să scăpăm de cavalerii ăștia, care aș putea jura că sunt curați de-alde Taira, dacă ar fi să mă iau după înverșunarea cu care ne urmăresc.

Mărind viteza și asigurându-se că Masako nu slăbise nici ea ritmul, Yoritomo continuă:

– Oricum, oriunde am merge, tot am da peste clanuri care se înrudesc cumva cu Taira. Dacă ne-am duce spre est, ne-am lovi de Chiba și de Kumagai, dacă ne-am duce spre sud, ne-am lovi de Chichibu și de Oba, iar drept înainte, cum ai spus tu, ne așteaptă de-alde Tsuda.

Prima săgeată le șuieră pe la urechi. A doua atinse umărul lui Yoritomo, iar a treia – creștetul lui Masako. Situația se complica. Yoritomo văzu și admiră reflexul soției lui. Femeia și-a dus rapid mâna la cingătoare, atingând cu degete nervoase teaca sabiei. Pentru o clipă, mâna i s-a încleștat pe mâner, dar cum nu a existat o a patra săgeată, a lăsat arma și a luat din nou hățurile.

Nu aveau vreme să gândească. Trebuiau să acționeze repede, din instinct, să-și mențină speranța. Cu alte cuvinte, trebuiau să cotească și să călărească precum

o herghelie de demoni spre munți, încercând să se ascundă în prima crăpătură care le va ieși în cale.

Norul de săgeți reîncepu; riscau să fie loviți oricând. Șuierau pe lângă ei, dar nu-i atingeau. Mai mult ca sigur se trăgea de la o distanță mult prea mare, în ciuda impresiei lor că urmăritorii erau aproape. Caii începeau să tremure și să asude. Din nări le ieșea o spumă albicioasă.

În sfârșit, le apăru dinainte cotitura salvatoare. La dreapta lor se înălța o colină pe care creșteau conifere cu ace fine, verzi. La stânga - o pădure la capătul căreia se întrezărea un firicel de lumină solară. Au intrat în ea cu toată temeritatea de care erau în stare. Masako nu ezita deloc, din contră, pe măsură ce căpăta conștiința pericolului, puterile îi sporeau.

Era o pădure de larice, printre care se amestecau sălcii mari și arțari roșii. Marele stejar alb de munte pe lângă care au trecut le-a dat de înțeles că bariera stâncoasă nu putea fi departe. Câteva ultime eforturi care le-au cerut o încordare supraomenească și au descoperit-o acolo, imediat după ieșirea din pădure.

- Nu vor fi siguri că am luat-o pe drumul ăsta și vor încerca să ne ia urma, îi aruncă Yoritomo. Trebuie să ne ascundem în prima crăpătură îndeajuns de mare pentru a adăposti și caii.

Au trecut pe lângă câteva, dar erau prea mici. Timpul trecea și, dacă mai întârziau două-trei minute, nu mai scăpau de ochii urmăritorilor. Mergând la pas pe lângă stânci, au dat în cele din urmă peste o despicătură destul de largă, deși nu prea profundă,

în care au intrat numaidecât. Lipiţi de pereţi, caii abia aveau loc să-şi pună copitele în pământ. Înghesuiţi între piepturile lor asudate, Yoritomo şi Masako îşi ţineau răsuflarea atât pentru a nu face niciun zgomot, dar şi pentru că nici loc să respire nu aveau.

După mai bine de o jumătate de oră, cum la urechi nu le ajunse niciun zgomot, cum nu zăriră nimic, niciun nor de praf, nu auziră nici tropot de copite, nicio voce de om, au ieşit cu prudenţă din adăpost şi au început să caute un altul, mai încăpător.

L-au găsit o oră mai târziu. Era o grotă ascunsă de un bolovan mare, rotund, şi care nu putea fi zărită din galop. Largă şi adâncă, le oferea suficient loc pentru a-şi putea petrece acolo noaptea.

Caii se puteau şi ei odihni. Prin intrarea îngustă a grotei se strecura un fir de lumină, suficient cât să vadă când se lăsa seara şi când se crăpa de ziuă.

– Hai, vino, războinicul meu neînfricat! începu să râdă Yoritomo, uşurat că erau în sfârşit la adăpost.

Se întinse, suspină adânc şi, redevenind serios, întrebă:

– Chiar ţi-ai fi scos sabia dacă am fi fost atacaţi în luptă directă?

– Yori! Cum îţi închipui că aş fi putut să nu o fac! Mi-ai dăruit sabia asta, iar eu o venerez. M-ai învăţat toate gesturile, toate loviturile, toate vicleniile atacului şi apărării. Sunt gata să le folosesc. Sabia mea este egală cu a ta. E menită să aducă izbânda la care visezi de atâţia ani.

Masako părea a-l sfida prin aceste cuvinte. În ochi îi juca o strălucire sălbatică, o strălucire în care se amestecau, deopotrivă, și răzvrătire, și supunere. Da! Supunere întru iubire, căci Masako nu era în stare decât de o astfel de supunere. Dar privirea ei nu se plecă, iar nările prinseră a-i fremăta. În fața atitudinii ei provocatoare, pe el îl cuprinse o dorință nestăvilită, așa că se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Apoi, ghemuindu-se, o întinse pe pământul pietros și se culcă deasupra ei.

Masako simți cum febra nebuniei crește și în el, și în ea. Ce departe erau acum clipele în care Yoritomo, care nu mai făcuse dragoste de ani de zile, se trezise în brațele frumoasei lui eliberatoare și nu fusese în stare să reacționeze la fericirea care îl copleșise. Masako suspină. Ah! Lacrimile pe care le-a vărsat atunci bărbatul care nu mai știa ce să facă!

Masako alungă departe cuvintele lui Renshi care îi năvăliră pe neașteptate în gând. Cât de sigură putea fi totuși? Dar Yoritomo nu avea de ce să caute alte femei, doar ea era gata să facă totul pentru el. Totul! Chiar să lupte cu sabia! Chiar să reteze capul unui dușman!

Yoritomo se prăvălise peste ea și o despuia cu gesturi nervoase. *Hakama* alunecară pe pietrișul de pe jos. Îi ridică picioarele, descoperindu-i șoldurile goale, acoperite doar de pletele lungi. Mădularul lui semeț se strecură printre coapsele ei și pătrunse în tandrul și dulcele munte al lui Venus pe care femeia i-l oferea. Gâfâind de plăcere, simți tulburătorul elixir urcând și revărsându-se în ea. Peste ceva vreme, bărbatul o întoarse

invers și pântecul ei delicat se zgârie de pietrele rugoase pe care nimic nu le putea face mai blânde la atingere. Yoritomo îi înalță crupa și îi ridică pletele. Mârâia, răgea ca un leu, nu se mai încurca deloc cu acele mici atenții delicate care ar fi putut înduioșa inima lui Masako. Pântecul ei era cel pe care-l frământa, îl domina, îi era stăpân absolut. Dar frumoasa războinică era gata la toate nebuniile amoroase ale soțului ei și nimic nu ar fi putut-o face să se văicărească.

După ce a ațipit câteva ceasuri, Yoritomo, văzând prin deschizătura grotei că se lăsase noapte, hotărî că zorii nu vor fi un moment favorabil pentru a-și relua drumul.

– La răsărit riscăm cel mai mult să dea peste noi, asta dacă bănuiesc că suntem în continuare pe muntele ăsta. Se vor despărți, vor cerceta toate grotele și vor rămâne acolo de pază.

Pregăti caii și îi trase afară. Aerul era proaspăt. Sufla un vânticel de vară, care nu risipea întunecimea cerului pe care, printr-un nesperat noroc, nu licărea nicio stea. Nu le rămânea decât să o ia în direcția cea bună și să se îndrepte spre sud.

Yoritomo îi întinse hățurile lui Masako și sări în șaua iepei lui.

– Trebuie să profităm de chilipirul ăsta. La drum!

Au galopat așa spre provincia Omi, fără să se oprească, sperând să nu întâlnească nicio persoană nedorită în cale. Când au ajuns în apropierea orașului care începea să se agite și să zumzăie de primele zgomote

ale pieței, tocmai se crăpa de ziuă. Omi era la câțiva kilometri de Kyoto și, dacă toate vor merge bine, vor fi în capitală înainte de noaptea următoare. Și-au oferit un scurt popas, cât să rontăie câteva turte de orez, fructe uscate și semințe de susan, căci nu mâncaseră nimic de la plecare.

Apoi au urcat în șa, în timp ce în preajma lor agitația orașului începuse să capete chip, iar mulțimea se bulucea de pe acum în jurul prăvăliilor. Toate mărfurile erau aranjate afară, pe tarabe acoperite de frunze mari de bambus, pentru a păstra astfel alimentele proaspete. Yoritomo și Masako s-au strecurat prin mulțimea zgomotoasă și agitată.

Tocmai când se pregăteau să iasă din piață, în fața lor au răsărit doi cai, care s-au izbit cu putere în Bonzai; bidiviul a început să necheze și să se cabreze. Masako fu cât pe ce să alunece din șa, dar mâna îi rămase încleștată de hățuri, iar picioarele – bine strânse pe flancurile calului. Își reveni iute și își recăpătă echilibrul, cu ochii fixați asupra celor doi agresori. Mulțimea, înspăimântată, se depărtă din calea lor.

Ea strigă numele lui Yoritomo exact în clipa în care i se întâmplă și lui același lucru. Dar șocul a fost mai puternic și caii s-au năpustit asupra lui atât de năprasnic, încât bărbatul căzu și se trezi întins pe jos.

Masako sări de pe cal cât ai clipi din ochi și își scoase sabia, pregătită să o folosească. În câteva clipe, în jurul lor se făcu gol. Yoritomo voi să se ridice, dar era încolțit de unul dintre cai care, îmboldit de stăpân, se pregătea să îl zdrobească. Nu putu decât să îi reteze jaretul.

Calul se prăvăli la pământ, dărâmat. Nebun de furie, bărbatul, care căzuse şi el de pe cal, se ridică dintr-un salt, scoase sabia, dar Masako se năpusti asupra lui şi îi reteză mâna înainte ca el să apuce să înalţe braţul.

În strigătele mulţimii, mâna zbură prin aer şi căzu lângă o prăvălie. In momentul izbiturii, degetele se desprinseră de pe mânerul spadei, dar trebuie să se fi crispat după aceea, căci între sacii cu grăunţe căzu cu zgomot greu un pumn încleştat.

Cu faţa schimonosită de durere, cu ochii pierduţi, ţinându-şi cu cealaltă mână braţul din care nu mai rămăsese decât un ciot însângerat ce ieşea de sub mâneca chimonoului, cavalerul întoarse capul spre tovarăşul lui, care îi strigă să urce în şa.

S-au făcut nevăzuţi atât de repede, încât nici nu au apucat să apară zbirii din Omi sau cei doi poliţişti angajaţi ai biroului administrativ de la capătul cetăţii. In cele din urmă, chemaţi de oamenii din piaţă, au ajuns şi aceştia, călare, cu sabia la cingătoare.

– Hai s-o ştergem cât mai e vreme! îi strigă Yoritomo lui Masako.

Fără a mai sta pe gânduri, au dispărut în direcţia opusă celei în care au luat-o agresorii, obligaţi fiind aşadar să coboare, fără să fi plănuit asta, înspre est, către Nara. Nu era deloc cel mai bun itinerar pentru a ajunge în capitală.

– Te-ai apărat bine, micul meu războinic! Şi mi-ai salvat viaţa, căci fără doar şi poate, soldatul ăla se pregătea să mă omoare. Acum ştiu sigur că eşti în stare să retezi un cap!

Masako nici măcar nu se clinti la auzul unei asemenea grozăvii, atât de sigură era că o va face și pe asta dacă împrejurările i-o vor cere. La urma urmelor, într-o bătălie, dușmanii erau acolo pentru a-i nimici, dacă nu voiai să pieri tu însuți sub loviturile lor.

Au galopat întins pe dealurile fostei capitale japoneze unde, în timpul secolului al VIII-lea, fusese Curtea imperială a împărăteselor stăpânitoare.

– Nu-i deloc drumul nostru, spuse Yoritomo, dar dacă tot am ajuns aici, putem profita de ceea ce ne-ar putea aduce un mic avantaj.

Arătă cu degetul în zare.

– În spatele dunei ăsteia e templul Todaiji. Știu că după ce Taira au dat foc sanctuarului și marii statui a lui Buddha, *daibutsu*[1], aici stareț e un Fujiwara. Așa că, hai să profităm de ocazie. De trădat, nu ne va trăda și, cine știe, cu puțin noroc, poate chiar ne va ajuta.

După ce au trecut duna, au zărit acoperișul dublu al templului, sprijinit pe stâlpi masivi, roșii. De jur împrejur, nenumărate galerii duceau la multele pavilioane înălțate pe piloni, ca locuințele lacustre.

---

[1] Literal, termenul înseamnă „marele Buddha" și desemnează o mare statuie a lui Buddha sau a uneia dintre diversele sale întruchipări. În general din bronz, poate fi făcută și din alte metale sau chiar din piatră. Se poate afla atât în exterior, cât și pe un altar, în interiorul templului. Dacă pentru Occident termenul poate aminti de poemul lui Rudyard Kipling, intitulat *Buddha la Kamakura*, în Japonia e asociat cu una dintre cele mai vechi și cunoscute statui, cea de la Todaiji (n. tr.).

O alee lungă ducea la două porticuri imense, de culoare purpurie care, odinioară, când se deschideau, lăsau vederii splendoarea uriașei statui, *daibutsu,* din bronz. Cum această statuie a fost arsă, Masako și Yoritomo nu au mai avut ce să vadă, iar marele portic străjuit de lei din piatră a rămas cu încăpățânare închis. Așa că au fost nevoiți să intre printr-o poartă mică, laterală, după ce și-au spus numele.

Un bonz îmbrăcat în roșu îi îndrumă pe o galerie închisă, care dădea în curțile interioare. Apoi îi preluă un altul, care îi conduse pe niște coridoare cu grilaje, prin care se putea pătrunde în încăperile interioare ale templului.

Călugărul Shakua, care nu era altul decât Fujiwara Toshinari, strănepotul vestitului Michinaga, regentul regatului într-o vreme în care multe femei cultivate și ilustre au strălucit la Curtea din Kyoto, îi primi cu mare curtenie.

Era însoțit de călugărul Chogen, întors din China cu doi meșteri în bronz, Chin Wakei și Chen Foshou, veniți aici pentru a restaura marele *daibutsu.*

– Senior Toshinari, sunt Minamoto Yoritomo. Știu că numele vostru religios este Shakua și mai știu că sunteți un Fujiwara. Vă amintiți cumva de mine? Este adevărat că eram încă mic când îl primeați pe tata la palat!

– Datoria mea este să deschid tuturor porțile acestui templu, dar nu să îi și ajut pe toți!

– Vreți să spuneți că, în ceea ce mă privește, m-ați putea ajuta?

– Toate la vremea lor. Să stăm mai întâi de vorbă.

Cum arunca spre Masako priviri pătrunzătoare, Yoritomo se grăbi să o prezinte:

– Iat-o pe soția mea, Hojo Masako, fiica unuia dintre puținii oameni care nu m-au părăsit când eram prizonierul neamului Taira, pe insula Izu. Fără el, probabil m-aș fi stins în lâncezeală și tristețe.

– Hojo! obiectă starețul, întorcându-se spre tânăra femeie. Nu am o simpatie aparte pentru clanul Hojo. De-a lungul istoriei lor, de prea multe ori au schimbat barca. Vor fi întotdeauna de partea celui mai puternic, indiferent care va fi acela. Voi de partea cui sunteți?

– Am devenit o Minamoto prin căsătorie, senior călugăr. Mai multe nu aș putea să vă spun, căci e limpede că, pentru mine, cauza soțului meu este cauza mea. Prefer să mor decât să dau greș.

Călugărul Fujiwara încuviință cu un gest din cap, apoi se întoarse către Yoritomo.

– Ei bine, iată-mă lămurit. Nu mai am nimic să vă întreb. Ah! ba da, firește! Ce vreți să faceți?

– Să îmi zdrobesc dușmanii. Mergem la Curte, ca să cerem sprijinul regentului, pentru că împăratul e tânăr și nu domnește încă.

– Știam că v-ați întors la Kamakura. Au ajuns până la noi zvonuri cum că ați fi evadat, dar nu le-am dat crezare, căci se pare că nimeni nu știe cine v-a eliberat. Se vorbește despre niște curtezane care și-ar fi folosit farmecele ca să adoarmă vigilența temnicerilor.

Și aruncă o privire ironică spre Masako. Femeia nu se clinti. Doar le jurase călugărilor din Izu că mai

degrabă ar muri decât să îi trădeze. Dându-şi seama că femeia nu va vorbi, stareţul nu mai insistă. Aşa că rosti:

– Nu veţi putea intra în Kyoto. Toate porţile cetăţii sunt păzite de oşteni Taira, care sunt deja la curent cu evadarea voastră...

– Da, e limpede că ştiu, interveni cu vioiciune Yoritomo, căci am fost urmăriţi de săgeţile lor în munţii din Mikawa şi apoi, în Omi, am fost atacaţi direct.

– Atunci, vă voi da straie călugăreşti şi un mesaj pentru vărul meu, regentul Kanezane. Pentru a nu atrage bănuieli, misiva aceasta va trebui să fie de o banalitate teribilă, mai ales pentru ochii străjerilor, care nu vor rata ocazia de a o citi.

Se întoarse spre Masako şi o ţintui din nou din priviri, dar de astă dată cu ceva mai multă neîncredere, plimbându-şi ochii peste pletele ei lungi.

– Va trebui să vă radeţi în cap.

Tânăra fu cât pe ce să leşine.

– El! Sigur că da, bâigui ea, întinzând un deget uşor tremurător către soţul ei.

– Ar fi bine şi el, reluă călugărul Fujiwara. Dar pentru domnia ta e obligatoriu.

– Nu se poate! Nu mă voi rade...

Dar, dinaintea căuturii călugărului, îşi înghiţi cuvintele. Avea mare dreptate. Dacă străjile vor insista să îşi dea gluga jos şi dacă pletele ei lungi se vor revărsa în faţa lor, atunci va fi un dezastru numai şi numai din cauza ei! Acum, că nu mai era vorba despre moarte, ci, din contră, despre viaţă şi, mai ales, despre izbândă,

nu era în stare să-şi radă ţeasta pentru cauza lor cea dreaptă?

Se întoarse spre Yoritomo. Nu spunea nimic, dar aştepta, ştiind foarte bine că, dacă ea nu va ceda, nu vor aveau deloc sorţi de izbândă.

– Fie! Mă voi rade în cap.

– Perfect! Cred că regentul Kanezane vă va ajuta. Cei din familia Fujiwara, care ocupă poziţii la Curte, ar trebui să vă favorizeze şi ei cererea, dar nu toţi, şi mi-e greu să vă spun care vor fi de partea voastră şi care nu. Cu toate războaiele astea interne permanente, fiecare îşi schimbă părerea după cum bate vântul.

Le făcu semn să se aşeze. Călugărul Shogen şi cei doi meşteri chinezi tăceau, dar erau numai urechi.

– Oricum, reluă starețul, feriţi-vă de bătrânul prinţ Shirakawa, el e împotriva tuturor celor care ţin de armată. Ar trebui să aveţi mai mult succes pe lângă prinţul Mochihito. E tânăr şi, pe deasupra, îi urăşte pe de-alde Taira. Dacă veţi şti să îl convingeţi, vă va fi de mare ajutor. Are cunoştinţă despre toate punctele strategice deţinute de Taira în toată insula Japoniei. Ştie exact unde se află bazele lor militare şi diferitele tabere în care îşi ţin armatele. Se pare că Taira nu şi-au regrupat forţele într-un singur loc, ci mai curând le-au împrăştiat cam peste tot.

Apoi discuţia s-a îndreptat spre *daibutsu*, pe care meşterii chinezi îl restaurau cu o echipă de meşteri japonezi.

– Șantierul e în spatele templului. Mergem mâine să îl vizităm. Veți vedea, statuia va fi din nou la fel de impunătoare cum a fost în epoca Nara.

Două zile mai târziu au plecat, amândoi în straie de călugăr. Nu puteau decât să spere că străjerii Taira nu își vor da seama că, pe sub tunică, Masako nu era bărbat. Dar țeasta ei rasă îi va aduce la tăcere și pe cei mai neîncrezători dintre ei. Yoritomo îl rugase pe stareț să îi pună la păstrare pletele într-un loc sigur din mănăstire, urmând să le ia mai târziu. Înțelegând că soțul ei regreta la fel de mult ca și ea pletele lungi și mătăsoase, Masako nu spusese nimic, doar suspinase adânc.

În Japonia, vălul negru și învăluitor al cosiței unei femei era, în ochii bărbaților, cel mai înalt criteriu al frumuseții feminine.

În tunicile lor de călugări, călărind unul lângă altul sub razele soarelui care se înalța pe cer, lăsând deasupra munților dâre albăstrui, înaintau înspre capitală. Sabia le bătea coapsa, dar nu era nimic neobișnuit pentru un călugăr să pornească la drum cu un *tachi* la cingătoare. Câteodată, călugării le ascundeau într-un fald al tunicii, alteori le purtau la vedere, dând astfel de înțeles că se pot apăra ca orice alt bărbat.

Nemaifiindu-i teamă de atacuri, Masako se lăsă legănată de galopul liniștit al calului, gândindu-se la mesajul pe care îl ducea Yoritomo. Îl citise de trei ori înainte de a părăsi mănăstirea și își amintea fiecare cuvânt. În el se spunea:

„A zecea zi a lunii Spicului de Orez,
vărului meu, regentul Fujiwara Kanezane,
din partea lui Fujiwara Toshinari, devenit Shakua pre numele lui de călugăr, la mănăstirea Todaiji.

Am rugat-o pe ruda noastră comună, vărul tău Sadaie, care trebuia să realizeze o lucrare la palat sub ordinele tale, să îmi trimită șapte *waka*[1] din scrierea lui. Cum eu nu știu unde se află el acum, nu ai vrea să te ocupi tu de recuperarea acestor poeme? Sunt inserate în antologia compilată de tatăl lui, *Senzai waka-shu*[2]. Știu că Sadaie, care are numeroase îndeletniciri intelectuale, lucrează acum la o altă scriere, *Shin kokin waka-shu*[3], care promite să fie una dintre cele mai influente antologii de poeme de la *Kokin waka-shu*[4] încoace. Dar e o lucrare importantă, care îi va lua multă vreme. De aceea va fi plecat pesemne pe moșia lui ori poate e la tatăl lui, Toshinari, pentru a-și regăsi acolo „profunzimea mistică" grație căreia își traduce atât de meșteșugit poemele.

---

[1] Poem japonez scurt, fără rimă, care tratează îndeobște un singur subiect (n. tr.).

[2] Antologie de poeme comandată lui Toshinari de către împăratul în retragere Shirakawa (n. tr.).

[3] A opta antologie din cele 21 de compilații de poezie comandate de Curtea imperială; numele înseamnă, literal, „Noua Culegere de Poezie Veche și Modernă" (n. tr.).

[4] Prima antologie de poezie japoneză realizată sub înalta comandă a Curții imperiale. A fost finalizată în anul 920 sau, după alți istorici, în 914 (n. tr.).

Totuși, cum am aflat că Toshinari voia să se călugărească, dar nu știa spre ce templu să se îndrepte, m-am gândit că poate Sadaie a hotărât să i se alăture. Dacă mai e la palat, spune-mi și mie, rogu-te, iar dacă nu, vestește-mi unde se află ca să îi pot scrie un mesaj și să îmi trimită aste câteva waka ce îmi lipsesc teribil.

Venerabila ta rudă, călugărul Shakua."

Cu un astfel de mesaj, nu exista niciun risc să atragă atenția străjilor Taira. Nicio vorbă nu le putea stârni neîncrederea. Sulul bine împăturit din tunica monahală a lui Yoritomo nu dezvăluia decât accente cât se poate de adevărate. Masako galopa în tăcere alături de călugărul Eisho – acesta era numele budist pe care îl căpătase Yoritomo, în vreme ce ea primise numele de Kato.

Pentru reușita misiunii lor, dar și pentru a-și spori șansele de supraviețuire, Masako va schimba puțin rolul și se va transforma într-un tânăr novice al templului Todaiji, încă nehirotonisit, care își însoțește stăpânul într-o misiune culturală în capitală. Și, pentru a trece de porțile cetății, nimic mai firesc decât ca ea să se radă în cap ca toți călugării și ca... Yoritomo!

Fără a mai cugeta la mesajul starețului, își întoarse din nou gândurile spre imaginea pletelor ei. Au căzut la pământ, în șuvițe lungi, întunecate și strălucitoare, precum aripile frânte ale unui corb.

Dacă străjile curioase vor dori să le cotrobăiască prin bagaje, faptul de a găsi acolo toată grămada aia de păr

tăiat le-ar fi nimicit orice speranţă. Ba mai rău! Yoritomo risca să se întoarcă într-o temniţă mai cruntă decât cea de la Izu, asta în cazul în care nu i-ar fi fost retezat capul cu un dos de sabie, lui mai întâi, şi apoi ei.

Masako nici nu îndrăznea să se gândească la întoarcerea la Kamakura. Parcă şi vedea chipul ironic al lui Renshi şi ochii ei triumfători în faţa craniului ei lucios. Unde-i erau pletele pe care parcă mai ieri Yoritomo le adulmeca precum un nebun înainte de a face dragoste?

Gata, hotărârea ei era luată: până ce îi va creşte părul la loc va trăi la *bakufu*. De altminteri, nu ea a fost cea care i-a adunat acolo pe toţi bărbaţii aceia care se pregăteau de război? Locul ei era în tabără, alături de soldaţi, nicidecum în casa cea mare, pe la care va trece doar din când în când, pentru a se asigura că toate mergeau aşa cum trebuie.

Fără a fi o adevărată femeie-samurai, va fi o femeie de acţiune şi de anvergură. Existau câteva astfel de femei în istoria Japoniei, femei care puteau sta alături de cei mai mari războinici şi conduceau trupele în luptă! Nu visase de atâtea ori să ajungă asemenea lor pe vremea când, copilă fiind, vedea ţinuta mândră a lui Yoritomo cu coif în cap, cu cizme şi îmbrăcat cu armura lui scânteietoare? In timp ce alte fetiţe ar fi avut vise mai paşnice, aşteptând întoarcerea alesului sub cireşi în floare, Masako intra în pielea uneia dintre aceste sălbatice luptătoare. Cum nu mai avea plete, se va înfăţişa dinaintea bărbaţilor cu coiful în cap. Războinicii din *bakufu* o vor admira şi mai mult.

Femeie samurai! Masako era în stare să numească vreo câteva pentru care câmpul de luptă fusese un adevărat câmp de acţiune! Tomoe-Goze mânuia sabia ca un bărbat. Apărată de cuirasa ei de oţel, trăgea săgeţi cu o forţă şi o precizie demne de cei mai buni arcaşi. Îi despica în două pe cei mai înverşunaţi duşmani. Înflăcărarea ei în faţa duşmanilor, isprăvile ei războinice i-au copleşit pe tovarăşii de luptă. Yoritomo o cunoştea, căci luptase în armata tatălui lui. După o primă victorie, i s-a încredinţat un contingent de mai bine de o sută de cavaleri. Da! Tomoe-Goze era un adevărat samurai! Şi ea, Hojo Masako, va fi un samurai în felul ei. Oare nu îşi spusese dintotdeauna în sinea ei: „În spatele oricărei izbânzi masculine se ascunde o femeie"?

În ziua următoare, au ajuns la poarta de sud a cetăţii Kyoto. Neîncrezătoare, străjile s-au tot învârtit în jurul cailor lor. După ce le-au cercetat puţinele bagaje – dovadă că ar fi descoperit pletele lui Masako în câteva clipe – au început să citească misiva pe care o ducea Yoritomo.

Se purtau de parcă ar fi căutat o scăpare, orice, ca să îi întârzie cât mai mult. Unul dintre ei strigă:

– Pe onoarea mea, călugăre Eisho, s-ar zice că stareţul de la templul tău recrutează puştani! Asta ar trebui să fie încă după fustele maică-sii!

Tutuirea folosită dovedea cu cât dispreţ tratau soldaţii Taira simplii călugări. Rămânând cu ochii-n patru, Yoritomo ripostă:

– E un orfan pe care l-am îngrijit din copilărie. Va fi hirotonisit preot peste câţiva ani.

Cerule! Ce bine făcuse că-şi lăsase pletele la mănăstirea Todaiji! Cât îi mai ura pe străjerii ăştia care se hlizeau privind-o! Tremura cu adevărat, sperând că nu vor merge într-acolo încât să îi ridice poalele cămăşii! E adevărat că sabia lui Yoritomo ar fi retezat repede o astfel de mână prea îndrăzneaţă, cum făcuse ea însăşi cu acel Taira din Omi.

Negăsind nimic suspect, soldaţii îi trimiseră la poarta de nord.

– Ah! Fujiwara ăştia! Numai la waka le stă capul! Dacă noi, războinicii Taira, nu am fi aici, mă întreb ce ar face cu frumoasele lor poeme! Ţara ar fi la bunul plac al tuturor veneticilor!

Doi străjeri izbucniră în hohote, se apropiară şi, pe când se pregăteau să îi lase să treacă, apăru un al treilea, călare. Vrând s-o facă pe cel mai puternic şi dându-şi aere de conducător, îşi scoase sabia şi o îndreptă spre Masako:

– E cam tânăr călugăraşul ăsta, are o faţă de fată. Hai, băiete, dă-ţi jos gluga să-ţi vedem ochii!

Masako îşi descoperi imediat chipul.

– Are treisprezece ani, spuse Yoritomo pe un ton uşor enervat. Acum lăsaţi-ne să trecem. Trebuie să ajungem la palat.

– Da' tu cine eşti, călugăre? insistă nou sositul, fără să îşi vâre sabia în teacă.

Pentru a doua oară, Yoritomo le întinse misiva, simţind totodată o nestăvilită dorinţă de a-l întreba dacă măcar ştia să citească, pentru că mulţi Taira erau mai pricepuţi la mânuirea sabiei decât a pensulei. Dar

o astfel de spusă batjocoritoare nu ar fi fost deloc pe placul străjerului care, fără doar și poate, le-ar fi căutat nod în papură și nu i-ar fi lăsat să treacă. Așa că tăcu și strânse din dinți. Luă îndărăt mesajul pe care ostașul i-l înapoie fără a-l fi citit.

– Treceți! făcu el cu un aer plin de ifose.

Masako și Yoritomo salutară, încercând să dovedească astfel că nu le stătea în obicei să fie trufași, și se îndreptară liniștiți spre centrul cetății.

Kyoto era împărțit în două zone egale. Fiecare cuprindea cartiere mai mult sau mai puțin bogate, după puterea familiilor. Odinioară, Fujiwara ocupau mai bine de jumătate din oraș, dar acum stăpâni erau de-alde Taira, iar cele mai bogate reședințe erau ale lor. Un bulevard lung și larg traversa capitala și ducea la palat. De o parte și de alta se ridicau clădirile mari ale administrației. Masako zări niște minunății de case, înconjurate de grădini mari, în care pe sub poduri susurau pârâiașe, arborii ofereau adevărate feerii florale, iar aleile pavate se pierdeau în iarba presărată cu flori.

– I-am fi putut duce un mesaj fratelui tău, spuse Yoritomo, aruncând o privire clădirilor pe care tocmai le lăsase în urmă.

Erau birourile poliției și cele ale armamentului, care se aflau în zonele militare ale orașului, toate conduse și păzite de Taira. Zărind de departe zidurile înalte din mortar care înconjurau palatul, Yoritomo continuă:

– Din nefericire, s-ar putea să nu-l vedem și să fim obligați să plecăm cât de repede. Dar nu voi uita niciodată că tatăl și fratele tău au vrut să ne ajute.

Masako clătină din cap, cu ochii ațintiți asupra splendorilor orașului. Nimic mai firesc ca acest loc să îi placă într-atât fratelui ei, care nu dorea să se mai întoarcă în fosta lui provincie.

Zidurile împrejmuitoare erau străpunse de la un cap la altul de vreo douăzeci de porți cărora li se dăduseră nume după clasicii chinezi, precum Poarta Păcii, Înțelepciunii, a Fericirii ori a Virtuții.

Cartierele dintre zidurile incintei erau dedicate membrilor Curții, funcționarilor și militarilor. Palatul interior, unde locuia împăratul, era închis de o incintă dublă, în care se aflau pavilioanele doamnelor de onoare și ale concubinelor. Construite din lemn, acestea erau adesea înălțate în platformă, purtau nume de flori și erau toate separate între ele prin pereți despărțitori mobili. Pavilioanele erau legate între ele prin galerii descoperite, asemenea străzilor unui oraș.

Între galerii, verande și pavilioane se aflau săli de muzică, de odihnă, de scris, de rugăciune. Cum grădinile erau un loc la fel de important ca reședința însăși, mici petice de pământ înconjurate de garduri vii lăsau să se întrezărească frumusețile fiecărui anotimp. Era așadar neapărată nevoie de un cireș care să înflorească primăvara, de un arțar roșu care să se îngălbenească toamna, un covor de bujori care să înmiresmeze vara și un pod de lemn care să se acopere iarna de zăpadă, pentru ca acest ciclu anual complet să încânte ochiul spectatorului.

Când Yoritomo arătă misiva, au fost conduși direct în cartierul notabilităților și demnitarilor, acolo unde grădinile se întindeau cât vedeai cu ochii.

– Regentul Kanezane conduce o adunare, nu vă va putea primi decât peste câteva ore. Așa că vă roagă să îl așteptați în grădina reședinței domniei sale.

Au așteptat așezați pe iarbă, sub un arbore de camfor uriaș.

Regentul Kanezane nu i-a lăsat să aștepte prea mult. Poate scăpase de adunare mai repede decât prevăzuse. După un schimb de îndelungate și adânci saluturi, făcu un gest cu mâna și mătură aerul cu mâneca chimonoului lui din mătase, invitându-i să-l urmeze.

Încăperea în care au pătruns respira pace și liniște. Paravane mari, din mătase, ofereau privirii splendori brodate cu neasemuită măiestrie, asfințituri peste munți înzăpeziți, stoluri de pescărușI și de ulii pe un cer senin, pâraie susurând între stânci și imense flori exotice.

Mesele din lac roșu erau incrustate cu sidef, iar jilțurile joase, acoperite cu mătase, reproduceau aceleași motive de pe paravane.

– Ceai sau sake? întrebă curtenitor regentul.

Apoi bătu din palme și porunci:

– Amândouă.

O femeie tânără și frumoasă, care își trăgea cu grație după ea pliurile rochiei lungi, stacojii, cu flori galbene, pe care o purta pe sub un chimonou pe care fâlfâiau din aripi păsări albe, mari, se apropie cu pași mici. Se înclină în fața oaspeților stăpânului și așteptă ca acesta să îi poruncească să toarne ceaiul.

Peste puțină vreme, se întoarse cu o servitoare care ducea cupele și carafa cu sake, în timp ce ea însăși purta un ceainic fierbinte.

– Soția voastră e pe cât de temerară, pe atât de voluntară, dacă nu mă înșel, spuse regentul întorcând capul spre Masako, care își prezenta țeasta rasă ca pe un trofeu de război.

Se îndepărtase de cei doi bărbați și îngenunchease în tăcere pe una din pernuțele din mătase risipite prin încăpere. Kanezane nu mai zăbovi asupra tinerei femei și, întorcându-se spre Yoritomo, reluă cu o voce melodioasă:

– Zvonurile circulă repede, firește, mai mult sau mai puțin deformate, dar ajung de fiecare dată aici. Din fericire, am informatori buni. Știam că v-ați eliberat și așteptam să mă vizitați. Ce doriți, la drept vorbind?

– Mai întâi, să mă asigur de cea mai scumpă dorință a voastră.

– Cea mai scumpă dorință a mea! Și care ar fi ea, după părerea voastră?

– Să ajungeți să vedeți cum se micșorează influența clanului Taira pe lângă împărat și în întregul regat, răspunse cu prudență Yoritomo, cu privirea ațintită asupra regentului.

– De fapt, nu e numai dorința mea, ci speranța întregului neam Fujiwara. Ce aș putea face pentru voi?

Cu privirea înnegurată, Kanezane nu râdea, nici măcar nu zâmbea decât arareori. Poziția de regent pe care o ocupa de când fusese exilat împăratul Antoku

nu-i dădea decât o putere relativă, întrucât Taira făceau toate jocurile în politica internă.

– Senior regent, vă solicit să-mi întregiți armata pentru a ne putea nimici dușmanii.

– Să vă întregesc armata! Nu înțeleg!

Chipul lui Yoritomo începu să pălească. Omul ăsta avea de gând să se retragă, să accepte că, la urma urmelor, Taira apărau țara de agresorii din afară și că toate erau bune și frumoase așa?

– De ce îmi cereți oameni când, de fapt, voi aveți nevoie de vase?

Yoritomo se scutură cu uimire:

– Vase!

– Oare nu știți că Taira, care sunt stăpânii zilei, au o armată terestră inutilă, pe care nu au întărit-o de zeci de ani? În schimb, au o flotă impresionantă pentru a se opune cât mai bine năvălitorilor care ar veni pe mare.

– Nu, nu știam.

Cu buzele strânse, Yoritomo cugeta. Toate se complicau. Cărțile de joc se schimbau pe neașteptate și toate atuurile lui se risipeau ca un nor de fum.

– Așadar, pe mare ar trebui să lupt cu ei, reluă el cu o voce albă.

– Aveți nevoie de vase?

Ochii lui Yoritomo se luminară. Întoarse capul spre Masako, care îi dărui un zâmbet încurajator. Soția lui părea a-i spune că exista o rezolvare pentru toate, era suficient să o cauți.

– O flotă! exclamă el. Mi-ați da-o?

– Nu va fi prea numeroasă, dar dacă punem la socoteală şi oamenii voştri, şi multă viclenie, probabil le veţi putea reteza din putere.

Preţ de câteva clipe, Yoritomo şi Masako au rămas încremeniţi, privindu-l ţintă pe regent. Acesta trimise după prinţul Mochihito, despre care le vorbise călugărul Shakua. Pesemne că nu se afla departe, căci veni de îndată.

Tânăr, cu o privire ambiţioasă, cu o ţinută hotărâtă, prinţul stătea în faţa lui Yoritomo, cu un aer uşor îngâmfat. Rămasă în continuare retrasă, Masako şedea îngenuncheată pe pernuţă, cu mâinile lipite de coapse, măsurându-l cu calm. Când prinţul se întoarse spre ea, îl salută şi rămase cu capul plecat. Apoi, simţindu-i privirea sfredelindu-i ţeasta rasă, înălţă obrazul, conştientă de cercetarea la care era supusă.

Nu fu deloc tulburată, căci ştia prea bine că chipul ei prelung oferea trăsături perfecte. Arcada sprâncenelor era fin desenată. Nările îi fremătau precum aripile unui fluture. Cât despre ceafa ei albă, se profila precum gâtul unei lebede care pluteşte pe luciul apei.

– Cine sunteţi?

Masako îi susţinu privirea şi îi răspunse cu o voce melodioasă:

– Când am părăsit mănăstirea Todaiji, unde starețul Shakua ne-a primit atât de bine, am devenit, la sfatul domniei sale, novicele Kato, care se pregăteşte să devină călugăr. În realitate, sunt Hojo Masako, soţia lui Minamoto Yoritomo, şi nu am altă dorinţă decât aceea de a-i sluji cauza.

Masako îl privea deschis. Ochii prinţului Mochihito erau înfipţi într-ai ei. Rămăsese calm şi neclintit. Niciun muşchi nu tresări pe chipul lui. Mai aşteptă câteva secunde şi, în cele din urmă, o salută cam ţeapăn, semn că îi accepta răspunsul şi prezenţa la discuţia care urma să aibă loc.

– Dat fiind că împăratul Gotoba, succesorul exilatului împărat Antoku, nu e decât un copil, prinţul Mochihito, descendent al Curţii imperiale, este dispus, asemenea mie, să vă ajute, le explică regentul. In timp ce eu vă voi furniza navele, el vă va da toate elementele necesare pentru a învinge.

– Bazele lor fluviale sunt risipite în insula Kyushu, spuse prinţul.

– Unde anume, mai precis?

– La Ichi-no-Tani, la Dan-no-Ura, Owari, Dazaifu. Va fi suficient să îi luăm prin surprindere, de fiecare dată într-un alt loc.

– Această oportunitate riscă să se transforme în dezavantaj, îi avertiză Yoritomo. Poate vom dobândi o primă victorie, dar după aceea?

– După aceea?

– Se vor păzi şi, după părerea mea, nu vor cădea a doua oară în cursă.

– Vă înşelaţi, senior Yoritomo! Nu doar că vor cădea în cursă a doua oară, dar dacă aveţi mai mulţi oameni decât ei, vor pierde şi a treia, şi a patra oară.

– Am o mie cinci sute de oameni.

– Noi vă putem da încă cinci sute. Veţi avea două mii.

– Şi navele, senior regent? se interesă Yoritomo.

– Nu vă trebuie prea multe, doar câteva, să îi blocaţi şi să îi împiedicaţi să fugă pe mare. Iar pe pământ, soldaţii voştri îi vor nimici ca pe un roi de muşte.

Yoritomo continuă:

– E un plan care stă în picioare. Poate fi pus în aplicare. Ne vom muta oamenii acolo unde sunt înregimentaţi oştenii Taira. Ori de câte ori vom lovi, nu vor şti în ce loc îi vom ataca şi nu vor îndrăzni să îşi mute armatele, de teamă să nu fie luaţi ca din oală.

Înclină capul şi reluă:

– Mai rămâne totuşi o nelămurire, senior regent. O nedumerire pe care nu văd cum aş putea-o rezolva.

– Care?

– Neavând flotă, nu am nici căpitani de vas, şi nici marinari pentru a conduce navele pe care mi le veţi da.

– Atunci, vă voi furniza şi echipajele necesare.

Regentul se ridică, se proţăpi în faţa lui, rostind cu o voce metalică şi poruncitoare:

– Se înţelege de la sine că prinţul şi cu mine nu vom accepta nicio slăbiciune din partea voastră. Un vas costă mult, iar o flotă întreagă şi mai mult!

– Ştiu şi eu asta, senior regent, nici eu însumi nu văd altfel lucrurile!

Şi adăugă, într-un hohot de râs:

– Nimeni nu capătă ceva de pomană!

Zâmbind cu jumătate de gură, regentul îl întrebă:

– Ce vreţi să sugeraţi?

– Că dacă voi izbândi, voi cere ceea ce mi se cuvine.

– Vorbiţi, vă ascult.

În clipa în care Yoritomo păru a ezita puţin, Masako se grăbi să răspundă:

– Senior regent, soţul meu vă va cere o foarte înaltă şi onorabilă poziţie, aceea de shogun. Dacă va reuşi să redea împăratului autoritatea şi puterea pe care i le-a furat neamul Taira, Minamoto Yoritomo vă va cere favoarea de a fi primul shogun al Japoniei.

Se lăsă tăcerea. O aşteptare grea, plină de subînţelesuri, pe care regentul nu se grăbea să o risipească. Prinţul fu cel care grăi în locul lui:

– Kanezane! Un shogun numit de noi va aduce susţinere împăratului, nicidecum comandament suprem şi teroare! Dar înţelegeţi că trebuie să ne gândim.

Revenindu-şi din prima uimire, Yoritomo, care îşi privea soţia cu un aer uşor tulburat, preciză:

– Un shogun îşi va comanda samuraii, va dirija problemele militare ale ţării din *bakufu* său, îşi va impune armatele şi va apăra ţara de atacuri din afară. În niciun caz nu se va amesteca în afacerile Curţii ori în cele ale împăratului.

– Cât de mare va fi flota pe care mi-o veţi da? se interesă Yoritomo în continuare, părăsind cu prudenţă discuţia despre shogunat.

– Vă voi anunţa puţin mai târziu. Pentru moment, îmi este imposibil să vă răspund înainte de a sta de vorbă cu sfetnicii mei.

Posibilitatea de a numi un shogun după nimicirea clanului Taira îl tulburase pe Kanezane. Dar Yoritomo înţelese că ideea îşi va face loc în mintea lui, cu sprijinul prinţului Mochihito.

Distrat, regentul se îndreptă spre un mic cufăr sculptat care se afla într-un colț al încăperii, îl deschise și aduse o hartă. Examină cu atenție vârful insulei Honshu, unde se afla Nagato, locul în care se ridica tabăra neamului Taira, precum și insula Kyushu, unde se aflau diversele lor baze fluviale.

– Vă voi face o copie pe care o veți lua cu voi.

Apoi începură să studieze un plan de bătălie. Fiindcă golful Hakata de la estul insulei Kyushu era periculos pentru Minamoto, se putea transforma într-o trambulină strategică dacă reușeau să distrugă întăririle de la Dazaifu, unde se afla încă din secolul al VII-lea sediul conducerii militare a insulei.

– Aici se schimbă mărfurile care vin din China și Coreea. Prin urmare, Taira au aici cea mai puternică concentrare de oameni, explică Kanezane.

– Pe toți demonii! interveni prințul. Fortul adăpostește străji care fac de pază cu schimbul, zi și noapte. Supraveghează permanent coastele. Mai mult ca sigur vor vedea dacă se vor apropia de ei vase inamice.

– Nu și dacă vasele vor veni din larg, răspunse Yoritomo.

– Vreți să spuneți că ar trebui să coboare de pe Marea Japoniei? îl întrebă regentul.

– Sau chiar din Marea Chinei! preciză Yoritomo.

– Nu veți izbuti niciodată să vă procurați pânze de jonci chinezești.

– Nu, dar putem foarte bine imita bărcile piraților.

Regentul începu să înţeleagă că aliatul lui va acţiona ca un adevărat vulpoi în lupta împotriva clanului Taira.

– Aveţi dreptate, răspunse, căci se spune că piraţii care vin din China fac destul de lesne negoţ cu de-alde Taira. Aşa că va fi suficient ca pe pânzele noastre să fluture nişte desene ciudate şi necunoscute.

CAPITOLUL VII

La întoarcerea lor la Kamakura, în *bakufu* domnea mare agitație. Yoshinaka profitase de absența fratelui său pentru a detașa o sută de oșteni. O luase pe drumul central, unde știa că nu va da peste Yoritomo, și se pregătea să invadeze porțile capitalei pentru a ucide toți soldații Taira de la posturi.

Mânios că s-a luat o asemenea hotărâre fără ordinele lui, Yoritomo fu cuprins de o aprigă furie.

– Idiotul ăsta o să ne compromită toate șansele.

– Sigur e că a vrut să scape de noi, trădându-ne, îl asigură Yukie. Fără doar și poate, și-a pregătit bine lovitura.

Mânia lui Yoritomo nu avea margini. Învârtindu-și calul și despicând aerul cu sabia, nu izbutea deloc să se potolească.

– O să plătească pentru trădarea asta!

– Nu poți numi asta o trădare, Yori, interveni calm Yoshitsune. Dacă reușește, va fi totuși o victorie a neamului Minamoto asupra familiei Taira.

– O victorie! Ești nebun? vociferă Yoritomo, cum poți vorbi despre victorie când în joc e o fărădelege? Regentul își va pierde încrederea în noi.

– Atunci, trimite-i un mesaj și explică-i motivele care l-au împins pe fratele nostru să acționeze singur.

– Motivele! Dar nu are niciunul! izbucni Yoritomo. Fratele nostru vrea s-o facă pe cavalerul singuratic și să câștige prima partidă fără noi. Câți Taira crezi că va putea ucide?

– Exact atâția câți soldați a luat cu el, îl asigură Noriyori.

Masako se înfurie și ea, înțelegând prea bine enervarea soțului ei. Dar mânia ei se datora mai ales unei constatări pe care o făcuse la întoarcerea la Kamakura. O singură privire aruncată asupra oamenilor din tabără îi fusese suficientă pentru a-și da seama că cei o sută de bărbați pe care Yoshinaka îi luase cu el la Kyoto făceau parte dintre cei înrolați de ea. Fără doar și poate, în lipsa ei, aceștia au fost mai influențabili decât oștenii lui Yoritomo, care nu s-au clintit și nu s-au mișcat de la posturile lor, hotărâți să nu se supună decât ordinelor căpitanilor Munemochi și Kudo Suke. Mai mult ca sigur, ar fi preferat să moară decât să le nesocotească poruncile.

Ceilalți au plecat cu primul mânuitor de vorbe dulci care le-a ieșit în cale, anume Yoshinaka, cel care i-a convins atât de lesne să îl urmeze. Totuși, cum

era vorba despre fratele lui Yoritomo, nu aveau de unde să știe că nu ar trebui să plece. Pentru ei, mult așteptatele bătălii începuseră și, dacă tot erau suficient de bine antrenați, nu vor fi văzut de ce nu ar intra încă de pe acum în focul luptei.

În zilele ce au urmat, Yoritomo a fost nevoit să își mai domolească mânia, îndreptându-și întreaga atenție asupra formei perfecte în care se prezentau oamenii lui, care se credeau și ei gata de luptă.

Cât despre Masako, în fiecare dimineață, echipată din cap până-n picioare, trecea în revistă oamenii și, chiar dacă Yoritomo făcuse același lucru înaintea ei, la primele licăriri ale zorilor, ea își făcuse un titlu de onoare din a străbate zilnic șirurile de soldați. Țanțoșă pe calul ei, cu sabia atârnată la cingătoare, potrivea coiful strâmb al vreunui soldat, se întrecea cu ei la tras cu arcul. Și așa, de la o zi la alta, învăța să îi cunoască. Înțelegea că începuse să le câștige respectul, cu atât mai mult cu cât onorarea promisiunilor – care constau în dăruirea de haine din cânepă și *koku* de orez trimise familiilor lor – favoriza bunele relații pe care începuse să le aibă cu ei.

Yoshitsune se întorsese și el la *bakufu* pentru a pregăti împreună cu Yoritomo și Yukie primul atac împotriva clanului Taira, întârziat din cauza inițiativei fratelui lor. Cât despre Noriyori, acesta voia să plece pe urmele lui Yoshinaka.

– Am nevoie de soldați, Yori. Dacă Yoshinaka va avea prea puțini, va pierde, și poziția clanului Taira

se va întări. Fie că-ți convine au ba, greșeala lui nu trebuie să se întoarcă împotriva noastră.

– Are dreptate, încuviință Yoshitsune. Dacă el nu câștigă această primă bătălie, noi vom fi cei care o vor pierde pe următoarea. Trebuie să-l sprijinim. Ne vom lupta cu Taira și va trebui să îi învingem prin orice mijloace.

– Fals! strigă Yoritomo, nu vom fi puternici decât dacă vom sta laolaltă. Și de aceea trebuie să ne punem de acord. Dacă fiecare dintre noi o să plece la luptă după toanele și închipuirile lui, vom fi masacrați cu toții, și de data asta chiar nu va mai rămâne nici picior de Minamoto. Yoshinaka e vinovat și nu am de gând să las greșeala asta nepedepsită.

– Crezi ce vrei, se răsti și Noriyori, dar eu mă duc după el la Kyoto cu două sute de soldați. Dacă tot a început isprava asta, trebuie să o ducem la bun sfârșit și să îi nimicim pe toți Taira din capitală.

– Lasă-l, Yori, interveni Yoshitsune. Are dreptate, eu sunt de acord. Regentul nu se va putea supăra când se va vedea descotorosit de toți nerozii ăștia, iar când se vor întoarce...

– Când se vor întoarce! exclamă Yoritomo, din nou năpădit de mânie. Bietul meu frate! Când se vor întoarce, Taira vor fi gata avertizați și nu îi vom mai putea niciodată lua prin surprindere!

– Te înșeli, Yori, insistă Yoshitsune. Nu-ți cunosc planul, nu au habar că le vom ataca flota peste tot acolo unde e ancorată. Haide! Dacă Noriyori se duce după Yoshinaka, nouă nu ne mai rămâne altceva de

făcut decât să ne asigurăm că navele regentului sunt bine ancorate în interiorul insulelor Oki.

Li se alătură și Yukie, care nu luase încă partea nici a unuia, nici a altuia.

– O parte din vase au ajuns cu bine în port.

Yoritomo se strâmbă:

– De unde știi?

– Tocmai l-am văzut pe Yoshikasu, care acum a ajuns. M-a asigurat că cincizeci de vase sunt ancorate la Oki, iar marinarii au sarcina de a înlocui pânzele împodobite cu însemnele imperiale cu cele ale piraților.

– Perfect!

– Vezi, Yori, conchise Yoshitsune, să nu ne îngrijorăm mai mult decât se cuvine. Lasă-l pe Noriyori să plece. Dacă frații noștri reușesc isprava de a-i alunga pe Taira din capitală, va fi prima noastră victorie, care va atrage după sine altele.

Așa se face că Noriyori plecă două zile mai târziu cu o armată de două sute de soldați și cu un mesaj pentru regentul Kanezane, prin care frații Minamoto îi mulțumeau pentru navele ajunse cu bine în portul Oki. Ii mai explicau și inițiativa fratelui lor Yoshinaka, pe care Yoritomo nu o aproba, dar pe care frații lui nu au condamnat-o.

Masako privea cum pleacă oamenii „ei". Le adresase câteva cuvinte de încurajare, iar ei erau gata de luptă.

Cât despre Yoritomo, mânia nu i se risipise, căci ar fi preferat ca el să fie cel care culege laurii, dacă vor avea parte de o primă izbândă. Masako îl înțelegea foarte bine.

Două luni mai târziu, când Masako începu să arate primele semne ale sarcinii, Noriyori se întoarse singur, cu trei sute de soldați. Povesti că Yoshinaka a fost ucis de un Taira, dar că nimeni nu a văzut de unde a venit lovitura. Oamenii lui l-au găsit zăcând pe jos, cu trupul străpuns de o săgeată.

La aflarea veștii, Renshi năvăli în tabără pentru a-și urla mânia împotriva lui Noriyori.

– El e ucigașul! A vrut să-i fure laurii victoriei! Da! El e!

Yoritomo o smuci de braț, iar Yoshitsune se răsti la ea:

– Gata, Renshi, taci din gură, nimic nu-ți permite să îl acuzi așa pe fratele nostru!

– Află că eu îl denunț! Noriyori e un ucigaș!

– Renshi! i se adresă cu răceală Yoritomo, din două, una: ori te ții în continuare de clevetirile tale prostești și te azvârl afară ca pe-o cățea turbată, ori încetezi imediat cu ele și te întorci tot acum la pavilionul pe care ți l-am oferit. A doua oară nu-ți mai spun!

Adunându-și faldurile chimonoului, Renshi îi aruncă o privire plină de ură, ridică din umeri și făcu stânga-mprejur. Se încuie în casă și începu să croiască planuri de răzbunare.

Asasinatul a fost iute dat uitării. Yoshinaka, cel căruia îi plăcea să își provoace frații, nu era prea iubit în familie. Încă din tinerețe era predispus să-i înșele. Până și tatălui lor i se întâmplase să se îndoiască de el. Așa că frații nu păreau deloc tulburați de mâna cui a murit Yoshinaka, a lui Noriyori ori a vreunui Taira.

Accidentul fu dat repede uitării, mulțumită celor povestite de Noriyori. După el, la porțile cetății Kyoto, precum și la cele ale incintei imperiale, nu mai era nicio strajă. Al Doilea și Al Treilea Bulevard, înțesate de soldați Minamoto, s-au întunecat dintr-odată sub norul de săgeți care i-au eliminat pe Taira din birourile poliției și din cele ale armamentului. Oștenii lor își îndreptau tirul asupra tuturor celor care purtau sabie, suliță sau tolbă cu săgeți. Nefiind avertizați, simțindu-se așadar în siguranță, Taira nu se așteptau la un asemenea atac. Morții zăceau pe străzi în bălți de sânge. Oamenii lui Noriyori au mers într-acolo încât și-au urmărit dușmanii până în casele lor.

Noriyori își termină povestea istorisindu-le că, după masacru, strigase pe străzile din Kyoto că sute de cavaleri arcași încercuiau cetatea și cine va îndrăzni să iasă va fi străpuns de o săgeată.

– Vezi, frate! exclamă el, a început revanșa noastră.

– Și regentul? se interesă Yoritomo, care nu prea știa cum să se poarte în fața acestei izbânzi, al cărei artizan nu era el.

– Regentul și membrii Curții vor face ce fac toți locuitorii capitalei. Se vor închide în case până la sfârșitul luptelor. Doar nobilii și demnitarii de la palat știu prea bine că îi vom scăpa de asupritorii lor.

Yoritomo nu știa cum să interpreteze tăcerea fratelui lor, Yukie. Vorbea puțin, dar clătina din cap ori de câte ori Yoshitsune propunea o idee sau făcea un comentariu.

– După părerea mea, fiii lui Taira Kiyomori, care au reluat lupta tatălui lor, nu erau în capitală.

– Pesemne au plecat spre Kyushu înainte de începerea atacului.

– Totuși, trebuie să fi rămas niscaiva Taira pe la palat. Doar unii dintre ei ocupă posturi importante în administrație.

– În cazul ăsta, vor găsi ei o viclenie, ceva, pentru a părăsi capitala și a-i preveni pe ceilalți membri ai clanului.

Yoritomo, nervos, străbătea în lung și-n lat curtea mare din mijlocul clădirilor în care locuia cu frații lui și cu căpitanii. Avea toate motivele să fie nerăbdător, căci deja clocea în gând următorul atac pe care, de data asta, capul clanului Minamoto îl va pune el însuși la punct cu mare grijă și finețe.

– Haideți să acționăm acum, le spuse el. Să profităm de răgazul ăsta, în care Taira sunt încă dezorientați. Asta înseamnă că ar trebui să profităm și să atacăm imediat Nagato. Nu acolo s-au strâns cu toții?

Rămas deoparte, dar nepierzând nimic din discuție, Yukie întoarse capul spre Yoritomo și își făcu auzită vocea:

– Tu ce crezi, unde ar putea fi?

Masako asistase la dezbaterea lor fără a scoate o vorbă, căci de când se știa însărcinată, luase hotărârea să rămână calmă în orice situație; acum interveni și ea, pe un ton potolit:

– Tata spunea că fiul cel mare al familiei Taira, Tomomori, locuia la Nagato, dar ceilalți doi frați

ai lui, Munemori și Shigebira, s-au stabilit unul la Owari, iar celălalt la Ichi-no-Tani, pe țărmurile Mării Interioare.

– Ești sigură? o întrebă soțul ei.

– Yori! Uiți că odinioară familia Hojo era de partea neamului Taira. Tatăl meu i-a renegat definitiv pentru a se ralia cauzei tale, dar și-a păstrat totuși câțiva informatori buni. Sunt sigură de ceea ce spun.

Dintr-un salt, Yoshitsune fu în fața ei. Încă din clipa în care s-au cunoscut, bărbatul dovedise mare respect și considerație pentru cumnata lui. Pentru el, Masako era o femeie excepțională. Modul în care a îmbrățișat cauza clanului Minamoto, fără niciun fel de rezerve, întru faima și slava soțului ei, nu făcea decât să îi sporească admirația.

– Așadar, Masako, după informațiile tale, niciunul din fiii Taira nu se află la Dazaifu?

– Totuși, baza navală de acolo e cât se poate de importantă, preciză Noriyori.

– Nu mai importantă decât cea de la Nagato, se împotrivi Masako, sigură pe spusele ei. Niciun șef Taira nu va fi la Dazaifu. Dacă va fi să vă aștepte undeva, atunci asta se va întâmpla mai curând pe coasta Mării Interioare.

– La Ichi-no-Tani, de pildă?

– Se prea poate. Pe de o parte, locul ăsta e destul de aproape de Kamakura și, pe de alta, ei habar nu au că avem și noi o flotă.

– Pentru a ataca golful Hakata, unde se află Dazaifu, avem mare nevoie de vase, rosti înflăcărat

Yoritomo. Masako are dreptate, nu se vor aștepta la o viclenie. Vor fi toți de pază la Marea Interioară.

– Atunci, să atacăm Dazaifu.

Au fost totuși nevoiți să aștepte să ajungă și restul flotei și să fie și aceasta pregătită. Au trecut două anotimpuri. Yoritomo și Yukie trebuiau să se îmbarce pe unul din vase pentru a acosta mai târziu în golful Hakata, în spatele căruia se afla Dazaifu. Cât despre Yoshitsune și Noriyori, ei vor aștepta pe uscat cu cei două mii de soldați, în așa fel încât oștenii Taira să fie încercuiți.

Deși însărcinată, Masako refuză să rămână la Kamakura, și luă hotărârea de a-l însoți pe Yoritomo pe navă.

– În starea ta nu e deloc prudent, îi tot repeta doica ei, Saika. Vei naște imediat ce vei pune piciorul pe barca aia!

– Eh! i-o întorcea Masako, râzând. Ce diferență e între a-mi naște copilul pe mare sau pe uscat? Dacă va trebui, voi fi gata să îmi nasc copilul pe câmpul de luptă!

– Ascultă, micuțo! Înțeleg să fii curajoasă, dar fără de minte...

– Foarte bine, Saika, vino cu mine!

– Pe barcă!

– Ți-o fi cumva frică?

– Eu nu mă tem de mare! strigă Hidari. Dacă vrei, vin eu cu tine.

– Și voi două? întrebă Masako, întorcându-se spre tinerele ei servitoare, care nu scoseseră un sunet.

Nu răspunse decât Bujor:

– Vă însoţesc eu, doamnă Masako. Nu e deloc bine să vă lăsăm să plecaţi singură, în starea voastră, pe o navă-pirat!

Masako izbucni într-un hohot nestăvilit.

– Bujor, ambarcaţiunea pe care o vom folosi nu are nimic de-a face cu piraţii, în afară de înfăţişare. Nu uita că vorbim aici de vase imperiale!

Micuţa Bujor îi plăcea. Se scula devreme, se culca târziu şi era mereu veselă! Ştia tot ce trebuia să ştie şi era mereu acolo unde era nevoie de ea.

– Şi tu, Jad? se întoarse înspre cealaltă servitoare a ei.

Jad roşi. Nu-i plăceau apa, frigul, necunoscutul şi, mai ales, pericolul unei asemenea expediţii.

– Foarte bine, o voi lua cu mine pe Bujor, pe draga şi fidela mea doică şi pe tine, Hidari.

Yoritomo, care nu izbutise să îşi convingă nevasta să rămână pe moşie şi să nască în linişte, a sfârşit prin a-i accepta hotărârea. Îşi cunoştea îndeajuns de bine soaţa ca să ştie că era în stare să nască pe o barcă, fără să se teamă câtuşi de puţin.

De câteva zile, Masako golea baraca din *bakufu,* pregătind ce va lua cu ea pe navă. Evident, dădu nas în nas cu Renshi care, ca de obicei, o gratulă cu câteva vorbe ascuţite:

– Sărmana de tine, iată-te curând mamă!Un copil te va împiedica să îţi urmezi soţul peste tot. Asta îi va fi pe plac lui Yoritomo.

– Deocamdată, draga mea, nu a venit încă sorocul, și nici prea aproape nu e!

– Avertismentul meu te sperie?

Masako se înfipse în fața ei. Cum nu purta coif, pe capul ei se vedea un puf fin, negru.

– Mie nu mi-e frică de nimic, iar tu ai înțeles prea bine asta. Tocmai asta e problema ta, căci farmecele tale nu au niciun efect asupra soțului meu.

Renshi chicoti, ducându-și mâna albă și fină la gură:

– Da, dar au efect asupra altora!

– Chiar n-am chef de sarcasmele tale!

– Rău faci, pentru că de când ai căzut grea și te-ai făcut urâtă cu țeasta ta rasă, pot să-ți spun că ori de câte ori vine aici fără tine îi dă târcoale doamnei Hanae.

Se auzi un zgomot de pași.

– Ajunge, Renshi, rosti cu asprime Hiki Zenni. Nu ești decât o copilă proastă, iar doamna Masako e de o mie de ori mai deșteaptă decât tine. Nu vreau să te mai văd în fața ochilor. Am să-i spun lui Yoritomo să te azvârle afară. Așa ar fi trebuit să facă de când s-a întors de la Izu. Să te duci să trăiești în altă parte din farmecele tale, prin mai știu eu ce amărâtă de casă de plăceri! Dispari! Să nu te mai văd în fața ochilor!

Cele două se ciocneau adesea. Astfel de certuri au devenit o obișnuință încă de pe vremea când Yoritomo era închis la Izu. Fiecare voia să poruncească asupra treburilor casei și să preia intendența. Niciuna nu voia să îi cedeze celeilalte nici măcar o unghie de putere. De altminteri, doica avea grijă să îi amintească lui Yoritomo ori de câte ori acesta îi reproșa că nu

venise niciodată să îl vadă cât fusese prizonier. „Ce puteam face, îi spunea ea, la întoarcere mi-aș fi găsit lucrurile și bagajele aruncate afară. Doar știi, Yori, că ar fi fost în stare de una ca asta și nu m-ar fi primit înapoi în ruptul capului."

Acum însă, că Yoritomo o trimisese pe Renshi într-un pavilion îndepărtat de reședința principală, Zenni începuse să-și ia, puțin câte puțin, revanșa.

După ce Renshi s-a făcut nevăzută, doica lui Yoritomo se întoarse spre Masako:

– Cum femeia asta proastă și rea nu mă mai poate azvârli afară, mi-am pregătit bagajele. Vă însoțesc.

– Pe navă! Dar de ce? Voi fi cu...

– Veți fi cu mine, i-o reteză cu asprime Zenni, Yoritomo mi-a cerut-o.

– Nu vă voi ceda locul lui Saika! Ea e cea care m-a crescut! E firesc ca ea să fie cea care asistă la nașterea copilului meu!

– Și eu, micuțo! Eu l-am crescut pe Yoritomo, eu sunt cea care îi voi aduce copilul pe lume.

Și vocea i se îmblânzi:

– Haide! Nu fiți supărată. Două femei îndemânatice nu înseamnă prea mult când va veni clipa să înfățișăm soțului vostru un bebeluș frumos.

Se dădu un pas îndărăt, o salută pe Masako și voi să plece.

– Zenni! o strigă tânăra femeie.

Doica se întoarse, uimită.

– Cine este doamna Hanae?

– O țesătoare care lucrează pentru stăpânul de la Kamakura.

– Eu de ce nu am văzut-o niciodată?

– Pentru că locuiește în sat. Atelierul ei e în afara moșiei. Totuși, ar trebui să o cunoașteți, doar vine la moșie ori de câte ori îi facem comenzi.

– Nu îmi amintesc de ea. E drept, nu petrec decât puțină vreme aici. Atelierele de țesătorie sunt ale ei?

– E văduvă și locuiește singură, cu fiica. Doamna Hanae a moștenit bunurile soțului ei.

– Și femeia asta l-a sedus pe Yoritomo?

De astă dată, Zenni nu răspunse. Ce-o fi însemnând tăcerea ei?

– Zenni! Sunt urâtă, așa cum a spus Renshi?

Doica schiță un zâmbet. Primul pe care i-l dedica lui Masako de la venirea ei la Kamakura. Tânăra femeie văzu în el o umbră de sinceritate. Acum, Masako înțelese că Zenni se temuse ca nu cumva soția lui Yoritomo să rămână legată de moșie, iar ea, Zenni, să se trezească trimisă în rândul slujnicelor.

– Sigur că nu! Ba chiar aș spune că chipul vostru e și mai seducător fără plete, căci aveți o ceafă perfectă. M-ar mira ca Yoritomo să nu-i vadă grația.

Masako îi întoarse zâmbetul. De acum înainte, se va încrede în femeia asta.

Se duse apoi la grajduri și se apropie de boxe.

– Vino, Taiko, vino, frumosul meu! Ce fericită sunt că tata te-a adus aici. Ce mult mi-ai lipsit, ce dor mi-a fost de tine!

Mângâie coama lui Bonzai și îi spuse că astăzi îl va călări pe vechiul ei tovarăș.

Masako traversă satul în galop, oprindu-se doar pentru a întreba unde locuia țesătoarea Hanae. A fost îndrumată spre capul drumului și, peste puțină vreme, zări clădirile atelierului.

În spatele lor era o casă micuță. Masako își opri calul și descălecă. Când văzu venind spre ea o doamnă foarte elegantă, știu că era vorba de doamna Hanae. În schimb, țesătoarea nu o cunoștea. Dar când îi văzu capul, cu părul care abia începuse să îi crească, își dădu seama despre cine era vorba. Toată Kamakura aflase că, pentru cauza neamului Minamoto, Masako s-a ras în cap la templul Todaiji, iar gestul ei a făcut-o și mai îndrăgită.

– Sunt soția seniorului Yoritomo, o vesti ea pe un ton sec.

Femeia se închină în fața ei. Îmbrăcată într-un ansamblu de robe suprapuse, în tonuri în degrade de ocru, purpuriu și violet, părea foarte tânără, deși avea probabil cu zece ani mai mult decât Masako.

– Pot să vă văd atelierele?

Femeia o luă înaintea ei și o conduse într-o încăpere în care se înșirau patru războaie mari de țesut. O copilă înfășura fir de cânepă pe un mosor mare, din lemn de bambus.

– E fiica voastră?

Cu ochii-n patru, femeia încuviință printr-o ușoară înclinare din cap. Doamna Hanae era la fel de grațioasă precum stârcul cenușiu brodat pe chimonoul ei.

O pasăre frumoasă, care fixa cu ochiul ei rotund un soare care apunea deasupra muntelui Fuji! Era seducătoare ca o curtezană de neam și avea maniere alese. Cocul ei complicat era perfect iar picioarele mici, învelite în șosete roz, erau vârâte în saboți cu talpă înaltă, ba chiar atât de înaltă, încât doamna Hanae părea înaltă, deși era mai curând micuță.

– Îl vedeți adesea pe soțul meu, doamnă Hanae?

Chipul ei rămase neclintit, ca și cum întrebarea nu ar fi surprins-o deloc.

– Ori de câte ori îmi comandă un chimonou, un hakama sau un obi.

Obrazul alb și pudrat al țesătoarei nu dădea niciun semn de tulburare, iar Masako și-l închipui dintr-odată pe Yoritomo dezbrăcat și în largul lui în fața acestei femei. Cum ar fi putut să nu își imagineze chipul lui în timp ce încerca hainele țesute de doamna Hanae? Masako scrâșni din dinți și începu să fiarbă în sinea ei.

– Vă face comenzi, doamnă Hanae? Ei bine, nu vă va mai comanda nimic, pentru că a hotărât că de acum înainte se va îmbrăca în stofă de mătase, nu de cânepă.

Țesătoarea nu se clinti. Plecă ochii, se închină, dar nu răspunse.

– Și ce ați putea face, căci în ținut nu există decât plantații de cânepă. De altminteri, nu aveți războaie de țesut mătase și nu vă pricepeți decât la cânepă.

Privi de jur împrejur atelierul și zăbovi o clipă asupra fetiței care, în tăcere, înfășura firul de cânepă. Adăugă:

– Nu e bine pentru o femeie să fie singură. Ar fi nevoie de un meşter ţesător în casa asta. Mi s-a spus că sunteţi văduvă, nu v-aţi gândit niciodată să vă recăsătoriţi?

– Nu am avut chef şi, apoi, am dreptul să deţin singură acest atelier.

– Aveţi toate aprobările cuvenite?

Doamna Hanae roşi.

– Nu vă fie teamă, reluă Masako pe un ton mieros, vă voi găsi un meşter artizan serios, care se va ocupa de afacerea voastră. Voi şti să îl aleg cu grijă şi veţi avea posibilitatea să vă măriţi atelierul. Şi, pentru că veţi pierde clientela seniorului Yoritomo, vă voi trimite clienţi din satele învecinate.

Se prefăcu a pleca, dar îşi luă seama:

– Vă sfătuiesc să nu refuzaţi târgul pe care vi-l ofer, altfel riscaţi să pierdeţi totul, şi casa, şi atelierul.

Conştientă de rolul mizerabil pe care-l juca, Masako nu se încurcă totuşi în amănunte, hotărâtă să le îndepărteze din cale pe toate cele care vor îndrăzni să ridice privirea asupra soţului ei.

Vasele au ridicat ancora în dimineaţa ultimei zile a lunii Îngheţurilor. Ambarcaţiunile, adunate în sfârşit în formaţie, au părăsit insulele Oki şi au intrat în Marea Japoniei. De acolo, vor face un ocol, ca şi cum ar veni de pe coastele chineze, şi se vor apropia de golful Hakata cu toate pânzele sus.

Ţinându-se cu amândouă mâinile de pântecul proeminent, Masako a pus piciorul la bord cu zâmbetul

pe buze și cu privirea pierdută în zare. La celălalt capăt al oceanului era China, dar înainte, trebuia să traversezi peninsula coreeană sau s-o cotești la babord și să cobori în direcția Mării Galbene.

La plecare, pavilioanele care împodobeau prora erau cele ale Curții imperiale, dar la întoarcere, în locul lor se vor înălța cele ale piraților.

Opt zile mai târziu, pe când cele cincizeci de vase navigau întins în dreptul Coreei, se stârni vântul și izbucni o furtună. Nori grei și groși se adunau în văzduh, amenințând să se apropie și să înghită convoiul. Furtuna începu să mugească, iar navele prinseră a se clătina. Căpitanii își răpăiau ordinele oamenilor din echipaje. Pânzele au fost coborâte, și marinarii, doi câte doi, au pus mâna pe vâsle și le-au pus în mișcare, icnind din greu.

În noapte, valurile se ridicau la înălțimi amenințătoare. Palide ca niște muribunde, Saika și fiica ei, aplecate deasupra bordului, înapoiau mării tot ceea ce înghițiseră în ultima zi. În schimb, Zenni și Bujor au rezistat cu stoicism și au rămas tari pe poziții, alinându-i pe cei suferinzi.

Yoritomo și Yukie se străduiau să îi ajute pe marinari. Atunci începu și Masako să țipe.

– Buddha, stăpâne! exclamă Saika, agățându-se cu mâinile de balustrada punții deasupra căreia vomitase, potolește, te implor, vântul ăsta, dacă naște. Nu mă voi putea ține niciodată dreaptă pe blestemata asta de scândură!

Lividă la început, Saika se făcu roşie ca focul, într-atât de ruşine îi era ca nu cumva să nu fie la înălţime.

Masako urlă de trei ori, iar la al patrulea ţipăt copilul îşi începu coborârea lentă. Îngrijorat, Yoritomo veni în fugă, dar fu alungat de femei. Bujor fugea de ici-colo pentru a aduce un vas cu apă şi aşternuturi curate. Hidari gemea tot timpul şi, printre jelanii, bolborosea rugăciuni. Văzând seninătatea lui Zenni şi modul netulburat în care aceasta controla situaţia, Saika îşi recăpătă încrederea, uită de răul de mare şi, pe neaşteptate, mâinile şi picioarele tremurânde reîncepură să i se supună.

– Copilul e bine? se interesă ea, în timp ce Zenni palpa pântecul lui Masako, întinsă pe saltea în cabina ei.

– Nu ştiu încă.

– Vine mult prea devreme.

– Ştiu. Dar ce putem noi face? răspunse Zenni, dând din umeri. Desfă-i picioarele şi ridică-i fesele.

Masako urlă de câteva ori la rând. Bujor găsise un butoi mare cu apă pe care îl aduceau doi marinari, şi pe care l-au lăsat pe podea.

– Duceţi-vă şi spuneţi-i seniorului Yoritomo să nu îşi facă griji.

– Da! întări Saika, toate merg aşa cum trebuie.

Cei doi marinari aruncară o privire spre tânăra femeie care, între două ţipete, gâfâia puternic.

– Dacă mai aveţi nevoie, nu ezitaţi să ne chemaţi, spuse unul, plecând fruntea.

Celălalt încuviinţă:

– Furtuna asta blestemată ne lasă tot răgazul din lume să vă ajutăm, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă.

– O întorsătură proastă! Şi de ce să ia o întorsătură proastă, mă rog?! bombăni Saika, deşi îngrijorarea ei în legătură cu Masako sporea de la o clipă la alta.

Cum nu venise încă ceasul, tânăra femeie, lipsită de vlagă, apucă să adoarmă câteva ceasuri. Dar răgazul fu scurt, căci contracţiile reîncepură şi Masako se puse din nou pe urlat.

– Pe toţi demonii! Măcar de-ar ieşi odată pruncu' ăsta! mormăi Saika.

Ridică picioarele şi coapsele tinerei femei, în vreme ce Zenni pândea ieşirea copilului, îmboldind-o să împingă. Într-un strigăt fulgerător al mamei, care îi tăie răsuflarea, copilul îşi arătă capul micuţ, acoperit cu puf.

– Iese! Iese!

Cele două doici, asigurându-se că bebeluşul coboară, repetau:

– Împinge! Hai, împinge!

– E băiat! se bucură Zenni, care prinse în palme pachetul cald şi vâscos.

Dezamăgită că nu l-a văzut ea prima, Saika repetă:

– E băiat!

Îl întoarseră cu capul în jos şi, după o palmă zdravănă la fund, copilul începu să plângă:

– E slăbuţ, dar e viu!

În clipa aceea se ivi Yoritomo, palid la faţă. La vederea femeii şi a copilului, maxilarele i se crispară.

Apoi, încetul cu încetul, începu să se destindă. Copilul fu spălat, frecționat, învelit într-o pătură caldă.

Vasul se aplecă într-o parte. Fusese izbit de un val uriaș. De pe punte se auzeau strigăte, șuierături, pârâituri. Furtuna se întețise. Yoritomo fu nevoit să plece să stea de vorbă cu căpitanul.

– Celelalte vase s-au depărtat de noi. Trebuie să aprindem semnalele luminoase pentru a le ordona să țină direcția pe care le-o trasăm.

Abia ce întoarse capul spre Yoritomo și îl întrebă:

– Ce aveți, băiat sau fată?

– Băiat!

De trei zile, cele cincizeci de nave erau oprite în largul Mării Japoniei, în bătaia valurilor. Nu îndrăzneau să se aventureze într-acolo unde riscau să fie împinse de vânturi. Se țineau una după alta, în șir indian, fiecare încercând să se mențină în urma celeilalte, pentru a nu cădea în vârtejurile ucigașe ale unui taifun care îi amenința pe toți.

În timpul celei de-a treia zile, căpitanul și marinarii au zărit de la distanță o joncă prinsă în furtună. A țâșnit în sus, pe creasta unui val uriaș, pentru a recădea apoi între două lame ucigașe care au înghițit-o definitiv. Într-un asemenea hău, nu era nicio nădejde să dai peste un catarg rupt sau o pânză sfâșiată, aruncate pe țărm. Jonca nu a mai apărut la suprafață.

A început să cadă o ploaie nimicitoare, care răpăia pe punți, pe prore. Parcă erau niște pietre de praștie care încercau să le spargă cocile. Uzi până la piele,

marinarii abia se mai ţineau pe punţi, străduindu-se să-şi îndeplinească sarcinile. Aruncau apa cu ce aveau la îndemână, cu butoaie, găleţi ori poloboace, desfăşurau corzile, scoteau colacii de salvare, strângeau pânzele pentru ca vântul să nu le umfle şi să nu-i arunce pe toţi peste bord.

Nopţile erau prea agitate pentru ca Masako să apuce să îşi recapete puterile. Nu mânca, şi voma şi sufletul din ea. Nu avea lapte. Saika şi Zenni au fost nevoite să umezească buzele bebeluşului cu apă proaspătă. Pentru că acesta gemea şi plângea fără oprire, doicile l-au luat de lângă mamă, ca să se poată odihni şi ea puţin.

Prea slăbuţ ca să supravieţuiască fără alăptare, copilul se stinse în dimineaţa celei de-a patra zile. A fost învelit într-o pătură groasă şi, psalmodiind câteva incantaţii, doi marinari l-au aruncat peste bord.

Profund mâhnită, Masako izbuti să adoarmă în timp ce vântul şi furtuna zburau spre alte zări. Cerul îşi recăpătă culorile limpezi, valurile clipoceau încetişor, lovindu-se paşnic de coca navelor, iar marinarii desfăşurară pânzele.

Yoritomo, căruia îi fusese adusă vestea cea tristă, fu cuprins de o asemenea durere, încât îşi zdrobi pumnul de lemnul pupei.

– Haideţi, potoliţi-vă, spuse căpitanul. Îi veţi face şi alţi copii tinerei dumneavoastră neveste. Acum trebuie să vă concentraţi asupra apropiatei bătălii. Mâine începem să coborâm de-a lungul coastei şi în nici două-trei zile, de-alde Taira se vor întreba ce-s cu navele astea pirat care par aşa de paşnice.

– Da, aveți dreptate! se liniști Yoritomo, frecându-și pumnul rănit. Pesemne Yoshitsune și Noriyori pândesc și ei coastele și ne vor zări în câteva zile. In clipa aceea, vor porni și ei spre Dazaifu.

După o zi și o noapte de nesomn, Yoritomo intră în cabina lui Masako, care era cufundată într-un somn greu, agitat. Când simți brațele lui Yoritomo cuprinzând-o, gemu. El încercă să-i ridice trupul slăbit.

– Trebuie să-ți recapeți puterile, micul meu războinic! Am nevoie de curajul, de înflăcărarea și de vigoarea ta! Trebuie să învingem clanul Taira! Îți amintești, porumbița mea?

– Ah, Yori, copilul nostru!

– O să facem alții! Da, imediat după victorie!

Vorbele astea au liniștit-o pe Masako. Respiră adânc și simți că începe să își recapete forțele. Stând în fund, cu umerii susținuți de brațele puternice ale bărbatului, Masako încercă să se concentreze asupra trupelor care își vor încercui adversarii peste puțină vreme.

– Afară s-a făcut vreme bună, porumbițo! Hai să alungăm gândurile negre care ne apasă și să chemăm strigătele de victorie!

Rămase multă vreme alături de ea, îi povesti despre *bakufu,* despre soldați, despre frații lui, despre caii care îi așteptau la Kamakura. Destinsă, Masako adormi.

Două zile mai târziu, în vreme ce toți încercau să-și revină de pe urma furtunii, iar Masako se străduia să dea uitării bebelușul mort, navele imperiale se apropiau de coastă. Yoritomo și Yukie simțeau

parcă privirile oștenilor Taira ațintite asupra pavilioanelor piratерești, care îi ascundeau atât de bine. Sperau cu ardoare ca atenția acelora să fie în întregime captivată de mare și să uite să observe pământurile care se întindeau înapoia lor.

Cele cincizeci de nave imperiale alunecau în tăcere, cu toate pânzele desfășurate și pavilioanele fluturând în adierea vântului. Un șuierat mătură cocile întărite cu bârne din lemn de paulownia. Se transformă apoi într-un strigăt unanim: soldații Taira își dăduseră seama că erau prinși în capcană. În fața lor, cele cincizeci de nave îi împiedicau să fugă pe calea apelor, iar în spate îi pândeau două mii de oșteni.

De pe uscat, Yoshitsune ordonase oamenilor lui să dea foc vaselor spre care se buluciseră oștenii Taira, ca să nu mai rămână picior de dușman.

Yoshitsune coordona mai multe activități în același timp. Stăpânirea de sine și autoritatea lui erau remarcabile. Oamenii i se supuneau fără să stea pe gânduri de îndată ce rostea o poruncă. Arcașii își slobozeau săgețile, străpungând oștenii care încercau să se salveze la vederea flăcărilor ce le mistuiau navele. Cei care au înotat până la navele imperiale, crezând că au de-a face cu nave de-ale piraților cu care s-ar putea înțelege, au fost uciși fără milă.

În picioare pe punte, cu pumnii în șolduri și cu picioarele depărtate, Yoritomo și Yukie scrutau coasta. Își spuneau că nici nu vor apuca să lupte. Încă o dată, Masako observă un rictus de nemulțumire ivindu-se

pe chipul soţului ei, la gândul că Yoshitsune va culege faima şi onorurile.

Yoritomo a condus bine vasele. Fără el, bariera pe care o formau acum poate nu ar fi fost atât de ermetică. Niciun Taira nu izbuti să treacă de ea.

Cu un strop de mânie în suflet, Yoritomo se uita cum ardeau bărcile soldaţilor Taira; acum, din cauza acestei bariere de flăcări, îi era cu neputinţă să se alăture lui Yoshitsune şi să lupte şi el pe uscat. Era nevoit să aştepte ca navele Taira, complet arse, să se scufunde sub greutatea rugurilor.

Punţile, bastingajele, prorele şi pupele dispăreau văzând cu ochii. Fumul gros, la început roşiatic, se făcu cenuşiu, apoi negru. Apăsa piepturile, zgâria gâturile, iar Masako, ţinându-şi o mână la gură şi o alta în dreptul inimii, îşi spuse că, dacă bebeluşul ei ar fi trăit până în această clipă, nu ar fi izbutit niciodată să respire în rugul ăsta infernal.

Chiar dacă oştenii Taira erau aproape toţi morţi, oamenii clanului Minamoto nu puteau traversa marea pentru a ajunge pe coastă, atât de încinsă era apa. Au fost nevoiţi să aştepte căderea serii ca să se limpezească cerul de vălătucii de fum, în nuanţe tulburi.

Abia atunci a fost cu putinţă să scoată navele. La bord au rămas doar căpitanii şi oamenii din echipaje.

Pe uscat, nu departe de coastă, Yoshitsune primea ovaţiile oamenilor lui. Noriyori părea destul de detaşat. Rămas alături de căpitanii Kudo Suke şi Munemochi, privea liniştit marea şi ultimele pâlpâiri ale focurilor.

În schimb, tânărul Yoshikasu ridica brațul, fluturând sabia. Striga că acesta era doar începutul și că, iată, după nimicirea soldaților Taira de la Kyoto, venise acum rândul bazei de la Dazaifu.

Era un al doilea triumf pentru clanul Minamoto.

CAPITOLUL VIII

Acum, oamenii lui Minamoto nu mai aveau de ce să se ascundă de oștenii Taira pe drumuri. Cele două victorii îi asigurau că cei care trebuiau acum să se teamă erau dușmanii lor. Lui Yoritomo și alor săi le era suficient să bată țara-n lung și-n lat cu o escortă bună.

Întoarsă pentru o vreme la Kamakura, Masako se ciocni din nou cu Renshi, care o asigură ritos de nestatorniciile lui Yoritomo cu frumoasa Hanae. Masako hotărî să pornească de îndată în căutarea unui meșter țesător care să poată veni să se așeze la Kamakura.

Profitând de un răgaz al lui Yoritomo și al fraților lui înainte de continuarea luptelor, într-o frumoasă dimineață a lunii Mlădiței de Orez, care încununa deja vara cu minunatele sale culori strălucitoare, tânăra femeie părăsi golful Sagami.

Călărindu-l pe Taiko, Masako respira miresmele verii. De-o parte se întindea oceanul, iar de cealaltă, câmpii nesfârșite de garofițe sălbatice, care se amestecau

printre cânepă şi bambuşi. În spate, pe cerul senin, netulburat de niciun nor, se profila o barieră muntoasă.

Drumul îi oferea atâtea splendori, încât Masako îşi simţea inima bubuind. Fericirea ei ar fi fost deplină dacă nu ar fi fost recenta moarte a copilului, la care se adăuga ameninţarea pe care Renshi i-o azvârlise în spinare. Oare Yoritomo era chiar atât de fermecat de femeile frumoase? Nu se putea mulţumi cu una singură: ea?

Lăsă deocamdată grijile la o parte şi îşi îndreptă atenţia asupra peisajului. Simţea ardoarea şi entuziasmul lui Taiko pe când se apropiau de Suruga şi nechezatul calului îi spori propria-i înflăcărare.

Aflându-se prea departe de Marea Interioară pentru a putea verifica dacă Taira şi-au regrupat flota, Masako şi-a spus în sinea ei că Minamoto nu îşi vor reîncepe atacurile decât după ce vor şti cu precizie poziţia navală a duşmanilor lor. Iscoadele aflate în solda lui Yoritomo, trimise pe coasta de vest, le-au spus că flota neamului Taira dispăruse, cu excepţia unei baze rămase în strâmtoarea Shimonoseki şi care se întindea mult înspre vârful extrem al Mării Interioare. Aşa că era sigură că avea tot răgazul din lume şi îşi făgădui sieşi, cu o hotărâre sălbatică, să găsească un bărbat pentru frumoasa văduvă care îndrăznea să îşi ridice privirea asupra soţului ei.

Din ce în ce mai sigură că va găsi lesne un meşteşugar fericit să se însoare cu o ţesătoare drăguţă şi, mai ales, stăpână a unui atelier de ţesătorie, suspină uşurată şi îşi spuse că, fără doar şi poate, era o

cale înțeleaptă de a reteza elanurile amoroase ale lui Yoritomo față de Hanae.

Își lăsă gândurile să zburde în voie la bătăliile care îi așteptau în continuare pe frații Minamoto. Când se va întoarce la Kamakura, vor reîncepe pregătirile pentru război, căci fără îndoială Taira își vor fi împrăștiat din nou flota de-a lungul coastelor și, cum strategia stabilită de Yoritomo era de a ataca în valuri pentru a-i învinge mai lesne, prudența rămânea indispensabilă.

Masako recunoscu locurile care o apropiau de casa natală. În fața ei se afla scutierul ei, Salcie Mare, mândru să se întoarcă la Sumpu având coif, cizme și sabie la cingătoare. Ai fi zis că i-a înfrânt pe Taira de unul singur! O asemenea reușită pentru un băiețaș orfan care începuse de jos, ca simplu bouar, era cu adevărat neobișnuită. Masako aruncă o privire amuzată la prestanța fostului ei tovarăș de la grajduri și, întorcând capul, se asigură că o urmau toți străjerii.

Yoritomo potrivise bine lucrurile. Străjerii ei erau aleși dintre cele mai bune elemente ale trupei lui de elită. Buni călăreți, arcași neîntrecuți și, pe deasupra, oșteni care știau să mânuiască sabia ca nimeni alții. Fără îndoială, Masako ar fi izbutit să adune treizeci de oameni dintre cei de care se ocupase personal. Dar harurile ostășești și îndemânările trupei de elită nu aveau nimic de-a face cu cele ale unor simpli țărani recrutați, chiar dacă se dovediseră, cu toții, războinici neînfricați.

Ea ceruse ca escorta formată din cei treizeci de bărbați să o urmeze îndeaproape, căci, cu toate că îi

plăcea să călărească singură, recunoştea că soldaţii o puteau apăra de orice primejdie care s-ar fi ivit în cale. Era limpede ca lumina zilei că Taira vor încerca să se răzbune pentru dezastrul suferit la Dazaifu, iar atacarea soţiei conducătorului clanului Minamoto era prilejul ideal.

Masako trecu pe lângă munţii Nishitomi, apoi pe lângă piscurile Ashigara. I se părea acum mai puţin înalţi şi ameninţători decât pe vremea fugii ei, când fiecare pas era o primejdie care trebuia înfruntată. Încă îi răsunau în urechi zgomotele tumultuoase ale cascadei în valurile căreia fusese nevoită să sară. Ce departe păreau vremurile acelea!

Trecu prin faţa muntelui Fuji, care nu-şi pierduse nimic din măreţia piscurilor abrupte, învăluite în neguri. Spectacolul nemaipomenit o copleşi încă o dată. Masako era fermecată. Sub imensa hlamidă care-şi schimba nuanţa după ceasul din zi sau din noapte, această regină a munţilor părea, astăzi, a se închina dinaintea ei.

Traversă apoi râul Oi şi satul Taonoura, udat de izvoarele calde care îl înconjurau, şi ajunse în sfârşit în provincia Suruga, unde faimosul pisc Amagisan părea că o aştepta.

Inima prinse a-i bate cu putere la gândul că îi va revedea pe ai ei. Salcie Mare întorsese capul de două-trei ori, aşteptând să vadă bucuria stăpânei; observând însă pe chipul ei gravitatea pe care moartea nou-născutului o săpase adânc, îi zâmbi, arătându-i drumul care ducea spre domeniul Hojo.

Masako îi povesti puține tatălui ei despre tristele urmări ale nașterii, în schimb se pierdu în amănunte despre lupta și izbânda de la Dazaifu. De parcă ar fi presimțit prezența surorii lui la Sumpu, trei zile mai târziu, cam pe când Masako se pregătea să înceapă să caute un țesător pe care să-l ia la Kamakura, își făcu apariția și fratele ei, Yoshito.

– Fiule, acum ar trebui să lași capitala și învățătura și să te înrolezi în armata lui Yoritomo. Ai ajunge unul dintre marii lui căpitani.

Și, întorcându-se spre fiica lui, adăugă:

– Nu-i așa, Masako? Va trebui să vorbești cu Yoritomo despre asta, când te întorci.

Tânăra femeie văzu că pe chipul fratelui ei plutește o umbră de nedumerire. Nu se obișnuise deloc cu neașteptata faimă a surorii. Până nu demult, fusese doar o copiliță la care se uita de sus, de la înălțimea nu doar a fratelui mai mare, ci și a supremației lui de bărbat. Așa că acum îl enerva faptul că sora lui se remarcase atât de strălucit în *bakufu* și juca un rol atât de mare pe lângă Yoritomo, încât era în măsură să îl ajute să intre în armata acestuia.

Cum nu dorea să își supere tatăl, se prefăcu a se învoi cu bucurie la propunerea lui.

– Il voi sluji cu cinste și fidelitate, răspunse el cu simplitate.

Cum Hojo Tokimasa aduse din nou vorba despre victoria de la Dazaifu, își obligă fiica să reia povestea pe care i-o spusese cu ceva vreme în urmă. Yoshito o ascultă fără a scoate o vorbă, vizibil năucit în fața

tuturor amănuntelor pe care surorii lui îi făcea mare plăcere să le amintească.

Masako o porni călare spre satele învecinate. Salcie Mare galopa liniştit în faţa ei, iar tânăra femeie se oprea la toate atelierele de ţesătorie. Cum în regiune se cultivau puţini duzi cu frunzele cărora erau hrăniţi viermii de mătase, în ţinut nu erau deloc mătăsării. In schimb, cultivarea cânepii, care creştea pe toate drumurile, aducea câştiguri frumoase.

La Suruga şi Totoomi nu găsi meşteşugari liberi gata să îşi părăsească satele şi s-a ales numai cu refuzuri. A fost obligată să coboare în vale, pe lângă coastă, apoi o luă spre Mikawa unde, spre capătul drumului, se vedeau câteva ateliere.

Unul dintre ele era ţinut de o pereche care lucra pentru familia Hojo de ani buni. Masako îi cunoştea bine, aşa că le spuse oful fără ocolişuri, fără a aminti totuşi de adevăratul motiv pentru care bătea drumurile în căutarea unui meşter ţesător. Prea puţin devotaţi seniorilor Taira, care le dijmuiau la sânge roadele muncii lor, aceşti oameni s-au arătat iute interesaţi de cererea ei.

– Niciun ţesător nu e liber acum, doamnă Hojo.

– Acum sunt Minamoto, îl corijă zâmbind pe bărbatul care se apropiase de ea. M-aţi cunoscut de copilă, iată-mă acum măritată.

– Păi atunci, reluă ţesătorul, nu ar trebui să zăboviţi prin împrejurimi, că la doi paşi de aici se află oraşul Owari, unde se ridică una din taberele neamului Taira.

– Păcat, se vârî-n vorbă femeia, căci doamna Hojo ar putea găsi pe la noi ceea ce caută.

– Ce vreți să spuneți? se interesă Masako, căreia îi luciră ochii.

– Atelierele lui Eiko din Owari folosesc un meșter care caută o muncă mai bine plătită.

– Știe bine meserie?

– M-ar mira ca meșterul Eiko să folosească un nepriceput! începu femeia să râdă. După părerea mea, doamnă Hojo, e un băiat de ispravă, care nu vrea decât să câștige un ban în plus.

Din ce în ce mai interesată, Masako întrebă:

– Ce vârstă are?

– Asta n-o mai știu! Dar sigur nu e prea bătrân.

– Cum l-aș putea vedea fără a mă duce la Owari?

Punând această întrebare, Masako părea încurcată. Avea rost să se aventureze pe un drum unde risca să dea peste soldați Taira? Dacă pica peste o armată întreagă, escorta ei nu va fi suficientă pentru a o apăra. Cugetă puțin și, nedezlipindu-și privirea de la țesători, arătă spre punguța cu monede:

– V-ar plăcea să câștigați câteva monede *kocho-junisen*[1]?

Țesătorii se priviră întrebător unul pe celălalt. Apoi, femeia clătină din cap în semn de încuviințare:

---

[1] Monede japoneze folosite în secolele al VIII-lea – al X-lea. Cum în acest interval au existat douăsprezece domnii succesive, și fiecare dintre ele a emis câte o monedă, *kocho-junisen* numește de fapt douăsprezece monede cu valori și cu nume diferite (n. tr.).

– Cred că ştiu ce doriţi.

Uşurată, Masako schiţă un zâmbet, iar în priviri i se aprinse un licăr de speranţă:

– Mare lucru nu vreau, dar fără ajutorul vostru mi-ar fi cu neputinţă să o iau spre Owari. Taira îi urmăresc pe Minamoto cu furie nestăvilită încă de la prima noastră izbândă asupra lor.

– Au ajuns şi pe aici zvonuri că flota lor a fost nimicită.

– Ei, doar o parte!

Înţelegând că, din curtenie, ţesătorii nu doreau să grăbească prea mult lucrurile, Masako se întoarse la obiectul cererii ei:

– M-aţi putea însoţi până la atelierele lui Eiko şi, dacă vom fi opriţi de soldaţii Taira, să-i faceţi să creadă că lucrez cu voi?

– Nu vă faceţi griji, vom spune că sunteţi cumnata noastră.

Câteva ceasuri mai târziu, familia Fujita şi-a scos careta la care a înhămat un bou bălţat, alb cu roşcat, cu coarne negre şi crupă puternică. Careta lor semăna cu cea pe care o avea în ogradă orice negustor. Cocoţată pe două roţi înalte, din lemn, cuşca fragilă închisă cu storuri de bambus care se trăgeau din interior putea cuprinde trei persoane înghesuite. O uşă cu două caturi se deschidea în partea din faţă, dar pe parcursul drumului rămânea zăvorâtă. Bouarul era un puştan de vreo paisprezece ani, iar lui Masako i se păru că-l revede pe Salcie Mică, pe vremea când îndeplinea şi el această muncă.

Drumul a decurs fără piedici şi au ajuns la Owari fără a se fi întâlnit cu vreun oştean Taira. La ordinul familiei Fujita, boarul o apucase pe drumul care trecea prin interiorul ţinutului, în loc să meargă de-a lungul coastei, ceea ce i-a ajutat să câştige un timp preţios.

Atelierul lui Eiko era mai mare decât cel al lui Fujita. Trudeau aici zece meşteri şi câţiva ucenici, care făceau muncile de jos şi umblau de colo-colo, cu capetele plecate, pentru a nu se lăsa distraşi de orice nou-venit.

Ţesătorii stătură puţin de vorbă, schimbând saluturi şi vorbe de curtenie. Apoi o prezentară pe Masako, iar aceasta se înclină, la rândul ei, supunându-se inevitabilului schimb de politeţuri, şi făcu mai multe complimente pentru aspectul îngrijit al atelierului şi ordinea care părea a domni acolo.

– Atelierul vostru e un adevărat stup, meştere Eiko, trecu ea la atac, mulţi oameni muncesc pentru dumneavoastră şi vi s-a dus vestea.

Schiţă un nou salut şi reluă:

– Eu caut un meşter artizan, vrednic şi cinstit. Mi-aţi putea recomanda un loc, un nume?

Ea privi de jur împrejurul atelierului, aşteptându-se ca lucrătorul interesat să ridice ochii spre ea. Ceea ce se şi întâmplă: un bărbat destul de tânăr, la vreo treizeci de ani, întoarse capul spre ea şi o măsură în tăcere.

Masako îi zâmbi şi, arătând spre punga ei bine garnisită, continuă:

– Voi plăti cu dreaptă măsură ţesătorul care mă va ajuta să găsesc meşterul de care am nevoie pentru

atelierul pe care l-am deschis împreună cu soțul meu, acum câteva luni. Din păcate, nu prea am timp să mă ocup așa cum se cuvine de el.

Cum meșterul Eiko o asculta în tăcere și doi-trei lucrători nedumeriți se opriseră din muncă și ascultau și ei, femeia continuă:

– Sunt cumnata meșterului Fujita, iar soțul meu a rămas la atelier, reținut fiind de comenzile pe care trebuie să le terminăm în scurtă vreme. Ne-ar fi de folos un țesător îndemânatic, care să ne ajute. Ar fi bine totuși să fie un bărbat văduv sau neînsurat, fără copii și fără alte obligații, căci atelierul nostru e în nord, între Sagami și Shimofusa. Așa se face că nu va avea prilejul să se întoarcă prea des aici.

Își întoarse privirea spre lucrătorul care ridicase primul capul. Avea o privire cinstită și o gură mare, roșie, sub un nas cu nări puternice. Aerul lui grav trăda o mare austeritate, dar chipul nu era lipsit de farmec.

– Bineînțeles, reluă Masako plimbându-și privirea de la lucrător la meșterul Eiko, voi discuta cu dumneavoastră amănuntele acestei afaceri.

Masako își dădu seama că tânărul meșteșugar nu va pierde în ruptul capului acest prilej, cu riscul de a-și supăra stăpânul.

– Sunt gata să vă accept propunerea, rosti el pe un ton destul de scăzut, dar hotărât, în așa fel încât ea citi în glasul lui o mare dorință de a o urma. Îndeplinesc condițiile voastre.

Își părăsi locul pe care-l ocupa în fața unui război de țesut, la care țesea o pânză din cânepă destul de fină, de culoare naturală.

– Întoarce-te la locul tău, îi porunci meșterul Eiko. Vei vorbi când voi hotărî eu.

Îi făcu semn lui Masako să îl urmeze în încăperea alăturată, despărțită printr-o ușă glisantă care scârțâi încetișor din balamale când o împinse. Din politețe, familia Fujita preferă să nu îi urmeze și rămase să admire țesăturile din cânepă întinse în războaiele de țesut.

Când Masako se întoarse peste o vreme cu punga vădit mai ușoară, cei doi Fujita au înțeles că târgul a fost încheiat.

Drumul de întoarcere l-a străbătut alături de Yoshito. În timpul scurtei absența a lui Masako, tatăl ei a izbutit să își convingă fiul că trebuia neapărat să plece cu ea. Yoshito era cuprins de înflăcărarea de a lupta cu Taira alături de Yoritomo, idolul lui, dar nu-i plăcea deloc gândul că va trebui să se lase pe mâna lui Masako.

Hojo Tokimasa îi dădu fiicei sale o misivă lungă pentru soțul ei. Îl felicita pentru recenta victorie asupra clanului Taira. Îl stârnea să continue lupta și îi amintea de profunda afecțiune și de fidelitatea lui. Apoi îi vorbi despre fiul său, spunându-i că îi va fi cel mai devotat dintre căpitani, dacă îi va oferi acest grad, dându-i de înțeles, printre rânduri, că serviciile pe care i le făcuse odinioară ar fi pe deplin răsplătite dacă va binevoi să se ocupe în schimb de Yoshito.

Masako se simţea dintr-odată puternică, măreaţă, plină de o autoritate cu totul nouă faţă de fratele ei. Silueta ei de femeie atârna acum greu în balanţă. Echilibrul se va ocupa de restul! Masako se ştia destul de abilă pe lângă bărbaţii din *bakufu* pentru a nu se teme pentru fratele ei.

Drumul nu a fost deloc însufleţit şi, dacă nu ar fi fost Salcie Mare care să învioreze discuţia pe care Masako s-a străduit să o susţină pe calea de întoarcere spre Kamakura, Yoshito nu ar fi îngăimat mai mult de zece vorbe.

– Ai să vezi, Yoshito, şederea ta la Kamakura nu va fi deloc îndelungată. Cred că te vei întoarce repede în capitală. Dar de data asta în fruntea unui regiment.

Spre marea ei uimire, îşi auzi fratele întrebând-o pe un ton lipsit de frumoasa lui siguranţă de sine:

– Chiar crezi?

– Sigur că da.

– Dar Yoritomo nu m-a acceptat încă!

Pentru prima oară, Masako simţi o urmă de teamă în glasul fratelui ei. Da! Teama de a se vedea îndepărtat de Yoritomo sau pur şi simplu respins! Doar conducătorul clanului Minamoto nu-l aşteptase pe el pentru a-şi alcătui armatele! Locurile erau ocupate, căpitanii numiţi, batalioanele formate şi laudele – gata împărţite.

– Nu te teme de nimic, frate, îl încurajă Masako, plină de veselie. Eu obţin tot ce vreau de la Yoritomo.

Tânăra femeie era în al nouălea cer. Cum să nu se desfete de această neaşteptată siguranţă de sine? Ah! Dacă această încredere în sine s-ar putea extinde şi

asupra altor aspecte ale vieții! Yoritomo o iubea cu adevărat numai pe ea? Meșterul cules de la Owari va izbuti să o întoarcă pe frumoasa Hanae de la soțul ei?

Își lăsă fratele și se duse să îl caute pe Nichizo. Pentru că nu știa să călărească, tânărul meșteșugar stătea în atelajul pe care Hojo Tokimasa îl pusese la dispoziția fiicei sale, pentru a se putea odihni pe drum, dacă va simți nevoia, cu toate că o știa destul de rezistentă ca să nu apeleze deloc la el.

Dar careta asta era și darul unui tată pentru fiica lui. La urma urmelor, nu primise nimic după nunta cu Yoritomo. Tatăl ei fusese nevoit să îl despăgubească, nu glumă, pe seniorul Kanetaka, și se afla într-o situație materială destul de șubredă. La rândul lui, Yoritomo îl asigurase că îl va despăgubi pentru această cheltuială de îndată ce va fi în măsură. Dar cum era și el nevoit să își întrețină armatele, nici seniorul de la Kamakura nu stătea prea bine cu averea.

Atelajul pe care Tokimasa i-l dăruise fiicei sale era foarte frumos, mult mai încăpător decât cel al țesătorilor Fujita. La el erau înhămați doi boi. Roțile mari, învelite în fier, se toceau mult mai greu decât cele simple, din lemn, iar interiorul cuștii cu patru locuri oferea un confort remarcabil, cu atât mai mult cu cât podeaua din scânduri groase de lemn prelua hurducăturile pricinuite de pietrele drumului. Masako avea așadar o caretă de lux, asemenea celor în care umblau doamnele de la Curte.

– Să te slujești de ea, fiica mea, îi spusese tatăl ei, când vei fi din nou însărcinată. Nu se cade ca o doamnă

care așteaptă un copil să bată drumurile călare, când poate călători mult mai confortabil.

De îndată ce se va întoarce acasă, Masako se va îngriji să conceapă un alt copil. Yoritomo avea nevoie de un fiu. Un fiu care să o consfințească drept soție legitimă, în cazul în care, acolo unde îl vor purta pașii, îi va apărea dinainte o altă Hanae.

Lăsă calul în grija unui soldat și urcă în caretă pentru a sta de vorbă cu Nichizo. Netulburat, el o urmări cum se instalează. Se așeză jos, în fața lui, pe o pernuță moale.

Nichizo aștepta explicațiile lui Masako, și era cu atât mai nerăbdător, cu cât pricepuse deja că femeia nu era țesătoare, așa cum nu era nici el cine știe ce senior din provincie. Dar pentru că nu a apucat să rămână singură cu el, nu l-a putut încă lămuri.

– Nichizo, începu ea abrupt, știu că erai plătit mizerabil pentru munca pe care o făceai pentru fostul tău stăpân.

– Ca și ceilalți, de altminteri, în afară de câțiva, replică tânărul meșteșugar.

– M-aș îndoi, pentru că meșterul Eiko mi s-a părut foarte lacom și prea puțin generos. Mi-am dat seama de asta când a trebuit să mă târguiesc cu el. Într-un anume fel, se poate spune că te-am cumpărat, Nichizo, ba chiar foarte scump. Dar voiam să te iau cu mine.

– De ce?

– Va trebui să izbândești... să duci la bun sfârșit treaba pentru care te-am adus la Kamakura. Dacă refuzi, te voi trimite înapoi la Owari.

O privea fără o vorbă, cu ochii ațintiți asupra ei, fiind cât se poate de sigur că treaba pe care i-o propunea era ieșită din comun. Dar ce altceva putea face acum, că plecase de la meșterul Eiko? Dacă se întorcea, își va relua munca în condiții și mai proaste.

– Uite! Vreau să o seduci pe frumoasa țesătoare Hanae, din Kamakura. E văduvă și mama unei copile de opt-zece ani. A moștenit bunurile soțului ei, printre care o țesătorie de cânepă. Un mic atelier care poate prospera în voie cu încuviințarea mea și a soțului meu.

Ea îi zâmbi:

– Sunt fiica lui Hojo Tokimasa. Asta o știi, pentru că ți-ai dat seama când am plecat. Cu toate astea, încă nu știi că sunt soția puternicului șef al clanului Minamoto și, din această poziție, te pot ridica foarte sus sau te pot nimici.

– Trebuie să o și iubesc pe femeia asta sau doar să o seduc?

– Trebuie să te căsătorești cu ea!

De astă dată, chipul lui Nichizo își schimbă culoarea. Se împurpură și întrebă cât se poate de încurcat:

– Mi-ați putea explica?

– Nu. Nu trebuie să știi decât că frumoasa Hanae e îndrăgostită de un alt bărbat. Așadar, tu va trebui să o seduci și să o faci să uite de iubirea asta nepotrivită.

– Și dacă dau greș?

– Asta nu e cu putință. Ești încă tânăr și ai mult farmec.

– Dar dacă femeia asta e foarte îndrăgostită, poate va prefera să moară decât să se despartă de el.

– Nu cu un atelier de țesătorie a cărui stăpână este și nu cu o copilă încă fragedă, care are nevoie de ea. De altminteri, bărbatul de care e îndrăgostită nu se va mai ține după ea când va afla că un altul îi onorează perna.

– Sunteți sigură?

– Acest bărbat nu își permite un scandal.

Nichizo plecă fruntea, gândindu-se la cele auzite. Nu îl deranja atât faptul că trebuia să se însoare cu femeia aceea, cât acela că trebuia să o și seducă. Va fi în stare? Tocmai el, care nu se dădea deloc în vânt după partea femeiască!

– E limpede? M-am făcut bine înțeleasă?

După privirea lui, Masako își dădu seama că bărbatul a înțeles că iubitul cu pricina era tocmai soțul ei. Frumoasă trebuie să mai fie țesătoarea, dacă a izbutit să prindă în mreje un atât de mare domn al războiului. Dar tânărul își plecă iute ochii, pentru a nu-și dezvălui prea mult simțămintele.

– După ce vă veți lua, îți voi da posibilitatea să îți construiești o anexă lângă atelierul ei, ca să fii la fel de puternic ca și ea.

Acum, Nichizo încuviință bucuros din cap. Da, asta i se părea cu adevărat ispititor.

– Pot să te întreb ceva? i se adresă pe neașteptate Masako.

Și, fără a mai aștepta, continuă:

– De ce nu te-ai însurat?

Meșteșugarul păru tulburat. Se aprinse din nou la față și refuză să răspundă. Oare prefera băieții? Nu

se prea întâmpla asta la meşteşugari. Era un lucru mai des întâlnit printre războinici, soldaţi ori samurai.

Nu insistă. De altminteri, ce mare lucru ar fi putut afla din răspunsul lui? Cel mai important era ca el să fi priceput ce dorea ea.

– Cum mă veţi introduce în faţa ei? întrebă el, ridicând capul.

– Foarte uşor, te voi impune în aşa fel încât să priceapă că alegerea îi este interzisă şi îi voi explica prezenţa ta spunându-i că la Kamakura ne face trebuinţă un atelier mai prosper decât al ei şi că, singură fiind, ea nu poate face prea mare lucru. Avem nevoie de stofă de cânepă. Trebuie să ne îmbrăcăm războinicii cu tunici pe care să le poarte peste armuri, am promis şi nevestelor ţăranilor pe care i-am recrutat pentru viitoarele lupte haine noi, pentru ele şi pentru copiii lor.

Privirea lui Masako se lumină şi i se păru chiar că Nichizo i-ar putea deveni prieten.

– Ah! Era să uit! Inainte de orice, ai grijă să te pui bine cu fetiţa. Probabil nu şi-a prea cunoscut tatăl. Hanae e văduvă de ani buni. Copilul trebuie să fi avut trei-patru ani la moartea tatălui. Hanae a crescut-o singură. Micuţa pare o fire blândă şi sfioasă. Face deja munci uşoare prin atelier. Dacă vei şti cum să te porţi, te va privi iute ca pe un tată.

Nichizo tot nu scotea un sunet. Pesemne încerca să rumege tot ceea ce îi spusese Masako.

– Un ultim cuvânt, Nichizo, spuse ea înainte de a închide subiectul pentru a se întoarce în şa. Hanae e o femeie rafinată. Nu poartă chimonouri din acelea

din care le ţese. Va trebui să ştii să îi şopteşti cuvinte potrivite cu faldurile chimonoului ei, făcut din nuanţe armonioase şi parfumat cu liliac şi iasomie.

El îşi plecă fruntea. Părul lui negru străluci într-o rază de lumină strecurată printr-o crăpătură a unui stor.

– Voi ţine minte, murmură el, într-un sfârşit.

La întoarcerea la Kamakura, Masako nu se întâlni cu Renshi şi răsuflă uşurată. Femeia asta răutăcioasă avea darul de a o demoraliza.

Lucru uimitor, Hiki Zenni o întâmpină cu bucurie, dar Saika fu cea în braţele căreia se aruncă pentru a-i povesti tot ceea ce văzuse pe moşia Sumpu. Trebuie spus că nici brava ei doică nu o slăbi până ce nu-i povesti totul despre pământuri, casă, grajduri, oameni, muncă, în sfârşit, despre toate cele pe care le-a cunoscut din vremea în care, copilă fiind, a ajuns la familia Hojo. Acolo s-a măritat, şi-a născut pruncii şi, când tânăra doamnă Hojo s-a stins la naşterea micuţei Masako, ea i-a devenit în cel mai firesc mod doică.

– Puţine s-au schimbat, Saika. La drept vorbind, toate au rămas la fel. Dar tata a spus că, după ce îi vom nimici pe Taira, îşi va mări domeniul.

– Nu trebuie să te grăbeşti să tragi concluzii, când în joc mai sunt încă atâtea necunoscute, murmură Saika. Nu aduce noroc.

Masako îi arătă careta mare şi confortabilă.

– O poţi folosi ori de câte ori vrei. E a ta, pe cât e a mea. Şi uite! Tata mi-a dăruit şi o pereche de boi.

Sunt zdraveni și rezistenți, te pot duce până la Kyoto, dacă într-o bună zi mă vei însoți la Curte!

– Pe toți buddha din ceruri! strigă doica, ce să fac eu la Curtea împăratului?

Masako izbucni într-un hohot nestăpânit de râs și se îndreptă spre veranda care dădea către partea din față a casei. Cum nu a vrut să îl aducă pe Nichizo acasă pentru a evita explicațiile, s-a oprit direct la Hanae. I-a ținut aceeași cuvântare ca și tânărului meșteșugar, cu excepția secretului care îi va lega de acum înainte.

Când plecase de la atelier, Hanae era încă năucită, ca și cum ar fi fost prinsă în vârtejul unui taifun. Cuvintele lui Masako nu admiteau nicio replică, țesătoarea nu putea face altceva decât să se supună.

Vara înfrumusețase grădinile din Kamakura și, de la ferestrele camerei sale, Masako admira tachibana și deutzia înflorite. Albul și portocaliul lor se amestecau armonios cu cele ale tufelor de melia, ale căror violet și purpuriu păleau pe lângă trandafirii cățărători care se agățau de podurile micuțe din lemn. Pe sub ele, pârâul clipocea încetișor, curgând alene în albia lui pietruită.

Niciodată grădina nu fusese mai frumoasă. Aleile pavate dintre ierburile verzi o traversau dintr-o parte în alta și duceau la niște movilițe pe care creșteau garofițe; la picioarele lor, bujorii își deschideau florile mari, multicolore.

Numai că tot acest confort nu o ținu prea mult în loc, și a doua zi, dis-de-dimineață, Masako părăsi Kamakura, grăbindu-se să ajungă la tabăra în care se afla Yoritomo. Yoshito o însoțea. Călărea alături de

sora lui, cu privirile pierdute în zare. Pe chipul lui își făcu loc o expresie nerăbdătoare. Își simțea inima vibrând și în adâncul ochilor lui negri pâlpâia ca un foc nestins o luminiță sălbatică. De când sosise la Kamakura, îndoielile i se risipiseră și părea a se crede deja cel mai bun dintre războinicii din tabără.

Când au ajuns în *bakufu,* Yoritomo era cu căpitanii lui, Kudo Suke și Munemochi. Cu ei era și un al treilea bărbat, pe care Masako nu îl cunoștea. Cât despre tânărul Yoshikasu, acesta se ținea la oarecare distanță. Spre el privi prima data Yoshito. Vedea de pe acum în el un concurent care trebuia înlăturat?

Masako sări cu agilitate de pe cal și își salută soțul cu o plecăciune adâncă, apoi se întoarse spre cei doi căpitani și îi onoră cu un salut scurt. În sfârșit, îi zâmbi lui Yoshikasu și plecă ușor capul.

Yoritomo îl văzu pe Yoshito, care descălecase și el. S-au privit o clipă neclintiți, ochi în ochi, fiecare încercând să afle ce gândea celălalt. Apoi, întorcându-se spre Masako, Yoshito văzu că aceasta îi făcea semn să se prosterneze dinaintea conducătorului clanului Minamoto. Așa că el se închină adânc, cu ochii în pământ. Apoi se ridică încet.

Atunci, Masako se apropie de Yoritomo și îi întinse scrisoarea tatălui ei. El o desfășură cu grijă și o citi cu cea mai mare atenție. După care înaintă și rosti cu voioșie:

– Vino să te îmbrățișez, cumnate! Acum ești unul de-ai noștri, căci asta e dorința tatălui tău.

– E și dorința mea, senior Yoritomo.

Masako prinse a zâmbi. Era pentru prima oară când fratele ei îi spunea „senior". Pe când Yoritomo stătea în casa familiei Hojo, nici pomeneală de un astfel de titlu elogios, căci la acea vreme fiul cel mare al casei Minamoto nu era decât un exilat al războiului fatal condus de tatăl lui, care îi şi căzuse victimă.

Yoritomo îi arătă lui Yoshito pe cei doi căpitani:

– Iată-i pe Kudo Suke şi pe Munemochi, cei doi mari căpitani ai mei. Au luptat alături de tatăl meu şi mie îmi sunt la fel de trebuincioşi precum mâinile şi ochii.

Apoi i-l prezentă pe bărbatul pe care Masako nu îl cunoştea.

– Takatsuna Sasaki e un Minamoto după mamă. E vărul nostru şi guvernator de Iwami, o provincie vecină cu Nagato. Ne va putea oferi toate datele de care avem nevoie despre Taira; şi cum Iwami nu e departe de insula Oki, unde sunt ancorate şi ne aşteaptă navele imperiale, le va putea supraveghea, ca nu cumva să li se întâmple ceva supărător.

Cu armura lui din oţel şi cu chimonoul larg purtat deasupra, Takatsuna Sasaki părea ieşit direct din această nouă familie de samurai pe cale de a se naşte în Japonia.

Ţinea în mână un evantai din mătase cu marginile din oţel, împodobit cu un soare mare, roşu, pe care îl făcea să pocnească ori de câte ori îl închidea sau îl deschidea.

Pe sub aripile chimonoului, se zăreau panglicile de mătase amestecate cu zalele din oţel ale pieptarului şi,

pe coiful lui, înfipt într-un par din apropiere, răsărea o mlădiţă de salcie.

Takatsuna Sasaki se uita la Masako fără a scoate o vorbă. Nu se înclinase în faţa ei, iar tânăra nu îl salutase.

Yoritomo observă licărul de sfidare care se aprindea între ei şi înţelese, că într-o bună zi, se vor înfrunta. Pentru a muta atenţia, căci toată lumea zărise provocarea din privirile lor, Yoritomo i-l arătă lui Yoshito pe Yoshikasu şi i-l prezentă cu o voce veselă:

– Iată-l pe fiul doicii mele, Hiki Zenni, care se bucură de întreaga mea afecţiune. Te va forma aşa cum se cuvine, căci cunoaşte toate strategiile noastre de luptă. Va fi, pentru o vreme, maestrul tău, până ce vei ajunge la nivelul lui. Nu îi vei fi nici inferior, nici superior. Aş dori ca talentele voastre să se completeze.

Cei doi tineri de vârste foarte apropiate se salutară reciproc.

– Unde sunt fraţii tăi, Yori? se interesă Masako, uimită că nu vede niciunul.

– Yoshitsune e la Kyoto cu Noriyori pentru a lupta împotriva noilor recruţi ai clanului Taira, care doresc să pună iar stăpânire pe capitală. Trebuie să îi elimine cu orice preţ şi nu se vor întoarce decât după ce Kyoto va fi din nou curăţat de impostorii ăştia.

– Şi Yukie?

– L-am trimis la Owari, unde se află armata lui Koremori, un tânăr şi înfierbântat Taira, nepotul

ucigașului tatălui nostru. Să sperăm că va izbuti și el să îl elimine.

Apoi, chipul i se lumină și pe buze îi răsări un zâmbet șăgalnic:

– Acum, hai să ne retragem, îi spuse lui Masako. Trebuie să ne regăsim și noi.

Salută asistența și își luă soția de braț, conducând-o spre casa care le servea drept reședință în interiorul *bakufu*. Clădirea se înălța pe piloni, căci terenul taberelor militare era adesea inundat în timpul anotimpurilor ploilor sau în perioadele de topire a zăpezii. Acoperișul era făcut dintr-un amestec de paie și trestie, asigurându-se astfel o bună etanșeitate. Interiorul era intim și plăcut, în ciuda lipsei de confort. În scurt timp, Masako avea să se topească de plăcere și să lase la o parte grijile, gândindu-se doar la iubirea pe care o va primi și o va dărui, la rându-i. Nerăbdător, Yoritomo o și puse la pământ. Cu buzele lipite de ceafa ei, gâfâi răgușit:

– Ah! Draga mea! A început să-ți crească părul și în curând va fi la fel de lung ca înainte. Te-ai simțit bine la tatăl tău?

Dar abia ce ascultă răspunsul șoptit al lui Masako între două săruturi pasionate, pe gât. Cu un gest grăbit, îi dezgoli un umăr, apoi celălalt, iar Masako îi oferi rotunjimile albe și mătăsoase ale sânilor. Chiar dacă pletele ei nu mai aveau frumusețea de odinioară, măcar ceafa era în continuare ispititoare, iar gâtul – chiar mai seducător. Yoritomo zăbovi câteva clipe, desfătându-se să mângâie sfârcurile întărite ale tinerei sale soții.

Ochii lui Masako sclipeau. Bărbatul își dădu la o parte poalele chimonoului, își ridică robele și o pătrunse aproape cu sălbăticie, netrebuind decât să își desfacă hakama în față. Departe de a se plânge, Masako i se dărui, scoțând gemetele de plăcere pe care bărbatul le aștepta. Yoritomo o tot sucea și răsucea, cerând mângâieri cu care femeia nu era deloc zgârcită.

Imaginea frumoasei Hanae îi apăru doar preț de o clipă dinaintea ochilor. Luase demult hotărârea să nu îi spună nimic lui Yoritomo. Nu avea rost s-o facă pe nevasta geloasă, căci asemenea oricărui senior care se respectă, el avea tot dreptul să își ia o concubină. Nu era nicio infidelitate în asta. Numai că în nevinovăția ei de copilă, Masako crezuse că nu va exista decât ea, ea și numai ea pentru tot restul vieții lor.

Ideile ei nu s-au schimbat între timp; nu va suporta niciodată în preajma ei o a doua soție, o concubină sau o amantă care să o ia peste picior. Și pentru că îl iubea cu patimă pe Yoritomo, avea nevoie de el și jurase să își petreacă toată viața alături de el indiferent ce s-ar întâmpla, nu se va abate de la scopurile ei, ci se va apăra cu toate armele și atuurile de care dispunea. Yoritomo va afla asta pe cont propriu. Așa că, acum, va trebui să îl descopere singur pe bărbatul care, în scurtă vreme, va împărți perna cu Hanae.

În relația lor amoroasă, Masako era doar patimă, înflăcărare și ardoare. Yoritomo o înnebunea. Învelit în faldurile chimonoului, bărbatul o pătrunse a doua oară, de astă dată mai puțin năvalnic. Gesturile

lui nerăbdătoare se făcuseră mai tandre, mai blânde. Zăbovi îndelung peste pântecul ei.

– Trebuie să îmi faci un alt micuţ, şopti el lipindu-şi buzele de buricul ei. Vreau un fiu!

– Cine a plantat florile astea? întrebă Masako, privind trandafirii înfloriţi de pe palisada din faţa grilajului ferestrei.

– Doica ta. A venit aici când erai la tatăl tău. Voia ca locul ăsta în care petreci atâta vreme să fie mai puţin trist.

Se ridică în cot şi îşi cufundă privirea în ochii ei.

– Draga mea! Nu mi-ai răspuns. Îmi faci un alt băieţel?

– L-ai rugat pe Buddha să capeţi această favoare? îl întrebă ea, ridicându-se şi ducându-se să deschidă fereastra.

– Ai dreptate. Mâine mergem să ducem o ofrandă la templul Kotoku ca să căpătăm un fiu.

Masako încuviinţă. Yoritomo îşi scoase hakama, îl azvârli departe şi, cuprinzând-o cu un braţ de după talie, o înşfăcă şi se culcă peste ea. Gâfâia. Cu mâinile sprijinite de podea, se înălţă şi se încordă precum coarda unui arc. Ea îi admiră mădularul care ţâşnea dintre faldurile chimonoului. Pliurile celor două margini zburau la fiecare dintre gesturile lui. Şi o pătrunse pentru a treia oară.

Kotoku era un templu consacrat lui Buddha. De la poalele colinei pe care se înălţa, se zărea marea statuie de bronz care chema credincioşii. Doi călugări

înarmați ședeau în fața porții sanctuarului și îl păzeau pe Buddha. Era un gest de precauție la care călugării au apelat după incendierea marelui *daibutsu* de la templul Todaiji. Unele temple au apelat chiar la *doshu*, călugării luptători care îi urmăreau pe atacatori până ce îi găseau și îi ucideau.

Ajungând în fața sanctuarului, Yoritomo privi îndelung marele gong de bronz care se afla acolo de pe vremea când, copil fiind, venea aici cu tatăl și frații lui.

Un miros puternic de tămâie îi luă pe nepregătite. Nimic uimitor, totuși. Un călugăr umplea o cădelniță rotundă, susținută de trei picioare. Arta de a aprecia miresmele de tămâie, până acum destinate doar templelor, începea să se dezvolte la Curtea din Kyoto. De pildă, demnitarii și doamnele nobile din capitală organizau concursuri în cadrul cărora fiecare trebuia să determine originea miresmelor de tămâie.

Călugărul îi privi intrând. Îi salută. După care își lăsă deoparte cădelnița, se duse în fundul încăperii și se întoarse cu o tăbliță din lemn, pe care le-o întinse cu mare grijă. Pe cele două fețe ale acesteia erau gravate rugăciuni și formule sacre pe care trebuiau să le pronunțe înainte de a-și aduce ofrandele.

Călugărul le lăsă tăblița și se depărtă mergând de-a-ndăratelea, făcându-le semn să se apropie de altarul pe care erau așezate urnele cu ofrande. Se ridicau de-o parte și de alta a unui Buddha micuț, cu o expresie austeră, cu mâinile împreunate în rugăciune. Aplecați asupra sutrelor înscrise cu cerneală neagră, cei doi soți au murmurat câteva, apoi și-au îndreptat

privirile către un alt Buddha, aflat în fundul altarului. Acesta avea un chip zâmbitor şi degetele înlănţuite, întoarse spre exterior. Masako ştia că poziţia degetelor avea de fiecare dată semnificaţii diferite.

Yoritomo depuse o sabie ca ofrandă, între un arzător de parfumuri şi un vas din argint plin cu bujori mari. În Japonia acelor vremuri, armele erau la mare cinste în temple, la fel ca şi orezul şi sake-ul. Sabia lui Yoritomo avea o lamă strălucitoare şi o curbură perfectă. Teaca în care se ascundea arma era din piele de rechin, acoperită cu decoraţii minunate.

La rândul ei, Masako depuse cu delicateţe pe altar un mic ştergar din mătase pe care-l adusese de la Sumpu şi care aparţinuse mamei ei. Tare i-ar fi plăcut să îl păstreze, dar îşi dorea atât de mult să aducă pe lume un băiat, încât merita orice sacrificiu.

Călugărul rămas într-un colţ al încăperii îi urmărea pe furiş. Când cei doi soţi s-au întors să vadă dacă mai era acolo, el s-a închinat pentru a-i saluta, mulţumindu-le pentru ofrande. După aceea se făcu nevăzut în sala de slujbe, rezervată învăţăturii călugărilor. Răsună un mic gong din lemn. Vestea ora care tocmai se scursese şi o prevestea pe următoarea.

– Vom avea un fiu, şopti Yoritomo la urechea soţiei sale. După aceea, o sărută pe ceafă.

Au părăsit templul de la Kotoku şi s-au îndreptat spre sanctuarul shintoist de la Tsuruga. Era o mănăstire micuţă, clădită de unul din străbunii lui Yoritomo. În Japonia, fiecare mare familie avea un templu personal; cel de la Tsuruga îi aparţinea lui Yoritomo.

În spatele unui lac care dădea spre o colină acoperită cu conifere cu ace verzi şi parfumate se întrezărea sanctuarul. Un drum nisipos ducea până la porţile lui. Nu trebuiau decât să traverseze un sat aflat pe povârnişul abrupt al muntelui, de pe creasta căruia se vedea o privelişte pe care Masako dori cu orice chip să o admire.

– Să rămânem puţin aici, Yori! Priveşte! Ce poate fi mai frumos decât plaja asta albă pe care sclipesc coralii şi scoicile?! Cerul ne face un semn, să nu trecem cu privirea peste minunăţiile astea neasemuite!

O privighetoare gri cu roşu se aşeză pe o ramură joasă şi văzduhul se umplu de triluri minunate, reluate de greierii ascunşi în buruieni.

Yoritomo o cuprinse de după umeri şi o strânse la piept.

– E maiestuos. Ar trebui să venim mai des aici.

– Depinde doar de tine, Yori. Ai putea să îţi faci vreme să revenim? Uite, ce-ai zice să ne întoarcem aici când vor cădea primele ninsori?

– Da! O să ne întoarcem când totul va fi alb.

O prinse cu blândeţe pe Masako de braţ şi o împinse în spatele lui, căci prăpastia era aproape. Peisajul era cu adevărat splendid, dar nu lipsit de primejdii.

Mai mare decât cel de la Kotoku, templul se înalţa pe un teren imens, acoperit de sălcii, arţari şi mesteceni, care îşi amestecau armonios culorile văratice.

Yoritomo fu cuprins de aceeaşi ameţeală ca la sosirea la Kotoku. Trecuse atâta vreme de când nu mai fusese aici!

– Sanctuarul ăsta, îi explică el soției, e foarte vechi. A fost ridicat în veacul al III-lea și a fost dedicat spiritului împăratului Ojin, devenit zeitate tutelară a familiei Minamoto.

Alta a fost primirea la Tsuruga. De îndată ce ajunse înaintea porții mari, cu două canaturi din lemn, pe care trei călugări shintoiști au deschis-o imediat, a fost recunoscut. Aceștia s-au pierdut în plecăciuni și saluturi:

– Intrați, senior Minamoto! Mănăstirea noastră vă este deschisă și puteți rămâne la noi cât timp veți voi!

În interiorul curții se iscă mare zarvă. Zgomotul de pași, sunetul grav al unui gong, ecourile unor glasuri înăbușite au ajuns până la ei. În fața lor s-au bulucit alți și alți călugări, care i-au invitat în sala mare a sanctuarului.

Pe altar, între vaze și urne sacre erau puse *Cele Cinci Cărți ale Shintoismului.* În timp ce Yoritomo era copleșit de amintiri din copilărie, starețul se înfățișă dinaintea lui.

– E o plăcere să vă avem printre noi, Yoritomo.

„Ah! își spuse Masako în sinea ei. Călugărul ăsta îl cunoaște pe soțul meu de multă vreme. E familiar cu el și privirea lui pare sinceră."

– Pesemne caracterul vostru s-a călit în munții aceia unde ați fost prizonier. M-am gândit adesea la voi, dar ce puteam face? Până și de-alde Taira treceau pe aici ca să cerceteze atmosfera.

Masako se îndepărtă discret pentru a-i lăsa să stea de vorbă și, întorcându-se către un călugăr care părea mai tânăr, întrebă cu curtenie:

– Ce cuprind cărţile acestea?

– Scrierile sacre, a căror redactare e pusă pe seama lui Mikoto Yamato Himme[1]. O fiinţă legendară despre care se spune că ar fi întemeiat sanctuarele de la Ise în secolul al IV-lea.

Tânărul călugăr continuă:

– Ise e la originea tuturor sanctuarelor noastre. *Cele Cinci Cărţi ale Shintoismului* spun întreaga poveste. Cu toate astea, într-o bună zi va trebui să le corectăm.

– De ce? se interesă tânăra femeie, uimită.

– Ca să scriem că unii *Kami*[2] sunt sau pot fi superiori lui Amaterasu[3]. Cultul shintoist trebuie să evolueze odată cu vremurile. Trebuie să preia idei noi şi învăţăturile epocilor pe care le traversează. Încă nu

---

[1] Obscură regină-şaman despre care legenda spune că ar fi trăit în străvechea Japonie, numită Wa (n. tr.).

[2] Termen japonez care numeşte spiritele, forţele naturii, animalele, fiinţele şi simbolurile venerate. Au reputaţia de a favoriza relaţia dintre părinţi şi copii, străbuni şi urmaşi. Sunt atât spirite celeste, care au puteri limitate, cât şi spirite terestre, care pot binecuvânta sau blestema credincioşii. De cele mai multe ori, *Kami* inspiră o teamă respectuoasă, cu atât mai mult cu cât printre ele apar animale precum tigrul, şarpele, ursul. Se spune că în Japonia ar exista opt milioane de *Kami*, de aceea această ţară mai este numită „Shinkoku", „ţinutul zeilor". De fapt, în Japonia acest număr simbolizează infinitul, ceea ce înseamnă că există câte un *Kami* pentru fiecare lucru, făptură ori gest din lume (n. tr.).

[3] Zeiţa Soarelui în shintoism. Conform legendei, toţi împăraţii Japoniei ar fi urmaşii ei direcţi. Apare pe drapelul Japoniei, sub forma unui disc solar, cu sau fără raze. Legenda spune că ea ar fi introdus în ţară cultura orezului, a grâului şi creşterea viermilor de mătase (n. tr.).

am ajuns chiar acolo, dar politica templelor se schimbă atât de repede! Chiar şi budismul evoluează.

– Dar zeiţa soarelui este cea mai puternică! protestă Masako. Nimeni nu ar putea contesta importanţa lui Amaterasu!

– Soarele nu este singurul element de care pământul nu s-ar putea lipsi!

Privirile lui Masako se încrucişară cu cele ale tânărului călugăr. Oare încerca să o îndoctrineze?

– Soarele este de neînlocuit! reluă ea cu tărie.

– E drept, dar, cu toate astea, mulţi călugări budişti încearcă să întemeieze secte noi, în ciuda opreliştilor imperiale. Puterea soarelui este materială, pe când cea a gândirii e spirituală.

De ei se apropie un alt călugăr, ceea ce avu drept efect încetarea acestei discuţii. Îi întinse lui Masako o amuletă:

– Vârâţi-o într-un etui de brocart şi puneţi-o pe altarul casei voastre.

– Are un sens religios?

– Nu chiar, e mai curând o „vrajă protectoare" care vă va aduce noroc.

Masako învârti amuleta între degete. Era o plăcuţă mică, rectangulară, foarte subţire, din lemn, pe care era gravat numele templului Tsuruga. Nu apucă să ceară mai multe lămuriri, că Yoritomo se întoarse zâmbind la ea.

– Vă voi trimite orez şi sake drept ofrandă şi mă voi întoarce aici de îndată ce vom câştiga şi a treia bătălie.

CAPITOLUL IX

Ideea de a se măsura cu mândrul senior Takatsuna Sasaki nu îi dădea pace lui Masako așa că, de îndată ce se întoarse în tabără, începu să se antreneze cu sabia și cu arcul.

Sasaki o măsura ori de câte ori li se încrucișau pașii, iar tânăra femeie refuza să plece privirile, așa cum cerea buna tradiție a curteniei. Dar ce conta! În *bakufu* toți știau că nu doar de manierele lui Masako era vorba, ci că ea nu va accepta niciodată jocul supunerii, doar pentru a-i fi lui pe plac!

Masako nu făcea parte dintre femeile care credeau că puterea bărbaților le permitea să supună toată suflarea femeiască după bunul lor plac. Iar seniorul Sasaki va afla asta în curând. Într-o bună zi, Masako îi va dovedi cu prisosință că nu era una dintre acele femei care nu știu decât să țină o casă sau să-și întindă cu grație evantaiul, pentru ca un domn

să pună pe el un poem. Evantaiul ei era unul de războinic, dintre acelea pe care le deschizi cu un gest tăios sau îl îndrepți imperios spre un soldat de la care aștepți supunere.

Când Takatsuna Sasaki dădea peste ea în curtea taberei, lângă pavilioanele din lemn ridicate pentru ofițeri, și o sfida din priviri, Masako îl înfrunta la rându-i, cu arcul în mână și sabia la cingătoare. Ținuta ei mereu agilă și gesturile ei pline de siguranță o așezau mult deasupra altor femei care, supuse și închinate, le serveau ceai oaspeților, brodau stofe în colțul unei încăperi și se pregăteau să dirijeze cu pași mărunți personalul casei.

În fiecare dimineață, cu bustul strâns într-un pieptar, se antrena pe câmp cot la cot cu bărbații, mânuia sabia ca un războinic și trăgea cu arcul mai bine decât fratele ei care, în fața privirilor admirative ale lui Yoshikasu, nu îndrăznea să spună nimic. Darămite să o ia peste picior cum făcuse adesea, pe când se antrena în casa tatălui lor! Pricepuse și el în cele din urmă că stima pe care femeia a știut să o insufle acestor bărbați era mai presus de orice îndoială și, dacă i-ar fi venit proasta idee să o înfrunte în fața lor, gestul lui ar fi fost sortit eșecului.

Toți bărbații aceștia pe care ea îi adunase de pe câmpuri, din orezării sau de pe plantațiile de ceai deveniseră acum războinici. Nu mai vorbeau deloc despre muncile pământului. Din contră, își vedeau dinaintea

ochilor fiii, străbătând câmpurile de luptă înarmaţi şi echipaţi ca nişte adevăraţi *bushi*[1].

În dimineaţa aceea, tocmai când încorda arcul şi ochea centrul ţintei, seniorul Sasaki traversa marea curte pătrată, care separa pavilioanele de locurile de antrenament. Ochiul lui ager o zări, iar ea simţi că observase precizia gestului ei.

Aşa că fixă ţinta, ochi şi trase. Vârful săgeţii străpunse ochiul păpuşii în formă de pasăre agăţată de copacul din faţa ei.

Se întoarse zâmbitoare şi, de parcă l-ar fi presimţit, se trezi nas în nas cu el. Îşi înfipse cu îndrăzneală privirea în ochii lui. Flăcările care dansau în căutătura lor nu minţeau. Masako se simţea în stare să sfideze un *bakufu* întreg.

– E rândul vostru, senior guvernator! îl invită ea pe un ton batjocoritor, întinzându-i arcul. Pe mine m-aţi văzut, acum convingeţi-mă de îndemânarea voastră. Sunt sigură că sunteţi un arcaş de elită.

După arc, îi întinse şi o săgeată.

– Eu am ţintit ochiul păsării, e rândul domniei tale să-i ţinteşti ciocul!

Chiar dacă va fi fost uimit, Sasaki nu lăsa să se întrevadă. Schiţă un gest amplu, fluturându-şi în toate părţile mânecile largi ale chimonoului. Cu arcul într-o

[1] Termen de origine chineză, care înseamnă, literal, „războinic gentilom". Arma principală a acestora este arcul, iar ei sunt cavaleri în armură, însărcinaţi să apere în general clanurile religioase (n. tr.).

mână, apucă săgeata cu cealaltă. Masako nu pierdea niciun gest.

Concentrându-se, Takatsuna se așeză în poziție, îndoind genunchii. Apoi, cu o detentă rapidă, își întinse articulațiile și depărtă ușor picioarele. Păpușa în formă de pasăre își ițea spre ei ciocul al cărui vârf fusese colorat în roșu, restul rămânând galben. Cântărind ținta cu un ochi expert, Takatsuna trase săgeata care nu se înfipse în ciocul păsării, ci exact în mijlocul ochiului acesteia, smulgând, prin forța loviturii, săgeata tinerei femei, care căzu la pământ.

– Dacă îmi permiteți, senior guvernator, spuse ea fără a se tulbura, luându-și arcul îndărăt.

Îl încordă cu o siguranță care ar fi uimit cel mai bun dintre arcași și ținti din nou ochiul păsării. Își simți mâna străbătută de o forță violentă și virilă, și tirul ei deveni neobișnuit de precis. Săgeata șuieră prin aer, despică văzduhul și se înfipse fără ezitare în ochiul păsării, făcând să tremure vârful celeilalte săgeți, care se clătină și căzu pe pământul uscat, alături de a ei.

Seniorul Takatsuna schiță un zâmbet forțat, dar Masako simți că l-a atins din plin în orgoliul lui. Îi zâmbi la rândul ei, își înfipse ochii într-ai lui și, în cele din urmă, plecă grumazul și se îndoi din mijloc, oferindu-i salutul pe care îl aștepta de atâta vreme.

El își desfăcu evantaiul cu un gest sec, o salută la rându-i și se depărtă spre grajduri. Între timp, își făcu apariția fratele ei însoțit de Yoshikasu, care au avut prilejul să admire de la distanță performanțele lui Masako. Siguri fiind că Masako va fi în avantaj, cei doi

nu au putut înfrunta privirea guvernatorului în faţa unui asemenea nenoroc, cu toate că tragerile egale au salvat onoarea ambilor adversari.

Tinerii erau însoţiţi de un cavaler pe care Masako nu îl cunoştea.

– E un sol trimis de Yoritomo, îi spuse Yoshikasu, descălecând. Ne-a adus vestea că soţul vostru şi cei doi fraţi ai lui au curăţat Kyoto de recruţii aduşi din nou de Taira în capitală.

Privind-o pe tânăra femeie, care tocmai îşi luase încă o săgeată din tolbă pentru a-şi continua antrenamentul, cavalerul crezu de cuviinţă să adauge:

– Cu toate astea, se spune că seniorii Yoshitsune şi Noriyori, ajunşi mult înaintea seniorului Yoritomo, au făcut deja o muncă excelentă. Nu mai erau decât vreo sută de străji postate la porţi şi în interiorul palatului. Toţi au fost ucişi în câteva ceasuri. E o nouă izbândă.

– M-aş mira ca Taira să recadă încă o dată în aceeaşi greşeală, spuse Masako. În ritmul ăsta, trupele lor vor fi iute nimicite. Yoritomo trebuie să fie încântat. Dar ce se aude cu bazele armatelor Taira de la Uji, Owari sau Ichi-no-Tani? Sunt încă în picioare?

– Da, aşa erau când a început primul atac, încuviinţă solul. Pesemne că nu s-au clintit din loc. Bazele militare ale clanului Taira sunt întemeiate de prea multă vreme pentru a putea fi strămutate. Uji e aproape de Kyoto, la fel şi Owari. Cât despre Ichi-no-Tani, poziţia sa faţă de Marea Interioară face cu neputinţă orice mutare.

Privind spre sol, tânăra femeie întrebă:

– Când se întoarce Yoritomo?

– În câteva zile, fără doar și poate. Doar dacă nu se oprește la palat și rămâne acolo o vreme, la invitația regentului. În cazul ăsta, seniorul Yoshitsune se va întoarce singur.

– Și Noriyori?

– El nu se va întoarce la Kamakura. La ordinul seniorului Yoritomo, se va îndrepta spre Owari unde, cum v-am spus, se ridică de zeci de ani o tabără Taira.

Gândul la o invitație din partea regentului fără ca ea să fie alături de Yoritomo o nemulțumi pe Masako. Se temea ca nu cumva soțul ei să deschidă cu neîndemânare discuția despre înființarea unui shogunat la Kamakura. În schimb, ea se gândise deja la structura unui cod care fixa nu doar poziția militară a bărbaților, ci le dicta și regulile onoarei, moralității și fidelității față de senior.

Se gândi să plece de îndată la Kyoto, dar sosirea neașteptată a lui Yoshitsune o împiedică.

Chiar de a doua zi, se răspândi zvonul că Yoshitsune a adus o dansatoare din capitală, pe care a instalat-o la el, în pavilionul pe care-l ocupa la Kamakura.

Ceva mai târziu, Masako află din gura lui Hiki Ama, măritată de curând cu un tânăr războinic, văr îndepărtat cu familia Minamoto, că sora lui Yoshitsune se oferise să-i țină de urât doamnei cât va sta în regiune.

Ar fi vrut să afle mai multe dar, spre marea ei uimire, nu se întâlni cu Yoshitsune, preocupat cum era de prezența acestei curtezane, la care părea a ține

foarte mult. La absența lui Yoritomo, se adăuga și noua lui izbândă de la Kyoto, ceea ce îi oferea o binemeritată odihnă.

Cum nu a obținut prea multe amănunte despre ivirea acestei dansatoare, Masako simți nevoia să se ducă la pavilionul lui Yoshitsune, dar se abținu, din respect pentru intimitatea cumnatului ei.

Yoritomo s-a întors două zile mai târziu, spunând că refuzase invitația palatului pentru a veni în tabără și a-i da ordin lui Yoshitsune să plece. Trebuia să pregătească repede, spunea el, lupta de la Uji, profitând de efectul surprizei. Taira îi credeau la Kyoto și nu aveau nicio grijă, iar uimirea lor când se vor trezi față în față cu dușmanii va fi totală.

Așa că, la sosirea fratelui său, Yoshitsune părăsi Kamakura cu cinci sute de soldați, pentru a nimici baza militară a clanului Taira cantonată la Uji.

Mai rămânea dansatoarea Shizuka, acesta era numele curtezanei. Ce se va întâmpla cu ea? Ce îi spusese Yoshitsune la plecare? Ce legături îi uneau? Orice ar fi fost, Yoritomo ceru imediat să o vadă dansând, ceea ce atrase bănuielile lui Masako.

– Unde vrei să dea reprezentația? se interesă pe un ton puțin cam aspru soția lui, gândindu-se că va voi să o cheme în pavilionul lor.

– Nu va veni la noi. Vom celebra marile sărbători la templul Hachiman.

– Hachiman!

– A venit vremea să iau în mâini frâiele acestui sanctuar, odinioară al nostru. Familia Minamoto

a sărbătorit dintotdeauna aici ceremoniile religioase şi sărbătorile profane.

– Fie, dansatoare sacre înţeleg! Dar prezenţa curtezanelor nu e interzisă?

– Uiţi că fraţii mei s-au născut din curtezane, iar tata le-a iubit dintotdeauna pe toate? Templele şi sanctuarele noastre nu le-au fost niciodată interzise!

– Dar...

– De altminteri, i-o reteză Yoritomo, Shizuka nu e curtezană. E cea mai mare dansatoare de la palat.

– Ah! dar nu e fiica unei curtezane? Cine e mama ei?

– Se numeşte Zenji, şi ea însăşi a dansat la Curte, în faţa slăvitului împărat Takakura.

– Fie că-ţi place sau nu, fata asta e o curtezană.

– Nu, draga mea! Shizuka e o dansatoare *shirabyoshi*[1], o dansatoare războinică.

Dându-şi seama că soţul ei nu va ceda, îl întrebă pe un ton cam rece:

– Cântă?

– Minunat. Se spune că ştie să fredoneze poemele chinezeşti cu un timbru armonios. Se mai spune şi că are un repertoriu variat.

– Foarte bine atunci, o s-o aducem să cânte şi să danseze pentru noi.

---

[1] Dansatoare faimoase, care executau dansuri japoneze tradiţionale îmbrăcate în straie bărbăteşti şi înarmate ca nişte samurai (n. tr.).

El simţi în acest „noi" o umbră de răutate. Aşa că se apropie de ea şi, lipăindu-şi buzele de ceafa ei a cărei căldură îl stârnea de obicei la alte mângâieri, îi şopti:

– Ar fi bine, draga mea, să nu o priveşti ca pe o femeie a plăcerilor, căci e o adevărată artistă. Curtea imperială i-a acordat titlul de „primă dansatoare a Japoniei".

– Ce a făcut să merite o asemenea cinstire?

– Dansurile ei sacre au adus ploaia în timpul marii secete de anul trecut.

– Şi Yoshitsune de ce a instalat-o în pavilionul lui?

– Nu va rămâne acolo. O asemenea frumuseţe trebuie să desfete privirile tuturor admiratorilor. Yoshitsune nu are dreptul să o păstreze doar pentru el.

Plină de uimire, Masako lăsă deoparte temerile.

– Voi cere să o văd şi îi voi spune că ne-ar plăcea să o vedem dansând la templul Hachiman, dacă asta doreşti.

Cercetă cu atenţie chipul lui Yoritomo. În ochii lui pâlpâia o sclipire. O sclipire de dorinţă pe care Masako o cunoştea prea bine, doar i-o insuflase ea însăşi de atâtea ori. Numai că, de astă dată, când el o dorea pe această femeie, ea îşi înăbuşi un suspin. Cerule! Ce departe era frumoasa ţesătoare Hanae! Masako îşi înghiţi amărăciunea. Se chinuise atâta cu Nichizo degeaba? „Nu! În niciun caz degeaba, îşi spuse în sinea ei, căci într-o bună zi se va duce la ea şi va fi surprins să dea acolo peste un soţ."

Până atunci, Masako avea şi altceva de făcut, decât să-şi rumege îndoielile şi amărăciunile. Luptele

împotriva neamului Taira se profilau la orizont şi o cuprinsese un avânt de nebunie care o copleşea cu totul, căci era prinsă până peste cap de febra pregătirilor. Îşi tot spunea în sinea ei că, credincios sau nu, Yoritomo era domnul şi stăpânul ei, că nu va avea niciodată un altul şi că, după ce vor bate gongurile ultimei victorii a clanului Minamoto, va face tot ce-i va sta în puteri pentru ca el să devină primul shogun al Japoniei.

Cu asemenea gânduri în minte, se hotărî să se ducă la pavilionul în care era găzduită Shizuka Gozen. Va şti să o judece cum se cuvine: instinctul ei de femeie nu o va înşela.

Pavilionul lui Yoshitsune era la capătul anexelor casei şi, din fericire, în capătul opus celui în care se afla cel al lui Renshi, cu care îi era în continuare groază să dea ochii; căci autoritatea ei pălea de fiecare dată în faţa vorbelor răutăcioase ale fostei curtezane.

Trecu prin faţa grajdurilor şi a staulelor, traversă anexele şi celelalte dependinţe, străbătu grădinile în care se aflau diversele pavilioane ale conacului şi ajunse în faţa celui al lui Yoshitsune.

La poartă se înfăţişă o tânără. Chipul ei îi păru cunoscut, cu toate că nu o ştia. Doi ochi vii, o bărbie destul de rotundă şi puţin cam ridicată, dar un zâmbet deschis şi plăcut.

– Eu sunt Ise, cumnata lui Hiki Ama.

– Te-am recunoscut, deşi nu eram în stare să dau un nume chipului tău. Acum îmi amintesc.

Privi de jur împrejur încăperea în care o introduse Ise.

– Aş vrea să o văd pe doamna Shizuka Gozen.

Nici nu apucase să-i rostească bine numele, că dinaintea ei se ivi o apariţie graţioasă. Rafinată, preţioasă şi foarte frumoasă, dar deloc înaltă, căci dacă nu ar fi avut tălpi atât de înalte fixate de saboţii ei din lemn şi un coc voluminos care se înălţa deasupra chipului fin, ar fi părut chiar mărunţică.

– Doriţi să mă vedeţi? spuse ea înclinându-se politicos dinaintea stăpânei locurilor, care îi întoarse plecăciunea.

Masako încuviinţă.

– Sunt soţia seniorului Yoritomo.

Shizuka privi cu gravitate chipul lui Masako, se închină din nou şi întrebă pe cel mai curtenitor ton din lume:

– Ce doriţi de la mine?

– Mai întâi, să vă cunosc, ceea ce s-a şi întâmplat. Omagiile mele pentru frumuseţea şi rafinamentul vostru.

Apoi, cum Shizuka tăcea, cu capul înclinat uşor pe-o parte, aşteptând urmarea întrevederii, Masako adăugă:

– Am venit şi pentru a vă invita să cântaţi şi să dansaţi pentru mine şi pentru soţul meu la sanctuarul Hachiman, unul dintre templele care aparţin familiei Minamoto.

De ambele părţi tăcerea şi nesiguranţa erau chinuitoare. Apăsarea lucrurilor vagi! Masako văzu cum de pe chipul lui Shizuka zâmbetul se şterge puţin câte puţin; scânteia care i se aprinsese în ochi se stinse şi ea.

Ai fi zis că tânăra femeie se închidea într-o cochilie invizibilă.

– Refuz să dansez pentru seniorul Yoritomo.

Masako a fost atât de surprinsă, încât nici nu a ştiut cum să reacţioneze. Încântată să vadă o dansatoare opunându-se dorinţei unui senior atotputernic, era în acelaşi timp ofensată de respingerea pe care o curtezană îndrăznea să i-o arunce în faţă unei doamne nobile când, în mod normal, s-ar fi cuvenit să fie potopită de mulţumiri pentru o asemenea cinstire. Masako fu aşadar prinsă pe picior greşit.

– Vă pot întreba care e motivul? glăsui cu răceală.

– Nu am niciun motiv a vă spune, doamnă Minamoto. Sunt singur judecător al celor pe care doresc sau nu doresc să le fac. Nu am fost niciodată constrânsă la nimic, nici măcar la palatul împăratului.

– Nu vă câştigaţi traiul dansând?

– Departe de mine gândul de a vă ofensa, dar asta nu înseamnă că accept orice propunere.

– Orice propunere! De data asta, chiar că mi-aţi adus un afront!

– Iertaţi-mă dacă v-am rănit, nu aceasta a fost intenţia mea.

– Atunci, aş vrea să înţeleg această încăpăţânare. E o întrebare care ţine de inteligenţă, nimic altceva.

Şi, în faţa tăcerii lui Shizuka, reluă:

– Sunteţi oare şi uşuratică, şi proastă?

Shizuka Gozen roşi. Obrazul ei alb dat cu pomadă de ceruză se împurpură uşor pe frunte şi în vârful bărbiei.

Când Masako îi povesti lui Yoritomo despre refuzul dansatoarei, acesta căzu pradă unei furii violente. Soția lui nu-l văzuse niciodată atât de mânios. Înșfăcă o cutie de scris aflată la îndemână și dădu cu ea de perete. Capacul se făcu zob și cărbunele pentru cerneală explodă în țăndări. Șipuri, pensule, bețișoare pentru caligrafie au zburat în toate părțile, odată cu sertărașul care adăpostea filele de hârtie.

Masako rămase neclintită și, proțăpindu-se în fața soțului care își ieșise din fire, se înfipse bine pe picioare și, cu mâinile în șolduri, așteptă ca el să se potolească.

– Refuză! țipa el. De ce? Ce a spus?

– Nu mi-a dat niciun motiv.

El se îndreptă spre ușa glisantă pentru a o chema pe Zenni, apoi se întoarse la Masako, care îl aștepta semeață:

– Vreau să danseze pentru mine! tună el.

– Pentru noi! îl corectă ea, pe un ton potolit.

Observând privirea ciudat de întrebătoare a nevestei sale, el mormăi câteva vorbe din care ea nu pricepu nimic și, cu o voce enervată, deși mânia părea a se fi risipit, încuviință:

– Fie, draga mea, pentru noi.

Prudentă și tăcută, Zenni strecură capul prin ușa rămasă întredeschisă. Apoi, cu mâinile încrucișate pe piept, cu pași mărunți și grăbiți, pătrunse în încăpere, cântărind dintr-o privire urmările izbucnirii stăpânului ei.

Zenni rămase locului fără a scoate o vorbă, prea atașată de protejatul ei pentru a-i face vreun reproș,

pe care totuşi l-ar fi meritat, căci prea dovedise o lipsă totală de stăpânire de sine. Un bun războinic trebuie să se controleze permanent, chiar şi în cele mai cumplite situaţii! Dacă ar fi fost băieţelul de odinioară, i-ar fi amintit imediat acest lucru. Tremura la gândul că şi-ar putea pierde astfel sângele rece în faţa duşmanului, dar se linişti amintindu-şi că tatăl lui îl învăţase, ca şi pe fraţii lui, de altminteri, că mai bună era moartea decât dezonoarea.

Doica îşi pusese un chimonou larg peste robele ei în culori destul de mohorâte, care aminteau de dimineţile de iarnă, triste şi ploioase. Dar Hiki Zenni renunţase demult la orice cochetărie! Aşa stăteau lucrurile de la moartea soţului ei, când femeia luase hotărârea de a se consacra întru totul propriilor ei copii şi lui Yoritomo.

Conducătorul familiei Minamoto respiră adânc. Vederea doicii cu priviri liniştite îl calmă şi schimbă vorba:

– Serveşte-mi ceaiul, Zenni, şi după aceea am să cer să mi se înşeueze calul.

– Unde te duci? îl întrebă Masako.

– Să văd câţi oameni mi-au mai rămas. Am să plec cu Takatsuna Sasaki.

– La Awazu?

Întru totul calm, Yoritomo încuviinţă din cap.

– Yoshitsune e la Uji, Noriyori luptă la Owari. Am aflat că un detaşament al clanului Taira e detaşat la Awazu. Am să încerc să îl nimicesc.

Masako se ridică.

– Atunci, vin cu tine.

– Ar fi bine să rămâi aici în timpul absenţei mele, căci s-ar putea ca prinţul Mochihito să vină la Kamakura. Eu nu îl pot aştepta, căci aş risca să îmi compromit şansele de a câştiga Awazu. Primeşte-l tu în locul meu şi încearcă să afli ce vrea de fapt. Mi se pare că nu s-a desprins încă de tot de pretenţiile familiei Taira, în special de cele ale lui Shigehira, unul dintre fiii lui Kiyomori.

– Face joc dublu?

– Nu cred, dar sunt totuşi neîncrezător.

– Atunci, contează pe mine, dacă vine, am eu grijă să îl fac să vorbească!

Continuă, pe un ton detaşat:

– Unde ai să fii în seara asta? La *bakufu?*

– Poate, nu ştiu.

Secunda de ezitare de dinainte de a răspunde fu cea care determină hotărârea lui Masako. Peste câteva minute, când va părăsi casa, se va lua după el ca să afle unde se ducea, căci îşi dăduse seama că întâlnirea cu seniorul Takatsuna nu era unicul motiv al plecării lui valvârtej.

La scurtă vreme după plecarea lui, Masako se pregătea.

– Unde vă duceţi? întrebă Zenni.

– La tabără, cum unde!

– Chiar acum? insistă doica.

– Da, chiar acum!

Cu un aer deloc încurcat, dar destul de umil, ceea ce nu-i prea stătea în fire când i se adresa lui Masako, Zenni se aşeză în faţa ei, barându-i calea:

– Vă rog mult, nu îl încurcați în activitățile lui!

– Să-l deranjez! strigă tânăra, eu, care nu mă gândesc decât cum să-l înalț pe tronul shogunatului! Când nu visez decât la izbânda, la gloria, la faima lui! Bați câmpii, Zenni!

– Nu vorbesc despre lucrurile care țin de război. Știu că nicio altă femeie nu l-ar putea sprijini mai bine decât o faceți dumneavoastră!

– Atunci, ce vrei să spui? articulă cu răceală Masako.

– Departe de mine gândul de a o imita pe ciuma aia de Renshi. De multă vreme am înțeles că, asemenea mie, nu vă doriți decât triumful lui Yoritomo.

– Atunci explică-mi.

– Vreau să spun că nu ar trebui să îl împiedicați când, într-o bună zi, va lua hotărârea să își ia o concubină.

Masako avu același gest de mânie ca și soțul ei, adineauri. Izbi de perete o vază împodobită cu un buchet de flori de vară, bujori roșii și albi amestecați cu ciclame roz.

– Asta e, va trebui să strâng toate astea, spuse Zenni, uitându-se la cutia de scris și la vaza spartă, amestecate cu lucrurile din încăpere și cu florile rupte. Înainte însă, dați-mi voie să vă spun că degeaba veți încerca să îl țineți pe Yoritomo cu plânsete.

– Doar știi foarte bine că nu-mi stă în fire!

Zenni veni spre ea și o prinse de mână. Până acum nu făcuse niciodată un asemenea gest cu ea.

– Veți fi întotdeauna soția lui principală, nevasta shogunului, cea care dirijează, poruncește, ordonă,

cea dinaintea căreia toate trebuie să se plece şi să se supună. Nu vă ajunge?

Ochii lui Masako aruncau flăcări. Niciodată nu va putea accepta o concubină. Îşi jurase asta într-o bună zi, când hotărâse că va trece munţii şi îl va elibera pe Yoritomo. Şi-o jurase prima dată când făcuse dragoste cu el, şi a doua oară, şi a treia. Şi şi-o jura ori de câte ori se prăvălea peste ea ca s-o pătrundă.

– Mai curând v-aţi gândi să îi faceţi un fiu. Cu un băiat sau doi, veţi fi de neînvins. Dacă îi veţi da un moştenitor, vă veţi asigura izbânda pe lângă el. Veţi înlătura pe veci orice urmă de slăbiciune. Vă veţi ridica deasupra tuturor celorlalte. Yoritomo e prea conştient de puritatea liniei lui pentru a impune el însuşi un shogun care să fie fiul unei curtezane; doar îi are pe fraţii lui, care sunt bastarzi. Dar dacă nu îi dăruiţi un fiu, va fi nevoit să ia ceea ce îi va cădea în mână.

Strânse între palme mâna lui Masako:

– Vă rog! Spuneţi-mi că aţi înţeles.

Masako clătină din cap.

– Da, am înţeles. Dar mă voi duce oricum după el. Nu mă puteţi împiedica să ştiu unde se duce şi ce face. Urăsc să trăiesc în necunoaştere. Rolul meu e să ştiu totul.

Însoţită de Salcie Mare, îl urmări pe Yoritomo, având mare grijă să păstreze suficientă distanţă între ei, pentru ca el să nu audă zgomotul copitelor cailor. În nici câteva minute, Masako îşi dădu seama că

temerile ei se confirmau. Yoritomo intră în pavilionul lui Yoshitsune.

Ascunși în tufișurile și arbuștii care înconjurau casa, au așteptat preț de două ceasuri. Dintr-odată, se auzi un zgomot de caretă și au zărit un cal care trăgea un atelaj.

– E una din iepele noastre, doamnă Masako. O recunosc. Da! E Nara.

– Dar careta asta? N-am mai văzut-o!

– Nici eu! S-ar putea să fie atelajul unuia dintre căpitani.

In aer pluteau miresme de iasomie și noaptea amenința să se lase înainte ca Yoritomo să iasă din pavilion. Oare ce-i spunea curtezanei? Ce era în stare să facă, pentru ca ea să accepte să danseze pentru el? Masako se frământa. Gândul ăsta îi bătea ca un ciocan în cap. I se părea că miresmele verii o asaltau, că nu le mai putea suporta. Umezeala îi apăsa gâtul, umerii, spatele, stropi de sudoare i se prelingeau între sâni. Aerul era greu.

– Oh! Priviți, doamnă Masako. Iese din casă, șușoti Salcie Mare. Da! Iese cu două femei pe care le împinge de la spate.

Își iți capul ca să vadă mai bine.

– Parcă le împinge de la spate cu sabia. Oare le amenință?

– Nu m-ar mira, dacă nu capătă ceea ce vrea.

– Stăpânul Minamoto a înnebunit! bâigui Salcie Mare.

Da! Era timpul ca Yoritomo să plece la luptă, ca să-și mai schimbe gândurile, să uite de curtezana asta

care i-a sucit mințile. În fața cumpliților oșteni Taira – căci forța lor era în continuare de temut – se va aduna, își va regăsi luciditatea, clarviziunea.

– Ciudat, femeile nu țipă, se lasă conduse. Ai dreptate, Salcie Mare, le amenință cu sabia.

Masako îi văzu apropiindu-se de atelaj. Cu un gest nerăbdător, Yoritomo o împinse pe Shizuka înăuntru. Ise o urmă și, după ce femeile s-au instalat, el păru a le liniști în privința locului în care urmau să meargă. Apoi intră și el în caretă și închise ușița, să nu fie văzuți.

Supusă, Nara se lăsă mânată de un băiat de la grajduri, pe care acum Salcie Mare îl recunoscu.

– E Keno, șopti el, în timp ce atelajul se întoarse, pentru a o lua în direcția opusă celei din care veniseră.

– Se îndreaptă spre tabără. Să-i urmărim de la distanță.

Au fost nevoiți să își înfrâneze de mai multe ori caii, ca să nu fie prinși. La jumătatea drumului spre *bakufu*, careta trasă de Nara se opri dinaintea unei case înconjurate de o grădiniță plăcută, în care creșteau flori, fructe și legume. Era locuința unuia dintre șefii pazei din tabără, care locuia împreună cu soția. Cum aveau un fiu plecat de puțină vreme la Kyoto, una din camere trebuia să fie liberă.

– Te poți întoarce, Salcie Mare, nu mai am nevoie de tine. Voi aștepta ca soțul meu să iasă din casa asta și voi încerca să aflu mai multe.

– Doar n-o să stați toată noaptea sub cerul liber!

– De ce nu? E vară, nopțile sunt destul de calde.

Cu inima îndoită, Salcie Mare fu nevoit să o lase acolo, bombănind că stăpâna lui nu făcea decât ce o

tăia capul şi că, într-o bună zi, va da peste nişte tâlhari, iar el nu îi va fi alături ca s-o salveze.

Masako rămase singură, prefirând prin gând aceşti ultimi ani, în care se întâmplaseră atâtea. Se gândi cu nostalgie la clipele fericite în care totul părea cu putinţă, când aşteptările ei era satisfăcute, iar bucuriile, desfătările şi entuziasmele se ţineau lanţ. Revedea munţii întunecaţi şi ameninţători de pe Izu, ale căror piscuri negre se profilau pe albastrul cerului. A fost o adevărată oază de fericire, cu toate că vremurile acelea numai liniştite nu au fost!

Pierdută în visul ei, Masako s-a transformat într-o făptură vulnerabilă şi fragilă. Inima îi bătea să-i iasă din piept, lacrimi calde îi izvorau pe sub pleoape. Era cu putinţă ca Yoritomo să nu o iubească la fel de mult cum îl iubea ea, cu aceeaşi patimă, până la moarte?

In nesfârşitele grădini de la Kamakura, oricât s-ar fi uitat la sturzii cenuşii şi la bâtlanii albi care zburdau pe smârc, între trestii şi ierburi sălbatice, oricât ar fi ascultat privighetorile cântând în arţarii roşii, nu izbutea niciodată să trăiască acea fericire deplină a unei femei copleşite de iubire. Nu se trezea destinsă decât în braţele lui Yoritomo; altminteri, rămânea trează vreme îndelungată, hărţuită de nesomnul care o năpădea ori de câte ori se gândea la alte femei. Atunci auzea cântecul de jale al unui flaut imaginar, care îi picura în urechi un cântec al speranţei.

Câteodată, pe Masako o cuprindea ameţeala. Cum şi-ar putea desăvârşi „opera", dacă îi lipseau energia şi înflăcărarea? „Opera" ei pe care abia ce o începuse!

Și erau atâtea de făcut, atâtea piedici de trecut, atâtea capcane de ocolit, până când Yoritomo avea să devină cel mai puternic om din Japonia!

Gândul că această lucrare uriașă era pe cale de a se înfăptui îi dădu din nou curaj. Peste scurtă vreme, Yoritomo și frații lui se vor bate iar și, fie că va fi la Uji, la Owari, la Ichi-no-Tani, la Dan-no-Ura sau în orice altă parte, oriunde mai erau niște Taira care trebuiau nimiciți, soțul ei se va acoperi de glorie și țara îl va înscăuna mare shogun.

Pe de altă parte, ea însăși trebuia să facă față cu bine oricărei situații. Cine ar vedea-o smiorcăindu-se și jelindu-se nu ar recunoaște-o. Ah! Ce fericită ar fi Renshi să o găsească pradă unei asemenea disperări!

Îngenuncheată în iarbă, își înălță pieptul, lipi palmele de coapse și inspiră adânc. Încercă să alunge somnul. Ciuli urechea la greierii care țârâiau imediat în apropierea ei și auzi foșnetul acelor de cedru care fremătau sub adierea unui vânticel de vară. Trecându-și mâna peste ochi, observă că se uscaseră și își interzise în sinea ei să mai verse o lacrimă.

Masako își veni cu totul în fire pe măsură ce se lăsa noaptea; se legă în gând să nu se mai lase niciodată copleșită de asemenea regrete. Soliditatea, vigoarea, puterea forței ei lăuntrice vor trebui să poată înfrunta orice!

Luna pe jumătate plină lumina palid natura, cu raze tremurătoare. Parfumurile nu o mai copleșeau. Plutind într-un văzduh încălzit de un soare care a strălucit pe cer cât a fost ziua de lungă, acum îi gâdilau plăcut nările și le inspira cu lăcomie.

Dintr-o mlaştină îndepărtată ajunse până la ea orăcăitul broaştelor; femeia respiră parfumul celor câteva tachibana, plantate nu departe. Nu simţi frigul până când inima prinse a-i tremura uşor, căci tocmai zărise silueta lui Yoritomo ieşind din casă.

Se cutremură. Trupul înalt al soţului ei se profila în întuneric ca o stâncă de neclintit. Dintr-odată, simţi nevoia să se repeadă la el, să-l simtă aproape, să se ghemuiască în faldurile chimonoului lui, să-i respire pielea, să-i vadă mâna desfăcându-i obi-ul, mototolindu-i robele şi alunecând pe pântecul ei.

Îl văzu dezlegând-o pe Deutzia, iapa lui gri cu alb, şi sărind în şa. Apoi zări doi bărbaţi venind în spatele lui. El le vorbi, le făcu nişte semne care semănau a fi porunci, iar ei se postară în faţa porţii de la intrare.

Masako aşteptă câteva minute înainte de a se ridica şi a se duce să bată la poarta casei în care fusese închisă Shizuka Gozen. Surprinşi, paznicii se apropiară de ea.

În lumina palidă a lunii, Masako le zări sprâncenele stufoase îmbinându-se într-o linie ameninţătoare. Deja îşi duceau mâna la sabie.

– Hei, străjeri! făcu ea pe un ton muşcător, doar mă recunoaşteţi, nu? Soţul meu tocmai ce v-a dat ordinele!

Oamenii încuviinţară, încurcaţi.

– Atunci, daţi-mi voie să trec. Vă promit că nu o voi ajuta să fugă pe femeia pe care trebuie să o păziţi.

O recunoscu pe dansatoare şi pe cumnata lui Ama, care nu se mai dezlipea de ea. Îşi dădu seama că

Yoritomo trebuie să îi fi cerut să îi țină de urât dansatoarei pe care o dorea atât de mult.

Cât despre a treia femeie, trebuia să fie nevasta războinicului căruia Yoritomo îi poruncise să o păzească. Masako se prezentă, salută și le spuse că dorește să rămână singură cu Shizuka Gozen. La fel de stânjenită ca și străjerii de adineauri, dar neputând să o alunge pe soția lui Minamoto Yoritomo, femeia o împinse pe prizonieră în altă încăpere și îi făcu semn lui Masako să le urmeze.

– Aici veți avea liniște. Dar trebuie să vă spun că voi urma poruncile seniorului Minamoto, nu ale domniei voastre, căci despre dumneavoastră stăpânul nu mi-a spus nimic. Femeia e sub paza mea și a soțului meu. Și, după cum ați observat, afară sunt puși doi străjeri. Nu are cum să scape de aici.

Masako îi aruncă o privire scurtă, plină de dispreț:

– Lasă-ne, făcu ea.

După ce paznica închise ușa, Masako se întoarse către Shizuka:

– De ce te-a pus sub pază soțul meu?

– Pentru că refuz să dansez pentru el.

Masako schiță un zâmbet:

– Nu pentru el, pentru noi, o corectă ea.

– E același lucru!

– Nu, e altceva, pentru că voi fi de față la dansul vostru și îi voi supraveghea toate privirile și gesturile. Chiar credeți că vi-l voi ceda așa ușor pe soțul meu?

– Sigur, dansul e una, dar după aceea? făcu fata pe un ton ușor ironic.

– După aceea?

– Da, după aceea. Veți fi mereu de față?

Masako suspină:

– E drept, știu că va încerca să vă seducă.

– A încercat deja.

Masako nici nu clipi sub asprimea și adevărul crud al acestor cuvinte.

– Ce v-a spus ca să-și atingă scopurile?

– Nu și le-a atins, pentru că eu am refuzat totul.

Se așezase cu picioarele încrucișate. Masako veni lângă ea și, luând aceeași poziție, măsură îndelung din priviri silueta ei grațioasă. Pe jos nu era pusă nicio pernuță, doar o rogojină și o vază din care se înălțau câteva flori. O măsuță joasă, pe care erau așezate un ceainic și o cupă, alcătuia unicul mobilier al încăperii.

– Credeți-mă, apreciez refuzul vostru, și din acest motiv nu vreau să fim dușmane. Dar trebuie să știu totuși de ce respingeți avansurile soțului meu.

– Pentru că iubesc un altul.

Acum, Masako nu o mai privea cu aceeași asprime. Ochii ei nu mai exprimau teama, ci un fel de seninătate, pe care se va strădui să o păstreze de-a lungul întregii discuții.

– Pe cine?

Cum Shizuka ezita, Masako insistă:

– Dacă vreți să vă ajut, trebuie să îmi mărturisiți totul. Pe cine iubiți? Pe seniorul Yoshitsune, care v-a adus la Kyoto?

Shizuka clătină încet din cap în semn de încuviințare.

– Soțul meu are de gând să vă țină multă vreme sub pază?

– Nu închiderea mea mă îngrijorează. Știu că Yoshitsune mă va elibera, după ce îi va zdrobi pe oștenii Taira la Uji. De mama e vorba.

– Ce-are a face mama voastră în toată povestea asta?

– Dacă nu-i cedez soțului vostru, o va închide și pe ea. A pomenit de munții Hye, ca să nu mai poată scăpa de acolo.

Se trase ușor îndărăt și, pentru prima oară, pe chipul ei se zugrăvi teama.

– Cunoaște bine munții, și pe cei din sud, și pe cei din nord. Pentru că a fost el însuși prizonier acolo, știe că e un loc din care nu se poate scăpa și mi-a spus în repetate rânduri că mama mea își va afla sfârșitul acolo.

– Nu o va închide pe mama voastră.

– Ba da, o va face, căci știe unde e, iar eu nu am niciun mijloc s-o previn.

– Atunci, pentru început, ca să îi mai potolim furia, vă sfătuiesc să acceptați să dansați și vă promit că mă voi ocupa eu în continuare de problema voastră, chiar de-ar fi să vă ajut să fugiți.

Masako văzu pacea care se pogorâse pe chipul lui Shizuka și își spuse că fata asta își ascundea perfect simțămintele tulburate. Singura teamă pe care o arătase era legată de posibila soartă tristă a mamei sale.

– Îi voi mărturisi soțului meu că m-am ținut după el pentru a vă convinge să dansați. Dar asta nu înseamnă că va slăbi paza pe care a poruncit-o. Totuși, nu va mai

face nimic împotriva mamei voastre. Vă dau cuvântul meu.

Shizuka înalță capul spre Masako și o privi drept în ochi:

– Îl urăsc pe soțul vostru! rosti ea pe un ton de parcă ar fi zis „Au înflorit cireșii!"

Cele două femei se măsurau una pe cealaltă.

– Nu voi fi niciodată concubina lui, adăugă ea pe un ton la fel de potolit.

– Foarte bine, dacă asta vă e cu adevărat hotărârea, eu vă voi fi protectoare.

Masako se ridică și îi aruncă o ultimă privire:

– Știu că ați fost consacrată de Curtea imperială drept cea mai bună dansatoare a Japoniei. Mari trebuie să fie harurile voastre. Vă sfătuiesc să le folosiți din plin când veți executa dansurile pe care vi le va cere seniorul Minamoto. Va aduce muzicanți. Vă va invita la banchetul care va urma.

– Voi fi obligată să iau parte?

– Acceptați și asta, ca să nu-l supărați. Voi fi și eu acolo și nu veți avea a vă teme de nimic.

– V-am spus doar, după sărbători mă va obliga să mă supun lui. Nu veți fi mereu acolo.

– Mă voi gândi la o cale.

Când Masako se întoarse la Kamakura, își regăsi siguranța și puterea de luptă. Pe când intra în prima încăpere, se ciocni de Kakujo, armurierul, care îi aducea lui Yoritomo noua ținută de luptă pe care acesta

şi-o comandase. Era încuiată într-o cutie a cărei dimensiune redusă o miră pe tânăra femeie:

– Sunt curioasă să văd cum poate încăpea o armură într-un cufăr atât de mic. Aş putea să o văd?

Stingherit, armurierul ezită. Niciunui războinic nu îi plăcea să îi vadă altcineva armura înaintea lui.

– Haideţi! Arătaţi-mi-o! reluă ea pe un ton enervat. Doar eu voi avea datoria de a-l îmbrăca pe soţul meu când va pleca în următoarea luptă. Gesturile sunt complicate şi fiecare dintre ele cheamă, ca într-un ritual, un altul. Trebuie să le cunosc pe toate.

Cum armurierul tot nehotărât era, ea vorbi în continuare, de astă dată chiar mai aspru:

– Voi aminti asta în *Codul războinicului* pe care îl pregătesc şi care va fi redactat în curând, pentru a fi mai apoi promulgat cu acordul Curţii imperiale, cum s-a întâmplat cu *Kojiki*[1] în epoca Nara.

Maestrul Kakujo era însă de neclintit şi nimic nu părea a-l influenţa. Ochii lui mici, înfundaţi în orbite, erau la fel de neîncrezători.

– Ce spuneţi că se va promulga?

– Că orice soţie de samurai va trebui să îşi îmbrace soţul înainte de luptă. Asta se va adăuga regulilor curajului şi loialităţii, cărora va trebui să se supună războinicul. Soţiile de samurai vor trebui să se supună

[1] Cea mai veche cronică a Japoniei, datând de la începutul secolului al VIII-lea; este o colecţie de mituri despre originile insulelor japoneze, despre *kami* – zeităţile shintoiste –, dar cuprinde şi ritualuri de purificare (n. tr.).

și ele Codului onoarei sub semnul căruia se vor așeza soții lor.

Tonul năvalnic cu care Masako rostise aceste cuvinte în care credea de multă vreme îl convinse într-un sfârșit pe armurier să deschidă cutia și să scoată, una după alta, piesele care alcătuiau armura. Câteva clipe mai târziu, Masako nu mai avea ochi decât pentru această ținută superbă, pe care o admira în amănunt.

– E o minunăție, suspină ea. Nu am văzut în viața mea ceva mai frumos. Ați făcut o treabă tare bună, meștere Kakujo.

Mulțumit, meșterului armurier nu îi mai păru rău pentru hotărârea lui, ba chiar o împinse și mai departe, propunându-i:

– Vreți să o montăm împreună? Așa, armura va fi completă. Luptătorului nu îi va rămâne altceva de făcut decât să iasă din ea seara și să se strecoare înăuntru în zorii următori, când pleacă din nou la luptă. Uitați și umerașul pe care trebuie agățată.

Masako învăța fiecare gest care lega o piesă de cealaltă. Studie legăturile dintre ele, îmbinările și articulațiile. În scurtă vreme, agățată de umerașul ei, armura scânteia ca un soare mare, din argint. Prețul era, firește, destul de piperat, dar o asemenea armură era făcută pentru o viață de om.

– De îndată ce se va întoarce de la Awazu, soțul meu va trece pe la voi pentru a vă mulțumi că i-ați făcut o armură atât de frumoasă.

După plecarea meșterului armurier, ea dezasamblă armura, pentru ca Yoritomo să o poată descoperi

asemenea ei, cu ochii strălucind de plăcere. Apoi luă hotărârea să se ducă în tabără.

În grajd, pe când îl dezlega pe Bonzai, dădu nas în nas cu Renshi care, din câte se părea, voia cu orice chip să o întâlnească. Avea un zâmbet răutăcios în colțul gurii și era gata să își verse veninul.

– Biata mea Masako, Yoritomo își va lua curând o concubină, va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Află că în ziua aceea ea va ocupa locul tău în pavilionul în care stai acum, căci voi porunci să fii aruncată pe dată în drum. Yoritomo își va lua o concubină, fie, dar ție nu îți vor mai rămâne decât niscaiva farmece trupești ofilite ca să seduci niște moșnegi ce nu-și pot permite curtezane tinere și seducătoare, din care tu nu mai faci de mult parte.

Cum o lăsase fără grai, Masako glăsui în continuare:

– Adevărat îți spun, Renshi, exact așa se va întâmpla. Acum sunt sigură că tremuri mai tare decât mine.

Și trecu timpul. Toamna înlocui anotimpul călduros. Vântul prinse a sufla cu putere și, în unele zile, o ploaie măruntă și încăpățânată răcea câmpurile și orezăriile, de pe care se ridicau aburi de pământ reavăn. Dar erau și zile atât de frumoase, în care soarele înroșea arborii și smârcurile, încât spectacolul naturii tomnatice încânta și cele mai nepăsătoare priviri.

Yoritomo și guvernatorul Takatsuna s-au întors victorioși de la Awazu, povestind că i-au învins pe de-alte Taira într-un fel atât de caraghios, iar când

Masako voi să afle amănunte, Yoritomo izbucnise, plin de însufleţire:

– Să mori de râs, nu alta! pufnise el. Armatele noastre erau faţă în faţă, fiecare ocupându-şi poziţiile pe un mal al râului. Într-o noapte, când luna era în ultimul pătrar, am hotărât să traversez râul şi să fac turul taberei Taira prin spatele zonei ocupate de ei. Plecasem cu o mână de oameni, numai că ne-am trezit prinşi în mlaştini. Picioarele ni se afundau în noroaie. Deloc încântaţi de această întâmplare neprevăzută, nu ştiam ce să facem. Să aşteptăm ziua ca să vedem unde punem picioarele, să riscăm să ne înfundăm şi mai mult în noroaie sau să facem cale-ntoarsă? Dar înainte de a apuca să luăm noi o hotărâre, s-a auzit zarvă mare, făcută de un stol de găinuşe de apă. Să tot fi fost vreo sută care se zburătăceau prin frunzişuri, prin tufişuri şi prin arbuştii în care se adăpostiseră. Hărmălaia asta infernală ne-a lăsat fără grai. Războinicii Taira au crezut că zgomotul era făcut de armata noastră. Au luat piuiturile zburătoarelor drept strigătele războinicilor noştri, în vreme ce noi nu eram decât vreo zece, strânşi unul într-altul în mâl. Cuprinşi de frică, au luat-o la sănătoasa, iar în clipa aia noi am început să tragem cu arcul. La zece războinici câţi eram, trebuie să fi străpuns mai bine de cincizeci de Taira. Ceilalţi, care au izbutit să fugă, s-au aruncat fără să-şi dea seama în braţele alor noştri.

Povestea a stârnit râsul printre toţi oştenii Minamoto şi, în hazul general, Minamoto a aflat de mesajul fraţilor lui, care luptau la Uji.

Luptele sunt nemiloase, scria Yoshitsune. Uji nu e departe de capitală. Pentru că în Kyoto nu se mai aflau străjeri și militari Taira, ar fi trebuit ca acest fapt să încline balanța în favoarea noastră încă de la început. Dar ori de câte ori e nevoie, vin întăriri de regimente de oșteni Taira de la baza lor de la Ichi-no-Tani, aflată pe țărmul Mării Interioare. La început erau încrezători, în amintirea victoriilor lor de odinioară, când prințul Mochihito i-a susținut împotriva clanului Minamoto. Astăzi însă, lucrurile ar trebui să stea taman pe dos. Mochihito a schimbat barca și a trecut în tabăra noastră. Luptă alături de noi. Podul de peste râul Gawa a fost din nou câmp de luptă și, în primele momente, trupele Taira, care cunoșteau mai bine locurile, au avut câștig de cauză. Dar după ce primele ecouri ale înfruntărilor s-au stins, mie, Yoshitsune, mi-a venit ideea să profit de poziția templului Hashi-dera, sanctuarul acestui pod, și să mă ascund acolo cu oamenii mei. Arcașii își trimit săgețile din incinta templului și Taira, care se întorc în fiecare zi cu alți și alți oameni, pleacă masacrați. Încearcă totuși să organizeze un asediu, ca să ne epuizeze. Dar Yukie, însoțit de câțiva oameni, a găsit o cale de a scăpa prin spatele templului și a se duce la un alt sanctuar, Byodo. Așa că acum, sub autoritatea unui Fujiwara, unul dintre aliații noștri, am putut profita de niscaiva provizii, ceea ce le va permite oamenilor să mai reziste. Și uite-așa, soldații Taira sunt uciși zilnic de ai noștri. Cred că ne vom întoarce curând învingători.

Încântat de aceste veşti promiţătoare, Yoritomo se gândea să îşi acorde răgazul de a trăi câteva clipe plăcute înainte de a se arunca în marile bătălii. Dar ultimele lupte îi împuţinaseră trupele, pe care trebuia să le completeze înainte de a ataca două dintre cele mai mari baze ale neamului Taira: Ichi-no-Tani şi Dan-no-Ura. Chiar dacă asta îi va lua un an ori doi, Yoritomo prefera să se simtă stăpân pe situaţie.

Deocamdată însă, sosise ceasul odihnei, iar capul neamului Minamoto îşi invitase prietenii, căpitanii şi ofiţerii la templul Hachiman. Nu lipseau decât Yoshitsune şi Yukie.

Cocoţat pe munte şi ascuns după o perdea de brazi ale căror vârfuri se pierdeau în înaltul cerului, templul Hachiman avea un sanctuar mare, în care oficiau cincizeci de călugări şi tot atâţia preoţi.

Locul oferea o privelişte neasemuită. De la pavilionul central, la dreapta şi la stânga se întindeau galerii acoperite, fiecare terminată cu un mic pavilion. Împrejurimile erau împădurite şi, pe jos, un pat de ace maronii căzute din brazi se întindea într-atât de gros, încât picioarele se afundau în el ca într-un covor molcuţ şi plăcut.

Galeria centrală dădea spre un lac pe care cocorii, raţele, stârcii cenuşii, găinuşele de apă şi broaştele-ţestoase lunecau uşor prin stufăriş. Ea lega templul de sanctuar prin alei largi, străjuite de crizanteme. Aici organizase Yoritomo serbările care aveau să fie încununate de dansurile lui Shizuka Gozen. Muzicienii fuseseră chemaţi din zori, încă de

când călugării, care îl salutau pe Buddha plecaţi până la pământ, îşi recitau sutrele legănându-şi cădelniţele.

Yoritomo, mai măreţ decât un împărat, îmbrăcat într-un chimonou din mătase ţesut cu fir de aur, stătea în fundul galeriei, aşezat pe un tron din lemn de acacia, pus pe o estradă.

În galerie toate erau decorate, pictate, sculptate. Panourile pereţilor laterali, tavanul multicolor şi stâlpii care susţineau tot ansamblul erau incrustaţi cu sidef. Yoritomo arbora un aer la fel de grav ca Marele Buddha aflat în dreapta sa.

Masako se ţinea mai la distanţă, îngenuncheată pe o pernuţă din mătase, în vreme ce de o parte şi de alta a galeriei stăteau căpitanii, ofiţerii şi conducătorii arcaşilor, câţiva fiind însoţiţi de neveste. Acest aranjament lăsa centrul galeriei cu desăvârşire liber.

Primii au intrat în scenă muzicanţii. Erau cinci cu toţii: trei cântau la tobă, unul la *shamisen*[1] şi un flautist. Instrumentele de percuţie au dat tonul pe un ritm lent, interpretând arii în care alternau tobele *tsuzumi*[2], *okawa*[3] şi *taiko*[4]. Apoi, cântăreţul din flaut

---

[1] Instrument muzical cu trei coarde, la care se cântă cu o pană numită *bachi* (n. tr.).

[2] Tobă cu corp de lemn în formă de clepsidră şi două capete de percuţie prinse cu sfori care, prin strângere sau slăbire, modifică sunetul; se foloseşte fixată de umăr (n. tr.).

[3] Versiune mai mare a lui *tsuzumi*, cu capetele mai puţin ornamentate şi foarte bine strânse; se foloseşte proptită în şold (n. tr.).

[4] Literal, „tobă mare" sau „grea", instrument de percuţie cu beţe în formă de ciocănele (n. tr.).

a început o melodie, reluată de notele înalte ale *shamisen*-ului cu trei coarde.

Concertul a durat ceva vreme, suficient cât pe chipul lui Yoritomo să se zugrăvească o umbră de nerăbdare. Masako îl observa. „Fără doar și poate, își spuse ea, nu se poate stăpâni la gândul că o va vedea pe fata asta dansând. I se citesc semnele nerăbdării pe chip. E timpul să plece din nou la luptă."

Căpitanii și ofițerii lui au rămas neclintiți. Kudo Suke și Munemochi erau însoțiți de soțiile lor. Takatsuna Sasaki, guvernatorul din Iwari, arunca din când în când priviri spre Masako. Aceasta își ascundea o parte a feței în spatele unui evantai. Ochiul care se ivea pe după marginea micului ecran de mătase purpurie licărea. Cât despre Yoshikasu și Yoshito, aceștia erau stane de piatră. Vor fi observat și ei nervozitatea lui Yoritomo?

Într-un sfârșit, își făcu apariția și Shizuka, îmbrăcată într-o tunică albă, care-i cădea în falduri vaporoase până la călcâie. Pletele ei negre, lungi, i se revărsau pe spate, ca niște aripi mari de corb.

Recită poeme și cântă waka, acompaniată de flautist și cântărețul la luth. Apoi cântă o melodie lungă, despre flori, lună și vânt, și recită un text care vorbea despre regatul prosper al unui împărat.

Încheie această primă parte a repertoriului cu poeme chinezești foarte apreciate la Curtea din Kyoto, unde era în continuare plin de erudiți și aristocrați cultivați. Trebuie spus că nu demult – abia cu un veac în urmă – Curtea imperială strălucise prin numeroase

opere literare, multe scrise de nobilele doamne din preajma împărătesei, care se distingeau printr-o cultură aleasă. Cea mai vestită dintre aceste femei scriitor fusese Murasaki Shikibu, autoarea unui roman vast foarte apreciat la vremea lui, *Povestea lui Genji*[1].

Unul dintre muzicanți anunță că urmează cântecul intitulat *Nokoru Mono* sau „Lucrurile care durează". În el se amestecau dragostea de natură și simțămintele profund omenești. Cu o voce melodioasă, pe care Shizuka știa să o mlădieze în așa fel încât să facă inimile și spiritele să vibreze, povesti despre un vânt de munte care ducea cu sine miresmele, despre cântecele florilor și bambușilor, despre ceața ușoară deasupra unui pisc înzăpezit și, cu un ton cu accente mai grave, sugeră imaginea unei femei care, după moarte, va rămâne alături de iubitul ei!

Yoritomo părea întru totul absorbit de repertoriul lui Shizuka. Trecuse mai bine de un ceas, poate chiar două, când, după un moment îndelungat de tăcere, cântăreața se trase îndărăt cu pași mici, dispărând în spatele unei uși glisante pe care Ise, însoțitoarea ei, ascunsă în spate, tocmai i-o deschisese.

În marea galerie răsună atunci un murmur, dar nimeni nu se clinti. Momentul era prea intens pentru a fi deranjat fie și de cea mai neînsemnată adiere.

---

[1] Romanul datează de la începutul secolului al XI-lea și are, în traducere, peste o mie de pagini și mai bine de patru sute de personaje. Este considerat primul roman din istoria omenirii (n. tr.).

Își schimbase tunica lungă cu un pantalon bufant și o tunică bărbătească.

Dansatoare *shirabyoshi,* ceea ce, de altminteri, o deosebea de alte curtezane, Shizuka se pregătea să interpreteze faimosul „dans al sabiei", numit și „dansul bărbatului", pe care mama ei îl interpretase înainte la Curte și care o făcuse atât de faimoasă.

Sub centura pe care o purta peste tunica brodată, Shizuka își strecurase o sabie ale cărei capete ieșeau în afară. Trupul ei devenise bărbătesc. Pletele îi dispăruseră cu desăvârșire sub boneta ceremonială înaltă, rigidă, lăcuită în negru. Se punea în creștet, ca un fel de creastă de cocoș, și se lega sub bărbie. În ținuta asta băiețească, chipul ei fin ieșea și mai mult în evidență, oferind publicului o ambiguitate tulburător de seducătoare.

Din dansul ei trebuia să reiasă siguranța bărbatului samurai. În mână ținea un evantai nu deschis cu grație, ci închis și îndreptat cu fermitate asupra privitorilor. Yoritomo nu o slăbea din priviri, fiind aproape hipnotizat – ca și ceilalți spectatori, de altminteri – de farmecul ei tulburător, care răspândea un erotism aparte.

Atunci au început să răsune bătăile tobei mari, pe care ea le reluă lent cu călcâiele. Cântărețul la taiko lovea pielea tobei cu cele două bețe dintr-o singură mișcare a mâinii, în două sunete alternative. Așa începu dansul viril al lui Shizuka.

Pentru început, dădu ocolul scenei, bătând în continuare din călcâie în ritmul bătăilor tobei celei mari.

Era o coregrafie pur masculină, în care fata își punea întreaga vigoare. Intinse apoi brațul stâng, apoi dreptul, lovind pământul cu piciorul. Își ațintì evantaiul, agresivă, îl deschise cu un pocnet sec și, întorcându-se brusc, își destinse picioarele, îndoi genunchii, îndepărtă coapsele și rămase acolo, ca suspendată, în timp ce de pe buzele ei se înălța un cântec cu accente solemne și guturale. Ori de câte ori se întorcea, își ascundea chipul după evantaiul deschis, cu un gest prompt și aspru. Apoi îl lăsa jos și îl ațintea spre pământ. Se făcură auzite și cele două tobe mici. Unul dintre muzicieni își ridicase toba pe umăr. Avea forma unei clepsidre și pieile de pe cele două fețe erau întinse cu sfori. Celălalt și-o pusese dinainte și, în genunchi, o lovea cu dosul mâinii cu gesturi rapide, ale căror ritmuri le preluau tocurile lui Shizuka.

Tsuzumi, okawa și taiko își răspundeau una alteia cu sunete în care se amestecau tonalități diferite. Mâinile muzicienilor și bețele lor zburau cu asemenea măiestrie, încât sunetele ajungeau la urechile spectatorilor ca iradiate dintr-un suflu divin. Marcau ritmul unui dans care, pe neașteptate, deveni cu totul altul. Shizuka se răsuci ca un vârtej, se înălță pe picioare și, când se învârti a doua oară, ținea în mâini sabia, pe care nimeni nu a văzut-o când a scos-o de la cingătoare ori din teacă.

Atunci se întâmplă ceva nemaivăzut. Toți ochii s-au îndreptat spre Yoritomo, care s-a ridicat pentru a se apropia de dansatoare. Ea se opri brusc, în plin avânt. Cu sabia ridicată, se uita drept în ochii lui, fără

a clipi. El întinse brațul și i-o luă din mâini. Apoi o desprinse pe a lui de la cingătoare și i-o întinse.

– Vreau să dansați cu sabia mea.

Preț de o frântură de secundă, dansatoarea privi către Masako și i se păru că aceasta îi face semn să accepte. Luă încet sabia lui Yoritomo și își continuă dansul.

CAPITOLUL X

Dansul lui Shizuka îl lăsase pe Yoritomo într-o stare de excitare intensă.

A instalat-o pe curtezană în pavilionul lui Yoshitsune, cu o strajă la poartă pentru protecția ei, așa i-a spus.

Așa a trecut o săptămână și, într-o dimineață, Shizuka și-a văzut mama sosind, fără ca Yoritomo să o fi vizitat fie și o singură dată.

Toamna era pe sfârșite. Arborii erau goliși. Pe cel mai apropiat smârc, găinușele de apă începeau să se ascundă în ascunzătorile lor pregătite pentru iarnă. Greierii și lăcustele nu mai cântau, iar iarba în care au țârâit toată vara începuse să se rărească pe pământul întărit.

În dimineața aceea, Yoshitsune și Yukie s-au întors învingători de la Uji. Și în vreme ce Masako regăsea brațele nerăbdătoare ale lui Yoritomo, pieptul puternic și căldura trupului lui înalt și viguros, în pavilionul lui Yoshitsune, Shizuka își privea iubitul venind.

– Ah! Curajosul meu războinic! Phoenixul meu! strigă ea, aruncându-i-se la piept. Pensula mea îmbibată cu cerneală a alergat de atâtea ori pe hârtie, dar nu ți-am trimis niciodată niciun mesaj. Cine să-l fi purtat? Nu am sol.

– Nu te-ai aranjat așa cum se cuvine?

– Nu am tot ce-mi face trebuință și, dacă mama nu ar fi venit alături de mine, cred că aș fi fost tare nefericită.

– Nu s-au purtat bine cu tine la Kamakura? Nu au ținut seama de renumele tău de la Curtea imperială?

Pentru a nu provoca certuri, ea luase hotărârea să nu spună nimic despre insistențele lui Yoritomo care, de altfel, păreau să se mai fi potolit. Cu toate astea, nu îndrăznea să spere că de acum înainte nu o va mai urmări cu amenințările și autoritatea lui brutală. Poate se va bucura, totuși, de câteva clipe de răgaz, dacă își va îndrepta elanurile amoroase înspre soția lui și, mai ales, dacă Yoshitsune va rămâne mai multă vreme la Kamakura. Cele două posibilități puse laolaltă îi vor permite să limpezească lucrurile.

Yoshitsune îngenunche alături de ea. Cum el o privea fără a scoate o vorbă, desfătându-se cu frumusețea chipului ei, tânăra își ridică evantaiul în dreptul ochilor și îl mișcă imperceptibil, pentru ca el să nu observe dorința care, încetul cu încetul, o copleșea. Era un evantai de vară numit *liliac*, cu lame fine din hârtie colorată, întinse între cadre ușoare din lemn. Shizuka avea tot atâtea evantaie câte luni erau într-un an, fiecare corespunzând unui anotimp. Nu se putuse

hotărî însă să se despartă de acesta, care îi amintea de astrul cald al verii, căci nu visa decât la căldura acestui soare puternic și fierbinte, întru mulțumirea spiritului ei și înflăcărarea inimii.

Yoshitsune era cu totul vrăjit de farmecul frumoasei și blândei lui iubite. Îi lipsise cumplit de mult, în răstimpul în care fusese plecat, rafinamentul ei extrem. Nu se mai sătura să o admire, să se minuneze, să o deguste deja cu ochi lacomi, fără a se mai îngriji de ușa care o despărțea pe mamă de fiică.

– Ah! Iubita mea, cu adevărat ești cea mai minunată floare a Japoniei, cea mai strălucitoare, cea mai tainică. Oare ce-am făcut eu ca să merit să îți îndrepți atenția asupra mea? Nici măcar nu sunt conducătorul clanului Minamoto! Nu sunt decât un bastard. Nu am cultura ta și...

– Ești zeul meu, și asta mă copleșește, i-o reteză ea zâmbind. Nu doresc pe nimeni altcineva decât pe tine. Doar pe tine.

El scoase ceva dintre faldurile chimonoului și se apropie și mai mult de ea.

– Uite! Pentru tine, spuse, înfigându-i în plete un mic pieptene din sidef.

O mângâie pe ceafă.

– În pletele tale negre strălucește ca o stea singuratică pe un cer fără lună.

– Pieptenele ăsta e chiar pentru mine? îl întrebă ea, plecând capul.

El începu să râdă, îi luă evantaiul din mâini și se jucă preț de câteva clipe cu lamele fine din mătase,

ascunzându-şi chipul îndărătul lor. De fiecare dată când răsărea de după evantai, chipul lui lua o expresie diferită, stârnind râsul cristalin al tovarăşei lui. Lăsă apoi evantaiul pe marginea ferestrei glisante lângă care se aflau şi îi sărută ceafa.

Cu toate că ea păstrase tăcerea despre subiectul Yoritomo, el şi-a dat iute seama, de cum s-a întors, că fratele lui era teribil de gelos. Da! Gelos să-l vadă luându-şi o concubină, chiar dacă avea nevastă şi copii într-un ţinut îndepărtat, în vreme ce el, Yoritomo, nu avea încă nici urmaşi, nici o a doua soţie.

Yoshitsune purta veşminte luxoase. Avea o mantie de culoarea florilor de cireş şi un pantalon cu şnur de un violet întunecat, foarte larg, strâns pe glezne şi căzând în falduri ample pe picior. Era ras pe creştet, iar părul de pe ceafă era adunat într-un coc pe care îl purta la spate, prins cu un ac din solzi.

Pentru iubita lui, îşi scosese armura încă de la întoarcere şi se îmbrăcase asemenea unui aristocrat de la Curtea din Kyoto, cu un rafinament pe care mulţi samurai îl disprețuiau.

Fereastra cu grilaj era ridicată, iar uşa glisantă, înapoia căreia se afla mama lui Shizuka, rămăsese, şi ea, întredeschisă. Yoshitsune se ridică pentru a o trage în jos pe una şi a o închide pe cealaltă. Nu cerea decât puţină discreţie, o intimitate pe care, în mod sigur, tânăra fată nu i-o va refuza.

Pe o măsuţă joasă se aflau diverse obiecte menite să o înfrumuseţeze pe Shizuka: evantai, oglindă, ace,

un sipet cu pomezi pentru machiaj și perii lustruite. Alături de ele, un bonsai cu ace fine, verzi, plantat într-un pot de ceramică, un ceainic mic și două cupe din lac roșu.

Rogojina pe care stăteau era mărginită de o bandă lată din mătase broșată, care ieșea de sub cuvertura groasă.

Shizuka tăcea, apreciind așa cum se cuvine aceste pregătiri. Yoshitsune luă ceainicul și, cu delicatețe, umplu ceșcuțele. Îi întinse una iubitei sale, pe care ea o învârti cu grație între degete, înainte de a-și muia buzele. Ceaiul era rece, dar tare și parfumat. Au sorbit câteva guri în tăcere, privindu-se.

Cuprinzând-o de după umeri, o trase spre el, iar fata înclină capul. Bustul ei se încordă, fremătă, sânii începuseră să îi zvâcnească. Yoshitsune fu copleșit de o dorință violentă, dar izbuti să se stăpânească. Era o stare îmbătătoare, care îl lăsa să întrevadă mii de desfături. Shizuka răsufla încetișor. În cele din urmă, o cuprinse de talia ascunsă pe sub straiele groase, o trase jos și se aplecă asupra ei. Mantia îi căzu într-o parte, dar nu făcu niciun gest ca să o ridice. Shizuka îi șoptea la ureche un poem inspirat de acele momente.

Voind să îndoaie cu forța tulpina florii
furtuna o frânge
dar când puterea vântului
dă ocol petalelor ei fără a le atinge
ea se lasă sedusă.

Oare la ce făcea aluzie Yoritomo?

Fata tresări abia perceptibil. Subjugată de farmecul iubitului ei, îl auzi murmurându-i la ureche: „Inspirația mea pălește în fața alei tale, dragostea mea, dar te iubesc și doar asta contează."

Când se lungi peste ea, Shizuka îi simți trupul încordându-se. Chipul lui avea o strălucire nouă. Privirile bărbatului erau rătăcite, iar buzele lui urmau o cale încă necunoscută pentru ea, cu toate că își amintea încă de preludiul ultimei lor scene de iubire de la Kyoto, când s-au cunoscut.

Lupta iubirii! Da, Shizuka era pregătită. Forța fizică a samuraiului apăsa greu asupra ei, o cufunda într-o delicioasă stare de slăbiciune. Murmură:

Toamna se îndepărtează
curând va cădea zăpada.
Dar ce va îngheța ea,
dacă nu cele mai împietrite inimi,
cele mai deșănțate ambiții?
Într-atât să fie mai bună onoarea decât iubirea?

Yoshitsune clătită încet din cap. „Te iubesc!" șopti el. Șoaptele unei umbre care se strecoară între doi îndrăgostiți nebuni care nu vor decât să se iubească.

– Pe Buddha! Cât ești de frumoasă! Prelungi și strălucitori îți sunt ochii, desăvârșite îți sunt sprâncenele și nasul! Ceafa și gâtul tău sunt fine și moi la atingere precum mătasea. Iubesc clinchetul vocii tale,

cuvintele pe care le rostești. Sunt asemenea unor privighetori care se înalță în văzduh.

Îi îndepărtă marginile chimonoului și îi descoperi sânii. Îi mângâie sfârcurile rozalii și fremătătoare. Mâna lui coborî, îi ridică robele, îi mângâie muntele lui Venus. Îi șopti:

– Mai recită-mi un poem.

Tânăra nu se lăsă rugată. Iubirea îi inspira atâtea gânduri, atâtea cuvinte, încât ar fi putut să-i recite o noapte întreagă:

Pentru tine mi-am împodobit chipul
cu toate splendorile zilei
iar când rândunica se va întoarce
o voi privi trecând în zbor
și voi renaște într-un cer curat.

Încă o dulce și binefăcătoare necunoscută pentru Yoshitsune. Dar le îndrăgea atât de mult! Cele două părți desfăcute ale chimonoului său lăsau vederii un trup musculos și bine dăltuit. Shizuka înclină capul și îl așeză între coapsele lui tari, devenite dintr-odată imperioase. Acolo, îi murmură cuvintele unui alt poem, pe care de astă dată Yoshitsune nu îl mai auzi.

Cu o mână îndemânatică, scoase pieptenele care ținea pletele tinerei într-un coc greu, răsucit. Ea scutură cu putere din cap și pletele i se revărsară pe spate, peste sâni. El se ridică și, cu o mână sigură, le lăsă să cadă la loc pe o parte a obrazului ei, pentru a admira

după pofta inimii ceafa ei frumoasă și delicată care i se oferea astfel privirii.

Venele lui se zbăteau, sângele îi năvăli în tija de jad și, răsturnând-o pe spate pentru a-i ridica picioarele, o pătrunse încet, zdrobind-o între coapse.

Yoritomo și Masako nu mai ieșeau din *bakufu*. Bărbații se antrenau intens, din zori și până-n seară, pentru luptele care îi așteptau. Cei mai buni dintre ei au fost trimiși la Hokuriku, în nordul insulei Honshu, un ținut pacificat în epoca Nara de prințul Mikoto Ohiko, un mare general al împăratului Sujin. Nu foarte îndepărtată de Kamakura, această regiune dominată de muntele Tonami era de multă vreme unul din centrele de strategie militară ale clanului Taira, folosite pentru spionarea trupelor Minamoto. Chiar dacă nu era o tabără foarte importantă, Yoritomo a luat hotărârea de a o nimici, înainte de a apuca să se transforme într-un avantaj major al dușmanilor.

Așa că se grăbi să îl vestească pe Yoshitsune că trebuie să plece cât de curând la nord de Honshu, bucuros nevoie mare să îl vadă departe de Shizuka.

De îndată ce află vestea, acesta își părăsi iubita și veni în graba mare în *bakufu*. Ca un bun samurai ce era, nu comenta ordinele fratelui său. Oare își dăduse și el seama de licărul de bucurie care plutea în ochii fratelui mai mare la gândul de a rămâne singur cu Shizuka? În schimb, Masako văzuse cât se poate de bine această strălucire. Își spuse așadar în sinea ei că

se va duce cât de curând să o vadă pe curtezană, să afle care sunt planurile ei și ale lui Yoshitsune.

Acum însă, cei doi frați se gândeau la lupta care se apropia, cântărind cu un ochi priceput bărbații care se antrenau.

– Prințul Mochihito s-a întors la Curte? se interesă Yoritomo, întorcându-și privirea dinspre războinici și fixând-o asupra lui Yoshitsune.

– Ar trebui să îl informeze pe regent despre victoriile noastre. Până acum, am avut parte de puține înfrângeri, așa că ar trebui să își fi dat seama de ce suntem în stare. Mai mult, se pare că tânărul împărat Gotoba începe să îi pună întrebări regentului și, dacă e să dăm crezare zvonurilor de la Curte, a început să se intereseze ce se întâmplă în politica țării de când a uzurpat locul fratelui său, Antoku, susținut fiind de clanul Taira.

– Asta ar putea fi o șansă pentru noi, căci regentul îl poate atrage pe Gotoba de partea noii guvernări.

– Dar cum vor reacționa demnitarii? Mulți se vor opune acestei idei.

– Și s-ar putea să fie mai mulți chiar decât ne închipuim noi, replică Yoritomo, fără a-și slăbi fratele din priviri. De aceea, ar fi bine să ne acordăm un răgaz ca să creăm un șoc pe lângă aristocrația de la Curte, pentru a o face să priceapă că ciocnirile dintre clanurile noastre nu sunt mărunte lovituri de stat, ci dovedesc nevoia profundă a unei adevărate schimbări politice. Avem datoria de a-i convinge că Kyoto și provinciile sunt obligate să își armonizeze guvernările pentru binele țării.

– După părerea mea, au înțeles toate astea demult, dar se tem ca nu cumva alte schimbări să le clintească și mai mult pozițiile.

– Se prea poate! Cu toate astea, sunt conștienți de slăbiciunea lor. Cum știu că nici noi nu le putem oferi protecție militară decât după victoria definitivă, vor fi obligați să se supună cererilor noastre.

Cu picioarele răşchirate, Yoritomo își puse mâinile în șolduri. Cele două săbii pe care le purta la cingătoare dovedeau că era gata de luptă în orice moment.

– Deja nu avem destui oameni, nu ne putem lipsi de mai mulți pentru a veghea la o siguranță care nu le face trebuință.

Ca un bun senior ce era, lui Yoshitsune i-ar fi plăcut să lase un batalion la Kyoto, pentru a liniști locuitorii capitalei. Avea alte idei decât fratele lui despre conducerea cetății Kyoto. Poate va ajunge să vorbească în fața Curții înaintea lui Yoritomo! Căci Yoshitsune se și vedea petrecându-și jumătate din timp la Kyoto, cu Shizuka, și jumătate în provincie, cu prima soție și fiii săi.

– Ai dreptate, frate, se mulțumi el să spună, dacă Taira au profitat de puterea lor abuzivă pe lângă Curte de mai bine de o jumătate de veac, a venit vremea ca aristocrații din Kyoto să înțeleagă că ciocnirile nu interesează doar centrul țării. Ducându-ne să luptăm și în nord, și în sud, le vor arăta că toate aceste înfruntări sunt mult mai extinse decât își închipuie ei.

Yoritomo își cuprinse fratele și îl strânse cu sinceritate la piept.

– Suntem întru totul de acord.

Apoi, îndepărtându-se, adăugă:

– Voi veni alături de tine de îndată ce se va întoarce Koremori. Deocamdată, nu putem lăsa tabăra fără conducător.

Iată încă un aspect pe care Yoshitsune nu îl putea contesta, căci Kudo Suke şi Munemochi erau cu adevărat capabili să vegheze asupra taberei. Cu atât mai mult cu cât Yoshikasu asigura o pază permanentă, veghind cu străşnicie asupra antrenamentului oamenilor.

– Un ultim lucru, Yoshitsune, îşi aminti Yoritomo, văzând că fratele lui era pe punctul de a pleca. Ştii cumva unde este tânărul împărat Antoku?

– Familia Taira l-a dus la Shimonoseki. Îl ţin sub pază. Au făcut o greşeală enormă luându-l din capitală pentru a-l educa în spiritul ideilor lor, în speranţa că îl vor putea instala pe tron într-o bună zi.

– Repet ce ţi-am spus adineaori: Antoku nu va domni niciodată, pentru că fratele lui e hotărât să pună mâna pe putere. Cred că într-un an, doi, regentul Kanezane nu va mai avea niciun cuvânt de spus.

– În acest caz, ar trebui să grăbim lupta navală de la Ichi-no-Tani, altminteri riscăm să rămânem fără flotă. Să o pregătim imediat ce te vei întoarce.

– Da, aşa ar fi mai înţelept.

Yoritomo urma să se alăture cu armata lui trupelor lui Yoshitsune pe muntele Tonami. Un văr din neamul Minamoto, Yoshinaka, se afla deja în Hokuriku înaintea lui Yoshitsune.

Cantonat în nordul Japoniei, se dăduse și el la fund în vremuri în care, pentru un Minamoto, era mai bine să rămână ascuns într-o provincie îndepărtată. Succesul clanului lui, grație lui Yoritomo, i-a redat curajul. Mândru de experiențele lui de odinioară, când a luptat alături de Minamoto Yoshitomo, a adunat sute de oameni din provinciile Shinano, Musashi, Edo, Iwaki, Echigo, ba a ajuns chiar dincolo de insula Sado, considerată un loc de exil, la fel ca și peninsula Izu. Și-a încropit astfel o mică armată care îi era fidelă.

Fără doar și poate, Yoshinaka era un luptător mândru. Cu sprâncenele lui stufoase, bine făcut, cu mușchi tari, oferea imaginea unei forțe fizice impresionante.

Yoshitsune și el nu se cunoșteau. Pentru început, s-au măsurat îndelung, cocoțați în șa, fiecare fixându-l pe celălalt fără să clipească. Apoi, după un nesfârșit schimb de politețuri, Yoshinaka hotărî că el va fi cel care va prelua frâiele luptei. Yoshitsune îi răspunse că fratele lui, Yoritomo, conducătorul clanului Minamoto, i-a poruncit să conducă el însuși lupta și nu vedea niciun motiv pentru care nu i-ar asculta ordinul. Prin urmare, comanda ar trebui să îi revină lui.

Cei doi bărbați se înfruntară din priviri și Yoshitsune era sigur că vărul lui încerca să îl evalueze. Dar soarta bătăliei era deja hotărâtă. Yoshinaka izbucni într-un hohot zgomotos de râs, umflându-și pieptul și azvârlind capul pe spate:

– Ah! Vere, doar n-o să stăm aici să ne certăm când victoria îi așteaptă pe cei din neamul Minamoto în vârful muntelui ăstuia! Am o propunere pentru tine.

– Ce anume? se interesă Yoshitsune, în continuare cu ochii-n patru.

– Cei mai mulți dintre oamenii mei sunt țărani recrutați de prin sate. Îmi pot pune la dispoziție destul de mulți boi ca să îi putem folosi împotriva de-alde Taira.

Amintindu-și de găinușele de apă care îi speriaseră atât de tare pe dușmani în timpul ultimelor lupte, Yoshitsune zâmbi batjocoritor. Dacă au câștigat cu găinușele, de ce n-ar merge și cu boii?

– Cum plănuiești să procedezi?

– Boarii vor urca boii pe munte noaptea, pe coasta opusă celei pe care se află dușmanii, iar în zori îi vor asmuți asupra lor, la întâmplare. Vor fi înnebuniți, o vor lua la sănătoasa pe povârnișuri, iar arcașii noștri îi vor aștepta la poale și îi vor străpunge cu săgețile. N-ar trebui să scape niciunul.

Se vedea cu ochiul liber că tactica era copiată după faza cu găinușele de apă, iar Yoshitsune, puțin cam nemulțumit de o victorie așa de ușoară, înălță o sprânceană și nu scoase o vorbă. I-ar fi plăcut mai curând să lupte singur cu mia de oameni pe care i-o dăduse Yoritomo decât să trimită boii să-i atace pe dușmani. Nu cumva vărul lui îi întindea o cursă?

Pentru a evita o confruntare între cei doi veri și pentru că lucrurile fuseseră deja puse la cale, nu îi rămânea altceva de făcut decât să le lase să își urmeze cursul. Și s-a întâmplat exact așa cum a prevăzut Yoshinaka. Într-o noapte tăcută, boii au urcat pe un drum abrupt până în vârful muntelui Tonami, iar a doua

zi în zori au năvălit pe celălalt versant, năucind trupele Taira, care la început au crezut că era un cutremur de pământ. Oștenii Minamoto au făcut restul și și-au zdrobit dușmanii. Succesul a fost deplin, niciunul dintre războinicii lor nu a fost rănit.

Toate ar fi mers perfect și cei doi veri ar fi putut deveni cei mai buni prieteni din lume, dacă lui Yoshinaka nu i-ar fi venit ideea să acționeze de capul lui și să îl anunțe pe fostul împărat Takakura, care se retrăsese la unul din templele din zonă. Acesta din urmă, care suferise pe perioada domniei din cauza clanului Fujiwara, îi ordonase lui Yoshinaka să îi atace pe toți membrii acestei familii care locuiau la palat și în capitală. Yoshinaka urma să plece imediat la Kyoto cu toți oamenii lui și, profitând de absența oricărei paze militare, să îi nimicească. Odată aceștia zdrobiți, ceilalți membri ai clanului Fujiwara care locuiau în provincii, aflându-se în inferioritate, nu vor îndrăzni să se revolte.

Pus în fața unei asemenea dileme, Yoshitsune se văzu nevoit să dea dovadă de mare iscusință, pentru a o rezolva cât mai repede. Știa doar că Fujiwara erau singurii lor aliați, iar în dorința vărului lor de a-i ucide nu vedea decât riscul unui eșec final pentru clanul Minamoto. Regentul Kanezane era și el un Fujiwara. A lupta împotriva lui însemna a rămâne fără flota pe care le-a pus-o la dispoziție. A se ridica împotriva lor însemna a-i arunca pe Fujiwara în brațele de-alde Taira, asigurându-se astfel dispariția clanului Minamoto. O asemenea posibilitate era cu adevărat absurdă.

În faţa imposibilităţii de a sta de vorbă, şi cum Yoshitsune nu era omul să îşi omoare adversarul pe la spate, îl provocă pe Yoshinaka la o luptă corp la corp. Cei doi bărbaţi au descălecat şi s-au proţăpit unul dinaintea celuilalt, amândoi strânşi în armură, amândoi la fel de sălbatici. Atitudinea rivalului lui, care s-ar fi putut alătura fără probleme membrilor propriului clan dacă ar fi vrut, îi dovedea lui Yoshitsune intenţia acestuia de a prelua conducerea familiei Minamoto.

În spatele lor, în rânduri strânse, stăteau armatele celor doi. Nimeni nu îndrăznea să respire, soldaţilor nevenindu-le să creadă că doi şefi ai aceluiaşi clan urmau să lupte pe viaţă şi pe moarte.

Agerimea şi supleţea lui Yoshitsune aveau să se confrunte cu forţa fizică a lui Yoshinaka. S-au măsurat îndelung din priviri, fără ca un singur muşchi de pe chipul lor să se clintească. Şi începu lupta.

Strigătele pe care le scotea Yoshinaka la fiecare dintre atacurile lui erau atât de puternice, încât coama calului său, care fusese dus mai departe, se cutremura. Sabia lui Yoshitsune zbura cu asemenea agilitate, fără a-şi atinge adversarul, încât era practic invizibilă. Din repetatele lui experienţe războinice, ştia că de multe ori supleţea mişcării avea câştig de cauză asupra forţei brute. Or, Yoshinaka lupta cu o mânie rece, care îi punea toţi muşchii în mişcare.

În primele momente, Yoshitsune nu făcea decât să se apere, parând toate loviturile cu o viclenie pe măsura puterii adversarului. Celălalt părea a ataca permanent.

La fiecare salt, pieptarele lor din zale de oțel tremurau, iar pulpanele tunicilor zburau în toate părțile. Săbiile se ciocneau. Lamele șuierau deasupra capetelor.

Yoshitsune era mai viclean decât adversarul, dar acesta, cu forța lui herculeană, încerca să îl epuizeze. Totuși, casca lui nu avea gât de fier, nici bavetă metalică pentru a-i proteja grumazul. Un amănunt care nu-i scăpase lui Yoshitsune. Când îi va simți rezistența slăbind, va recurge la o viclenie pe care nu o va putea folosi decât în momentul când soarele se va mișca pe cer în favoarea lui.

Se crăpase demult de ziuă și, dacă în ajun căzuse o ploaie rece, în dimineața asta cerul era limpede și prevestea o zi luminoasă. Profită de un răgaz de câteva secunde pentru a înălța ochii spre cer și zări un nor care ascundea soarele încă firav. Înșfăcându-și sabia cu amândouă mâinile, îndoi genunchii și așteptă ca norul să treacă. Văzând chipul încordat al lui Yoshitsune și simțindu-l ostenit, Yoshinaka, sigur de el, schiță un zâmbet și crezu că își acordă o clipă de odihnă înaintea următorului atac.

Ca orice războinic sigur de izbândă, Yoshinaka se pregătea să dea lovitura fatală. Dar după ce se asigură că norul va descoperi soarele în următoarele câteva secunde, Yoshitsune nu îl mai slăbi din ochi. Pe neașteptate, printr-un salt de pisică, fu în spatele adversarului, obligându-l să se întoarcă iute cu fața spre soare. Cu ochii lipiți de gâtul lui Yoshinaka, pentru că acolo trebuia să izbească, Yoshitsune privi panglicile care zburau de jur împrejurul capului acestuia. Dacă nu lovea

acum, în câteva momente un alt nor urma să acopere soarele, iar Yoshinaka nu va mai fi orbit. Scoase un muget și făcu un salt care îl propulsă cu câteva picioare deasupra solului. Înainte de a cădea pe pământ, cu picioarele depărtate și cu brațul înălțat, potrivi tăișul sabiei exact în dreptul arterei. Yoshitsune slobozi un al doilea urlet. Capul lui Yoshinaka zbură prin aer.

Din rândurile strânse ale armatelor se ridică un suspin colectiv, prelung ca un mare zvon de furtună care se îndepărtează și care răsună până la poalele muntelui. Apoi toată asistența ridică brațele într-un strigăt de victorie.

Înaintând înspre armata adversarului său, Yoshitsune strigă fluturându-și sabia încă mânjită de sângele vărului său:

– Toți cei care vor să se alăture armatei mele să mă urmeze! Vor fi tratați la fel ca oamenii noștri, căci vor lupta alături de ei. Nu uitați, niciodată nu vom fi suficient de mulți pentru a învinge clanul Taira!

Stând în fața soției sale care ședea îngenuncheată dinaintea lui, Yoritomo simțea cum dorința începe să îi biciuiască simțurile. O străpungea din priviri, încercând să îi ghicească gândurile. Avea o atitudine pe care o adopta adesea cu el, pe jumătate supusă, pe jumătate sălbatică, dar și puțin răzvrătită, pentru a-i dovedi că nu dorea să fie mai prejos de el.

Așezată pe călcâie, înfruntându-i privirea cu o ușoară fluturare din pleoape, asculta șuieratul vaporilor de ceai în fierbător.

Se scurse un minut îndelungat. Ploaia se oprise şi cerul prinse a se lumina. Lui Yoritomo îi plăcea liniştea de afară. De obicei, nu avea parte decât de strigăte şi zarvă, când oamenii se antrenau. Săgeţile zburau, săbiile scrâşneau, picioarele frământau pământul, caii pufneau, nechezau. Dar acum *bakufu,* golit de o mare parte din oameni, părea la fel de liniştit ca un câmp rămas pustiu pe înserat, când ţăranii se întorc acasă.

În ziua aceea, în *bakufu* domnea liniştea. Trei sferturi dintre luptători erau alături de Yoshitsune, în Hokuriku. Yoritomo şi Masako au dorit să petreacă şi ei câteva clipe de relaxare în marea reşedinţă de la Kamakura.

Masako întoarse privirea şi văzu cum ies aburi albi din ceainicul în care fierbea ceaiul. Alături, pe o măsuţă din lemn de aloe, Bujor pusese un platou plin cu vase din lac negru umplute cu diverse mâncăruri: orez amestecat cu bucăţele de peşte crud, legume fierte, fâşii de crustacee prăjite. Mai erau acolo sosuri picante şi dulci, fructe, nuci proaspete abia prăjite şi nişte prăjiturele mici cu miere şi susan.

În fundul încăperii, draperia din şipci de bambus decorată cu munţi înzăpeziţi şi stoluri de păsări în zbor nu părea a le sluji la ceva. Ce să ascundă? De cine să se ferească? Masako îi mărturisise lui Bujor că avea de gând să profite de întreaga suprafaţă a încăperii, pe care nu o dorea împănată cu paravane sau panouri. Voia tot universul camerei, miresmele, culorile şi obiectele ei, sufletul ei!

Dacă a refuzat vecinătatea unei draperii protectoare, a cerut în schimb un alămar și un arzător de parfumuri, care răspândea o mireasmă de crizanteme.

Masako și-a îndreptat din nou privirea înspre ceainic.

– Îl vrei rece? întrebă ea.

– Nu. Am să îl beau chiar acum.

Masako luă în palme ceainicul mic, din porțelan, și cu gesturi lente turnă licoarea fierbinte în ceșcuțe.

Îi întinse lui Yoritomo una.

– Tu nu vrei?

– Imediat. Prefer să îl las puțin să se răcească.

Așteptă ca el să soarbă câteva înghițituri și îl întrebă cât se poate de liniștită:

– Ce ai de gând să faci cu curtezana Shizuka Gozen?

– Stai liniștită, nu am s-o siluiesc. Nu-mi stă în fire.

Masako nu clipi. Această precizare îi mai potoli puțin temerile, fără a le înlătura însă cu totul. Rar se întâmpla să se afle amândoi în marea casă de la Kamakura, Yoritomo preferând să stea zi și noapte în *bakufu*, pentru a fi acolo în caz de nevoie.

Cu toate astea, Kamakura era o reședință superbă, pe care mulți seniori și-ar fi dorit-o. Pentru că Yoritomo venea atât de rar aici, nici Masako nu rămânea prea mult în casă, cu toate că soțul ei îi dăduse întru totul mână liberă. Era singura stăpână a locurilor. Toate câte existau aici erau ale ei – pavilioanele, anexele, grădinile, smârcurile, orezăriile, pădurile, numai că ea nu profita deloc, alegând să trăiască în *bakufu*, unde se simțea cel mai bine.

– E vreun joc de dame pe aici?

– Sigur că da, răspunse ea, dându-şi seama că Yoritomo încearcă să scape de alte întrebări privitoare la Shizuka.

Se ridică şi se îndreptă spre singurul cufăr din încăpere şi scoase un joc de dame, în care se amestecau pioni făcuţi jumătate din jad, jumătate din fildeş.

– Mă laşi să aşez eu pionii?

– De ce avantajul ăsta, doar eşti la fel de bună ca şi mine?

Ea îi aruncă un ochi scânteietor şi schiţă un zâmbet, al cărui echivoc nu îi scăpă bărbatului.

– Am zărit adineauri steaua boarului, rosti ea luând un pion. E uimitor, mai ales cu ziua ploioasă de care am avut parte.

Şi adăugă, învârtind pionul între degete:

– De ce nu te-ai dus la Yoshitsune, în Hokuriku?

– Pentru că o să se întoarcă învingător şi nu are nevoie de mine.

– Ai dreptate, adineauri, privind steaua boarului, mi-am dat seama că îmi confirma şi ea izbânda.

Aranjă piesele pe tablă şi jucară câteva clipe în tăcere. Numai că nici unuia, nici altuia nu le stătea mintea la joc, căci se gândeau amândoi la Shizuka. Yoritomo punea la cale un nou plan pentru a încerca să o seducă, iar soţia lui căuta un mijloc de a o face să plece de la Kamakura. Deja o adusese pe mama tinerei aici, în loc să o întemniţeze. Era un punct în favoarea lui. Apoi, o lăsase să stea la Yoshitsune, pentru

că știa că îl va trimite să lupte, și războiul se putea lungi câteva luni bune.

– La ce te gândești, Yori?

– La tine, draga mea!

Cum ea nu spuse nimic, el adăugă:

– Nu îmi place ploaia. Adună nori negri și aduce amărăciune în suflet.

Se ridică și se apropie de ea. Lăsând jos pionul pe care se pregătea să îl mute, Masako luă o bucățică de ghimber confiat și o supse îndelung. El o apucă de braț și îi spuse cu o voce cu inflexiuni mângâietoare:

– Vino! Hai să ne culcăm și să profităm de casa asta toată noaptea. Mâine ne întoarcem în tabără. Noriyori nu ar trebui să mai întârzie mult, nici Yukie. Le vom sărbători întoarcerea și ne vom distra puțin înainte de lupta navală de la Ichi-no-Tani.

– Hai să nu mergem în dormitor, șopti Masako. Îmi place camera asta și aș vrea să rămânem aici.

– Dorințele tale sunt porunci pentru mine, iubita mea. Vrei să aprindem focul?

– Trupul tău mă va încinge îndeajuns și nu voi simți frigul.

– Atunci, hai!

O trase spre el, o culcă pe rogojină și se întinse peste ea. Masako se înfioră. Cum ar putea să nu-l iubească, în ciuda altor femei? Yoritomo a știut să îi deschidă calea către atâtea plăceri. De ce oare nu suporta gândul să aibă o concubină? Situația asta destul de des întâlnită printre marii seniori nu îi va micșora cu nimic responsabilitățile de primă soție,

puterile, cerințele, îndatoririle, activitățile ei zilnice atât de numeroase, și nici măcar îndelungatele șederi în tabără, unde se simțea în largul ei. Atâția aristocrați de la Curte aveau o soție principală, o a doua soție și concubine. Chiar atât de mult îi displăcea gândul că el s-ar putea desfăta cu o altă femeie? Că ar putea-o dori mai mult decât pe ea?

Yoritomo începuse să facă gesturile absolut necesare pentru a ajunge acolo unde dorea, dar Masako îi înfrână patima, pentru a savura mai intens mai apoi ivirea fericirii.

Soțul ei purta o robă de interior și un chimonou ușor, de culoarea piersicii. Straiele pe care le îmbrăca erau mai neobișnuite, iar acum, de când nu mai trecea pe la țesătoarea Hanae, nu își mai comandase altele.

Cât despre Masako, avea o robă care se asorta cu chimonoul pe care răsăreau păsări brodate, în plin zbor. Pe dedesubt, se vedeau poalele unei fuste mai lungi, împodobite cu cascade argintii și bujori albi. O ținută cu adevărat uimitoare, căci ea nu se dovedise niciodată prea îndrăzneață în materie de îmbrăcăminte. Viața ei mereu în mișcare, agitată, nu o obișnuise cu rafinamentele vestimentare atât de dragi curtezanelor.

Cu toate astea, trupul ei era o liană care se mlădia după cea mai neînsemnată dorință a lui Yoritomo. Și o dovedi și de astă dată, când el îi îndepărtă veșmintele, mângâindu-i formele ispititoare.

Masako nu era ca Shizuka: un boboc de trandafir cățărător, un lotus fragil, o floare exotică ce trebuie

apărată de agresiunile din afară. Masako era o floare sălbatică ce venea din smârcurile bătute de vânturi, din munţii abrupţi şi de netrecut, de pe dunele nisipoase peste care sufla vântul fierbinte şi uscat.

O strânse puţin cam sălbatic, dar lui Masako îi plăcea puterea lui bărbătească. Răsturnă capul pe spate şi îşi cabră crupa.

Hainele care le mai atârnau pe trupuri nu îi deranjau, din contră, ofereau vederii porţiuni de piele jilavă, strălucind de dorinţă.

În faţa lor, oglinda le reflecta atât de bine îmbrăţişările, încât în momentul în care şi-au îndreptat privirile asupra ei, au fost uimiţi de neasemuita imagine pe care le-o înapoia metalul lustruit.

A doua zi, guvernatorul Takatsuna veni să îl caute pe Yoritomo şi să îi povestească despre zvonul care cutremurase *bakufu*. În zori venise un sol care îl vestea pe Yoritomo că Yoshitsune retezase capul unui Minamoto. Kudo Suke îşi ieşise din fire, iar Munemochi nu mai ştia cum să interpreteze acest gest. Cât despre Yoshikasu, îşi tot învârtea arcul în mâini şi repeta la nesfârşit că trebuie să se fi întâmplat acolo ceva ce ei nu ştiau încă.

Era de neînchipuit ca membrii clanului Minamoto să se apuce să se ucidă între ei. Ce se întâmplase?

– E o nebunie! strigă Yoritomo, Yoshitsune nu putea face o asemenea greşeală!

Întorcându-se spre camarazii lui, nu îşi ascunse nici enervarea, nici temerile:

– Îl cunoșteam puțin pe vărul ăsta, a luptat alături de tatăl nostru.

– Era un războinic de temut, încuviință Munemochi. Ce s-o fi putut întâmpla de Yoshitsune a ajuns să îl omoare într-o luptă față în față? Trebuie să ne ducem imediat acolo.

S-a hotărât ca Yoritomo să plece de îndată ce își va pune armura. Dacă Yoshitsune fusese luat prizonier, eliberarea lui nu va putea fi negociată, ci câștigată cu prețul unei lupte cumplite.

La puțină vreme după plecarea lui, tabăra se goli. Masako profită de acest răgaz pentru a se duce la Shizuka. Ploaia ultimelor zile se oprise, lăsând loc unui soare de iarnă. Într-o lună vor apărea primii fulgi de nea, acoperind câmpurile, orezăriile și tufele de crizanteme.

Când Masako ajunse la pavilionul lui Yoshitsune, Shizuka stătea de vorbă cu mama ei, care o primi cu multă grație. Zenji, curtezana, era încă o femeie frumoasă și, privind-o, îți dădeai seama de ce fusese adulată la Curtea imperială. Dansurile pe care i le lăsase moștenire fiicei sale vor dura multă vreme, căci Masako încă își amintea de faimosul dans al sabiei pe care Shizuka îl interpretase atât de magistral.

La cei patruzeci de ani ai ei, Zenji avea un obraz fin, cu trăsături delicate. Se mișca ușor, cu acel rafinament extrem pe care nu îl aveau decât marile curtezane.

Ca și fiica ei, Zenji avea un zâmbet fermecător și ochi de catifea. La vârsta ei, care pentru cele mai multe

femei era primul prag al bătrâneţii, Zenji cultiva încă o anumită artă a seducţiei.

Ochii ei se îndreptau întrebători spre Masako. După privirile îngrijorate pe care le strecura spre Shizuka, îşi putea lesne da seama că mama se consacrase întru totul fiicei. Căci nici una, nici cealaltă nu practicau acea meserie atât de răspândită printre femeile plăcerilor, pe care le găseai prin toate casele de ceai.

Shizuka nu o slăbea nici ea din priviri.

– Mi-aţi putea da ceva veşti despre Yoshitsune? întrebă ea, plecând în sfârşit privirea în faţa aerului aspru al lui Masako.

– Tocmai am aflat că între el şi un văr din neamul Minamoto a avut loc un conflict despre care nu ştim încă nimic. Se pare că această rudă i s-a alăturat pe câmpul de bătălie şi au luptat împreună cu oştenii Taira. Ce s-o fi întâmplat după aceea, nu se ştie. S-au înfruntat într-o luptă unu la unu şi Yoshitsune i-a retezat capul.

Chipul lui Shizuka căpătă paloarea morţii şi făcu ochii mari, de spaimă. Masako observă că îi tremurau mâinile.

– Nu vă temeţi pentru el. Dacă a ucis unul de-ai noştri, înseamnă că a avut un motiv temeinic. Soţul meu, care tocmai a părăsit Kamakura, îl va scoate din acest impas, căci credem că ar putea fi ţinut prizonier de oamenii lui Minamoto Yoshinaka.

Masako îşi înfipse ochi în cei ai tinerei curtezane, care voia să afle mai multe.

– Ce voi face eu dacă Yoshitsune nu se întoarce?

– De ce nu s-ar întoarce?

– Dacă e prizonierul acelor oameni care vor să își răzbune conducătorul, soțul vostru nu va putea rămâne la nesfârșit acolo. Se va întoarce și știți prea bine că într-o bună zi mă va obliga să îi cedez.

– Totuși, nu a făcut-o încă!

Shizuka înălță privirea spre cer și suspină:

– Dacă Yoshitsune nu e lângă mine, soțul vostru nu se va putea controla, și asta se va întâmpla curând!

– Nu vă va obliga să îi cedați.

– Ba o va face.

Ochii i se umplură dintr-odată de un fel de mânie lăuntrică, iar vocea deveni metalică:

– Petreceți prea multă vreme în *bakufu,* dar nu cunoașteți deloc bărbații și poftele lor. Când ajung la un prag al dorinței pe care nu-l mai pot controla, și-ar ucide și mamă, și tată, pentru a și-o ostoi. Iar soțul vostru, doamnă Minamoto, este, din nefericire, într-o asemenea situație.

Masako nici nu se clinti la auzul acestor cuvinte de un adevăr atât de evident. Știa și ea că, mai devreme sau mai târziu, Yoritomo își va atinge scopurile, iar Shizuka va fi obligată să cedeze.

– Shizuka, interveni mama ei, spune-i!

– Ce să-mi spună? se îngrijoră Masako, devenind bănuitoare.

Shizuka îngenunche și plecă ochii.

– Port în pântec copilul lui Yoshitsune!

Surpriza fu totală. Iată o concluzie la care Masako nu se aștepta și care îi aranja destul de bine treburile personale.

– Atunci, vă voi ajuta să fugiţi de la Kamakura. Tabăra e aproape goală. Nu vom avea străjeri pe urmele noastre şi, dacă se vor găsi niscaiva rătăciţi, voi avea eu grijă de ei.

Se opri puţin din vorbă şi căzu pe gânduri, ca şi cum din cuvintele pe care se pregătea să le rostească urma să se desprindă o hotărâre:

– Oricum, vă voi însoţi şi nimeni nu va îndrăzni să îmi stea în cale.

– Dar unde vom merge? Kyoto e închis pentru noi, căci soţul vostru ne cunoaşte casa. Nu ne mai putem duce acolo. Ne-ar prinde ca pe nişte şobolani.

– Nu în capitală am de gând să vă duc. Veţi naşte la templul Ise. Mănăstirea de femei vă va primi fără probleme şi nimeni nu vă va găsi acolo. Mama voastră va avea grijă de voi, Shizuka. Iar când se va întoarce Yoshitsune, îi voi spune unde sunteţi.

O prinse pe Shizuka de braţ şi o obligă să se ridice.

– Dar nu putem întârzia, căci eu nu pot lipsi prea mult. Ar fi destul de neplăcut pentru mine ca soţul meu să fie aici înaintea mea, căci asta i-ar stârni o îndoită nedumerire. Iată de ce va trebui să plecăm diseară. Noaptea ne va favoriza fuga.

Au urmat amănuntele, organizarea plecării, elementele care puteau interveni şi încurca această neprevăzută aventură. Masako se întoarse la Kamakura şi ceru să se pregătească armăsarii.

– Bujor, vei rămâne cu ele la templu până ce naşte Shizuka. Nu vreau să las altcuiva sarcina asta, căci nu

am încredere decât în tine. Fii sigură că te voi răsplăti așa cum se cuvine.

Se întoarse către scutier:

– Salcie Mare, vei rămâne și tu acolo și nu te vei întoarce decât odată cu Bujor. E plin de temple pentru bărbați în zona aceea. Îți voi găsi unul care te va adăposti.

– Cum vom călători?

– Vom lua careta, căci doamna Zenji și fiica ei nu sunt deprinse cu călăria. Cum vom avea nevoie de trei cai, Taiko, Bonzai și Sumi vor trage atelajul. Eu mă voi întoarce cu Bonzai, iar voi veți veni cu Taiko și Sumi.

– Dar Bujor nu...

– Vei profita de șederea voastră la Ise pentru a o învăța pe Bujor să călărească. A cam venit vremea să învețe și ea să stea în spinarea unui cal.

Se întoarse spre tânăra și credincioasa ei servitoare.

– Nu te-am îmboldit mai demult, pentru că nu voiam să ajungi bătaia de joc a tovarășelor tale. Iar dacă te-aș fi pus să înveți în tabără, ar fi râs de tine soldații.

Bujor părea năucită. De câte ori nu se uitase cu jind cum stăpâna ei se îndepărta călare, iar ea nu o putea însoți?

– Imi ești din ce în ce mai trebuincioasă, Bujor, nici acum nu îmi place deloc că nu mă pot sluji de tine când petrec mai multă vreme în tabără. Iar când mă voi duce la Kyoto să îl văd pe împărat, mă vei putea urma, ca și Salcie Mare, de altminteri.

Această mică diversiune o distră pe stăpâna de la Kamakura, care observase privirile furișe pe care și le aruncau cei doi tineri. Or, dacă nu făcea în așa fel încât cei doi să petreacă mai multă vreme împreună, Bujor se va mărita într-o bună zi, Salcie Mare la fel. De ce nu ar încerca să-i reunească, dacă tot păreau a se plăcea? Așa, îi va păstra pe amândoi în preajmă și își va asigura și fidelitatea amândurora.

Au părăsit Kamakura la lăsarea serii. Careta cu trei cai condusă de Salcie Mare gonea pe drum. Ise nu era departe, iar Masako prevăzuse să se întoarcă în două săptămâni. Vântul prinsese a sufla și iarna se anunța năprasnică, întrucât frigul își făcuse deja apariția.

Pentru a câștiga timp, atelajul o luă pe lângă golful Suruga, apoi pe la Totoomi. Acolo vor traversa cu pluta fâșia îngustă de mare care despărțea Mikawa de Ise, care se afla pe coastă. În fiecare zi, o plută mare pleca dimineața și se întorcea seara. Pe ea se înghesuiau cai, atelaje și oameni.

Masako îi ceruse lui Bujor să le găsească straie de servitoare, pentru ca nimeni să nu le recunoască pe cele două curtezane, în cazul unor întâlniri nedorite. Nu existau prea multe șanse să dea nas în nas cu Yoritomo, căci acesta plecase spre nord de Honshu, pe când ele se îndreptau către centru. Dar cum Ise nu era departe de capitală, Masako se putea oricând întâlni pe drum cu mulți dușmani ai clanului Minamoto, care abia așteptau să răspândească zvonuri despre fuga celor două curtezane. Călare pe bidivii

pursânge, mesagerilor nu le-ar lua prea multă vreme ca să împrăștie vestea.

Atelajul confortabil le permitea celor patru femei să se simtă în largul lor. Se așezaseră pe podeaua acoperită cu o rogojină groasă împletită din papură, acoperită cu pernuțe moi, pe care puteau dormi cum nu se poate mai bine.

După un galop rapid care le-a permis să petreacă noaptea pe drum și să ia un avans considerabil, careta își încetini ritmul, căci numai Taiko accepta să tragă atelajul. Bonzai și Sumi, ca niște adevărați armăsari pursânge antrenați pentru luptă, refuzau categoric să tragă la căruță. Au fost nevoiți să îi îmbie cu vorbe dulci și mângâieri, cu recompense alcătuite din turte de orez sau prăjiturele cu susan.

De la Mikawa, nu le mai rămânea decât să ajungă la Owari, care se ridica exact în fața templului Ise. Masako se cutremură preț de o clipă, amintindu-și că acest loc fusese nu demult teatrul unei lupte între Taira și ai ei. Yukie se descurcase de minune. Mulți dintre oștenii Taira au luat-o la sănătoasa și se spunea că însuși Koremori, nepotul fostului conducător Kiyomori, ar fi vrut să-și ia viața văzând că pierde lupta. L-ar fi împiedicat unul dintre unchii lui, care i-a atras atenția că poate va avea partea lui de noroc la următoarea bătălie.

În schimb, satul Owari înlăturase toate urmele tragicei lupte și își reluase viața de zi cu zi. Luntri, cargouri, bărci de toate soiurile și nave mai mari pluteau liniștite pe lângă coastă. În port era zarvă mare și se

vedea de la distanță cheiul înțesat de docheri care descărcau trunchiuri de copaci, saci cu orez, butoaie cu sake sau alte mărfuri.

Negustori cântăreau produsele cu un ochi priceput și își încheiau afacerile cum știau ei mai bine.

În cele din urmă, careta ajunse pe țărmul de pe care pluta se pregătea să plece. Se afla, acolo, o mulțime întreagă, care abia aștepta să se vadă pe malul celălalt. Cele patru femei se apropiară și ele. Salcie Mare stătea ceva mai încolo, încercând să țină în frâu atelajul.

– Trebuie să așteptați până mâine! le strigă plutașul înarmat cu o prăjină lungă, cu care cerceta fundul apei. Uitați-vă și voi!

Arătă spre oamenii care așteptau, așezați în șir indian pe plută.

– Hei! Băiete! strigă un negustor care se agita pe marginea căruței sale, pline ochi cu cuști în care se înghesuiau zburătoare gălăgioase, femeile astea nu se vor urca pe plută decât după mine!

– Și după noi! tună un alt călător care aștepta răbdător încă din ajun cu bagajele, nevasta și șase mucoși între doi și paisprezece ani.

– Nu vrem să luăm locul nimănui! răspunse Masako dând din umeri. Ne vom aștepta rândul. De altminteri, așa vom avea răgazul să ne lăsăm puțin caii liberi.

Da, era mai bine să nu iște nicio ceartă. Cine putea spune că în toată mulțimea asta nu se aflau niscaiva iscoade ale clanului Taira? Uneori, Masako își spunea că era o imprudență din partea ei să călătorească

fără escortă. La necaz, doar curajul lui Salcie Mare nu ar fi fost suficient să o scoată basma curată.

Zenji și Shizuka vorbeau puțin. Prea le era frică să nu vadă răsărind pe neașteptate dinaintea lor chipul înspăimântător al lui Yoritomo. Dar conducătorul clanului Minamoto avea prea multe de făcut lângă muntele Tonami pentru a-și mai bate acum capul cu frumoasa curtezană. Încerca să îi potolească pe oamenii lui Yoshinaka, cei care îl țineau ostatic pe Yoshitsune, promițându-le că, dacă i se vor alătura, vor fi tratați în propria lui armată cum au fost în cea a fostului lor conducător. Dar încercarea era dificilă și trebuia să le fluture pe la nas multe alte promisiuni, pentru a-i vedea închinându-se dinaintea lui Yoritomo.

Masako, neștiind toate astea și negândindu-se decât la întoarcerea la Kamakura, fu nevoită să aștepte două zile pentru a traversa mica fâșie de apă care se vărsa în largul Pacificului. Dinspre coasta oceanului mărginit de plaje imense și de munți care se înălțau semeți pe cerul iernii, splendoarea peisajului era pe măsura celei a coastelor care se întindeau de-a lungul Mării Japoniei.

Totuși, mica fâșie de apă pe care trebuiau să o traverseze era foarte adâncă. Dimineața, apa era liniștită și strălucitoare ca o țesătură lucioasă, de un verde minunat. Pluta și bărcile de pescuit alunecau liniștite și fără griji, neîntâlnind în cale recife și neavând parte de ciocniri. Un vâslaș aflat într-o barcă din preajma plutei începu să cânte și cei trei pasageri reluară cu voci vesele unele strofe pe care le cunoșteau. Toți

acești oameni întorși la grijile vieții de zi cu zi au uitat cu totul de loviturile de sabie care au ucis sute de oșteni Taira chiar pe aceste plute. Viața și-a reintrat în drepturi. Au uitat și de trupurile mutilate, pe care au fost nevoiți să le îngroape repede în gropi comune pentru a evita o molimă.

În a doua parte a traversării însă, au fost nevoite să îndure asaltul valurilor, dar au acostat sub un cer senin, un vânt potolit și o atmosferă liniștită.

Golful Ise ducea direct la templele care se înșirau pe coastă. Coniferele luaseră cu asalt dunele, iar brazii verzi de munte formau o perdea groasă, în spatele căreia se zăreau acoperișurile roșii și balustradele din lemn. Niciun templu, niciun sanctuar, niciun loc religios nu semănau cu templul de la Ise.

Marele Kodaijingu, unul dintre cele mai importante sanctuare în care era venerată zeița soarelui Amaterasu și în care se afla oglinda sacră, fusese construit mult înaintea epocii Nara. Al doilea era Toyouke Daijingu, și mai întins încă, dedicat zeităților cerealelor, indispensabile supraviețuirii neamurilor. Avea pavilioane exterioare pentru rituri și dansuri shintoiste și se completa cu numeroase anexe, deschise călătorilor și oamenilor care doreau să se retragă din lume.

Pavilionul în care au fost conduse cele patru femei era rezervat doamnelor care doreau o retragere pioasă sau o perioadă de răgaz, înainte de a se întoarce la muncile lor de zi cu zi. Veneau acolo femei și din capitală, și din provincie. Adesea bogate, ofereau donații

însemnate ca plată pentru acest răstimp petrecut departe de lume. Masako a promis orez și stofe, în semn de mulțumire pentru ospitalitate.

Înainte ca Masako să plece, la templu s-a zvonit că Shizuka dansa ca nimeni alta. Cum nu mai era acum nevoită să se deghizeze în servitoare, a fost rugată să execute dansurile Kagura în cinstea zeiței Amaterasu și dansurile Bugaku. Tânăra a urmat cu atâta desăvârșire acordurile muzicale, încât a fost copleșită de laude.

Shizuka cunoștea prea bine aceste dansuri pentru a nu-i dezamăgi pe religioșii din Ise. Călugării și călugărițele au rugat-o apoi să cânte, acompaniată de lăută și flaut. Shizuka s-a supus, iar vocea ei le-a plăcut într-atât, încât a fost solicitată multe zile de atunci încolo.

În vreme ce dansurile Kagura erau de sorginte shintoistă și erau dedicate diverselor zeități, cele Bugaku se dansau atât în mănăstirile budiste, cât și la Curtea din Kyoto.

Liniștită, Masako luă hotărârea să plece. Își lăsase însoțitoarele pe mâini bune, cele ale călugărițelor și ale lui Salcie Mare, instalat într-unul din templele micuțe din vecinătate. Primise sarcina să vegheze asupra celor trei femei și să ia inițiativa de a fugi de îndată ce lucrurile păreau a lua o întorsătură proastă.

Masako regăsi beția curselor nebune între plajă și munte. Călare pe Bonzai, nimic nu ar fi putut-o opri din galopul năvalnic; numai că i s-a făcut rău pe neașteptate și a fost obligată să se oprească.

Zărind un tufiş pe care iarna nu-l despuiase încă de tot, îşi conduse calul într-acolo şi sări la pământ. Cuprinsă de greaţă, se aplecă şi vomă. Dacă era însărcinată? Întregul trup îi fu străbătut de un fior de bucurie, uită de starea de rău, sări în şa şi îşi promise în sinea ei să nu se mai abată din cale.

A ajuns la Kamakura slăbită şi bolnavă. Indiferent ce ar fi făcut, Masako mergea până la capătul puterilor. Dar de astă dată îşi promise să se odihnească îndeajuns şi să nu săvârşească niciun gest necugetat, pentru a izbuti să îşi ducă sarcina până la capăt.

Refuză însă să vorbească despre asta înainte de întoarcerea soţului ei, considerând că el trebuia să afle cel dintâi şi preferând să îi aducă ea însăşi vestea. Căci lui Zenni i-ar fi făcut mare plăcere să îi spună înaintea ei!

Când s-au întors Yoritomo, Yoshitsune şi toţi ceilalţi războinici, Masako şi-a ascuns pântecul sub chimonouri largi. Aduceau cu ei aproape o mie de oameni în plus. Armata pe care o adunase Minamoto Yoshinaka se lăsase convinsă graţie unei prime constând în *koku* de orez şi butoaie de sake.

Preocupat de sosirea acestei armate neaşteptate, Yoritomo avea multă treabă cu căpitanii şi ofiţerii lui; dar Yoshitsune nu se lăsă deloc prins de toată această zarvă şi, sigur fiind că o va găsi pe Shizuka în pavilionul lui, porni într-acolo în trap întins. Masako fu nevoită să se ţină după el călare, înainte ca Yoritomo să îi bage de seamă plecarea.

– Yoshitsune! strigă după cumnatul ei, care galopa în mare viteză.

Pe toți zeii, ce imprudent era să gonească în halul ăsta însărcinată fiind! Auzind zgomot de galop în spate, Yoshitsune se întoarse și văzu norul de praf stârnit de cavalerul care încerca să-l ajungă.

– Yoshitsune!

Mirat să audă o voce de femeie, încetini.

– Yoshitsune!

Nu, nu era vocea iubitei lui, ci a lui Masako. Acum o recunoștea. Tonul era poruncitor și nu avea nimic cristalin în el.

– Ce faci, Masako, de ce fugi după mine? Unde e Yori?

– Nu am vrut să mă vadă și trebuia să te pun la curent imediat.

Masako își duse o mână la pântec, dar Yoshitsune nu băgă de seamă.

– A trebuit să o duc pe Shizuka la adăpost.

– La adăpost de ce?

– Haide, Yoshitsune, se înfurie pe neașteptate Masako, nu te prefă mai prost decât ești. Doar știi prea bine că soțul meu o dorește pe Shizuka!

– Carevasăzică e adevărat!

– O dorește nu doar pentru câteva nopți, ci o vrea drept concubină!

De astă dată tânăra femeie își tulburase într-atât interlocutorul, încât acesta se clătină în șa, apoi, apucând zdravăn hățurile, îi strigă:

– Lua-l-ar toți demonii! Nu are dreptul!

– Nu! Dar și-l va lua!

– Îl voi blestema! Îi voi reteza și lui capul!

– Și al tău va urma imediat după aceea. Nu vorbi prostii. Mai bine te-ai gândi la Shizuka.

– Unde e?

– Era cu neputință să rămână aici, căci în orice zi se putea întâmpla o tragedie. N-ai fi putut îndura dorințele lui Yori și, firește, ai fi fost în stare să îi retezi capul, așa cum ai spus și cum ai făcut și cu Yoshinaka. Ceea ce ar duce nu doar la moartea ta, ci și la aceea a iubitei tale.

– Unde e? se înfurie. Ai de gând să îmi spui odată?

– La puțin timp după plecarea ta, Yori a adus-o aici pe Zenji, mama ei. De îndată ce el a părăsit Kamakura pentru a veni în ajutorul tău, m-am dus să le văd. Atunci am aflat că Shizuka purta în pântec copilul tău. Yori nu a izbutit să o facă să cedeze. Le-am condus pe amândouă la templul Ise, unde le-am lăsat în grija servitoarei mele Bujor și a scutierului meu Salcie Mare, pe care îl știi cât de credincios e. Se vor întoarce după ce Shizuka va naște. Atunci, vei face cu ea ceea ce vei crede de cuviință. Dar în niciun chip nu vreau să o mai văd aici.

Yoshitsune avu un moment de ezitare, apoi rosti pe un ton grăbit:

– Acum să ne întoarcem în tabără.

Ea îl opri cu un semn din mână:

– Nu, Yoshitsune. Nu te întoarce cu mine, du-te acasă. Lasă-mi noaptea asta pentru a mă lămuri așa cum se cuvine cu Yori. Nu vreau să te simt în preajma

noastră. Mi-ai tulbura gândurile, iar pe soțul meu nu ai izbuti decât să îl înfurii. Nu veni în tabără decât peste câteva zile.

El dădu pinteni calului.

– Yoshitsune! strigă iar Masako.

El trase brusc de hățuri

– Nu îi voi spune că e însărcinată, căci nu e treaba lui. Cel puțin nu deocamdată.

La *bakufu,* Yoritomo își căuta nevasta și, nevăzându-l nici pe Yoshitsune, își spuse că trebuie să se fi dus să o vadă pe Shizuka. Își spuse din nou în sinea lui că peste câteva zile îl va trimite să lupte undeva, pentru a avea astfel cale liberă să o curteze pe tânăra dansatoare. Era atât de sigur pe el, încât nici prin gând nu-i trecea ceea ce se întâmplase în lipsa lui.

În *bakufu* domnea o adevărată nebunie. Războinicii se dezlănțuiseră. S-a organizat un banchet pentru ofițeri, iar soldaților li s-au împărțit mâncăruri rafinate: orez prăjit cu pește, legume fierte, fructe uscate și turte de soia. Era așa o mare hărmălaie, încât strigătele și râsetele răsunau din toate părțile și nu mai puteai ști cine vorbește și cine ascultă.

Masako își trase soțul de braț:

– Vino!

El se lăsă în voia nevestei, spunându-și că îl dorea pesemne foarte mult. Numai că fu tare uimit când o auzi deschizând vorba:

– Am ajutat-o pe Shizuka să fugă. Nu o vei mai revedea.

Yoritomo nu se clinti. De astă dată, făcu dovada unei perfecte stăpâniri de sine. Niciun semn, niciun gest de mânie nu răzbătură în afară. Pe chipul lui plutea o expresie senină. Dar Masako știa că pe dinăuntru îi fierbea sângele în vene.

– Foarte bine, recunoscu el cu răceală. Ai făcut bine. Într-o zi sau alta, aș fi ajuns să comit cine știe ce greșeală din cauza fetei ăsteia.

Masako schiță un zâmbet pe care nici ea însăși nu-l pricepu. Mulțumire? Amărăciune? Nici ea nu mai știa ce să creadă.

Dacă după Shizuka va urma o alta, ce va face? Doar nu-și putea pierde tot timpul și energia căutând mijloace de a înlătura ispitele din calea soțului ei. Trebuia să lucreze la elaborarea unui cod pentru primul shogun. Trebuia să îl studieze punct cu punct, să lămurească toate amănuntele, să nu lase nimic în umbră și, fără doar și poate, să se ducă la Kyoto să se întâlnească și cu regentul, și cu tânărul împărat.

– Yori, continuă ea pe un ton pe care-l dorea întru câtva indiferent, sunt însărcinată.

În ochii soțului ei se aprinse o lumină vie. O prinse de mână și o împinse spre cuvertura pe care o răsturnă.

CAPITOLUL XI

Oamenii lui Minamoto Yoshinaka s-au antrenat toată iarna și o parte din primăvară. Yoritomo vorbea despre marea bătălie de la Ichi-no-Tani și începea să pregătească strategia cu căpitanii lui, fără a ști încă dacă armatele urmau să lupte pe pământ sau pe mare. Trebuia să găsească o modalitate de a nimici dintr-o singură lovitură și cea mai importantă bază navală a clanului Taira, și efectivele lor militare.

Într-o bună dimineață, pe când gerul iernii se mai ostoise, Bujor și Salcie Mare s-au întors, vestind-o pe Masako că Shizuka născuse un băiat și îl aștepta pe Yoshitsune.

Dar ce făcuseră atâta vreme cele două turturele pe drum, când ar fi trebuit să fie la Kamakura la începutul lunii Deutzia, prima lună a primăverii? Salcie Mare făcea niște mutre ciudate, neobișnuite pentru el, iar Bujor roșea ori de câte ori Masako o țintuia cu privirea.

Nu îndrăzneau să deschidă subiectul, care era limpede că îi punea într-o asemenea încurcătură, încât, cu cât încercau să îşi ascundă mai mult dragostea, cu atât se cufundau într-o şi mai mare sfială. Zâmbetul sarcastic cu care îi întâmpină Masako îi făcu totuşi să mărturisească totul şi îi explicară că, la plecarea de la templul din Ise, s-au căsătorit pe drumul de întoarcere şi nu şi-au dat seama cum au zburat zilele, motiv pentru care au ajuns aşa de târziu la Kamakura.

– Nu v-aţi dat seama cum au zburat zilele! exclamă Masako, pe un ton pe jumătate ironic, pe jumătate autoritar. Poate aţi vrut să spuneţi lunile!

Dar văzându-le chipurile stacojii şi ochii îngroziţi la gândul că ar putea să îi alunge de pe moşie, ea clătină din cap:

– Haideţi! făcu ea zâmbind, mi se pare că v-aţi dat seama că aveţi binecuvântarea mea, de vreme ce v-am lăsat singuri la templul Ise! Dar nu era nevoie să întârziaţi în halul ăsta!

Bujor îşi mai veni în fire, dar văzând chipul la fel de încurcat al lui Salcie Mare, exclamă, deopotrivă uşurată şi îngrijorată:

– Doamnă Masako, pedepsiţi-ne, dacă veţi crede de cuviinţă, numai vă rugăm să nu ne despărţiţi!

– Doamnă Masako, interveni Salcie Mare cu o voce încă nesigură, noi am vrea să vă slujim până la sfârşitul zilelor noastre. Numai că acum o vom putea face împreună, Bujor şi cu mine. Masako începu să râdă:

– Hai, gata! Nu am să vă pedepsesc, mai curând am să vă fac un dar de nuntă. Tu, Bujor, vei căpăta un

cal blând şi cuminte pentru a mă urma în călătoriile mele, iar tu, Salcie Mare, vei avea armura de samurai pe care ţi-o doreşti atât!

Obrajii celor doi s-au înflăcărat din nou, dar acum în ochi li se aprinse o lumină de fericire.

– Ce zici, Bujor, ţi-ar plăcea să ţi-l dau pe Taiko?

– Da! E cel mai blând şi mai liniştit cal din toată herghelia şi mă cunoaşte bine.

– Atunci, al tău să fie. Aşa, îl voi vedea şi eu adeseori şi nu va avea impresia că l-am părăsit.

Vara a trecut atât de repede, încât într-o bună zi crizantemele au înflorit ca prin minune, iar frunzele arţarilor şi sălciilor au început să capete culorile ruginii ale toamnei.

Foarte ocupat cu antrenamentele militare permanente, Yoshitsune nu apucase să se ducă la templul Ise să o vadă pe Shizuka. Dar când consideră că îşi consacrase destul timp oştenilor şi aceştia erau pregătiţi pentru marea bătălie de la Ichi-no-Tani, îi dădu pe mâna şefilor lui de arme poruncindu-le să nu îi lase de capul lor şi se hotărî să părăsească tabăra.

În dimineaţa în care se pregătea să plece să-şi vadă iubita, Yoritomo explodă:

– Ai o nevastă şi doi fii! urlă el, nebun de mânie la gândul că fratele lui mai mic plănuia să o ia pe curtezană de concubină.

– Ei bine, replică Yoshitsune cu răceală, nu aş fi primul senior care are o a doua nevastă. Chiar şi tatăl nostru...

– Lasă-l pe tata să se odihnească în pace! tună Yoritomo.

Strigătele soțului ei o alertaseră pe Masako.

– Yori! interveni ea sec, controlează-ți pornirile. Dezlănțuirea asta excesivă pentru un asemenea motiv este nedemnă de tine.

Reacția fu imediată. Yoritomo se potoli și schimbă tactica. Apoi, cu chipul aparent senin, făcu un pas spre fratele lui:

– Nu poți pleca la ea, pentru că trebuie să te duci la Shimonoseki!

– La Shimonoseki? Dar de ce? Nu pregătim lupta de la Ichi-no-Tani?

– Vreau să te duci în recunoaștere acolo.

De astă dată Yoshitsune fu cel care ridică vocea:

– Refuz! Pregătim lupta de la Ichi-no-Tani, nu cea de la Shimonoseki!

– Te vei duce, îți poruncesc!

Strigătele au izbucnit iar. Yoshitsune simțea cum clocotește mânia în el.

– Nu-mi poți impune nimic. De altfel, ordinul tău e cu totul nepotrivit. Bătălia de la Ichi-no-Tani pentru care ne pregătim e singura care ne preocupă acum. Știi și tu prea bine că Taira trebuie să își fi retras trupele aflate pe coasta Mării Japoniei, pentru a le muta pe țărmul Mării Interioare, unde știu că îi vom ataca.

Ochii fratelui lui aruncau fulgere.

– De fapt, reluă el, nu faci decât să încerci să mă îndepărtezi de Shizuka. Așa că nu mă voi duce acolo unde mă trimiți. Adio, Yori! Nu dezertez, căci mă voi

întoarce când se va fixa ziua luptei de la Ichi-no-Tani. Vei avea nevoie de mine, căci sunt un războinic bun, care nu se teme să își dea viața pe câmpul de luptă.

Îndreptă un deget poruncitor spre Yoritomo:

– Îți voi aduce victoria finală! Nimic nu mă poate împiedica, nimic nu mă poate face să dau înapoi! Mai curând aș muri! Dar deocamdată vreau să îi văd pe Shizuka și pe fiul pe care mi l-a dăruit!

– Îți interzic să părăsești tabăra!

Yoritomo înainta amenințător. Fratele lui îl făcu să se dea îndărăt cu un ghiont în burtă.

– Da, tu ești conducătorul clanului Minamoto, dar asta nu îți dă niciun drept asupra vieții mele private! Dacă îmi cauți pricini de gâlceavă fără vreun motiv întemeiat, am să-ți ofer eu ocazia de a găsi câteva. Și atunci vei tremura, căci vei înțelege ce mare greșeală ai săvârșit. Și, crede-mă, greșeala asta a ta poate pune sub semnul întrebării toate speranțele tale mărețe în victoria definitivă!

– Nu ai ce să-mi faci!

Yoshitsune i-o trânti:

– Din contră, am la îndemână toate mijloacele pentru a atrage asupra mea prestigiul gloriei finale. Pentru mine, nimic nu ar fi mai lesne decât să întorc oamenii de la tine și să mă așez în fruntea lor. Au încredere în forța și priceperea mea. Știu că sunt un războinic mai bun decât tine.

Se răsuci pe călcâie și, fără a mai scoate o vorbă, își părăsi fratele. Nedumerită de cearta asta, Masako nu mai știa ce să creadă. Fără doar și poate, Yoshitsune

avea dreptate. Yoritomo nu avea dreptul să se amestece în viața privată a fratelui său, iar dacă acesta voia să își ia o concubină, era liber să o facă. Dar faptul că acest subiect le distrugea sentimentele fraterne putea avea urmări cu adevărat grave.

După îndelungate și dureroase frământări, Masako fu nevoită să facă față unei întrebări. Soțul ei era obsedat de tulburătoarea Shizuka sau enervarea lui avea legătură cu delicatul subiect al unei concubine, pe care ar fi dorit să și-o ia înaintea fratelui său? În acest ultim caz, lui Masako nu-i rămânea decât să tremure, căci oricâte eforturi ar face să le alunge sau să le ajute să fugă pe femeile dorite de Yoritomo, tot nu ar rezolva nimic până la urmă. Curând va apărea una care va ști să se impună și se va instala la Kamakura.

Yoshitsune a avut dreptate să îi spună fratelui lui că va avea nevoie de el. Yoritomo știa și el că, dacă nu ar fi fost cel mai mare dintre băieții Minamoto, fratele lui mai mic s-ar fi bucurat cu mult înaintea lui de respectul și sprijinul tuturor oamenilor din *bakufu*. Până și soția lui obținea mai ușor decât el supunerea de bunăvoie a soldaților.

Dacă Yoritomo era îndrăzneț, Yoshitsune avea geniul războiului, harul luptei până la ultima suflare și puterea de a convinge oamenii să îl urmeze. Yoritomo nu era animat decât de ambiția de a deveni shogun, cel mai puternic om din țară după împărat, în vreme ce Yoshitsune nu se lăsa condus decât de plăcerea luptei și adevăratul simț al izbânzii.

Văzându-şi fratele plecând fără a băga în seamă porunca pe care i-o dăduse, Yoritomo nu reacţionă în niciun fel. După o noapte de frământări, nu se putu împiedica să trimită cincizeci de oameni din garda personală în urmărirea lui, ameninţându-i cu cele mai cumplite torturi dacă nu vor izbuti să pună mâna pe el.

Au dat de el pe când traversau Owari. Luat prin surprindere, Yoshitsune s-a apărat cu forţa şi mânia lui obişnuite, dar când sunt cincizeci împotriva unuia nu prea e loc de-ntors. După instrucţiunile lui Yoritomo, soldaţii l-au condus la Odawara, unde a fost închis într-un templu care, de ceva vreme, se afla sub supravegherea lui Hojo Tokimasa, care încerca prin orice mijloc să-i facă pe plac ginerelui său, pentru a obţine, mai devreme sau mai târziu, cuvenita răsplată.

Yoritomo se simţea îndreptăţit să îi ceară lui Tokimasa să supravegheze prizonierul, dat fiind că îi acordase deja dreptul de a construi în regiunea Sagami o reşedinţă de zece ori mai mare decât cea de care dispunea. Noii construcţii i se adăuga un domeniu important, care cuprindea păduri, câmpuri şi orezării. Hojo Tokimasa nu îi mai putea refuza nimic ginerelui, chiar dacă mai târziu avea să se piardă în hăţişurile drăceşti ale ambiţiei lui crescânde.

Pe măsură ce naşterea se apropia, Masako venea tot mai rar în *bakufu*, căci luase înţeleapta hotărâre de a nu mai fugi de la Kamakura, ca să îşi poată naşte pruncul în cele mai bune condiţii.

Zenni și Saika au fost lângă ea de la primele contracții. Yoritomo trecea din când în când să o vadă. Departe de a se jeli, ea încerca să îi arate un chip senin, asta în măsura în care nu o apucau durerile chiar în acele clipe.

Yoritomo vorbea puțin și nu zăbovea mult lângă ea. Dacă ar fi rămas mai mult, risca să îl determine să mărturisească împotriva voinței lui că își pusese oamenii să îl urmărească pe Yoshitsune la plecarea de la Kamakura, pentru a afla unde era Shizuka. Și în mod sigur nu oamenii îi lipseau pentru a duce la bun sfârșit astfel de căutări.

După sfaturile pricepute ale doicilor, Masako rămase culcată, pentru ca pruncul să nu se nască înainte de termen. Tânăra femeie încercă să se destindă, să viseze la fiul voinic pe care i-l va dărui în curând lui Yoritomo și să doarmă, cu mintea eliberată de temerile care o copleșiseră nu cu mult timp în urmă.

Bujor o înconjura și ea cu grijă atente, iar Hidari venea să îi servească ceaiul la pat. Când nu avea contracții, Masako era într-o dispoziție de zile mari.

– Și tu, Hidari, tu, care îmi ești ca o soră! Când ai de gând să te măriți? Într-o bună zi va trebui să îți găsesc o partidă interesantă! Ce spui de un samurai neînfricat?

La această întrebare pe care i-o repeta din când în când, prietena ei din copilărie ridica din umeri, ca și cum răspunsul i-ar fi fost indiferent.

– Mai e timp destul și pentru asta, murmură ea.

Cam pe când lui Masako i s-a rupt apa, la urechea lui Zenni, care era ținută la curent cu toate gesturile și faptele lui Yoritomo, au ajuns niște zvonuri. Se spunea că Yoshitsune fusese prins de soldații fratelui său și închis într-un templu îndeaproape supravegheat de Kamakura. Dar de această dată, Masako lăsă la o parte importanța acelor zvonuri pe care le considera întemeiate, pentru a se concentra întru totul asupra copilului care ieșea din pântecul ei, scoțând pentru început la lumină un căpșor mic și pufos.

Și în timp ce soldații povesteau râzând că Shizuka fusese găsită la templul Ise și era adusă îndărăt la Kamakura, Masako născu o fată. Copila veni pe lume într-o zi în care crizantemele mici, galben aurii, erau în floare. Chiar dacă panta încă înfrunzită ce cobora spre iaz era albită de roua dimineții, aerul mirosea a pământ jilav și a frunze moarte. O mireasmă plăcută de pământ afânat ajunse la nările mamei și le gâdilă pe acelea ale fetiței.

Zilele treceau și se vorbea din ce în ce mai mult despre următoarea luptă a clanului Minamoto împotriva neamului Taira. Și, în timp ce doicile se ocupau de mica Ohime, Masako, dezamăgită că nu născuse un băiat, se ducea în fiecare zi să viseze lângă iazul năpădit de stufăriș. Privea cu un aer distrat tijele înalte, de un verde ca jadul, care se mlădiau la cea mai mică adiere. Toate din jurul ei presimțeau venirea iernii, până și sufletul ei. De ce primul ei fiu murise pe navă, în largul oceanului, de ce copilul care tocmai se născuse și a cărui sănătate părea înfloritoare a trebuit să fie fată?

Masako suspina şi, încetul cu încetul, începu să îşi recapete puterile, entuziasmul şi energia obişnuite. Intr-o bună zi, pentru că nu se putea altminteri, va veni şi fiul mult-aşteptat, iar atunci va fi sărbătoare în *bakufu*, o sărbătoare cum nu s-a mai văzut. Un fiu! Da, un fiu va încununa victoria neamului Minamoto! Deocamdată, pesemne că îşi aştepta ceasul.

Ohime i-a fost încredinţată lui Hiki Ama, care tocmai născuse al doilea copil. La rugămintea lui Zenni, Masako i-a dat importanta însărcinare de doică a fiicei sale. Ama, care nu se uitase niciodată cu prea multă bunăvoinţă la Masako, a acceptat, împinsă fiind de la spate de mama ei, care nu dorea nici în ruptul capului ca progenitura protejatului ei să fie hrănită de alt lapte. Hiki Ama nu putea spune nu, căci ştia că doicile marilor seniori se bucurau de cele mai însemnate privilegii.

Ohime se născuse fără complicaţii, într-o zi norocoasă, binecuvântată de zeităţile templelor de la Kamakura. Copila profita de acest lucru şi creştea iute şi frumos, iar mama ei nu avea niciun motiv de îngrijorare. Temerile ei erau mai curând legate de îndelungatele absenţe ale soţului ei, care stătea mai mult în tabără. Căci după naşterea fetiţei, lucrurile luaseră o întorsătură proastă pentru Yoshitsune, în continuare închis, şi pentru Shizuka, întoarsă la Kamakura fără copil şi fără mamă.

In ziua în care a luat hotărârea de a se întoarce în tabără, încredinţându-şi fiica doicilor, Masako a nimerit în toiul unei mari agitaţii. Yoritomo

se înfrunta cu ceilalți doi frați ai lui, Noriyori și Yukie.

– Nu ai niciun drept asupra lui Yoshitsune, trebuie să îl eliberezi.

– A refuzat să se supună ordinelor mele.

– Ce ordine? strigă Noriyori. Acelea de a nu-și lua concubină? Ce te privește pe tine treaba asta?

– Avem nevoie de el pentru lupta care se apropie.

– Nu ne grăbește nimeni, Taira nu și-au adunat încă toți oamenii la Ichi-no-Tani. Să așteptăm să-și regrupeze toate forțele acolo. Doar așa îi vom putea zdrobi definitiv.

– Prea puțin contează momentul în care îi vom ataca, tună și Yukie, nu ăsta e motivul supărării noastre. Sunt de partea lui Noriyori. De acord, o ții închisă aici pe curtezană! I-ai închis cine știe pe unde pe maică-sa și pe fiul ei, ca s-o determini să ți se supună, înțeleg și asta! E treaba ta, nu a noastră! Dar să-l lași pe Yoshitsune să se stingă în umbra unei celule dintr-un templu, asta e de neînchipuit și înseamnă a ne reteza singuri șansele la victorie!

Cei trei frați se sfidau din priviri. Noriyori și Yukie și-au dus mâinile la sabie și și-au încleștat degetele pe mâner.

– După moartea fraților noștri mai mari și după ce ai fost eliberat din temnița de la Izu, ai devenit șeful clanului, iar noi am acceptat, dar nu care cumva să crezi că asta îți dă toate drepturile din lume. Și dacă nu ești în stare să pricepi, suntem gata să ne luptăm cu tine față în față.

– Da! întări Noriyori scoțându-și sabia din teacă dintr-un singur gest. Dacă nu-l eliberezi pe Yoshitsune, suntem dușmanii tăi.

Îngrijorată de întorsătura pe care o luau lucrurile, Masako veni și se așeză în tăcere în spatele lor. Auzind intensitatea cuvintelor rostite și văzând chipurile încleștate de mânie ale cumnaților ei, avu impresia că nu aveau nevoie decât de un gest mărunt ca să-l ucidă pe Yoritomo. Ea cunoștea, firește, obiectul acestei discuții înflăcărate.

Cum intrase pe ușa din spatele pavilionului, nu o văzuse nimeni. Și-a dat seama că multe trebuie să se fi întâmplat în ultimele ei luni de sarcină, când preferase să se izoleze în liniște și tăcere.

– L-ai întemnițat pe fratele tău! exclamă Masako, acum sigură de adevărul zvonurilor care ajunseseră la urechile ei, la Kamakura. Chiar crezi că e momentul potrivit ca să îți reglezi conturile personale cu el?

Cum soțul ei nu răspundea, ea continuă pe același ton potolit, dar fără a încerca să afle motivele:

– Nu e un moment bun pentru astfel de acțiuni! Nu era vorba despre o apropiată plecare a armatelor către Ichi-no-Tani? Și Shizuka, mama și copilul ei?

– Shizuka e la Kamakura, răspunse Yukie, susținând ironic privirea cumnatei sale. Se pare că bătrâna și copilul au cu ei o doică, dar locul e ținut secret, ca nu cumva să le elibereze careva.

– Nu vor păți nimic dacă stau liniștite, bombăni Yoritomo.

– Pe noi nu ne interesează soarta femeilor şi a copilului ăstuia, rosti Noriyori cu îngâmfare, noi vrem ca Yoshitsune să se întoarcă aici în orele următoare.

Masako tăcea, reuşind să îşi ascundă mânia. Fixându-şi soţul din priviri, văzu aprinzându-se în ochii lui o licărire nemiloasă. Inima ei se tulbură şi o copleşi o disperare imensă, dar refuză să îşi arate slăbiciunea, impunându-şi să rămână calmă. Cu toate astea, toată energia pe care şi-o recăpătase îi dispăruse în câteva clipe. Îşi măsură cumnaţii cu o privire rece şi indiferentă şi îşi îndreptă ochii spre Yoritomo.

De multă vreme soţul ei părăsise reşedinţa de la Kamakura, trecând pe acolo doar din când în când, să o vadă în timpul sarcinii. Când Zenni a trimis un servitor să îl anunţe că i se născuse o fată, nu a venit s-o vadă decât peste două zile şi a părăsit-o pe Masako spunându-i, cu un aer împietrit, că era un copil frumos şi bine făcut.

Masako îşi amintea de ziua aceea de parcă ar fi fost în ajun. Nicio lacrimă nu a curs din ochii ei aspri, tânăra femeie s-a închis în sine, iar gândurile au început să o macine pe dinăuntru. De ce nu i-a dat Buddha un al doilea fiu după naşterea copilului de parte bărbătească mort pe navă? Ce greşeală a putut face ca să merite o asemenea nedreptate? Un fiu mort! O fiică vie! Ce putea crede despre o asemenea ironie a sorţii? Ce să facă ea cu o fată când soţul ei, primul shogun al Japoniei, nu va mai fi? Era nevoie de un fiu care să asigure continuitatea clanului Minamoto pe tronul shogunal.

Pe când ea se închisese în tabără, vocile cumnaților ajungeau până la ea ca niște clopote nestăpânite care chemau la rugăciune niște credincioși care nu mai veneau. Noriyori și Yukie i se păreau acum de nesuportat și refuza să-i mai vadă până când lucrurile nu se vor limpezi.

Cât despre Yoritomo, el venea, pleca, se ducea să bată în lung și-n lat, călare, plajele golfului Sagami. Se întorcea seara, obosit de îndelungatele galopuri, și nici nu se uita la Masako; iar aceasta începea să își piardă răbdarea, cu toate că se străduia să își urmeze gândul și să-i dovedească perfecta ei stăpânire de sine, pe care ar trebui să o urmeze și el. Când el adormea alături, Masako nu izbutea să pună geană pe geană și își spunea că un fiu ar fi ordonat întru câtva gândurile soțului ei. Dar iată că, dezamăgit și el, se deda la acte autoritare și brutale, respectându-și totuși promisiunea de a nu o forța pe Shizuka și de a nu încerca să o siluiască.

Ohime era un copil fără probleme, destul de zâmbitoare și deja grațioasă, încercând să placă de îndată ce se apropia cineva de ea. Zenni și Saika o copleșeau cu atenții și mângâieri. Hiki Ama o alăpta odată cu fiul ei, visând deja la privilegiile pe care le va căpăta de la viitorul shogun.

În ziua în care Shizuka se hotărî să părăsească bârlogul în care fusese sechestrată pentru a veni să îl implore pe Yoritomo să îi elibereze mama și fiul, Masako se întorsese la Kamakura pentru a vedea cum îi merge

fiicei sale. Avea de gând să profite de răgaz și să rămână acolo câteva zile, pentru a lucra la proiectul codului pe care primul shogun îl va prezenta împăratului. Astfel, va evita să o întâlnească pe Shizuka în *bakufu.*

Dezamăgirile ei se risipeau încetul cu încetul și, reluând proiectul codului, începu să întrezărească din nou lucruri măreţe, și entuziasmul o cuprinse iar. După ce lupta de la Ichi-no-Tani va fi câștigată, se va duce la Kyoto să îl vadă pe împărat și să pună primele fundamente ale planurilor ei.

Până atunci însă, soarta lui Shizuka atârna de un fir de păr.

– Doamna Shizuka Gozen vrea să îl vadă pe seniorul Minamoto, spuse un tânăr sol căruia un străjer îi deschisese ușa.

Înălțând o sprânceană, cu o față neclintită, Yoritomo porunci cu o voce spartă:

– Aduceți-o aici și să nu fiu deranjat nici în ruptul capului.

Până acum, nu o văzuse niciodată pe Shizuka în spațiul îngust al taberei. O primi cu o politeţe rece, de parcă s-ar fi pregătit să îi refuze dintru început orice ar fi încercat ea să îi propună.

Ea îngenunche în fața lui și, cu privirea plecată, îl imploră:

– Senior Minamoto, există atâtea curtezane frumoase care abia așteaptă să împartă patul cu domnia voastră. Sunt de o sută de ori mai grațioase și mult mai înțelegătoare decât mine. Nu vor dori decât să vă placă, să vă iubească și să vă satisfacă.

Ea ridică în cele din urmă capul. El o fixa cu ochi tăioși:

– Pe tine te vreau, nu o alta.

– Și dacă refuz, îi veți ține pe mama și pe fiul meu în continuare prizonieri?

– Nu, pentru că voi porunci să fie uciși.

Shizuka crezu că se sufocă. Groaza îi năpădi chipul și începu să tremure; inima îi bătea să-i sară din piept.

– Nu veți îndrăzni, senior Minamoto, murmură ea, lăsându-și degetele tremurătoare pe genunchi.

– Nu mă cunoști deloc. Oare nu știi că în curând voi fi primul shogun al Japoniei?

Ea îl privea împietrită.

– Știi ce va însemna asta?

Cum ea nu spunea nimic, el continuă.

– Nu! Nu știi. Ei bine, shogunul întruchipează autoritatea și puterea militară. El va fi marele stăpân al Japoniei, cel mai influent personaj după împărat și, asemenea lui, va avea dreptul de a hotărî asupra vieții și a morții supușilor care nu îi vor da ascultare.

– Și codul onoarei, senior Yoritomo?

Ea își regăsise forțele să se uite cu o căutătură limpede la bărbatul din fața ei, fără a mai încerca să scape de privirea lui; căci în ultimele secunde, luase hotărârea că, prin forța lucrurilor, și pentru a-și salva mama și fiul, i se va da lui Yoritomo, așa cum căprioara se oferă vânătorului, înainte de a primi lovitura de grație.

– Codul onoarei! Nu se referă decât la îndatoririle războinicilor față de stăpânul lor!

– Şi soţiile samurailor?

Yoritomo înălţă o sprânceană şi un rid de nedumerire îi străbătu fruntea înaltă. Întrebarea aceasta îl luă prin surprindere.

– În codul vostru, reluă curtezana, soţiile samurailor nu vor trebui să jure credinţă cu orice preţ, chiar şi în moarte?

Cum el nu părea a şti ce să îi răspundă, ea continuă:

– Mi se pare cu neputinţă ca doamna Masako să uite acest punct în redactarea codului ei.

– De unde ştii?

– Doamna mi-a spus.

De teamă să nu dea vreo replică nepotrivită cu realitatea sau să stârnească o altă întrebare din care să nu ştie cum să iasă, el nu mai insistă.

– Codul shogunului, senior Yoritomo, nu vă va da toate drepturile. Cât despre cel al onoarei, cu toate că eu am vorbit cea dintâi despre el, nu pe mine mă va atinge dacă mă voi hotărî să mă dăruiesc dumneavoastră, căci de iubit, nu vă voi iubi. Din contră, vă voi urî şi mai mult.

– Nu ţi-am cerut niciodată să mă iubeşti.

– Ştiu.

– Şi nu te voi obliga. Să fii sigură de asta.

De astă dată, Shizuka fu copleşită de mânie şi îl străfulgeră din priviri:

– Îndrăzniţi să mă avertizaţi că îmi veţi ucide mama şi fiul dacă nu vă cedez şi spuneţi că nu mă obligaţi să fiu a voastră! Cum numiţi acest abuz de putere, senior Minamoto?

– Ei, dacă simțul tău moral e mai puternic decât ideea de moarte, atunci lasă-i pe cei care-ți sunt stăpâni să își facă treaba!

Ea își sumeți bustul și rosti cu o voce limpede:

– Nu am decât un singur stăpân, cel pe care-l iubesc!

– Atunci mori pentru el și nu-ți mai bate capul cu celelalte.

– Sunteți un monstru!

Yoritomo schiță un zâmbet și se apropie de ea.

– Ce ai hotărât?

– Voi fi a voastră după ce îmi veți elibera mama și fiul.

El zâmbi batjocoritor.

– Nu! Îi voi elibera după aceea.

– Cum aș putea avea încredere în domnia ta?

El chemă străjerul care se afla dincolo de ușa glisantă.

– Spune-i căpitanului să vină la mine.

Shojiro, căpitanul străjerilor, un vlăjgan înalt la vreo treizeci de ani, tot numai mușchi, cu o privire ageră care observa totul, fu dinaintea lor în nici câteva minute. Ochii lui zăboviră o clipă asupra siluetei lui Shizuka, apoi se îndreptară spre Yoritomo.

– Shojiro! Mâine, în zori, iei cu tine zece oameni și o aduci aici pe curtezană, doamna Zenji, copilul și doica.

– Unde va trebui să îi conduc?

– În pavilionul cu salcia mare, cel de lângă anexele din apropierea clădirilor în construcție. E liber.

Se întoarse către Shizuka:

– Acolo vei trăi de acum înainte cu mama și cu fiul tău, căci vei fi concubina mea. Voi pune să fie mărit după dorințele și trebuințele tale.

Il eliberă pe Shojiro cu un gest al mâinii și, după plecarea lui, închise ușa glisantă.

– De pe veranda din față poți admira un râu care trece pe sub un podeț și o mulțime de arbori care te vor încânta în fiecare anotimp. În spatele pavilionului, coridorul exterior dă într-o grădină în care vei putea cere să se planteze ce flori îți vor plăcea.

Inima tinerei femei se făcea fărâme de durere. Picioarele îi tremurau, trupul i se golise de sânge. Yoritomo se apropia tot mai mult de ea. Simțindu-i buzele pe ceafă, îi veni să urle: „Nu voi fi niciodată a ta!" Dar asta ar fi însemnat că ar fi trebuit să adauge cu o voce la fel de hotărâtă: „Omoară-i pe mama și pe fiul meu și înfige-mi sabia în inimă!" Și nu era în stare să spună acest lucru.

Gura lui Yoritomo îi apăsa încet pielea. Buzele lui zăboveau îndelung, pentru a inspira mai bine parfumul la care visa de atâta vreme. O culcă la pământ și îi dezlegă cingătoarea care îi strângea chimonoul. Prima robă era de un roz stins, cu flori brodate, iar cea de dedesubt, bleu cu violet, era împodobită cu păsări albe cu negru, care semănau cu niște rândunele.

Îi desfăcu corsajul și îi scoase un sân alb și rotund precum coaja unui ou de struț. Această imagine perfectă și minunată îl lăsă fără suflare preț de câteva clipe, dar mâna lui alunecă apoi atât de iute pe sub robele groase, încât își pierdu repede mințile, începu să gâfâie și, cu un gest brusc, dădu la o parte mormanul

de stofe de pe pântecul ei plat, ca să nu piardă nimic din ceea ce îl obsedase într-atât.

Shizuka nu scoase niciun suspin, nu făcu niciun gest. Mută şi încremenită ca o statuie de jad, era nevoită să îndure apăsarea trupului bărbatului pe care-l ura. Îşi scosese şi el cingătoarea care îi ţinea hainele. Chimonoul îi flutura în jurul coapselor, la fel şi pantalonul larg. Când îşi vărsă în ea licoarea divină, grohăi, dar îşi veni iute în fire.

– Ridică-te, şopti, ridicându-se şi el.

Shizuka ezita, uimită.

– Ridică-te, repetă el, şi stai în faţa mea fără să te mişti, fără să vorbeşti.

Ea se supuse, în tăcere. El îi îndepărtă laturile chimonoului şi îi prinse rochiile cu propria lui cingătoare. Picioarele femeii erau mici, dar perfect modelate. Coapsele ei cărnoase, dar fine şi elegante, semănau cu două ramuri primăvăratice pe care soarele dimineţii le luminează cu razele lui aurii. Muntele lui Venus, epilat cu mare grijă, fin şi mătăsos, aduse o expresie ciudată în ochii lui Yoritomo.

Luă sabia şi i-o întinse.

– Acum, că m-aţi avut, vreţi să îmi despic pântecul? întrebă ea pe un ton glacial.

El zâmbi.

– Nu! Dansează pentru mine, numai pentru mine, aici şi acum! Aşa cum eşti. Vreau dansul sabiei în cea mai perfectă execuţie a lui!

Ea se gândi la mama şi la fiul ei şi se închină pentru a nu-l contraria, nedorind să rişte să se răzgândească

în privința instrucțiunilor pe care le dăduse în urmă cu câteva ceasuri. Așa că, încet, Shizuka începu primele figuri ale dansului sabiei.

Nesuferita de Renshi fu cea care o puse pe Masako la curent cu acțiunile lui Yoritomo. Zenni le cunoștea și ea, dar nu vorbea niciodată.

– Draga mea! Dar eu nu născocesc nimic și nu mă poți arunca afară pentru că ți-am dezvăluit adevărul curat! Sinceritatea n-a fost pedepsită vreodată!

– Taci, viperă ce ești! mârâi Masako printre dinți.

De la primele semne ale iernii, cam din perioada în care se anunțau primele ninsori, Masako își căuta soțul noapte de noapte, dorindu-și să rămână din nou însărcinată. Yoritomo, după indiferența pe care o arătase față de fiica sa, începuse să-și uite încetul cu încetul regretele de a nu fi făcut un băiat și nu refuză niciodată să împartă perna cu soția lui, numai că era mai puțin pătimaș și înflăcărat decât odinioară. Ba chiar i se întâmplase să își spună că nici măcar frumoasa curtezană, pe care o vizita cu regularitate, nu îl satisfăcea îndeajuns. La drept vorbind, doar dansul sabiei pe care îl executa goală în fața lui îi ostoia poftele.

Masako, la fel de hotărâtă să nu stârnească niciun fel de scandal cu soțul ei, se uita cum diabolica Renshi își varsă fierea. Ca o cobră dresată, gata să muște, fosta soție a lui Minamoto Yoshitomo se hrănea din efectul pe care vorbele ei îl aveau asupra lui Masako, chiar dacă aceasta părea de o neînchipuită seninătate.

– Nu am de gând să tac, Masako dragă, căci prea sunt bucuroasă să te văd învinsă de o curtezană care știe mai bine decât tine să ostoiască poftele lui Yoritomo.

– Iar tu, biata mea Renshi, tu, care ești acum la asfințitul puterii tale de seducție, mi-ai putea spune care bărbat din lumea asta ar mai putea cădea în mrejele farmecelor tale ofilite? Mai bine ai părăsi casa asta înainte ca bătrânii oficiali de la Kyoto să nu te disprețuiască întru totul. De ce n-ai pleca chiar de astăzi? Kyoto e plin de femei ca tine, aflate în căutare de bărbați încă prezentabili care vor să-și satisfacă, înainte de moarte, ultimele pofte trupești.

– Nu de mine-i vorba, Masako dragă, ci de tine. S-o fi culcând Yoritomo seara cu tine, dar în fiecare zi trece pe la curtezana cea frumoasă, pe care și-o va face curând concubină.

Masako fu nevoită să lupte serios cu ea însăși ca să treacă peste aceste cuvinte. Dar blestemase prea tare izbucnirile soțului ei, care nu era în stare să se controleze când dorea o femeie, pentru a face și ea la fel. Așa că își înghiți replica, ridică din umeri și, cum toate întâlnirile cu Renshi aveau loc la grajduri, luă hățurile pe care i le întindea Salcie Mare și părăsi locurile.

Inainte de apusul soarelui fu în pavilionul lui Shizuka. Iarna trecuse atât de repede, încât abia apucase să observe ivirea ghioceilor, iar când îi văzu pe cei care împodobeau grădina din spatele casei, își spuse în sinea ei că, hotărât lucru, repede mai treceau anotimpurile astea.

Shizuka îi deschise uşa şi o pofti înăuntru.

– Mă aşteptam să treceţi pe aici într-o bună zi, ba chiar am sperat că nu veţi întârzia prea mult. Nu mai pot, doamnă Minamoto.

Masako îşi roti privirea de jur împrejurul încăperii. O tânără femeie legăna copilul curtezanei şi, alături de ea, Zenji cânta un cântec de leagăn, un cântec care povestea despre soare şi păsări.

– Nu vei fi concubina lui, intră Masako direct în temă, cu cuvenite schimburi de politeţuri. În viaţa lui Yoritomo vei rămâne o simplă aventură.

– Asta înseamnă că trebuie să fugim iar? întrebă Shizuka.

– Da, dar de data asta îl las pe soţul meu aici, iar el mâine nu mă va găsi nici în tabără, nici la Kamakura.

– Şi Yoshitsune?

– În temniţa în care stareţul templului îl ţine prizonier, se pare că a primit vizita unui călugăr care i-a adus veşti de la...

Se opri încurcată, dar cum era absolut necesar să continue, încheie pe un ton rece şi indiferent:

– Veşti de la soţia şi fiii lui.

– Nu vă simţiţi jenată. Ştiu că e însurat. Nu voi putea fi decât concubina lui, dar îl iubesc îndeajuns de mult ca să accept asta. Vreţi să continuaţi, doamnă Masako?

– Străjile şi călugării de la templu nu s-au prins de viclenie, căci ştiau cu toţii că Yoshitsune primeşte cu regularitate veşti de la familia lui rămasă în nord.

Shizuka plecă încet capul.

– Se pare că, dintr-o singură lovitură de sabie, călugărul a retezat trei capete, iar al patrulea străjer s-a ascuns în graba mare, pentru a nu-și vedea și el căpățâna zburând prin aer și rostogolindu-se la pământ.

Licărul de bucurie care se aprinsese adineauri în ochii dansatoarei s-a stins brusc, locul lui fiind luat de o expresie de teamă, pe care nu era în stare să și-o ascundă:

– Yoritomo știe?

– Încă nu, pentru că acest călugăr, înainte de a se duce după Yoshitsune, a venit la mine și mi-a spus că vor fugi în munții Yoshino. Locul este ferit și ascuns de munții în care trăiește o populație ciudată, cu care ceilalți locuitori nu vor să aibă de-a face. Acești munți tainici se află la sud de Nara. Călugărul nostru cunoaște un mic templu cocoțat pe stânci, unde veți putea sta liniștiți, așteptând ca lucrurile să se mai potolească.

– Și noi cum îl vom găsi?

– Vă voi conduce eu, și cum Nara nu e departe de Kyoto, mă voi opri în capitală la întoarcere. Am de gând să mă întâlnesc cu împăratul.

– Fără soțul vostru?!

– Nu am nevoie de el pentru a clarifica termenii codului, pe care îl cunosc prea bine, doar eu însămi l-am conceput. Soțul meu are deplină încredere în mine. Cunosc mai bine decât oricine altcineva interesele pe care trebuie să le apărăm și punctele asupra cărora ne putem permite să ne slăbim atenția. De ani buni mă gândesc la codul ăsta și am cântărit cu grijă toate amănuntele.

Masako respiră adânc. Ori de câte ori se gândea la acest cod și la urmările favorabile pentru clanul Minamoto mintea ei zbura câțiva ani înainte, când shogunul va fi instalat și pârghiile pe care se va sprijini vor fi cu adevărat solide. Da! Iar când ziua aceea va veni, de ce nu ar încerca să își impună fiica la Curte? A făcut-o familia Fujiwara înaintea ei, mai apoi și clanul Taira, de ce nu ar face-o și Minamoto, dacă tot poziția lor va fi indestructibilă, de nezdruncinat? Curtea nu ducea lipsă de prinți, iar o fiică de shogun măritată cu unul dintre ei va putea aranja cât se poate de bine politica imperială.

Reluând firul discuției, spuse:

– Să fiți pregătite diseară, plecăm la apusul soarelui. Îi voi scrie o scrisoare soțului meu, o va descoperi în zori.

– Nu vă temeți că o să plece imediat în urmărirea noastră?

– Nu! Nu după felul în care îi voi prezenta lucrurile!

Shizuka nu îndrăzni să ceară amănunte.

– Vezi tu, draga mea Shizuka...

Dintr-odată, își dădu seama că folosea același ton arogant și plin de siguranță pe care îl adopta Renshi, ori de câte ori se bucura să îi vorbească despre infidelitățile lui Yoritomo.

– Vezi tu, draga mea Shizuka, voi începe să îmi folosesc influența pe care o am pe lângă domnul și stăpânul meu, lucru pe care nu l-am făcut niciodată. Da! De data asta, te însoțesc doar pentru a mă putea

duce la palat fără el și pentru a discuta despre shogunat după cum voi dori eu.

– Cum îl vom găsi pe Yoshitsune? se interesă frumoasa curtezană, care nu dorea să se amestece în problemele personale ale lui Masako.

– Dați-mi voie să vă conduc eu, voi doar să fiți gata diseară. În ceea ce mă privește, mie nu îmi mai rămâne decât să scriu această misivă.

Scrisoarea lui Masako explica lucrurile în felul următor:

Tandrul și mult-iubitul meu stăpân și senior, întrucât se pare că vrei să îți vezi în continuare de infidelitățile tale, în ciuda noii fugi a lui Shizuka de care sunt din nou răspunzătoare, te previn că, la întoarcere, mă voi opri la palat pentru a-l vedea pe împărat, poate și pe regentul Kanezane sau pe prințul Mochihito, pentru a discuta eventualele înțelegeri în privința elaborării codului nostru al shogunatului. Sunt însuflețită de dorința profundă de a duce la bun sfârșit planuri care au drept scop întărirea poziției tale politice și militare în Japonia. Ai încredere în mine și consacră-te întru totul armatelor, care trebuie să fie cât mai puternice pentru următoarele bătălii. Seniorul meu, nu o mai căuta pe Shizuka, a ieșit de acum din raza privirii tale, de sub mâna și dorința ta! Întoarce-ți mai curând gândurile către ziua în care vei fi uns primul shogun al Japoniei!

Soția ta, Masako.

Masako pornea iar pe drumuri, de astă dată în direcția munților Yoshino. Trecând pe la Iga, atelajul lor se întâlni cu Yoshitsune, care era însoțit de noul lui prieten, călugărul-tâlhar Benkei, și de trei samurai vestiți pentru fidelitatea lor mai presus de orice bănuială față de stăpânul lor.

La vederea atelajului, Benkei hotărî că nu avea niciun rost să piardă timpul cu îmbrățișări inutile. Fiecare secundă de întârziere risca să le pună fuga în pericol. Căci în ciuda mesajului lăsat de Masako soțului ei și a siguranței acesteia că el nu va face nimic pentru a-i prinde, se putea foarte bine ca, orbit de mânie, să ia hotărârea de a-i urmări.

Masako călărea singură, căci Salcie Mare conducea atelajul în care stăteau înghesuite Bujor, Shizuka, mama ei și doica. Se apropie de Yoshitsune, care era înconjurat de Benkei și de cei trei samurai.

– Nu te teme, Yoshitsune. Shizuka, mama ei și fiul tău sunt bine cu toții, în caretă. Îi vei vedea după ce veți fi în siguranță.

– Da, e mai bine așa, încuviință Benkei cravașându-și calul, pentru a-i grăbi ritmul. Până nu ajungem în munți, ne putem aștepta la ce-i mai rău.

Totuși, Yoshitsune nu se putu împiedica să se apropie de atelaj în clipa în care Shizuka a ridicat micul stor din paie de orez, arătându-și fața. S-au privit adânc în ochi, apoi uitătura bărbatului a scormonit iute în interiorul caretei și a zărit copilul în brațele doicii. Atunci, Shizuka a lăsat jos storul ușor, ascunzându-se. Era copleșită de o mare pace lăuntrică. Oricât se va fi

întunecat cerul, oricât de amenințătoare părea zăpada, inima ei era plină de bucurie.

– Pierdem timpul! strigă Benkei.

Apoi se întoarse spre Masako.

– Careta asta a voastră poate grăbi ritmul? Samuraii sunt cam nervoși, ar vrea să poată călări mai repede.

– Atunci spuneți-le, călugăre Benkei, că un bun samurai nu trebuie să se enerveze niciodată. Trebuie să își păstreze calmul și să își controleze gândurile în orice clipă. Acest punct va fi pe larg tratat în viitorul cod al shogunatului.

Benkei dădu din cap, fără a-și dezlipi ochii de la ea. Stăruitoare, înflăcărată, necruțătoare, doamna Minamoto îl uimea. O asemenea tărie de caracter, o asemenea voință de a reuși arareori le puteai întâlni la o femeie.

La rândul ei, Masako îi întâlnea pentru prima oară privirea. Când îl văzuse dinaintea ei, la Kamakura, abia ce îi observase trăsăturile chipului. Era noapte, iar flacăra torței nu dezvăluise decât jumătate din față, cealaltă jumătate fiind ascunsă sub gluga rasei. Abia acum îl putea vedea și cântări. Era plămădit dintr-un rug încins, care părea aproape nemuritor. Un foc izvodit din iad, căci călugărul numai sfânt nu era!

– Să ne grăbim puțin, Salcie Mare, îi spuse ea scutierului, călugărul Benkei se teme ca nu cumva să ne prindă din urmă soldații de la Kamakura!

Călugărul se întoarse:

– De îndată ce vom intra în munţii controlaţi de Ninja, spuse el, vom fi în siguranţă. Oamenii seniorului Yoritomo nu au cum să intre acolo după noi. Luptătorii Ninja sunt înarmaţi şi ştiu să se bată, nu glumă!

– Ninja! reluă Masako, ridicând din sprâncene. Îi cunoaşteţi bine?

– M-au îngrijit şi m-au adăpostit într-o vreme în care pe capul meu s-a pus mare preţ!

Yoshitsune, care era în faţă, îşi întoarse calul şi veni alături de Benkei.

– Se spune că Ninja sunt ţărani vrăjitori, interveni el.

– Sunt ermiţi care s-au stabilit în munţii ăştia. De-a lungul vremii, pentru a trăi mai bine, au început să cultive fâşiile înguste de pământ ascunse între stâncile care erau la dispoziţia lor. Dar din cauza activităţilor lor războinice, au ajuns să jefuiască vecinătăţile.

– Şi de ce sunt lăsaţi în pace? întrebă Masako, pe un ton neîncrezător.

– Nu li se caută nod în papură pentru că s-au dat drept *yamabushi*[1], un fel de vrăjitori.

Benkei izbucni într-un hohot zdravăn de râs. Era un adevărat uriaş. Purta o costumaţie ciudată, împănată cu pompoane colorate, o tichie neagră, pantaloni

[1] În Japonia medievală, aceşti asceţi luptători trăiau izolaţi în munţi, participau uneori la lupte alături de samurai, dar principalul lor ţel era dobândirea unor puteri mistice, spirituale ori supranaturale pe care le puteau căpăta, credeau ei, doar prin asceză (n. tr.).

largi strânși pe glezne, o tunică amplă, cu o glugă care îi ascundea obrazul ori de câte ori era nevoie. La cingătoarea legată dinainte cu un nod mare atârnau un șirag de mătănii și o sabie. Cine și-ar fi putut închipui că un asemenea bărbat nu știe să mânuiască sabia? Și cine și l-ar fi putut închipui neajutorat, când avea pumnii cât niște pepeni și era la fel de mătăhălos cât un *daibutsu*, unul din acei buddha enormi care apărau porțile celor mai faimoase temple?

O barbă neagră și hirsută îi năpădea chipul, urcând până la sprâncenele negre și stufoase care se îmbinau deasupra nasului. Cizmele cu șireturi și jambierele în care erau bine fixate cuțite îi strângeau gleznele. Pletele îi creșteau liber, nu erau prinse, așa că i se revărsau pe spate și pe umeri, prăfuite și murdare.

Lui Benkei îi plăcea să spună că pe cât era de călugăr, pe atât era de tâlhar. Legenda lui, spunea el, străbatea toată Japonia cu viteza unui iepure.

Masako nu cunoștea încă povestea întâlnirii lui cu Yoshitsune, din timpul ultimei fugi după Shizuka a acestuia din urmă. Benkei l-a atacat cu sălbăticie pe un pod ca să îi fure sabia. A urmat o luptă cu mâinile goale. O luptă în care puterile uriașului nu au prea avut câștig de cauză în fața agilității și tacticii de luptă a lui Yoshitsune. Năucit de atâta abilitate, Benkei a fost cu totul orbit de acest personaj care l-a lăsat de tot cu gura căscată când, la sfârșitul luptei, i-a oferit cu generozitate și curtenie sabia pe care o dorea. Definitiv cucerit, călugărul-tâlhar a hotărât că, din acea clipă, își va pune viața în slujba noului său prieten.

Dincolo de munții luptătorilor ninja, au intrat în ținutul stâncos al regiunii Nara, unde munții nu mai păreau atât de abrupți. Cerul nu se limpezise, din contră, cu cât înainta mai mult micul convoi, cu atât se întuneca mai tare, lăsând să se întrevadă începutul unei ierni aspre, care își făcea loc încetul cu încetul.

Au trecut prin fața marelui templu Todaiji, cu imensele lui porți din lemn pictat, păzite de sculpturi enorme, închipuind animale fabuloase, tăiate în piatră. Masako își aminti de ultima vizită aici, când călugărul stareț o primise împreună cu soțul ei. Da, era limpede că nu ar fi putut să o ascundă pe Shizuka la ei fără ca Yoritomo să afle imediat.

Au traversat o pădure deasă prin care zburdau cerbi, animale sacre lăsate în libertate; în spatele pădurii, au apucat-o pe o cărare de munte care șerpuia printre pătura groasă de mușchi și licheni presărată de pietre plate și alunecoase, peste care atelajul trecea cu greu. Femeile au fost nevoite să coboare, pentru ca bărbații să poată împinge careta care a izbutit, în cele din urmă, să se cațere până în înaltul promontoriului. Acolo au descoperit, în sfârșit, micul templu Kasuka.

Brazi falnici, ale căror rădăcini enorme ieșeau din pământ, își întindeau ramurile ciudate de un negru verzui, răsucite precum tentaculele unei caracatițe imense, nelăsând vederii decât acoperișul din stuf al templului.

Acest mic edificiu care nu cuprindea mai mult de douăzeci de călugări nu era budist, ci shintoist. Porticuri pe stâlpi de lemn, uniți în capăt prin bârne

încrucișate marcau trecerea dintre lumea pământeană și lumea divină.

Femeile, cu excepția lui Masako, se urcaseră din nou în atelaj, dar de îndată ce careta a pătruns în curtea mare formată dintr-o incintă cu o colonadă dublă, Benkei le asigură că puteau coborî în deplină siguranță.

De fiecare parte, câte o galerie acoperită ducea la o închidere care conținea o mulțime de capele micuțe dedicate diverselor zeități. În fund, se zărea templul dedicat lui Ame Koyane, strămoșul divin al familiei Fujiwara. Benkei nu a uitat să îi strecoare starețului că Yoshitsune era unul din aliații lor ca, de altfel, tot clanul Minamoto.

Așadar, aici avea să se ascundă iubirea celor doi. Benkei a căpătat de la noul lui stăpân poruncă să bată drumul între Kamakura și templul Kasuka pentru a-l anunța din timp despre plecarea armatelor lui Yoritomo la lupta de la Ichi-no-Tani.

– Nimeni nu vă poate găsi aici, Yoshitsune, îi spuse Masako la plecare. Trăiți-vă așadar iubirea și întoarce-te să lupți alături de frații tăi. Până atunci, Yoritomo va fi uitat totul, sunt sigură.

– Chiar ești așa de sigură? o luă peste picior cumnatul ei.

– Da. Vrei să știi de ce?

– Mi-ar plăcea.

– Sunt din nou însărcinată, iar de data asta vom avea un fiu.

– Ți-o doresc cu toată sinceritatea, Masako. Da! Cu toată sinceritatea.

O strânse cu drag la piept.

– Te întorci acum?

– Nu! Mă duc la Kyoto.

– La Kyoto! Ce vrei să faci acolo?

– Să-l văd pe împărat.

Îi aruncă tinerei femei o privire nedumerită, animată cumva de o pornire ciudată, pe care ea nu o înțelese, dar Yoshitsune nu insistă. Îi dădu drumul lui Masako din brațe și îi spuse:

– Ai grijă de tine, ar fi mare păcat să ți se întâmple vreo nenorocire. Tu ești stâlpul neamului Minamoto.

Condus de Salcie Mare, care nu se dădea în lături să își reia când și când fosta îndeletnicire de surugiu, atelajul era tras de Bonzai și Sumi. La adăpost, după obloanele trase, Bujor dormita, în vreme ce Masako se gândea la drumul pe care urmau să o apuce peste câteva clipe. Unul ar duce-o la capitală, celălalt – direct la Kamakura.

În sufletul ei se ciocneau două porniri. Aceea de a se duce la Curte și a-l întâlni pe împărat, și aceea de a se duce imediat în tabără și a-l anunța pe soțul ei de noua sarcină, căci știa că șederea în capitală ar putea fi îndelungată, iar întâlnirea cu împăratul nu va fi ușoară. Masako se temea ca nu cumva plecarea armatelor să se întâmple în lipsa ei, iar această temere o necăjea într-atât, încât atunci când Salcie Mare îi puse întrebarea, ea încă ezita:

– Incotro, doamnă Masako?

– Spre Kyoto.

– La Curte! strigă Bujor.

Masako zâmbi și, trăgând storul micuț, se aplecă și-i strigă lui Salcie Mare:

– La Kyoto, vom închiria un bou și un bouar. Nu vreau să intru în palat în spinarea unui cal, și cu atât mai puțin într-un atelaj tras de doi armăsari.

– Și atunci eu la ce vă voi mai folosi? se îngrijoră Salcie Mare, neliniștit la gândul că s-ar putea trezi îndepărtat din planurile stăpânei lui.

– Tu vei veni călare în urma atelajului. Nu ești tu străjerul meu personal? Nu vreau să semăn cu o biată provincială care nu cunoaște regulile Curții, în ochii demnitarilor.

– Nu va fi cazul! țipă Bujor, sunteți o doamnă prea mare pentru a nu străluci la Curte. Sunt sigură că și seniorii, și doamnele de onoare ale împărătesei se vor uita cu mare admirație la dumneavoastră!

Două zile mai târziu, când zăpada începuse să se aștearnă, treceau de porțile capitalei. Nu îi opri niciun străjer. Atelajul străbătu fără piedici aleile largi ale celui De-al Doilea și De-Al Treilea Bulevard, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Apoi au trecut pe lângă cartierele notabilităților. Multe reședințe păreau pustii, căci fuseseră părăsite de membrii familiei Taira, care le-au ocupat de mai bine de un secol. Masacrați în câteva rânduri de familia Minamoto, au mai încercat de câteva ori să intre în Kyoto, dar numărul lor mic îi făcea inofensivi, un lucru cât se poate de bun pentru Masako. Ar fi fost periculos să se izbească de niște

dușmani rebeli, care să o împiedice să treacă de zidul palatului. Se pare că, pentru moment, Taira preferau să își regrupeze forțele aproape de Kobe, pe țărmurile Mării Interioare, acolo unde urma să lovească clanul Minamoto.

Primul lucru pe care trebuia să îl facă Masako era să găsească o cameră la un han din capitală. Știa ea unul în nordul orașului, nu departe de cartierele rezidențiale din preajma palatului. Era un pavilion discret, în fundul unei grădini care, încetul cu încetul, se acoperea de un strat de gheață, căci de când se lăsase seara, vântul prinse a sufla cu putere, făcând străzile și pavajele alunecoase. Caii nu îndrăzneau să înainteze și au fost nevoiți că coboare din caretă și să o împingă până la intrarea în han.

Li s-a servit o masă caldă și Masako se cufundă într-un somn atât de adânc, încât nimic nu îi mai tulbură spiritul. În zori, se trezi proaspătă și binedispusă. Bujor, care petrecuse noaptea alături de ea, culcată pe o rogojină întinsă la picioarele patului stăpânei, se trezise mult înaintea răsăritului pentru a se duce la Salcie Mare, care rămăsese în căldura grajdului.

Nînsese toată noaptea. În zori, capitala era acoperită de un strat atât de gros de zăpadă, încât atelajele și cărăușii nu se puteau deplasa. Negustorii legau în spinarea boilor și cailor sacii cu cereale, orez și alte alimente trebuincioase locuitorilor.

– Cum intru eu în palat cu zăpada asta care a acoperit totul? îl întrebă Masako pe hangiu.

– Există un drum care a fost curăţat în dimineaţa asta şi pe care l-aţi putea străbate călare.

– Dar aş vrea să mă duc cu careta. Cunoşti vreun boar îndeajuns de priceput care să poată mâna doi boi pe zăpadă?

O doamnă care se ducea la palatul imperial nu era treabă uşoară pentru un amărât de hangiu! Înălţă privirea spre clienta lui şi clătină din cap:

– Ar fi al meu, dar va trebui să mi-l trimiteţi îndărăt de îndată ce vă va lăsa acolo, căci voi avea nevoie de serviciile lui.

– Bineînţeles. Fii sigur că vei primi o plată pe măsură.

Atunci, ea se hotărî să îşi dezvăluie numele:

– Sunt soţia lui Yoritomo Minamoto.

Hangiul căzu câteva clipe pe gânduri şi, ca într-o străfulgerare, repetă:

– Minamoto... Minamoto...

– Da! Seniorul Yoritomo, şeful clanului Minamoto.

– Duşmanul neamului Taira!

– Întocmai. Îi vom învinge şi stăpânii vom fi noi. Poporul nu va mai fi împovărat cu taxele grele pe care le impun de-alde Taira. Despre acest aspect trebuie să stau de vorbă cu împăratul.

Masako văzu cum chipul omului din faţa ei îşi schimbă expresia. Părea a-şi fi dat seama de întreaga importanţă a situaţiei. Cuvântul „taxe" îi bâzâia permanent în cap.

– Dacă mă gândesc bine, se grăbi el să spună, pot face în aşa fel încât să mă descurc fără boar. Păstraţi-l la Curte câtă vreme veţi avea nevoie.

Masako îi mulțumi bărbatului și careta ei, la care au fost înhămați doi boi de la han, a pornit spre palat. Zăpada fusese dată la o parte din mijlocul străzilor, dar drumul era atât de lunecos, încât boarul trebuia să coboare la fiecare pas pentru a repune roțile caretei în direcția cea bună.

La cele patru porți ale palatului imperial erau străji Minamoto, iar Masako trebui să le arate un document cu pecetea *bakufu*-lui de la Kamakura pentru a putea pătrunde în incintă. A fost condusă la biroul Afacerilor palatului și rugată să aștepte ca funcționarul însărcinat cu contactele exterioare să îi aranjeze o întrevedere. Ceea ce și făcu, fără prea multe comentarii, ascultând cu grijă cererea lui Masako; o sfătui să aștepte pe unul din coridoarele largi care despărțeau zonele administrative de cele ale pavilioanelor în care locuiau notabilitățile și demnitarii.

Copleșită de o nerăbdare pe care cu greu și-o stăpânea, Masako străbătea în lung și-n lat galeria care dădea spre exterior. Se uita cum se așterne zăpada peste podurile din lemn.

După două ceasuri de așteptare, apăru un bărbat. Avea o ținută frumoasă, purta boneta lăcuită a notabilităților de la Curte, robe din mătase suprapuse, ascunse sub un chimonou cu motive reprezentând frunze de salcie.

Se recomandă drept unul dintre consilierii împăratului, atașat al Afacerilor exterioare ale palatului, și se interesă asupra motivului care o adusese aici pe soția seniorului Minamoto. După ce Masako

i-a explicat că armatele din *bakufu* pregăteau una din cele mai mari bătălii împotriva clanului Taira, omul o introduse într-un birou unde îi spuse să aștepte persoana care o va primi.

Spre marea ei surprindere, înspre ea veni o femeie. Cu o ținută regească, se ținea dreaptă și, când punea un picior înaintea celuilalt pentru a avansa cu pași mici, șoldurile ei înguste se unduiau încetișor. De la distanță, ochii ei păreau de foc, dar avea un zâmbet liniștit și din întreaga ei atitudine se degaja o mare seninătate.

La câțiva pași în spatele ei, o urmau alte două femei.

Ajunse în mijlocul încăperii, se opriră, se înclinară dinaintea lui Masako și așteptară, cu bustul în continuare înclinat, în timp ce prima femeie, după toate aparențele stăpâna lor, continuă să înainteze.

– Sunt Tango Tsubone, favorita împăratului Gotoba.

Era cam de seama ei, dar marea frumusețe a doamnei Tango o făcea să merite pe deplin titlul de favorită imperială. Masako se înclină adânc și Tango Tsubone făcu la fel. Apoi au luat-o de la capăt, pe rând, iar în cele din urmă înălțară privirile și se uitară una la alta.

– Regentul, care ar fi putut să vă primească, spuse ea, a plecat la reședința lui de la țară, iar împăratul e prea prins de îndeletnicirile domniei sale. M-a rugat să primesc eu mesajul vostru.

– Nu e un mesaj, onorabilă doamnă Tsubone, răspunse curtenitoare Masako, e o întrevedere de care am nevoie.

– Atunci, voi fi purtătoarea voastră fidelă de cuvânt și vă rog să mă credeți că nu voi deforma nimic din cele pe care mi le veți spune.

Zâmbea cu mare artă, măsurându-și mișcările, atitudinile, ținuta; se așeză și, cu un gest deopotrivă grațios și poruncitor, îi ceru însoțitoarei sale să facă asemenea.

Forțată de împrejurări și nevoită totuși să admită curtenia acestei femei, se văzu obligată să îi explice obiectul vizitei sale. Pentru început, se strădui să fie clară și directă, dorindu-și în sinea ei ca doamna Tsubone să fie și înțeleaptă, pe cât era de ponderată.

– Soțul meu, seniorul Minamoto Yoritomo, începu ea, care se pregătește să scape Curtea imperială de greutatea abuzivă a clanului Taira, este ocupat de război. E motivul pentru care nu m-a putut însoți. Și cum eu sunt principalul autor al codului ale cărui reguli vor regla afacerile militare ale Japoniei, am crezut că va fi cu putință să discut cu împăratul.

Doamna Tsubone înclină capul. Asculta cu atenție, cu ochii fixați în cei ai lui Masako, care continuă cu o voce liniștită:

– Bazele au fost puse. Acum, a venit vremea să ducem lucrurile mai departe și să clarificăm punctele care necesită o atenție aparte.

– Care anume?

Tango Tsubone zâmbea în continuare, descoperindu-și dinții albi, care nu mai erau înnegriți ca pe vremea când Curtea din Kyoto strălucea prin prezența marilor doamne erudite și cultivate. Astăzi, favorita

imperială din fața lui Masako avea obrazul alb și roz, fardat cu mare artă, și arbora un surâs strălucitor. Dinții ei străluceau ca sideful.

Se ridică și, cu un gest elegant cu mâna, îi făcu semn să o urmeze. Oare locul în care se aflau era lipsit de intimitate? Avea nevoie de un spațiu mai mare ori mai mic, de mai mult sau mai puțin lux? După ce le-a concediat pe cele două doamne de companie, au pătruns într-o încăpere confortabilă, separată în mai multe părți prin panouri mobile din mătase, savant decorate cu peisaje primăvăratice, într-o explozie de culori. Creste de munți se profilau pe un cer azuriu, traversat de stoluri de păsări și nori albi. Doamna Tsubone aruncă o privire de jur împrejur, păru mulțumită, și o invită pe Masako să se așeze, îndreptându-și asupra acesteia privirea ascuțită.

Cu capul ușor înclinat, cu mâinile pe coapse, Masako îngenunche în fața ei. Femeia asta, despre care nu putea spune că nu îi era binevoitoare, din contră, i se părea totuși destul de intrigantă, doar a fost în stare să se impună la Curte ca favorită imperială.

Masako întrevăzu în inteligența ei o ambiție nemăsurată. Ambiție pe care nu o putea totuși critica, pentru că ea însăși căuta să obțină onoruri prin împlinirea propriilor ambiții, care vizau conducerea lui Yoritomo pe calea gloriei.

La urma urmelor, doamna Tango Tsubone nu era femeia care să se supună. De ce s-ar teme de acest proiect în favoarea țării, ale cărei interese ar urma să fie împărțite între împărat și seniorul Minamoto? În

mod sigur, era și ea conștientă că de prea multă vreme Curtea imperială suferea de o apăsare nemăsurată din partea clanului Taira. Știa că puterea lor, ajunsă de nesuportat, i-a adus încetul cu încetul să controleze și să dirijeze întreaga țară.

Când Masako îi defini cu o voce clară regulile care urmau să lumineze afacerile militare, când îi explică faptul că totul va fi codificat prin texte votate și promulgate, simți interesul viu al favoritei pentru discuția lor. Iar când declară că această nouă legislație va ține seama de principiile care reglementau viața samurailor și a seniorilor în slujba cărora aceștia își puneau serviciile, remarcă lumina care se aprinse în pupilele doamnei Tsubone. Cu toate acestea, favorita se limită să spună:

– Voi transmite întocmai toate aceste remarci împăratului.

– Nu sunt remarci, protestă politicos Masako, ci sunt proiecte de lege care vor ajuta Japonia să evolueze.

– Da, sunt convinsă.

– După ce familia Minamoto va învinge definitiv clanul Taira, vom putea pune în aplicare acest cod, reluă Masako pe un ton la fel de măsurat.

– Se înțelege.

– Pot îndrăzni să vă amintesc că soțul meu a obținut acordul regentului Kanezane?

– Nu are rost, știu asta. Dar acum regentul Kanezane locuiește multă vreme în provincie. Nu mai are puteri depline, ca pe vremea când împăratul Gotoba era un copil.

– Ce vreţi să spuneţi? se interesă Masako pe un ton politicos, dar destul de sec.

– Că acum împăratul ia el însuşi deciziile, în acord, firește, cu miniştrii şi consilierii lui. Favorita se ridică, sugerându-i că întrevederea se încheiase şi, înclinându-se în faţa lui Masako, îi spuse cu o voce amabilă:

– Fiţi sigură că îi voi transmite întreaga noastră discuţie împăratului, care va ţine seama de ea.

După un ultim schimb de zâmbete şi politeţuri, Masako se trezi în grădinile înzăpezite ale Curţii, fără a şti prea bine ce trebuia să facă. Contrariată de această vizită care nu se încheiase cu o întrevedere cu împăratul însuşi, enervată de comportamentul amabil, dar rece, al acestei femei care, la urma urmelor, nu era decât o curtezană, Masako ieşi din palat cu o senzaţie de mutilare, ca un soi de avortare a tuturor planurilor pe care le rumegase de atâta amar de ani.

Masako traversa aleile care i-au fost indicate pentru a ajunge la poarta palatului, unde o aştepta careta ei.

De la distanţă, văzu un cavaler care stătea de vorbă cu Salcie Mare şi care, cu braţul ridicat, arăta spre ea cu mâna.

– Doamnă Masako, îi spuse Salcie Mare după ce ea se apropie, acest străjer imperial a venit la mine să-mi spună să vă anunţ că doamna Kyo, doica împăratului, ar dori să vă vadă.

Bărbatul se întoarse spre ea.

– M-aţi putea însoţi? o întrebă, sărind de pe cal. Vom merge pe jos, căci doamna Kyo cere mare discreţie. Careta voastră ar fi prea lesne observată.

Cavalerul îi întinse hăţurile calului său lui Salcie Mare.

– Păziţi-l, vă rog, până ce mă întorc.

Apoi o invită pe Masako să îl urmeze şi o luă pe un drum care se strecura printre reşedinţele funcţionarilor militari, unde începeau să se infiltreze cei din neamul Minamoto.

Dându-şi seama că făcea un ocol prin spatele palatului pentru a evita privirile indiscrete, Masako se întreba în sinea ei ce-o fi însemnând acest neaşteptat recul. După favorită, doica! Ce-o fi vrând de la ea femeia asta? Şi apoi, cine era? Ce rol putea ea juca în problemele care o interesau pe Masako?

După ce au străbătut un drum ascuns privirilor curioşilor, au ajuns în preajma meterezelor care încercuiau palatul şi au trecut pe sub o uşă din spate, care trebuie să fi fost folosită de puţini oameni, căci era pe jumătate ascunsă de arbuşti îngreunaţi de zăpadă, care vara trebuie să se fi îndoit sub povara florilor.

Aleea mică pe care au luat-o ducea spre o suită de coridoare sub cerul liber. Balustradele din lemn erau acoperite de un strat gros de nea, iar pământul era alunecos. Masako simţi cum frigul i se strecoară pe sub mantie şi, cu un gest instinctiv, îşi duse mâna la pântec. Trei luni! Era însărcinată în trei luni! Dacă Yoritomo pleacă la luptă înaintea întoarcerii ei şi dacă

bătălia de la Ichi-no-Tani durează mai mult, risca să nască înainte ca el să fi aflat că e însărcinată!

De după colțul unui coridor acoperit de stuf, dar prin care sufla un vânt atât de rece, încât Masako crezu că rămâne fără suflare, s-au ivit două femei călduros îmbrăcate, care i-au spus cavalerului că putea pleca, fiindcă doamna Kyo va pune pe altcineva să o conducă pe doamna Minamoto la plecare.

Masako și cele două servitoare au intrat într-un pavilion cu aspect modest, dar confortabil. Spre ea înaintă o femeie cam la patruzeci de ani, care se înclină în fața sa. Masako îi întoarse politețea.

– Doamnă Minamoto, sunt bucuroasă să vă cunosc. Renumele vostru a ajuns de la Kamakura până la mine.

Vorbea cu o voce calmă și sigură. Ochii îi scânteiau de istețime, iar pe obrazul ei, pe care se citeau urmele unei mari frumuseți, ușor ofilite de trecerea anilor, purta pecetea unei gravități îmbinate cu echilibru și înțelepciune.

– Da! Știu de existența voastră! Regentul Kanezane mi-a vorbit despre dumneavoastră, când ați venit să-l vedeți împreună cu soțul vostru. Era, cred, imediat după fuga lui din munții Izu.

Masako încuviință, lăsând-o să continue:

– Știu că favorita, ca de obicei, s-a amestecat în ceea ce nu o privește. Își închipuie că are un cuvânt de spus în probleme care ne interesează doar pe noi.

Masako făcu ochii mari și ciuli urechile. Fu cât pe ce să repete, pe un ton din care nu ar fi lipsit uimirea:

„Probleme care ne interesează doar pe noi!", dar se abţinu. Doamna Kyo continuă:

– Vorbim despre acelaşi lucru, nu? Codul care va reglementa activităţile militare ale clanului Minamoto, în bun acord cu afacerile imperiale?

Femeia asta îi plăcu instinctiv lui Masako. Cei în jur de zece ani care le despărţeau păreau a aduce între ele echilibru şi cumpătare.

– Tocmai despre asta doream să vorbesc cu împăratul. Din păcate, soţul meu e prins cu ale războiului şi nu...

– Şi nu aţi vrut să mai pierdeţi vremea, aşteptând să se elibereze el de toate problemele. Aţi avut dreptate.

Îşi scruta interlocutoarea cu ochii ei ageri.

– V-aş putea ajuta să vă întâlniţi cu împăratul în seara asta. Dar ora va fi destul de târzie, aşa că va trebui să petreceţi noaptea aici şi să plecaţi în zori. Dacă acceptaţi, veţi fi musafira mea.

Masako nu-şi reveni prea uşor din uimire.

– Fără îndoială, vă accept ospitalitatea.

Şi cele două femei au început să se întreţină cu mare curtenie; doamna Kyo i-a spus lui Masako că Taira s-au infiltrat până în ţinuturile de est. Informaţia asta se dovedea a fi de o mare importanţă. Pentru a învinge, trebuiau să-i vâneze înainte de a apuca să pună mâna pe pământurile acelea care nu le aparţineau şi să îşi ridice acolo puncte militare strategice.

Masako nu se mai sătura să stea de vorbă cu această femeie înțeleaptă. Și-au continuat discuția până ce li s-a anunțat sosirea împăratului Gotoba.

Încă foarte tânăr, purta totuși pe chip pecetea unei maturități demne de rolul lui de monarh. Cum se întâmpla ca din când în când să treacă să își vadă doica neînsoțit, palanchinul lui se afla în fața pavilionului. Intră fără prea mari fasoane, iar doamna Kyo se plecă dinaintea lui până la pământ. Apucă totuși să îi facă semn lui Masako să îi copieze întru totul atitudinea în privința protocolului. Dinaintea împăratului trebuia să te pleci până ce respirai colbul, cu nasul până la pământ.

Când Masako se ridică, în încăpere domnea o mare tăcere, pe care Kyo nu o întrerupse nici măcar cu o răsuflare. Ea își înălță bustul cu grație și, când apucă să îl îndrepte de tot, în continuare îngenuncheată, îndrăzni să își fixeze privirea în ochii suveranului. Erau limpezi, ca și tenul care, de altminteri, părea mai palid chiar decât cel al lui Masako.

– Dacă îmi amintesc eu bine, ultima dumneavoastră vizită pe la noi, doamnă Minamoto, a avut loc cu mulți ani în urmă.

– Regentul a fost cel care ne-a primit atunci, Maiestate. Iar de astă dată, îi datorez mulțumirile mele doamnei Kyo, care mi-a permis să vă întâlnesc.

Împăratul nu zâmbea. Austeritatea chipului îi conferea un anumit fel de prestanță, care ținea de aceea că tânărul de nici optsprezece ani trebuia să joace rolul unui adult care purta pe umeri greutatea unui regat.

– Am deplină încredere în doica mea. Nu va face niciodată ceva care să fie împotriva intereselor mele. Iar dacă se va întâmpla totuşi una ca asta, sunt sigur că îmi va explica motivele ei cu atâta înţelepciune, încât mă voi supune vrerilor ei.

Masako înclină capul şi rosti pe un ton domol:

– Cât despre mine, Maiestate, îi aduc slavă, căci fără ea ar fi trebuit să plec fără speranţa de a obţine o întrevedere cu Maiestatea Voastră. Şi aş fi fost cu atât mai supărată, cu cât proiectele noastre sunt destul de înaintate.

– E adevărat, a ajuns până la noi zvonul câtorva victorii obţinute de clanul soţului vostru.

– Maiestate! protestă politicos Masako, numeroase sunt victoriile acestea, e vorba despre Owari, Omi, Uji, Gawa, Awazu, Biwa şi de două ori Kyoto!

Împăratul avea acelaşi chip grav. Niciun zâmbet nu plutea pe buzele lui subţiri, nicio cută nu se zărea pe fruntea lui înaltă, pe care părul dat pe spate o făceau şi mai serioasă.

– Cu adevărat, este începutul unei cuceriri impresionante.

– Prezenţa mea aici, Maiestate, are rostul de a vă aduce la cunoştinţă planurile legate de întărirea bazei noastre militare de la Kamakura, pe care soţul meu şi cu mine le-am schiţat. Pentru a apăra ţara, ar trebui să ne dezvoltăm *bakufu* prin ramificaţii care vor acoperi toate provinciile. Ele vor fi în aşa fel amplasate încât să ajungă până la porţile cetăţii Kyoto, oferind astfel capitalei o protecţie desăvârşită.

Masako își cunoștea foarte bine subiectul așa că, fără a se îndepărta de la scopul ei, își puse la bătaie tot talentul de diplomată și vorbi despre regăsirea autorității imperiale, despre extinderea influenței membrilor Curții, a miniștrilor și, în sfârșit, despre puterile multiple de care va dispune împăratul însuși.

Apoi, după ce a examinat punct cu punct toate aceste avantaje pierdute de-a lungul anilor, ea își expuse planul privitor la responsabilitățile și activitățile primului shogun, ridicat în cea mai înaltă poziție militară. Tânărul împărat o asculta cu atenție. Ea îi spuse că trebuiau să organizeze o ierarhie militară în vârful căreia va trebui instalat shogunul, care își va împărți poruncile seniorilor din provincii. La rândul lor, aceștia le vor transmite subalternilor, generali, căpitani, locotenenți și alți gradați, care se vor bucura ei înșiși de o autoritate deplină pe lângă arcașii și infanteriștii necesari oricărei armate bine alcătuite.

– Această reglementare, Maiestate, nu este nouă. O reia pe aceea a administrației instalate în epoca precedentă celei pe care o trăim astăzi. Curtea de la Nara instituise deja un cod foarte bine structurat, pe care Curtea de la Kyoto a știut să îl dezvolte în timpul administrației sale. Il putem foarte bine aplica acum și în domeniul militar.

Ajunse, apoi, la codul de onoare al samurailor. Și aici Masako își cunoștea cât se poate de bine subiectul. Doar discutase atât de mult despre toate acestea cu Yoritomo, șlefuiseră împreună fiecare amănunt! Samuraiul desăvârșit trebuia să fie mereu gata să își

dea viața pentru domnul și stăpânul său. Mereu gata de plecare, trebuia să se lupte pentru el, să învingă în numele lui și să își ia mai curând viața decât să trăiască o înfrângere. Cât despre soția samuraiului, ea trebuia să fie la fel de puternică precum el, să îl sprijine și să îi întrețină permanent înflăcărarea de a lupta.

Doamna Kyo asculta cu mare atenție. Masako simțea că, pentru a-și asigura reușita, trebuia să o includă în discuție și pe doica împăratului.

– Se înțelege, conchise tânărul Gotoba, că va trebui să discut toate aceste puncte în timpul viitorului consiliu de miniștri. A venit vremea să avem o protecție în jurul palatului și a capitalei. A venit vremea ca spusele mele să fie auzite și urmate.

Se ridicase și acum străbătea încăperea în lung și-n lat. Mâinile largi ale chimonoului îi învăluiau brațele.

– Pozițiile militare ar trebui aranjate cât de curând, continuă el, altminteri ne vom trezi curând năpădiți de tâlhari din toate țările învecinate. Mările care ne înconjoară sunt din ce în ce mai des străbătute de nave-pirat chinezești și coreene.

Mergând în continuare, împăratul plecă fruntea, iar când o înălță, pe chipul lui apăruse o expresie plină de îngrijorare:

– Spuneți-i soțului vostru să grăbească aceste ultime lupte. Mi-ar plăcea să îmi recapăt flota cât mai repede cu putință. Organizația voastră militară va trebui să se îngrijească să își construiască propria ei flotă. Taira au bazele lor navale, aveți și voi nevoie de ale voastre, e un punct esențial.

– Sigur că da, Maiestate!

Discuţia continuă până târziu în noapte şi împăratul le părăsi pe cele două femei cu un chip la fel de grav, dar cu un licăr de mulţumire jucându-i în străfundul ochilor. Doi valeţi şi cărăuşul îl aşteptau. Câteva minute mai târziu, palanchinul imperial dispăru în tăcerea şi în noaptea învăluită de zăpadă.

Rămase singure, cele două femei au început să vorbească despre diverse lucruri legate de regat şi de echilibrul împăratului.

– Tânărul Gotoba nu a avut parte de o viaţă de familie, îi explică doamna Kyo cu o voce scăzută. Şi-a văzut fratele manipulat de clanul Taira, apoi luat şi dus departe tot de ei, de îndată ce neamul Minamoto a început să se răzvrătească. La vremea aceea, Antoku nu era încă în stare să guverneze, dar ei voiau să îl aşeze pe tron cu orice preţ. Gotoba se teme în continuare să nu îşi vadă fratele întorcându-se.

– Una ca asta e cu neputinţă, căci el va fi susţinut de Minamoto, aşa cum era susţinut tânărul Antoku de Taira.

– Gotoba susţinut de Minamoto! Sunteţi sigură?

– Întru totul sigură, e un aspect pe care ne angajăm să îl respectăm de îndată ce vom fi obţinut victoria definitivă.

Masako îşi văzu gazda ridicându-se pentru a aduce o foaie de hârtie, o pensulă şi cerneală.

– Fără mine, nu aţi fi izbutit niciodată să îl vedeţi pe împărat; iar dacă el s-a angajat să vă ajute, iată cum îmi puteţi mulţumi.

Ea îi întinse lui Masako foaia și uneltele de scris:

– Semnați-mi un document prin care clanul Minamoto se angajează să îl susțină pe împăratul Gotoba câtă vreme va trăi, de îndată ce baza lor militară va fi pusă la punct.

Masako scria repede, iar doamna Kyo îi admiră marea agerime de spirit și puterea de a înțelege imediat ceea ce se dorea de la ea. „Femeia asta e inteligentă și prevăzătoare, își spuse ea, nu lasă lucrurile la voia întâmplării." Masako semnă documentul cu sigiliul inelului ei, gravat cu numele familiei Minamoto.

– E rândul meu să vă cer o favoare, îi spuse ea doamnei Kyo, zâmbind. Numai dumneavoastră, pentru că știu că vă stă în putere.

– Dacă accept, va trebui să vă dau în scris?

În loc de răspuns, Masako îi întinse pensula.

– Ce vreți în schimb?

– Ca fiica mea să vină la Curte de îndată ce va avea vârsta cuvenită.

Uimită, doamna Kyo ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic.

– După aceea, vom vedea, continuă Masako. Soarta va fi cea care va hotărî. Dar dacă e cultivată, grațioasă și frumoasă, ar putea avea toate șansele pe lângă împărat.

– Dar până atunci de multă vreme se va fi instalat o împărăteasă pe tron.

– Sigur că da, dar poate nu și o a doua soție.

Fu rândul doamnei Kyo să scrie și să semneze; cele două femei luară apoi masa în liniște, așteptând ca zorii să se ridice.

CAPITOLUL XII

Atelajul în care s-au cuibărit Masako şi Bujor mergea încet. Salcie Mare era nevoit să oprească mereu ca să se asigure că nu aluneca pe marginile drumului, care nici nu se mai zăreau sub zăpadă. Aerul devenise apăsător, iar cerul greu se prăvălea peste pământ ca un văl întunecat şi dens.

Cum drumul nu se mai distingea de câmpurile înzăpezite, iar râurile dispăruseră, careta înainta cu precauţie. În depărtare, se zărea muntele înalt şi albastru. Salcie Mare nu îl slăbea din ochi. Nu atât lumina zilei îl orbea acum, ci greutatea văzduhului copleşitor.

Cele câteva case lăsate în urmă se ghiceau datorită acoperişurilor strivite sub povara zăpezilor; în schimb, smârcurile şi lacurile deveniseră capcane mortale pe care trebuiau să le evite, pentru a nu se îneca.

Ieşind din golful Ise, care era impracticabil, Salcie Mare voi să iasă dintr-o mlaştină înzăpezită în care tocmai nimerise. Roţile caretei împroşcau cu bucăţi

de gheață, care cădeau grele pe pământ. S-au învârtit câteva minute în gol, au alunecat în apă și s-au cufundat adânc între pietrele invizibile, între care s-au și blocat.

Îngrijorarea întipărită pe chipurile călătorilor sporea de la o clipă la alta. Masako începuse să se teamă pentru copilul ei.

– Ninsoarea asta o să ne înghită cu totul dacă nu ajungem mai repede pe coastă, bombăni ea, nemulțumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Salcie Mare sări de pe capră și încercă să ridice partea din spate a caretei.

– In ritmul ăsta, nu ajungem acolo mai curând de opt zile, îi răspunse el pe un ton morocănos, continuându-și eforturile.

Dându-și seama că nu va reuși de unul singur, Masako sări din caretă, dar picioarele i se înfundară în gheața topită, din care se strădui să iasă. Un pas neîndemânatic pe o pietricică înghețată o făcu să alunece și căzu.

Bujor scoase un țipăt și coborî tot atunci în ajutorul stăpânei, vârându-și poalele chimonoului în apă. Când se ridică, ajutată de mâna întinsă a servitoarei, straiele lui Masako erau ude.

Transpirând puternic în ciuda frigului care îl pătrundea până la oase, Salcie Mare se chinuia în continuare să ridice fundul greu al caretei, în timp ce Masako tremura.

Tânăra femeie începuse să tușească; ce rău îi părea acum că nu așteptase liniștită la Kyoto topirea

zăpezilor pentru a o apuca îndărăt spre casă! Plecarea iminentă la lupta de la Ichi-no-Tani și teama de a nu-l mai găsi acasă pe Yoritomo o făcuseră să uite de orice prudență.

Masako se descotorosi de pătura în care se învelise și își alătură eforturile celor ale lui Bujor și Salcie Mare.

– Dacă vom împinge toți trei, vom izbuti să înfrângem blestemata asta de zăpadă.

Forța celor doi cai pe care Masako și Bujor îi trăgeau de căpăstru le ușura munca, dar roțile ieșeau atât de greu din apă, că le-au trebuit două ceasuri până să pornească iarăși la drum.

Când Masako se sui din nou în caretă, sudoarea se transformă în gheață și o pătrunse până la oase. Instinctiv, își cuprinse pântecul cu mâinile, ca pentru a-l încălzi.

După ce au trecut de golful Ise, osia uneia dintre roți, pesemne zgâlțâită zdravăn de toate hurducăturile la care atelajul a fost supus, s-a desprins; careta s-a înțepenit pe-o parte, trăgând după ea și caii pe arătură.

Salcie Mare izbuti să redreseze caii, dar careta a rămas prea înclinată pentru a mai putea continua drumul.

– Bujor și cu mine vom împinge caii în sens opus, îi spuse Masako lui Salcie Mare, asta te va ajuta să îndrepți mai ușor partea din față a caretei. După aia, se va reface și restul.

Când au izbutit să îndrepte cu totul atelajul, se lăsa deja noaptea. Masako amenința să cadă într-o letargie care nu prevestea nimic bun.

– Spune-i lui Salcie Mare să se oprească în următorul sat, izbuti ea să îngaime înainte de a adormi. Rămânem acolo până se oprește ninsoarea asta nenorocită. Chiar dacă va trebui să stăm mai multe zile acolo, ei bine, așa vom face.

– Cred că e cea mai bună soluție.

Bujor își privi stăpâna. Era lividă. I se închideau ochii. Ar fi vrut să vorbească, dar buzele îi rămaseră strânse. Atâtea lucruri i se învârteau în cap. Atâtea idei îi dădeau târcoale.

– Nu vă faceți griji pentru plecarea armatelor, încercă Bujor să o liniștească, întinzându-i picioarele. Chiar dacă trupele au plecat, ne putem duce după ele.

Masako încuviință încet din cap și adormi, tremurând în continuare.

Cu o osie ruptă, careta ar fi trebuit să se clatine periculos pe tot parcursul drumului, numai că de data asta zăpada, în loc să le vină de hac, îi ajută, căci roțile intrau în ea și săpau urme adânci în nămeți, fără a hurducăi și cușca în care stăteau cele două femei.

Era deja noapte când au ajuns în primul sat în care, din fericire, au dat peste un han. Agățată la marginea a ceea ce trebuie să fi fost o poartă, pâlpâia flacăra unei lămpi care risca să se stingă în orice clipă sub rafalele de vânt.

Niciun client! Hanul era pustiu. O mare tăcere domnea asupra locurilor și, dacă nu ar fi fost zgomotul unui bol, al câtorva farfurii cu mâncare și al

unei ulcele din lut ars pe care două servitoare le puneau pe o masă, ai fi zis că locul era cu totul pustiu.

– Vai, în ce hal sunteţi! strigă nevasta hangiului, alergând către nou sosiţi. Trebuie să vă încălziţi şi să vă schimbaţi.

Femeia înălţă braţele spre cer. Ochii ei scrutau atât chipurile obosite ale oaspeţilor, cât şi straiele lor, luxoase, dar ude bine. Privind-o pe Masako cu o căutătură ageră, o văzu ducându-şi mâna la pântece. Ridicând ochii, îi zări strâmbătura de durere care îi încleştase maxilarele. Mai mult ca sigur, îşi spuse hangiţa în sinea ei, tânăra asta nu e doar vlăguită, ci şi însărcinată.

– Vă pregătesc imediat o masă bună ca să vă întremaţi.

– Nu mi-e foame, murmură sfârşită Masako, aş vrea să dorm.

– Vă dau o cameră şi pun pe cineva să vă aducă o supă bună de legume. Mâine, veţi fi proaspătă şi odihnită.

O masă caldă şi un ceai fierbinte au pus-o totuşi pe picioare, dar în timpul nopţii o cuprinse o durere cumplită de pântec, aceeaşi durere care o sfâşiase în ajun. Durerea nu trecea, ba chiar deveni atât de greu de îndurat, încât Masako slobozi un ţipăt, trezind-o pe Bujor, căreia îi ceruse să fie mereu în preajma ei.

– Pântecul meu! Ah! Pântecul meu!

Bujor se năpusti la ea şi, dând la o parte cuvertura care îi învelea stăpâna, descoperi sânge pe rogojină.

– Ah! gemu ea, copilul nu a rezistat.

Durerea nu o mai slăbea. Masako gemea, cuprinzându-și cu mâinile pântecul dureros. Se uita îngrozită la sângele care i se scurgea pe picioare. Cu mintea înceţoşată, se lăsă pradă disperării, chiar dacă era încă prea devreme pentru a se gândi la urmările pe care le vor atrage după sine această sarcină pierdută.

– Nu vă mișcați, îi porunci Bujor, mă duc după ajutor.

Se întoarse cu nevasta hangiului și cu cele două servitoare ale ei care, aducând rogojini și așternuturi curate, au curățat repede locul.

– Pesemne că frigul v-a venit de hac, biata mea doamnă, o căină femeia hangiului. Ar fi trebuit să rămâneți acasă pe o vreme ca asta!

Apoi, clătină cu tristeţe din cap și murmură:

– Asta e, micuțul ăsta nu a avut zile.

Cele două servitoare au rămas mute. După ce au strâns tot ce era de strâns, se țineau lângă ușă, așteptând poruncile stăpânei lor.

Necăjită pentru ghinionul care îi lovea atât de crunt doamna, Bujor dădu din umeri:

– Poate e și din cauza frigului și a căderii în râu, dar e și din cauza ostenelii pe care și-a dat-o ca să tragă caii alături de mine. Treaba asta nu era de ea!

Nevasta hangiului încuviinţă din cap. Îmbrăcată cu un pantalon larg, peste care își trăsese o robă călduroasă și o vestă căptușită cu țesătură din lână, avea un obraz plăcut, pe care sclipea o pereche de ochi negri, mari, ca niște mărgele de agate, și o bărbie al cărui vârf stătea să îi pice peste gât.

Rugă servitoarele să aducă alte așternuturi curate, fără a se zgârci la număr, și un alămar, în cazul în care Masako ar trebui să se încălzească.

– Poate vă vor face trebuință. Nu vă mișcați și rămâneți la cald cât ține furtuna. Ar fi periculos să vă îmbolnăviți acum. Hanul nostru e gol și veți avea liniște. Servitoarele mele se vor ocupa de dumneavoastră.

Hangița nu era deloc supărată din cauza acestui incident care i-o aducea drept clientă pe soția șefului clanului Minamoto, despre ale cărui isprăvi începuse deja să se zvonească în toate ținuturile. În ajun vorbise cu bărbatul ei chiar și despre eliberarea capitalei de sub oștenii Taira, care se doreau stăpâni ai țării.

– Am să vin dimineață să văd cum vă mai simțiți și am să vă aduc niște sake cald. Asta ar trebui să vă pună de tot pe picioare.

După ce servitoarele de la han i-au dat să bea o poțiune liniștitoare care au făcut-o să doarmă ceasuri bune, Masako se trezi cât de cât întremată în cursul zilei următoare.

– Ce ciudat, murmură ea, am impresia că nu am pățit nimic. Cu toate astea, nu mă pot deloc bucura!

Sosind în fugă, Bujor văzu chipul odihnit al stăpânei și păru mulțumită.

– Rămâneți culcată, îi spuse. Dacă vă purtați cu grijă, poate vă veți putea ridica mâine-dimineață. Unul dintre grăjdarii de la han l-a ajutat pe Salcie Mare să repare osia caretei. Când o să plecăm, o să fie ca nouă!

– Totuși, nu putem întârzia prea mult. Ne așteaptă încă un drum lung.

– V-am spus că ne vom duce după armată, dacă va fi plecată când ajungem noi. De ce vă temeți?

Intru câtva liniștită de tonul hotărât al slujitoarei și de hotărârea acesteia de a merge după trupe, Masako rămase culcată toată ziua. Apoi, a doua zi, pierdu vremea cât fu ziua de lungă. Dar lipsa de activitate nu i se potrivea deloc și se lăsă copleșită de îngrijorare: dacă nu ar fi pierdut blestemata asta de sarcină, fără doar și poate i-ar fi dăruit soțului ei un fiu.

Temerile îi reveniră. Dacă Yoritomo devenea shogun, nu avea încă un moștenitor care să îi urmeze la tron. O străbătu un fior și simți brusc nevoia să părăsească aceste locuri și să se întoarcă la Kamakura, pentru ca soțul ei să îi facă un alt copil.

Dar furtuna își făcea încă de cap și fu cu neputință să plece. Vântul se potoli peste alte două zile și ninsoarea, asemenea. Nu mai cădeau decât câțiva fulgi mărunți, care formau un fel de nor din flori micuțe de cireș.

Hangiul curăță toată zăpada din fața porții lui și de pe cărarea care ducea până la drum. Salcie Mare își putu conduce careta pe calea astfel degajată. Mâna cu prudență, având grijă să își îndrume caii cu mare blândețe.

– Haideți să cercetăm împrejurimile și să vedem starea drumului! strigă hangiul.

Asemenea unui marinar care încearcă să își croiască drum în ape agitate, măsură cu latul lopeții stratul gros, de o albeață neclintită, care îi orbea.

– Zăpada nu e destul de întărită, strigă el, nu puteți înainta.

Clătinând din cap cu un aer neîncrezător, cu tăișul lopeții înfundat în zăpadă, le-a spus că bine-ar fi să mai aștepte o zi, două, înainte de a porni la drum.

Masako nu avu de ales, trebui să asculte sfaturile în cunoștință de cauză ale hangiilor și rămase închisă în camera ei, rumegându-și ghinionul. A luat hotărârea să nu îi spună nimic soțului ei, căci oricum plecase fără să apuce să îl vestească despre sarcină. Îi va ruga pe Bujor și pe Salcie Mare să nu le spună nimic doicilor sau personalului când vor sosi la Kamakura.

– Nu are rost să răspândiți zvonuri despre acest incident. Nimic lui Zenni, nimic lui Saika și, mai ales, nimic ciumei aleia de Renshi.

– Ciumă spuneți! strigă Salcie Mare. Nu, doamnă Masako, poate voiați să spuneți scorpie! Nu știe ce să mai zică și ce să mai facă, doar, doar va reuși să vă tulbure și să vă înfurie!

– Eh! Cred că m-am obișnuit cu răutățile ei.

Era o minciună. Ori de câte ori se întâlnea cu Renshi, îi era groază de vorbele răutăcioase și răzbunătoare ale acesteia. Animozitatea ei față de curtezană a izbucnit când aceasta i-a povestit despre Hanae, țesătoarea, pe la care Yoritomo se ducea nu doar să își comande straie, ci și să se strecoare în patul ei. Încrezătoare ca întotdeauna, Masako s-a gândit că va fi suficient să îi găsească acesteia un meșteșugar frumușel pentru ca soțul ei să nu mai dea târcoale femeilor frumoase, căci acum știa cât se poate de bine că Shizuka nu a fost doar a doua.

Aşteptarea forţată în acest han îngropat în zăpadă o obliga să retrăiască ultimii ani. Ah! Cât de tare se înşelase atunci când mizase totul pe cartea iubirii, când era sigură că nimic şi nimeni nu o putea atinge în braţele domnului şi stăpânului ei! Acum ştia că Yoritomo făcea parte dintre acei bărbaţi care nu puteau iubi o singură femeie. După tot acest timp, îşi dădea în sfârşit seama că pasiunea exclusivă cu care îşi înconjurase soţul nu era decât a ei. Aşa cum magia munţilor Izu i-a adus înflăcărarea necesară pentru a întreprinde ceea ce hotărâse – instalarea soţului ei pe primul tron al shogunilor –, toţi aceşti ani petrecuţi la *bakufu* i-au întărit certitudinile. Dar Yoritomo va fi un foarte bun conducător militar, onorat şi respectat de toţi.

Bujor o scoase din gândurile ei întunecate.

– Nu vă faceţi griji, doamnă Masako, o alină ea, sunt sigură că în mai puţin de un an veţi fi din nou însărcinată.

– Să te audă Buddha! murmură tânăra femeie.

Se hotărî să nu se mai gândească la toate nefericirile ei şi se întoarse cu tot sufletul spre viitor.

Ninsoarea se oprise, iar frigul se mai potolise. Cerul, care se mai luminase puţin în dimineaţa plecării lor, era străpuns de câteva raze de soare, e drept, fără vlagă, dar care au permis zăpezii să se mai înmoaie şi să se topească puţin. După ce a trecut de golf, careta a ţinut coasta până la Sagami, apoi la Suruga, şi a ajuns la marginile domeniului Kamakura fără a mai avea parte de nicio neplăcere.

Masako s-a dus imediat la *bakufu*. Acolo domnea mare zarvă. Armatele nu porniseră încă spre Ichi-no-Tani. De la fratele ei a aflat că Yoritomo nu era acolo, iar lupta fusese amânată din cauza vremii. Era prea periculos să lupte în zăpadă.

Yoshikasu, care era mereu prin preajmă, confirmă spusele lui Yoshito, dar nici unul, nici altul, nu au scos o vorbă despre atitudinea lui Yoritomo faţă de îndelungata ei absenţă, aşa că Masako nu ştia în ce stare de spirit îl va găsi.

Cum zăpada începea să se topească, trupele se buluceau într-un du-te-vino şi o zarvă permanente. Armurile zuruiau, săbiile săreau din teci, coifurile luceau.

Cum Kudo Suke era plecat în recunoaştere cu Munemochi, Masako nu putu să afle mai multe despre lipsa lui Yoritomo, aşa că fu nevoită să se ducă la Kamakura, unde ştia că va afla toate noutăţile.

Saika şi Hidari au întâmpinat-o cu căldură, dar Zenni a rămas mai tăcută. Masako ceru s-o vadă pe fiica ei, pe care Hiki Ama i-o aduse de îndată.

– Îi suge tot laptele şi creşte ca o ciupercă, rosti Zenni, care veghea asupra micuţei ca şi asupra propriilor ei nepoţi.

– Va fi la fel de inteligentă şi graţioasă ca o prinţesă imperială, întări Saika, nedorind să rămână pe dinafară când venea vorba de creşterea şi educarea copilitei. Ah! Să ştii, Masako, sunt sigură că înţelege deja tot ce-i spui!

Masako îşi cuprinse fiica şi o privi îndelung. Obrazul ei micuţ părea la fel de delicat ca un porţelan

celadon. Ohime avea gurița în formă de inimă și o piele roz, mătăsoasă. Bâigui câteva cuvinte de neînțeles și îi zâmbi mamei. Lui Masako îi zbură gândul la acordul pecetluit între ea și Kyo, doica împăratului. Dacă fata va crește în continuare la fel de frumoasă și fermecătoare, își va găsi un loc la Curte, iar împăratul o va copleși cu onoruri. O cuprinse o mare bucurie și, pentru prima oară, uită cu totul de lipsa unui copil de parte bărbătească.

După ce își admiră fiica până ce i se umplu sufletul și o complimentă pe Ama pentru înfățișarea ei sănătoasă, o întrebă pe Saika:

– Are cineva de gând să îmi spună unde e Yoritomo?

– Nu l-ai văzut în tabără?

– Dacă-l găseam acolo, crezi că mai întrebam? Saika, văd că întrebarea mea te pune în încurcătură!

– Masako, eu nu sunt umbra soțului tău, ca să știu unde e și ce face. De ce nu ai întrebat pe cineva de la *bakufu?!*

– Saika! îi spune tânăra femeie cu reproș în glas. Îți dai și tu seama că nimeni nu m-a îndrumat în niciun fel. Tot ce mi s-a spus e că luptele au fost amânate din cauza vremii.

– Cu o asemenea iarnă, se prea poate să fie amânate pentru un anotimp mai favorabil. Erau pe picior de plecare, când au început furtunile de zăpadă, împiedicând treburile să meargă așa cum ne-am fi dorit.

Saika părea ușurată să vorbească despre luptă, nu despre Yoritomo; dar ar fi însemnat să nu o cunoască pe Masako dacă și-ar fi închipuit că aceasta nu va

repeta întrebarea care îi frământa inima. Așa că doica nu fu deloc uimită când o auzi insistând, cu o voce enervată:

– Vreau să știu unde e Yoritomo.

– O fi plecat în recunoaștere cu căpitanii.

– Nu! Mi s-a spus că Kudo Suke și Munemochi au plecat singuri, cu câțiva dintre cei mai buni oameni și că îl vor aștepta pe Yoritomo pe câmpul de luptă.

O voce din spatele ei o făcu să tresară:

– Hai, Saika! De ce să îi ascundem adevărul? Până la urmă tot va afla.

Masako se întoarse, ca înțepată de-o albină:

– Așa e, Zenni, rosti ea cu răceală, e mai bine să îmi spuneți. Despre ce e vorba? Unde e soțul meu?

– În pavilionul în care stătea Shizuka.

Lui Masako îi fugi sângele din obraji, maxilarele i se încleștară, dar nu scăpă niciun gest, niciun cuvânt de mânie.

– Așadar, a căutat-o iar și a găsit-o înainte să mă întorc eu de la Kyoto?

– Greșești, o corectă doica, nu e cu Shizuka, cu alta.

– Cu alta!

Cum putuse uita așa de iute, în ciuda momentelor de cugetare de la hanul din Ise, că odată ce-și făcea poftele cu una, dorința lui se îndrepta spre alta!

– Cine e?

– O dansatoare.

– Cum o cheamă?

– Kame-Onae.

Se gândi câteva clipe şi luă o hotărâre. Nu se va lăsa copleşită de furie, aşa cum nu se va lăsa nici măcinată de păreri de rău ori de supunere. Va fi aşa cum natura ei profundă îi dicta să fie. Sigură pe ea, va duce la bun sfârşit ceea ce şi-a propus să facă.

– Saika! Găseşte-l pe Salcie Mare şi spune-i să mi-l pregătească pe Bonzai şi să mi-l aducă aici. Nu am niciun chef să mă întâlnesc cu Renshi la grajd. Pesemne că m-aşteaptă acolo ca să-şi scuipe veninul.

– Asta aşa e, cred că deja te pândeşte.

Nici nu-i venea să creadă că ghicise atât de bine! Căci nevăzându-şi rivala venind la grajduri şi observând că Salcie Mare i-a dus calul, Renshi o aştepta cu aroganţă, înfiptă într-un loc pe lângă care Masako era obligată să treacă dacă dorea să părăsească reşedinţa.

– Te duci cumva în vizită la noua femeie a soţului tău? începu ea, apropiindu-se de Bonzai, pe care Masako îl ţinea liniştită de hăţuri.

– Nu ţin s-o văd pe femeia aia, răspunse potolită Masako, vreau să discut cu Yoritomo, căci am lucruri importante să-i transmit. Nu mă interesează ce face, pentru mine contează doar ceea ce pregătim împreună.

Uimită de acest răspuns la care nu se aştepta, Renshi se depărtă puţin de cal, dar Masako sări sprintenă din şa şi, înaintând spre ea, o prinse cu hotărâre de braţ şi o trase în casă, unde Zenni şi Saika le văzuseră deja intrând.

– Uitaţi-vă bine la femeia asta, le spuse ea cu o voce potolită, arătând-o pe Renshi cu degetul. Îşi va face bagajele şi va părăsi pavilionul de la Kamakura care

nu îi aparține, dar pe care i l-am cedat din datorie. Așadar, vă poruncesc să îi supravegheați plecarea. Se va duce unde va voi, nu mă interesează. Să nu mai fie aici când mă întorc. Aveți grijă de asta!

La fel de liniștită, se întoarse către cea pe care n-o suporta și pe care, în sfârșit, o azvârlea afară.

– Ai voie să te duci să îl vezi pe Yoritomo și să îi ceri ceva bani care îți vor permite să supraviețuiești o vreme.

Înainte de a le părăsi, Masako se adresă din nou doicilor:

– Dacă refuză să își facă bagajele, faceți-le voi în locul ei, iar dacă lucrurile se complică, vă voi trimite soldați și străji să vă ajute. Să plece cu careta ei, i-o las, precum și cu camerista, boarul și unul dintre boii din grajd, cu care va dori.

Întorcându-se către Renshi, avu un zâmbet învingător, un zâmbet care făcea cât toate răutățile pe care Renshi i le strecurase:

– Draga mea! Dacă soțul meu îți va da o pungută plină, vei putea să te oprești direct în prima casă de ceai peste care vei da. Poate deja te așteaptă acolo un bogat și bătrân demnitar. Cine știe?

Renshi avu atunci o reacție la care Masako nu se aștepta:

– Nici tu, nici doicile și nici soldații tăi nu vor trebui să mă arunce afară dacă Yoritomo îmi dă destui bani să încep o viață nouă la Kyoto. Căci acolo vreau să mă duc.

– Sunt sigură că soțul meu va înțelege și se va arăta generos, fie și numai pentru că ai fost concubina tatălui său. Și pentru că tocmai mă duc să-l văd, îi voi vorbi și eu despre asta. Așadar, mai bine așteaptă să trimită el după tine, înainte de a pleca. M-am făcut bine înțeleasă?

Renshi înaintă și, deloc indignată – cel puțin aparent – îi susținu privirea.

– Să nu crezi că sunt înfrântă. Din contră, am impresia că voi renaște. Mă sufocam în casa asta, nu visam decât să o părăsesc. Fii sigură că voi face totul pentru a obține cât mai mult de la soțul tău, căci nu-i va face plăcere să se vadă marginalizat de înalta societate chiar înainte de a fi shogun. Voi avea eu grijă să îl discreditez!

Masako galopa întins, dar Bonzai nu avea a se plânge de asta. Se chinuise și suferise atât de mult trăgând careta în ultimele săptămâni, încât acum se simțea liber precum văzduhul.

Asemenea lui, Masako respira adânc, iar cursa îmbătătoare o umplea de fericire. Totuși, pentru a se mai potoli nițel, tânăra lungi drumul și o luă pe la marginea moșiei Kamakura. După ce făcu de mai multe ori ocolul satului și al împrejurimilor, în scurt timp fu în fața pavilionului în care se aflau Yoritomo și dansatoarea.

Poarta de la intrare nu era păzită de niciun soldat, ceea ce însemna că dansatoarea nu avea de gând să-și ia zborul și că va rămâne acolo cât va dori Yoritomo,

fericită să se vadă instalată în propriul ei pavilion, unde curând va cere probabil și propriul ei personal!

Cum cunoștea locurile, doar fusese de câteva ori la Shizuka, știa că, după ce va trece direct prin veranda din față, va ajunge în prima încăpere, în care se servea masa. Având uși glisante pe două laturi, aceasta dădea spre alte două, care făceau oficiul de dormitoare. Era un pavilion micuț, dar confortabil, iar cele două grădini, din față și din spate, ofereau ochilor celor care le admirau minunatul spectacol al gardurilor vii înflorite și al arbuștilor de toate soiurile, când anotimpurile le potopeau cu soare.

Nu era tocmai plăcut să se trezească în fața casei în care locuise Shizuka și o străbătu un fior de dezgust. Femeia asta, atât de diferită de cea pe care o iubea Yoshitsune, se va încăpățâna să rămână aici, aproape de Kamakura, unde Yoritomo o va putea vizita ori de câte ori va dori. Cine știe, poate după lupta de la Ichi-no-Tani va cere un pavilion mai important! O concubină frumoasă își putea permite toate obrăzniciile.

Traversă grădina încă înzăpezită din fața pavilionului, trecu de verandă și, în tăcere, împinse poarta de la intrare. Prima încăpere era goală. Pe masă erau puse cupe, un ceainic și o butelcă de sake, precum și resturile unei mese luate, fără îndoială, în ajun.

Niciun zgomot nu răzbătea din pavilion. Yoritomo era discret, temându-se, fără doar și poate, de sosirea neașteptată a soției. Dar Kame-Onae se dorea ea oare la fel de tăcută? Masako își punea sute de întrebări la care nu era sigură că va căpăta răspuns. Între Yoritomo

și această nedorită dansatoare existau și alte legături decât cele ale cărnii și aţâţării simţurilor? Ce făceau oare în clipa asta, dormeau și nu au auzit-o intrând sau făceau dragoste într-o concentrare atât de mare, încât nici unul, nici celălalt nu s-a gândit să reacţioneze la zgomotul paşilor care se apropiau?

Hotărâtă să afle, se apropie de una din camere și, cât mai încet cu putinţă, ca să nu atragă atenţia, trase de uşa care se crăpă uşor și îi oferi vederii o cameră goală.

Aşadar, erau în cealaltă încăpere și, cum până acum nu părea a fi auzit nimic, Masako izbi cât mai tare uşa, ca să facă cel mai puternic zgomot cu putinţă.

Reacţia fu imediată. Uşa cealaltă se deschise, în crăpătură apăru un cap, apoi doi umeri și un bust peste care se revărsau nişte plete negre, bogate.

Da, fata era, fără doar și poate, frumoasă, chiar dacă arbora un aer provocator, aproape vulgar. Dar trăsăturile chipului ei erau pline de farmec și, când făcu un pas înainte, Masako văzu un trup de o desăvârşită perfecţiune.

Ochii li se întâlniră. Nu cedă niciuna dintre ele. Pupilele lor nemiloase urlau. Cele ale doamnei Kame-Onae erau străbătute de luciri arogante – în clipa asta, ar fi fost în stare să sfideze o lume-ntreagă –, iar în cele ale lui Masako se aprindeau flăcări incandescente, de nestins.

Au trecut aşa câteva secunde lungi, în răstimpul cărora nu au plecat ochii, cântărindu-se, înfruntându-se, ucigându-se din priviri. Masako a reacţionat prima.

A înaintat cu un pas hotărât, a împins-o pe dansatoare pentru a trece de ușă și a intrat în cameră.

Yoritomo ridică surprins capul, își văzu soția și, deloc rușinat, îi zâmbi.

– În sfârșit te-ai întors! îi spuse el pe un ton aparent calm. Unde ai fost?

– La palat, l-am văzut pe împărat.

Yoritomo tresări puternic. Apoi, văzând silueta lui Kame-Onae profilându-se în spatele lui Masako, se răsti la ea:

– Lasă-ne să stăm de vorbă.

Masako făcu un pas înspre soțul ei și ridică mâna cu vioiciune, în semn de protest:

– Nu am de gând să discut aici. Nimic din ceea ce am să-ți spun despre înțelegerile noastre cu împăratul nu o interesează pe noua ta iubită.

Zăbovise asupra cuvântului „noua" pentru ca această Kame-Onae să priceapă bine cum stăteau lucrurile cu infidelitățile lui Yoritomo. Curtezana, care auzise prea bine și pricepuse aluzia, se strecură în încăpere și se apropie de Yoritomo. Așezându-se pe salteaua joasă, lângă el, întoarse capul și îl atinse ușor cu cotul, dar nu i se dădu nicio atenție.

Pentru a tensiona și mai mult atmosfera, Masako rosti pe un ton calm, conștientă de miza cuvintelor sale:

– Doar câteva vorbe îți pot spune în prezența ei.

Arătă cu bărbia spre curtezană.

– Renshi va veni să te vadă. Am dat-o afară. Va veni să îți ceară niște bani ca să înceapă o viață nouă la Kyoto.

Iată ceva ce nu știa Kame-Onae. Așa că ciuli bine urechile, încercând să prindă esențialul.

– Nu am nimic să-i dau, hotărî Yoritomo.

– A început să strige că, în acest caz, va avea grijă să îți pângărească reputația în fața unei societăți de care vei avea nevoie după ce vei fi shogun.

– Cine-i Renshi asta? strigă ea.

– A fost concubina tatălui meu, răspunse Yoritomo, plecându-și privirea asupra ei.

– Mă bucur că îți pot spune, draga mea, șuieră Masako, că Yoritomo a fost singurul fiu născut dintr-o primă soție al unei mari familii. Curtezanele nu contează, chiar dacă seniorii le iau drept cea de-a doua soție.

– Ah! făcu dansatoarea, nevenindu-i să creadă că un senior atât de puternic putea arunca afară o concubină care a aparținut unei case atât de mari.

– Nu era decât o curtezană, draga mea, spuse iar Masako. Încercam doar să te fac să înțelegi că, din fericire, există o mare diferență între o soție și o concubină. Și cu atât mai mult între o femeie de familie nobilă și o dansatoare oarecare. Sper că acum ești conștientă de această diferență.

Dar nerușinata asta avea nevoie de mai mult de atât ca să se lase înfrântă, așa că își reveni iute după acest moment neplăcut și reveni la atac, înălțându-și bustul:

– Această Renshi nu are un fiu care să o susțină?

– Niciunul.

Kame-Onae se întoarse spre Yoritomo:

– Atunci, iată care e nefericirea ei. Înainte de moartea tatălui tău, Yoritomo, ar fi trebuit să se fi gândit să îi facă un băiat. Așadar, acum capătă ceea ce merită.

Își puse mâna albă și netedă pe mâna lui; stăteau atât de aproape, încât coapsa ei o atingea pe a lui.

– Și crede-mă, stăpâne, eu mă voi gândi serios să îți fac unul.

Masako preferă să nu bage în seamă această ripostă șfichiuitoare, care-i amintea că ea însăși nu avea un fiu și doi dintre copii au murit înainte de vreme, dintre care pe ultimul l-a lepădat după câteva luni.

– Mă duc la *bakufu*, îi spuse ea lui Yoritomo. Mă găsești acolo dacă dorești să afli mai multe despre viitorul tău shogunat.

Și ieși cu demnitate, gândindu-se la diferența dintre cultura și inteligența lui Shizuka și nerușinarea provocatoare și prostească a acestei dansatoare vulgare. Kame-Onae nu avea decât un singur atu: marea ei frumusețe.

Masako ajunse la *bakufu* înaintea lui Yoritomo, ceea ce îi oferi răgazul de a se destinde înainte de a începe o discuție cu soțul ei. Când auzi copitele calului în fața pavilionului, încercă să își păstreze calmul.

El intră. Masako nu se clinti. Trufia lui dispăruse și părea încurcat că se află într-o situație de inferioritate în fața ei. La urma urmelor, ea se întorcea de la Kyoto, unde se întreținuse cu împăratul. Totuși, atitudinea asta nu dură prea mult și, în scurt timp, își regăsi verva și siguranța de sine. Doar el a fost cel

care a împuternicit-o să conducă în numele lui toate operațiunile esențiale privitoare la ridicarea lui pe tronul shogunului. Gândul ăsta îl îmbărbătă, se apropie de ea, îi cuprinse mâinile și le păstră într-ale lui.

Yoritomo știuse întotdeauna să îndepărteze reproșurile și înțepăturile pe care i le-ar fi putut contrapune ori de câte ori se întorcea, rușinat, la ea.

– Nu am de gând să îți fac reproșuri, murmură Masako. Mai întâi, pentru că suntem în ajunul bătăliei de la Ichi-no-Tani și nu vreau să îți împuținez energia de care ai nevoie. Apoi, pentru că înțeleg că ai nevoie de o concubină și, după ce ai pierdut-o definitiv pe Shizuka, ai hotărât să o înlocuiești. Nu se va schimba nimic, iar eu va trebui să mă supun.

Cum el nu scotea o vorbă, doar o fixa cu o expresie deopotrivă ușurată și neîncrezătoare, ea continuă cu o voce scăzută:

– Dar am o întrebare care nu îmi dă pace, așa că va trebui să ți-o pun: un shogun trebuie să îi fie fidel soției chiar dacă are o concubină?

– Ce vrei să spui?

– Are dreptul să își repudieze prima soție?

– Bineînțeles că nu, o contrazise cu vioiciune Yoritomo.

– Mda, așa mă gândeam și eu. Codul samurailor va fi strict și fără ocolișuri în această privință. E limpede că un shogun va trebui să fie un exemplu. Împăratul e categoric asupra acestui aspect.

– Așadar, l-ai văzut?

– Da, l-am văzut.

– Singură?

Ea începu să chicotească:

– Sigur că da, singură. Da' ce credeai, că Salcie Mare și Bujor au fost de față în timp ce eu stăteam de vorbă cu împăratul?

Masako se ridică și se îndreptă către celălalt colț al încăperii, cugetă câteva clipe, apoi se întoarse și își ațintă privirea asupra lui:

– Am urnit lucrurile din loc, șopti ea.

– În ce sens?

– În sensul prielnic ție, fără doar și poate.

El se apropie și își lipi buzele de ceafa ei.

– Binevoiește soția mea să-mi povestească în amănunt această întrevedere?

Ea se clătină sub sărutarea lui Yoritomo și își aduse aminte dintr-odată că avea nevoie de un fiu. Îi trecu prin gând sarcina pierdută și se cutremură. El simți acest scurt moment de slăbiciune și o strânse la piept. Cu mintea în fierbere, Masako îi acceptă îmbrățișarea. Un fiu! Avea nevoie de un fiu. Era la fel de necesar precum aerul pe care-l respira ori apa pe care o bea.

Fără un fiu, nu va putea niciodată să-și ducă planurile la bun sfârșit și, în timp, acesta era singurul lucru care conta. Dacă încă de pe acum iubirea dintre ea și Yoritomo începuse să pălească, cine știe ce va fi peste câțiva ani?

Fără un fiu, nu se va bucura decât de o faimă trecătoare. Și, într-o bună zi, se va trezi trimisă să îngroașe rândurile nevestelor neglijate.

Fără un fiu, planurile ei nu se vor putea înfăptui. Pentru cine le cizela atât, pentru cine le croia atât de perfecte, dacă un prunc de parte bărbătească pe care îl va fi născut ea nu va urma într-o bună zi tatălui său la tronul de shogun?

Sărutul lui Yoritomo pe ceafa ei se prelungea. Buzele lui i-au ocolit gâtul și au urcat până la buzele ei. Oare încerca să se facă iertat sau se lăsa în voia unei dorințe crescânde? Mai avea chef de ea acum, după ce făcuse dragoste cu fata aia frumoasă?

Hotărâtă să nu pună întrebări despre noua lui cucerire și despre starea lui de spirit, Masako se înseninã. Buzele lor se uniră.

– Vino! șopti el, trăgând-o spre culcușul care le adăpostise de atâtea ori iubirile învolburate. Ai să-mi povestești după aceea călătoria.

– Vrei să îți spun și despre episodul Shizuka?

– Hai să nu mai vorbim despre ea. Shizuka nu mai contează pentru mine. Am uitat-o definitiv.

– Asta pentru că acum o ai pe Kame-Onae, pe care ai să ți-o faci concubină.

– Să nu vorbim nici despre ea. Te implor, hai să facem dragoste.

O răsturnă pe pătura care acoperea rogojina și se aruncă asupra ei de parcă nu și-ar mai fi ostoit poftele trupești de luni întregi.

Obsesia de a avea un fiu nu-i dădea pace lui Masako. Simți mâinile fierbinți și uscate ale lui Yoritomo pe trupul ei, apoi se lăsă purtată pe valurile unei înflăcărări a cărei putere aproape că o uitase.

Yoritomo se ridică pe cât de repede se culcase. Ea îl urmări din priviri cum se duce la fereastră, o deschide, trage adânc aer în piept. Închise apoi fereastra și se întoarse lângă ea.

– Acum, spune-mi tot ce ai vorbit cu împăratul.

– Pentru început, va trebui să îți povestesc despre doica lui, doamna Kyo.

– Ce rol joacă?

– Acum, că împăratul e major, ea are mai multă influență asupra lui decât regentul Kanezane sau concubina lui, doamna Tango Tsubone.

– Tango Tsubone!

– Ca și tine, împăratul s-a înconjurat de femei, dragul meu Yori, rosti ea cu o voce pe jumătate acră, pe jumătate zeflemitoare. Cele care lucrează pentru binele lui, și celelalte.

– Să trecem peste asta! zise el ceva cam aspru.

– Nu îmi place Tango Tsubone, reluă Masako. Acționează atât pentru interesul ei personal, cât și pentru cel al împăratului. Nu ne va ajuta decât dacă propriile ei interese vor fi în joc. Ar trebui, așadar, ca propriile noastre interese să îi fie în întregime favorabile. Ceea ce mi se pare mai greu, dat fiind că noi solicităm o putere aproape egală cu cea a împăratului.

El zăbovi o vreme asupra acestei ipoteze care îi șifona întru câtva speranțele, căci nici nu încăpea vorba ca puterile lui să fie micșorate din cauza unei prea ambițioase favorite.

– Și doica Kyo, ce-are a face cu problema noastră?

– Am semnat un acord cu ea prin care te angajezi să îl protejezi pe împăratul Gotoba indiferent ce s-ar întâmpla, lucru care îi va da încredere, în așa fel încât puterea pe care o cerem pentru clanul Minamoto nu va putea fi pusă sub semnul întrebării.

Mulțumit de această fericită inițiativă, Yoritomo zâmbi și se întoarse să se așeze lângă soția lui, cuprinzându-i umerii cu un braț protector.

– Te felicit, precauția asta e cât se poate de bine chibzuită.

– Yori! Documentul acesta semnat cu pecetea noastră este de neșters. Va trebui să ne ținem promisiunea.

– Nimic mai simplu decât respectarea acestui angajament! Cât timp va trăi împăratul Gotoba, e cât se poate de limpede că eu, în calitate de shogun, îl voi proteja.

Cu toate astea, Masako insistă:

– Încălcarea acestei promisiuni ți-ar aduce în cel mai bun caz un nou exil și, cine știe, poate chiar numirea unui nou shogun care, firește, nu va mai fi un Minamoto.

Masako se desfăcu din brațele soțului ei. Se ridică, scoase un document din mâneca chimonoului și își potrivi faldurile.

– Ține, citește!

– Ce-i asta?

– Ce-am cerut în schimbul celor dorite de doamna Kyo.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Yoritomo luă cunoștință de conținutul acestui act.

– Aşadar, Ohime se va putea duce la Curte de îndată ce vârsta i-o va permite! exclamă el, buimăcit în faţa acestei iniţiative care făcea din fiica lui o persoană de mare preţ.

Masako schiţă un zâmbet straniu şi îi explică:

– Dacă Ohime se va duce peste o vreme la Curte, dacă va fi educată şi, mai mult de atât, dacă cerul o va dărui cu multe haruri, va trebui să ajungă, fără doar şi poate, favorita împăratului.

Convins, Yoritomo exclamă:

– Nimic mai firesc ca fiica shogunului să ajungă favorita împăratului! Nu-i aşa?

– Asta m-a făcut să înţeleg doica împăratului.

Cu bărbia ridicată şi un licăr de triumf în ochi, Masako cântărea atitudinea lui Yoritomo. Părea a fi descoperit brusc că avea o fată, cu toate că până acum nici măcar nu o băgase în seamă.

– Şi aşa, prin Ohime, toate porţile imperiale ne vor fi deschise!

– Mai mult decât atât, Yori, mult mai mult! Nu ne va scăpa nimic din ceea ce se va întâmpla la Curte, nicio măsură luată, niciun complot, nicio intrigă!

Soţul ei clătină visător din cap.

Cum luptele au fost amânate pentru sfârşitul iernii, în *bakufu* agitaţia şi fierberea s-au mai potolit, dar un suflu de nerăbdare plutea în aer; ori de câte ori luna se ridica deasupra dealurilor, soldaţii şi samuraii se întrebau: „Oare plecăm mâine?“

Masako se purta ca şi cum Kame-Onae n-ar fi existat; se simţea din nou copleşită de o speranţă şi o dorinţă sălbatică. Îl vedea des pe Yoritomo care, în ciuda numeroaselor vizite pe care i le făcea favoritei, petrecea de multe ori noaptea cu ea. Discutau împreună despre planurile lor, fără ca vreo umbră de neînţelegere să le strice relaţia.

Masako aproape că nu mai părăsea *bakufu;* era stăpânită de o dorinţă violentă, aproape o înverşunare, de a-i vedea pe oştenii Minamoto triumfând. În fiecare dimineaţă, se ducea pe câmpul soldaţilor pe care odinioară îi recrutase din rândul ţăranilor. Câţiva fuseseră trimişi să lucreze pământul după primele lupte, dar mulţi dintre ei, care aveau soţii şi copii în stare să îi înlocuiască în munca la câmp, au rămas în *bakufu.*

Masako petrecea mult timp alături de ei. Străbătea rândurile armatei călare, îmbrăcată în armură, cu sabia la cingătoare şi arcul în mâini, amintindu-le că bravura şi fidelitatea faţă de seniorul lor trebuiau să fie primele lor instincte şi că o nouă clasă militară se deschidea, mare, generoasă şi prosperă, în faţa tuturor celor care doreau să devină samurai.

Se asigura mai întâi că toţi o urmăreau cu atenţie şi le striga: „Nu veţi mai fi simpli soldaţi, nici *bushi* sau oameni care luptă fără motiv şi fără metodă, veţi fi samurai bravi şi desăvârşiţi în slujba seniorului vostru."

Masako asista la transformarea lor mentală. Vedea pe chipurile lor ivindu-se întrebări cărora ea le dădea răspunsuri: „E un angajament reciproc, le explica ea

cu o voce potolită, dar hotărâtă. Samuraiul va trebui să rămână credincios stăpânului său, iar acesta, la rându-i, se va angaja să îl protejeze pe cel care îl va servi cu loialitate. Familiile samurailor nu vor muri niciodată de foame."

Când zăbovea mai mult printre oşteni, multora le făcea plăcere să îi arate progresele făcute în luptă. Şi i-o dovedeau prin câteva exerciţii de luptă cu arcul sau cu sabia şi aşteptau plini de mândrie verdictul. Masako avea darul de a-i împinge să dea tot ce aveau mai bun în ei.

Uneori, cei mai îndemânatici erau făcuţi locotenenţi sau comandanţi ai câte unui mic batalion.

Masako îi întreba pe cei care, urmând să devină samurai, se înverşunau să îi arate valoarea lor. „De ce luptaţi?" întreba ea. Iar bărbaţii răspundeau: „Pentru a ne sluji stăpânul!" Masako zâmbea, învârtindu-şi cu mare îndemânare calul. Apoi relua: „În ce stare de spirit luptaţi?" Fără a sta pe gânduri, soldaţii răspundeau de îndată: „Pentru a învinge." Mulţumită, Masako încuviinţa, clătinând din cap: „Şi dacă pierdeţi lupta?" Conştienţi de importanţa lor, oamenii răspundeau: „Mai bine moartea decât înfrângerea."

Astfel, Masako dădea celor mai valoroşi ţărani care au ştiut să se înalţe întru onoare şi datorie pe câmpul de luptă titlul de samurai, şi niciodată, niciun căpitan de-al lui Yoritomo nu a avut nimic de comentat. Nimic nu îi cutremura mai mult decât să îşi vâre la cingătoare, cu un gest solemn, cele două săbii: cea scurtă şi cea lungă, singura mărturie a statutului lor de proaspeţi samurai.

Când își încheia acest mare tur al taberei, Masako se întorcea în pavilionul ei cu sufletul senin, gata să controleze chiar și cele mai încurcate situații.

Într-o bună dimineață, pe când armatele lui Yoritomo erau pe picior de război, iar ordinele răpăiau prin aer – plecarea către Ichi-no-Tani fusese fixată pentru a doua zi –, sosirea lui Yoshitsune stârni mare vâlvă. Toate chipurile s-au întors înspre el cu o aceeași întrebare pe buze: Avea de gând să se războiască cu ei?

Ordinele trâmbițate adineauri au rămas în aer, iar oamenii își țineau răsuflarea. Yoritomo înainta. În spatele lui stăteau ceilalți frați și marii căpitani. Cântări ținuta mândră a lui Yoshitsune. Nu-și pierduse nimic din prestanța ostășească. Cu săbiile vârâte pe sub obiul lui de culoarea prunei, nu scotea o vorbă.

Yoritomo tăcea și el. Se uitau unul la altul. Încercau să se măsoare sau să se ierte, cu toate că întreaga vinovăție apăsa asupra lui Yoritomo? În cele din urmă, după câteva secunde lungi în care toți se întrebau cine avea să glăsuiască cel dintâi, Yoshitsune fu cel care strigă:

– Yoritomo, frate! Am venit să îți ofer serviciile mele pentru lupta de la Ichi-no-Tani. Am uitat tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Dacă vei uita și tu, voi lupta alături de tine, asemenea celui mai bun dintre oștenii tăi. Dar dacă mă vei respinge, voi deveni cel mai sălbatic dușman al tău. Ce alegi?

Yoritomo izbucni într-un hohot de râs și toți răsuflară ușurați. Un râs general însoți regăsirea celor doi frați.

CAPITOLUL XIII

Pe cât de mare a fost zarva în tabăra de la Kamakura în ultimele săptămâni, străbătută permanent de ordine trâmbițate în zbor, pe atât de adâncă era tăcerea care domnea acum, în ajunul plecării. Iarna era pe sfârșite și înghețurile mai blânde ale primăverii începeau să lase vederii petice de pământ, pe care se vor ivi curând aurul narciselor galbene și culorile strălucitoare ale zambilelor parfumate.

Uitându-și nemulțumirile, cuibărită în brațele lui Yoritomo, Masako se desfăta cu fericirea deplină a acestor ultime momente de iubire împărtășită.

– Yori! glăsui ea cu o voce răgușită, e ultima noastră noapte împreună înainte de a ști dacă vei fi shogun.

– Știu.

– Când te vei întoarce...

Ea tăcu brusc, de parcă și-ar fi căutat cuvintele.

– Așadar, ai început să ai îndoieli?

– Nu, răspunse Masako, ghemuindu-se şi mai bine la pieptul lui, am prea multă încredere în forţa ta războinică şi în voinţa ta de a învinge. Dar câteodată e suficientă o pală de vânt vrăjmaş, care să bată exact când nu te aştepţi, pentru ca totul să piară şi să dispară.

Yoritomo se sumeţi şi, cuprinzându-şi soţia după umerii goi, scutură cu putere din cap:

– Nu! Nu se va întâmpla una ca asta!

Tânăra îşi sprijini spatele de perna din mătase roşie brodată cu flori albe, mari, cu mijloc galben. Era asortată cu batanţii paravanului pe care camerista ei îl fixase în ajun în faţa lor, pentru a-i izola mai bine.

– Ai dreptate, fără doar şi poate, rosti ea pe un ton languros. Şi ştiu că eşti suficient de călit în luptă pentru a învinge. Te-am văzut la antrenament. Eşti la fel de sclipitor ca Yoshitsune...

– Cum pot şti dacă tehnica mea de luptă e perfectă? spuse el. În schimb, sunt sigur că un samurai, înainte de a voi să îşi ucidă duşmanul, trebuie să aibă suficientă stăpânire de sine pentru a-şi îndrepta loviturile acolo unde celălalt nu se aşteaptă. Ochiul lui trebuie să fie neîndurător, iar braţul lui – de neînvins.

Masako încuviinţă. Privindu-şi soţul în ochi, îi aminti:

– Nu te întrece nimeni, Yori. Stăpâneşti perfect tehnica artei tale şi ştiu că eşti pregătit să reacţionezi la orice atac, chiar şi la cel mai sălbatic şi mai smintit cu putinţă, în funcţie de situaţie şi de cel care te va înfrunta, întocmai cum se şi cuvine.

Lui Yoritomo îi făceau bine aceste cuvinte, care îl ajutau să rememoreze totul, păstrându-și vie concentrarea.

– Mâine mă voi duce să fac o ofrandă la templul Ichman, reluă Masako ghemuindu-se la pieptul lui. Voi rămâne o vreme acolo, pentru a mă putea ruga în liniște lui Buddha și, de îndată ce se va proclama victoria ta, voi veni la tine și voi sărbători alături de tine și de oamenii noștri.

În noaptea aceea el o posedă de mai multe ori și, conștientă că Yoritomo nu îi oferise acest timp sacru lui Kame-Onae, Masako se transformă într-o mare îndrăgostită, capabilă să facă de rușine toate curtezanele din lume.

Se treziră în zori, înainte ca ziua să prindă să lumineze. Au băut ceai rece din aceeași cupă, neslăbindu-se din priviri.

– Vei câștiga, Yori. Buddha ne va da această victorie, pentru că e hotărâtoare pentru noi și pentru clanul nostru.

Cum se ridica, ea îl văzu îndreptându-se spre hainele lui. Urma să se îmbrace! Mai iute decât el, fu lângă cufăr înainte ca Yoritomo să apuce să îl deschidă.

– Te implor, soțul meu, dă-mi mie voie. E datoria mea să te ajut.

Înțelegându-i dorința, el îi zâmbi și acceptă. Ea îi întinse mai întâi veșmintele de dedesubt, care se puneau pe sub armură: niște izmene care urcau până aproape de piept și se legau de gât.

Masako știa că echiparea marilor războinici în ajunul unei bătălii era lungă și complicată. Nu era pentru prima dată când îl ajuta pe Yoritomo cu gesturile ei răbdătoare și iubitoare, conștientă de rolul ei de soție de samurai. De altminteri, acest ritual făcea parte din despărțirea de luptător.

Femeia cunoștea atât de bine armura, încât ar fi fost în stare să descrie fiecare bucățică de oțel sau de stofă, fiecare panglică sau șnur din mătase care împodobea imprimeurile și fiecare legătură care asigura buna ei fixare.

Îi întinse un chimonou fin, cu mâneci scurte. Îi ajungea până în dreptul coapselor și se vâra pe sub pantalonul bufant care se oprea la genunchi, de sub el ivindu-se jambierele. Încă un lucru pe care Masako nu l-ar fi putut neglija în ținuta soțului ei: niște bune veșminte de dedesubt slujeau drept un fel de căptușeală pe sub armură. Nedezlipindu-și ochii de la ea, își legă el însuși nodul care îi strângea pantalonul în talie.

Acum, Masako îi prezentă jambierele din piele. Erau întărite cu zale din metal pentru a para loviturile de sabie care secerau adesea genunchii, gleznele și pulpele nu îndeajuns protejate. Cum asemenea jambiere erau foarte costisitoare, mulți nu le aveau decât din piele. Oricum, și unele, și altele, lăsau samurailor o mare libertate de mișcare.

Odată fixată această parte a echipamentului, luă apărătoarele detașabile pentru coapse și le întinse soțului ei. Ajungeau până la marginea de jos a pantalonilor bufanți.

Ca și apărătoarele pentru coapse, cele pentru umeri erau articulate din zale fine de oțel, cusute pe o țesătură luxos brodată. Prinse bine în partea de sus și în cea de jos, nu ar fi trebuit să stânjenească prin nimic gesturile războinicului care lupta călare.

– Ridică brațul, Yori.

Masako își văzu soțul reacționând instantaneu. Cu un gest prompt, ridică un braț și îl îndoi pe celălalt, ca și cum ar fi ținut în mână un arc și s-au fi pregătit să tragă o săgeată.

– Nicio jenă? insistă ea.

– Niciuna.

Mai rămânea corsetul din fier. Era o apărătoare solidă, făcută din lame din fier, prinse cu fire multicolore de mătase, care le țineau bine laolaltă. Pe șolduri, protecția era întărită cu plăci mobile mai mari și, în partea de sus a bustului, apărătoarele pentru umeri se fixau cu șnururi din mătase.

După prinderea corsetului, Masako luă cu nespusă grijă obiul din satin. Brodat cu bujori galbeni și purpurii, era unul dintre cele mai frumoase accesorii din ținuta de război a soțului ei. Se apropie de el și, îndeplinind întregul ceremonial al gesturilor, purcese încetișor la strânsa lui înfășurare în jurul mijlocului.

Încetul cu încetul, bărbatul din fața ei căpăta înfățișarea unui războinic fioros. Armura asta care nu cântărea mai mult de zece kilograme rezista șocurilor luptei, rămânând flexibilă și lesne de purtat. Când samuraiul nu era călare, ceea ce se întâmpla adesea, îi permitea să sară și să cadă în picioare, să zboare

dintr-un loc în altul, să se răsucească sau să se repeadă înainte pentru a ataca mai bine.

Armura samuraiului era adăpostul, refugiul lui, portul pe care nu trebuia să îl părăsească nici în ruptul capului. Ţinea la ea ca la lumina ochilor, având mare grijă să o păstreze în bună stare. Noaptea, o agăţa de un umeraş din lemn, iar a doua zi, când trebuia să o îmbrace din nou, nu îi rămânea decât să şi-o tragă peste cap, fiindcă era gata asamblată. Când nu îi făcea trebuinţă, armura se putea împături cu uşurinţă într-o cutie sau într-un cufăr. Şi dacă se întâmpla să fie tăiată de o lovitură de sabie, putea fi uşor reparată, fixându-se noi lame din fier.

Masako îşi privea soţul, care părea destins.

– Nu mi-ar plăcea deloc, iubitul meu senior şi stăpân, îi spuse ea pe un ton potolit, cu zâmbetul pe buze, ca duşmanii să îţi ia capul şi să-l fluture pe dinaintea de-alde Taira.

Acestea fiind spuse, puse iute mâna pe gâtul din fier ataşat de baveta metalică, practic singura protecţie împotriva decapitării. Se ridică pe vârful degetelor pentru a i-o pune. Pentru a o ajuta, Yoritomo îngenunche. Masako, de asemenea. Cu gesturi studiate cu religiozitate, îşi lipi buzele de gulerul din oţel, murmură câteva cuvinte pe care el mai mult le ghici decât le auzi, şi i-l fixă în jurul gâtului.

Ultima, dar nu cea de pe urmă operaţiune a echipării războinicului, era punerea bonetei care avea să suporte greutatea coifului. Se lega cu şireturi peste cap.

Cum Yoritomo rămase îngenuncheat, o lăsă pe Masako să i-l fixeze.

– Simți? întrebă ea.

El încuviință și aşteptă ca ea să îi întindă coiful.

– Am ars tămâie în ea ca să-ți aducă noroc. Yori! Nimeni nu-ți va reteza capul!

Coiful avea o vizieră metalică acoperită cu o țesătură brodată cu motive asortate cu bujorii galbeni și purpurii de pe obi și, pe marginea vizierei, erau fixate armele familiei Minamoto.

Rămâneau cele două săbii, cea lungă și cea scurtă, pe care Masako se duse și le scoase din același cufăr din care luase armura. I le aduse pe rând, plecându-și ceafa dinaintea lui pentru a i le oferi. Yoritomo, învăluit de toate aceste gesturi calme și cumpănite, se ridică într-o mișcare lentă. Cufundându-și privirea în ochii ei, luă mai întâi *katana*, apoi *wakisashi*, și le vârî pe sub obi.

Pe neașteptate, răsunară bătăile unei tobe mari.

– Căpitanii au dat ordinul de adunare. Trebuie să pleci, Yori.

Ea îi cuprinse mâinile și le păstră câteva clipe într-ale sale.

– Această bătălie va fi decisivă pentru noi. Mă va consacra drept primul shogun.

Yoritomo se apropie de ea și își lăsă capul pe umărul ei. Masako îi mângâie ceea ce i se mai vedea din obraz. Cum încă nu-și lăsase în jos viziera, ea încă îi distingea obrajii, nasul și bărbia. Apoi își apropie buzele de gura lui.

– Apără-te, Yori. Nu te mulțumi să ataci. Ar fi o greșeală.

Cu toate că ochii îi erau uscați, ea simți o înțepătură neplăcută care îi gâdila pleoapele.

– Pe curând, draga mea soție. De îndată ce vom învinge, îți voi trimite un sol. Vreau cu orice preț să vii la noi cât mai repede cu putință.

Masako își simți ochii arzând. Toate în ea se clătinau.

– Voi veni, răspunse, refuzându-și orice alt gest de adio, ca să nu-l întârzie.

Aruncându-i o ultimă privire, Yoritomo se răsuci pe călcâie, ieși și își luă locul în fruntea oamenilor care începeau să se așeze în formație. Masako hotărî că, după plecarea armatelor, se va duce la Kamakura, pentru a se bucura puțin de fiica ei.

Flota imperială condusă de Yoritomo venise dinspre coasta de nord, în vreme ce baza navală a clanului Taira era la estul Mării Interioare, lângă Ichi-no-Tani, unde urma să aibă loc bătălia.

Cum era lesne de înțeles, Taira Tomomori și Shigehira așteptau și ei, pe picior de război, declanșarea atacului.

Armata terestră a neamului Minamoto, condusă de Yoshitsune, se oprise la Kobe și își stabilise acolo tabăra. Nici n-au ajuns bine oamenii lor acolo, că au și aflat că Taira se ascundeau doar puțin mai departe, în regiunile interioare.

Câteva zile mai târziu, Yoshitsune, care comanda avangarda, le-a cerut oamenilor să se regrupeze pentru

a ataca dușmanul prin surprindere. Șirul lung de arcași s-a apropiat și s-a strâns într-o perdea compactă, ca un drug de oțel mișcător, dar de nepătruns. Noriyori și Yukie, care comandau ariergarda, cercetau împrejurimile pentru a descoperi fie și cel mai mărunt lucru nefiresc care le-ar fi putut împiedica planurile de atac.

De îndată ce s-a sunat prima șarjă, Yoshitsune și-a strigat ordinele:

– Când veți fi față în față cu dușmanii, să nu aveți milă și să îi atacați cu putere și hotărâre. Loviți-i în cap, pe laterale, la picioare și în piept, peste tot unde puteți. După ce trece prima șarjă, atacați, atacați și nu-i slăbiți deloc!

De o parte și de alta, oștirile Taira și Minamoto fluturau săbii strălucitoare. În cele două tabere, se scoteau de la cingătoare săbiile *katana*, pentru atacul la distanță, dar de îndată ce dușmanii se apropiau, scoteau din teaca petrecută pe sub obi săbiile *wakisashi*. Căpitanii și samuraii se vor înfrunta în curând corp la corp, în timp ce arcașii, aflați la ceva distanță, vor trage săgeți care vor brăzda cerul cu dâre întunecate și fulgurante.

Deocamdată, forțele celor două armate păreau egale. Taira au dovedit în repetate rânduri, în multele lor fapte de vitejie, că erau maeștri de necontestat în lupta cu arcul și cu sabia.

Cât despre simpli luptători, indiferent de ce parte s-ar fi aflat, purtau săbii mai grosolane, cuțite, pumnale, sulițe, topoare, și aveau, toți, mare curaj în luptă.

Ceva mai încolo, Taira Koremori, care își revenise după atacul-surpriză, își aștepta adversarul pentru a

începe lupta. Yoshitsune îi bară calea, trăgând brusc de hățurile calului, pentru a-l imobiliza complet.

Țanțoși pe armăsarii lor, cu jambierele din fier bătând flancurile cailor, cu o mână încleștată pe mânerul sabiei *katana*, cei doi s-au cântărit fără milă. Fiecare îl nimicea pe celălalt din priviri. Niciunul nu se clintea, iar chipurile lor erau la fel de împietrite. Nu le vibrau decât degetele, pe săbiile gata să țâșnească.

Dar neclintirea lor nu dură decât un minut, două, apoi ochii lor clipiră.

– Sunt Minamoto Yoshitsune, unul dintre fiii lui Minamoto Yoshitomo.

Celălalt se semeți, cu un rânjet pe buze.

– Sunt Taira Koremori, unul dintre nepoții lui Taira Kiyomori. Am luptat de mai multe ori alături de unchii mei și am avut multe victorii.

Yoshitsune îl străpungea din priviri cu asprime, fără umbră de teamă:

– Cât despre mine, i-o întoarse el, eram prea mic ca să îmi însoțesc tatăl la război, dar au avut frații mei grijă de asta. Vă veți măsura puterile cu întreaga mea familie, pe care odinioară ați zdrobit-o, și vă pot asigura că de data asta vom învinge.

– Ambiția voastră o să vă bage în pământ! strigă Taira Koremori.

– Dimpotrivă, ne va susține.

– Ce vreți? Controlul suprem al Japoniei?

Calul lui Yoshitsune necheză, se cabră și sări în lături ca să evite un cavaler Taira care, intenționat, trecuse prea aproape de el.

– Vorbiți despre același control pe care împăratul vrea să îl suprime și pe care voi îl stăpâniți?

– Vorbesc despre un control militar.

Un alt Taira se năpusti spre calul lui, cu sabia ridicată. Dar de astă dată, Yoshitsune l-a văzut venind. Și-a rotit calul, ceea ce i-a permis să revină la poziția inițială după trecerea cavalerului.

– Dacă e vorba despre un control militar, spuse el potolit, atunci poate vorbim despre același lucru.

– De prea multă vreme deținem această putere. Nu ne-o veți lua.

Drept pe armăsarul lui, Koremori, care purta o armură cu șireturi negre, ținea un evantai în mână. Îl închidea și îl deschidea cu un gest prea brutal ca să nu fie impregnat de nervozitate.

– Să ne luptăm atunci, propuse la fel de calm Yoshitsune, să ne luptăm ca niște samurai, sabie contra sabie.

În spatele lor, o mare învălmășeală de oameni, în care era cu neputință să mai deosebești Taira de Minamoto, se ucideau între ei. Pământul se acoperea deja de bălți de sânge, care erau absorbite imediat. În urma lor rămâneau doar enorme pete întunecate, curând acoperite de trupurile care începeau să se prăbușească. În scurtă vreme, în oștirea clanului Taira va fi greu de ținut socoteala cadavrelor.

Atacul-surpriză dirijat de oamenii lui Yoshitsune îi decima pe luptătorii lui Koremori, care risca să piardă prima bătălie din cauza lipsei de oșteni. Victoriile acumulate până acum de Minamoto îi slăbiseră

într-atât pe adversari, încât aceştia erau în evidentă inferioritate numerică; în schimb, tabăra lui Minamoto se întărea permanent prin venirea de oameni noi care, deocamdată, soseau în grupuri, din ariergarda comandată de Noriyori şi Yukie.

Pe neaşteptate, Koremori îşi năpusti calul asupra celui al lui Yoshitsune şi îl sperie, lucindu-şi sabia exact deasupra piciorului lui, fiind cât pe ce să i-l reteze. Surprins, Yoshitsune, pe care lovitura îl dezechilibrase, sări la pământ şi, revenindu-şi repede din năucire, nu-i fu deloc greu să facă acelaşi gest. Sabia lui zbură şi se opri drept deasupra gleznei lui Koremori. Dar o secundă de gândire îl aduse la o concluzie care nu-i fu deloc pe plac. Cu un picior lipsă, adversarul nu i-ar mai fi putut oferi lupta pe care o dorea. Sabia lui trecu pe lângă jambiera din piele, dar nu reteză piciorul. Se mulţumi să îl apuce de călcâi şi să-l tragă. Koremori căzu greu de pe cal.

Pe jos de astă dată, cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri. Săbiile lor se încrucişară o dată, de două ori. Koremori fandă spre stânga, dar, dintr-un salt de fiară, Yoshitsune se repezi asupra lui ca şi cum i-ar fi presimţit gestul şi, dacă nu ar fi ferit capul, ţeasta i-ar fi fost retezată de lama ascuţită.

Când Yoshitsune îşi duse mâna la obi ca să îşi scoată cealaltă sabie, cea mai scurtă, o altă lovitură îndreptată asupra braţului lui îndoit îl determină să alunece spre dreapta, ratându-şi gestul. Cu braţul stâng ridicat, slobozi un urlet, fluturându-şi *katana.* Koremori, care nu a aşteptat ca adversarul să izbutească

să îl atingă cu sabia lungă, atacă din față. Yoshitsune auzi lama șuierându-i pe la ureche și fu cât pe ce să rămână fără ea. Dintr-un salt de pisică, se dădu îndărăt cu brațul drept ridicat, ținându-și sabia *wakisashi,* pe care reușise în cele din urmă să și-o scoată din teacă.

Minamoto Yoshitsune își dădu iute seama că era mai puternic decât adversarul lui în mânuirea celor două săbii în același timp. Doar se antrenase de atâtea ori cu Yoritomo în acest gen de exerciții, cu o mână făcându-și săbiile *katana* să zboare deasupra capetelor, iar cu cealaltă răsucind lama scurtă a sabiei *wakisashi.* Taira se depărtă preț de câteva secunde pentru a reflecta la acest nou mod de luptă pe care i-l impunea Minamoto. Faptul de a fi nevoit să facă față la două săbii în același timp schimba totul. Luat prin surprindere, se trezi înghesuit între calul lui, care îl împiedica să dea înapoi, și vârful lung al spadei *katana,* care amenința să îl străpungă.

Ținându-și sabia cu mâna dreaptă, își încrucișă lama cu Yoshitsune. Acesta nu-și putea ascunde bucuria care îi fierbea în vene. Un aer victorios îi umfla nările. Imediat ce Koremori se mișca, Yoshitsune țâșnea și lovea. Taira ar fi făcut mai bine să rămână neclintit, cu ochii înfipți în cei ai dușmanului său, așteptând ca acesta să fie la un moment dat descumpănit, pentru a prelua, la rându-i, avantajul.

Dar și aici Koremori era mai puțin îndemânatic decât adversarul lui și Yoshitsune citi în ochii lui frisonul îngrozit, care prevestea ce putea fi mai rău. Taira a înțeles că Minamoto era un luptător mult mai de

temut decât el. Poziția lui nu îi lăsa nicio posibilitate să scape din strânsoare. Yoshitsune avea toate avantajele. Dacă întindea mâna dreaptă, îi putea străpunge pântecul sau coastele; dacă ridica brațul stâng, îi putea reteza gâtul.

Acesta a fost momentul când lui Taira au început să îi tremure picioarele: calul lui, speriat de cele două lame oțelite și strălucitoare care se încrucișau în fața ochilor săi, se aruncă și făcu un mare salt înapoi, lăsând cale liberă stăpânului lui. Koremori făcu o săritură de cimpanzeu însoțit de un strigăt strident și se răsuci în aer. Într-o frântură de secundă, sări în șa, lăsându-și adversarul acolo.

– Fugiți! îi strigă Yoshitsune.

– Nu, căci ne vom mai întâlni!

Deopotrivă dezamăgit de această fugă la care nu se aștepta și satisfăcut că se dovedise cel mai puternic, Yoshitsune îi strigă, punându-și mâinile pâlnie la gură:

– Nu veți scăpa pentru multă vreme! Mă voi năpusti asupra voastră când vă veți aștepta mai puțin!

– La următoarea noastră luptă, urlă adversarul, vă voi reteza capul și îl voi depune pe mormântul tatălui meu!

– Veți pierde toate bătăliile, una după alta!

– O vom câștiga pe aceasta și ne vom relua posturile, drepturile, privilegiile.

Tare ar fi vrut Yoshitsune să îl urmărească, dar nici nu înaintă bine câțiva pași, că se trezi în focul luptei. În jurul lui, sălbăticia și violența oștenilor Minamoto

nu aveau limite și, dacă se uita bine, pagubele vor fi cu adevărat însemnate. Se puse așadar pe treabă, în ciuda intenției lui de a-și găsi frații din ariergardă, pentru a afla cum se descurcau și armatele lor.

Aici însă, Taira pierdeau lupta. Capetele zburau din toate părțile și cădeau greu la pământ. Picioare și mâini tăiate zăceau pe pământul îmbibat de un sânge negricios. Horcăielile morții umpleau văzduhul. Țipetele, urletele, atât ale învinșilor, cât și ale învingătorilor, pătrundeau în urechile care nici măcar nu le mai băgau de seamă.

Păsările, speriate, și-au luat zborul spre tărâmuri unde toată această zarvă nu le mai putea atinge. Căci în împrejurimi, de-a lungul întregii coaste, bătălia făcea ravagii.

Yoshitsune se năpusti în mijlocul încleștării.

– Atacați! le strigă oamenilor lui. Ucideți-i pe toți! Trebuie să învingem. Ah! Benkei! Nu te zgârci cu loviturile!

Prietenul lui, călugărul-tâlhar pe care-l regăsise pe câmpul de luptă, era în culmea mâniei. Nu mai ținea de mult socoteala brațelor pe care le-a tăiat, a capetelor care au căzut dinaintea lui. Sabia lui șuiera, mugea, cânta, iar când Yoshitsune se așeză alături de el, gesturile unuia se completau cu cele ale celuilalt.

Până și în rândurile ariergardei, oștirea Taira era în pragul înfrângerii. Răniții continuau să lupte cu înverșunare, până ce cădeau morți.

Fără a-și pierde suflul și fără a da semne de osteneală, Yoshitsune era un exemplu pentru ai lui.

Cu o sabie în fiecare mână, se năpustea cu latul lamei uneia asupra primului cap care i se ivea în cale, iar cu tăişul celeilalte străpungea câte un trup dintr-o parte în alta. Le scotea pline de sânge şi, fără a pierde vremea, le înfigea în pieptul unui al treilea adversar.

Puţini erau aceia care izbuteau să îi scape. Cei câţiva Taira care au reuşit să se strecoare în afara luptei au fost culeşi de ariergarda Minamoto, condusă de Noriyori şi Yukie. Cei doi fraţi şi-au împărţit cu viclenie ieşirile pe unde ar fi putut încerca să fugă duşmanii.

Era o mare izbândă pentru Yoshitsune care, deocamdată, nu ştia că şi fratele lui, Yoritomo, aduna, şi el, victorie după victorie. Dar pentru Yoshitsune nu se terminase. Taira trebuiau nimiciţi. Făcu o manevră militară impresionantă, care consta în a-şi împinge adversarii, pe cei rămaşi în viaţă, înspre Ichi-no-Tani, unde se afla flota Minamoto.

După ce fraţii lui i-au învins pe Taira la Ikuta, lângă Kobe, unde ariergarda a zăbovit îndeajuns, Yoshitsune a ordonat să fie împinsă cavaleria inamică în plasa întinsă de flota Minamoto, pe ţărmurile Mării Interioare.

La câteva leghe distanţă, câmpul de luptă pe care se mişca Yoritomo arăta cu totul altfel. Vasele Taira au fost toate prinse ca într-o menghină de cele ale neamului Minamoto, dar deocamdată Yoritomo nu ştia că fratele lui Yoshitsune era pe punctul de a împinge armata duşmană direct în gura vaselor imperiale.

Taira Tomomori insistase să mute flota la est de Marea Interioară, dar această mişcare prea grăbită

a fost prima lui greșeală. Shigehira nu a înțeles greșeala decât prea târziu.

Când la urechile lui Yoritomo ajunse un urlet imens, iar căpitanii lui îl informară că erau strigătele de bucurie ale oamenilor lui Yoshitsune, trupele Minamoto s-au pus instinctiv în gardă.

– Taira au căzut în capcană! strigă Kudo Suke către șeful lui. Vin drept în brațele noastre.

Această tactică, neprevăzută de Yoritomo, a avut asupra lui un efect îndoit: pe de-o parte l-a bucurat, pe de altă parte, l-a nemulțumit. La drept vorbind, el nu-i dăduse niciodată fratelui său un asemenea ordin. Acesta din urmă a luat această riscantă hotărâre din propria lui inițiativă.

Yoshitsune, căruia nu-i scăpa nimic, văzuse că o parte din *bushi* Taira încercau să scape din capcana în care au căzut, îndepărtându-se de mișcarea generală care îi mâna direct la moarte. Luând cu el o mică armată pentru a le ține piept, le-a dejucat viclenia printr-o altă stratagemă și, prăvălindu-se de pe o coastă abruptă, se năpusti direct peste ei.

În câteva minute i-a zdrobit pe toți. Aflat în fața flotei sale, Yoritomo și-a adunat imediat oamenii.

– Priviți! strigă Munemochi care, după exemplul tovarășilor lui de luptă, nu mai era pe o navă, ci pe pământ. Priviți! Vor să fugă dar, prinși între munte și mare, vin direct spre noi.

– Nu ne rămâne decât să-i culegem! se bucură Yoshikasu, care îi trânti o palmă prietenească în spate

prietenului Yoshito. A noastră e victoria. Yoshitsune a izbutit o lovitură de maestru.

Sigur de izbânda uluitoare a lui Yoshitsune asupra cavaleriei și infanteriei Taira, căci și pedestrașii se târau cu chiu, cu vai, fugind în spatele cailor, Yoritomo dădu ordin flotei să urmărească acum vasele dușmanilor.

Cât despre el și căpitanii lui, nu aveau altceva de făcut decât să rămână pe loc și să culeagă victimele. Taira erau copleșiți de panică și încercau să se îmbarce pe navele pe care le credeau la chei, neștiind că acestea erau urmărite de flota lui Minamoto.

Văzându-se prins în capcană, Taira Tomomori se aruncă în mare și se înecă. Dus de valuri în larg, apoi adus de reflux, trupul lui a fost găsit pe nisip, umflat de apă. La maree, apa mării l-a luat din nou și, de astă dată, l-a purtat până la ocean.

Din nefericire, Shigehira nu a apucat să își ia zilele înainte ca Yoritomo să îl facă prizonier. Totuși, a apucat să aranjeze fuga tânărului Antoku, pe care Taira voiau să îl instaleze la putere.

A fost singurul punct întunecat pe tabloul victoriei clanului Minamoto. Nimeni nu a putut afla unde l-au ascuns supraviețuitorii Taira pe adolescent. Dar în spiritul lui Yoritomo speranța fu mai puternică decât teama, căci era convins că, slăbiți fiind, Taira nu-și vor mai putea impune protejatul pe tron în locul fratelui său, Gotoba.

Yoritomo și frații lui, care s-au regăsit în tabăra de la Kobe cu generalii și căpitanii lor, își priveau armata

întorcându-se. Soldații veneau în grupuri mici, cu săbiile încă cleioase de sânge, căci puțini au apucat să le curețe. Strigau, urlau, cântau. Trăiau din tot sufletul marea victorie împotriva neamului Taira. Capetele și membrele tăiate, cadavrele în putrefacție lăsate în voia vulturilor nu îi interesau. Scăpaseră ei înșiși de moarte, câștigaseră, și ăsta era cel mai important lucru, la care trebuiau să ia aminte.

Cum ar fi putut Yoritomo acum, în această clipă, când se aflau acolo reuniți cu toții, bucurându-se de victorie, să-l pizmuiască pe Yoshitsune, înspre care se întorceau toți oștenii? Cu toate acestea, se gândea la asta și prin minte îi treceau gânduri întunecate. Căci el, Yoshitsune, era marele erou al bătăliei, geniul războiului, ilustrul luptător care primea toate elogiile.

Yoritomo respiră adânc. Pe neașteptate, simți că îi lipsește Masako. Și-ar fi dorit să fie alături de el, să cântărească împreună toate amănuntele planurilor pe care tot împreună le-au pus la cale. Va fi fiind Yoshitsune eroul incontestabil al bătăliei, dar el, Yoritomo, va fi primul shogun al Japoniei.

În timp ce Yoshitsune se îmbăta zi după zi cu onorurile care i se aduceau pentru strălucita și ingenioasa lui victorie, Yoritomo trimise un sol la Kamakura pentru a-i duce vestea cea bună lui Masako. Trebuia să o înștiințeze cât mai repede și, în misiva lui, îi ceru să vină pe dată la el.

Pe când călărețul părăsea tabăra Minamoto, cerul era traversat de nori cenușii și cădea o ploicică măruntă și ușoară. După atmosfera apăsătoare din timpul luptei,

ploaia asta primăvăratică mai ştergea puţin duhoarea de sânge cald care plutea încă deasupra regiunii.

Tânărul sol, care îşi luase partea lui de luptă, adulmeca bucuros această apă proaspătă care cădea din ceruri, precum mana binecuvântată a unui zeu. Cu gura întredeschisă, încerca să prindă stropii de ploaie. Când izbutea să prindă unul, îl gusta cu o asemenea plăcere, de parcă ar fi vrut să nu îl uite niciodată; asta până când următorul venea să îi gâdile fruntea, nasul sau bărbia.

Calul lui galopa ca vântul şi la următorul răsărit fu la Kamakura.

– Un sol! strigă un servitor, fugind spre stăpâna casei, care ieşea din camera în care se retrăgea de obicei ca să lucreze.

– Un sol! Vine de pe câmpul de luptă?

Dar se grăbi şi depăşi servitorul, aşa că ajunse înaintea acestuia la tânărul cavaler, care îi întinse un sul de hârtie.

– Au învins! strigă ea, înnebunită de bucurie. Au câştigat! Trebuie să plec într-acolo. Yori mă cheamă.

Luând misiva, citi cu voce tare.

Masako, prea iubita mea soţie,

În seara asta sunt copleşit de bucurie. De data asta i-am învins pe Taira, şi se prea poate ca aceasta să fie ultima bătălie. In orice caz, aşa crede Yoshitsune. Căci în ceea ce mă priveşte, înclin să cred că vor căuta o ultimă gâlceava, şi poate nu chiar cea mai măruntă! Armatele lor sunt considerabil slăbite, e drept, dar nu zdrobite într-atât, încât să ne lase definitiv în pace.

Cu atât mai mult cu cât tronul imperial nu e încă sigur pentru Gotoba, căci fratele lui, Antoku, e în viaţă. Puţinii Taira care au supravieţuit l-au ascuns într-un loc pe care nu îl cunoaştem.

Oricum ar fi, nu sunt deloc supărat din cauza morţii lui Taira Tomomori, care s-a sinucis, aruncându-se în mare. Shigehira nu a avut norocul ăsta: a pierdut un timp preţios încercând să-l salveze pe prinţul Antoku, ceea ce mi-a permis să îl capturez. L-am închis în templul Todaiji şi mă voi ocupa după aceea de soarta lui.

Incidentul cu tânărul Antoku ne obligă să mai rămânem aici o vreme. Aşa, şi armata noastră îşi va putea reface forţele şi rezervele.

Iţi cer să vii aici, la mine, ca să te pot pune la curent cât mai precis cu actuala noastră situaţie, cu starea trupelor, cu certitudinile de care putem dispune după această luptă, dar şi cu cele câteva puncte care rămân în continuare întunecate şi care mă vor împiedica să urc pe tronul de shogun înainte de a le limpezi.

Pentru drum, să iei cu tine ca escortă mâna de soldaţi rămaşi în tabără, căci în aceste vremuri de război mulţi răufăcători bântuie prin ţinut.

Fără a mai pierde vremea, vei pleca apoi la Kyoto, să-l vezi pe împărat, să-l informezi despre ceea ce s-a întâmplat şi să-i predai proiectele noastre spre studiu.

Pe curând, prea iubita mea soţie.

Yoritomo, soţul tău.

– Trebuie să plec imediat! strigă Masako, a cărei voioşie se transmise servitorilor şi întregului personal

al casei, cu excepția lui Saika. Cu picioarele pe pământ, doica protesta deja:

– În niciun caz în seara asta. Doar n-ai să călătorești în noaptea asta, când poți pleca liniștită mâine-dimineață.

Se întoarse înspre sol și îl arătă cu mâna:

– De altminteri, tânărul ăsta nu mai are pic de vlagă. Are nevoie de o noapte de odihnă, și tu la fel. Căci, din câte te cunosc eu, nu ai să vrei să faci niciun popas pe drum.

Zenni, care nu era niciodată prea departe de Saika – cele două au sfârșit prin a se înțelege și a se respecta – venea și ea cu pași mici și cu un zâmbet larg:

– Știam eu că Yori al meu o să câștige. Da! Știam, așa cum știu și că va fi primul mare shogun al Japoniei!

Apoi hotărî:

– O să punem să-ți pregătească și careta...

– Careta! Glumești, Zenni! Am să-l călăresc pe Bonzai și voi fi acolo în două–trei zile. Nu vreau să mă lungesc pe drum. Doar și Yori mă avertizează împotriva tâlharilor care bântuie prin ținuturile învecinate locului în care s-a dat o mare bătălie.

– Fie, nu e cazul să te lungești pe drumuri. Dar Zenni are dreptate, interveni și Saika, ar trebui să călătorești în caretă.

– Nu, Saika, nu insista. Mi-ar lua prea mult până aș ajunge la locul victoriei.

Se uită înspre Salcie Mare care, auzind vestea, tocmai intra și el:

– Ai să mă însoţeşti, dar Bujor nu vine. Ne-ar întârzia prea mult. Vom trece pe la *bakufu* şi vom lua oamenii pentru escortă.

Saika bombănea în continuare, dar ştia prea bine cât de încăpăţânată putea fi Masako, pentru a îndrăzni să spere că ar putea-o face să se răzgândească. Dar, cu toate acestea, continuă:

– Yoritomo are dreptate, după lupte e mereu plin de răufăcători. Mulţi despoaie cadavrele şi fură ce mai găsesc asupra lor. Şi dacă dau peste drumeţi singuri, fac exact acelaşi lucru.

– Tocmai de aceea îi voi urma sfatul şi vom călători cu o escortă sigură.

Se întoarse înspre cele două doici:

– Nu voi sta prea mult, căci presupun că exigenţele luptei vor cere ca ai noştri să rămână acolo o vreme, să se asigure că Taira nu vor ridica iar capul.

– Şi după aceea? întrebă Hidari, care venise însoţită de Ama, care o ţinea în braţe pe mica Ohime.

– După aceea? Dacă armatele vor rămâne acolo, eu mă voi duce la Kyoto. Trebuie să îl văd pe împărat, să îl pun la curent cu această mare izbândă.

Ama o lăsă o clipă jos pe Ohime. Începea să fie cam grea pentru braţele doicii şi, oricum, copilita se ţinea deja pe picioruşe şi nu voia decât să facă primii paşi. Voi să o rupă la fugă spre mama ei, dar căzu drept în nas. Ohime plângea arareori, nici măcar atunci când se lovea. Masako o ridică şi fetiţa începu să râdă.

– Ce vesel e copilul ăsta! şopti ea, sărutându-i obrăjorul trandafiriu.

Ţinând-o în continuare în braţe, îi murmură la ureche:

– Îi voi povesti despre tine doamnei Kyo şi îi voi spune ce frumoasă eşti.

În zori, caii erau pregătiţi. Masako în armură, Salcie Mare şi tânărul sol, bine odihnit, s-au aşternut la drum. S-au oprit la *bakufu* pentru a lua escorta stabilită. Se compunea din treizeci de oameni, ceea ce i se păru suficient lui Masako în caz de atac.

Aerul era proaspăt şi munţii se profilau pe un cer încă cenuşiu, dar pe care primele raze ale primăverii încercau deja să îl străpungă. Peisajul era de o frumuseţe copleşitoare. Câmpurile erau acoperite de zambile, de narcise galbene, de şofran, ce mai, de toate primele flori ale primăverii. Prin faţa munţilor încă înzăpeziţi treceau primele rândunele. Pesemne veniseră în recunoaştere, urmând să le vestească pe celelalte dacă puteau traversa ţara.

Călărind de-a lungul coastei, Masako şi însoţitorii ei au observat cu uimire că satele erau în întregime goale. Locuitorii se adăposteau în fundul caselor, aşa cum făceau ori de câte ori în regiunea lor aveau loc lupte. Nu de puţine ori se întâmpla ca niscaiva învinşi, uneori chiar cu sutele, să îşi verse mânia pe bieţii săteni. Se legau de ei, îi jefuiau, violau femeile, ucideau şi nu părăseau locurile decât după ce setea lor de răzbunare se potolea. Asta fără a mai pune la socoteală tâlharii despre care i-a scris Yoritomo, care profitau de această agitaţie, sporind-o şi ei cu crimele şi fărădelegile lor.

Traversarea satelor din ținut a fost cumplită. Locuințele erau încuiate, câmpurile erau pustii. Se înțelege că sătenii nu puteau rămâne prea multă vreme la adăpost, căci începea anotimpul însămânțărilor și bieții oameni nu puteau risca să piardă un an de recoltă. Dacă soarta va voi să-i lovească, vor muri oricum, dar trebuiau să asigure recolta pentru cei care vor rămâne în viață în urma lor.

Masako nimeri într-un mare tumult de bucurie, râsete și cântece. Yoritomo nu se dezlipi de ea, o plimbă mândru prin tabără, împingând-o în față, vorbind cu ea cu multă considerație, atingând-o cu trupul lui, privind-o drept în ochi și cerându-i părerea. Cunoscând admirația oamenilor lui pentru Masako, ținea să le arate ce simțea el însuși pentru ea. Au străbătut împreună șirurile de războinici care se odihneau, promițându-le onoruri și răsplăți.

La lăsarea serii, o trase în baraca minusculă pe care i-au încropit-o oamenii, din bușteni stivuiți și prinși între ei cu fibre de bambus. Desimea frunzișului slujea drept acoperiș. Era ceva rudimentar, dar lui Masako îi plăcu intimitatea acelui loc. În plus, apropierea soldaților pe care îi auzea cântând și râzând în tabără îi încălzea inima.

În seara aceea, Yoritomo a fost tare îndrăgostit. Au bârfit amândoi despre toate și despre nimic, încercând să uite de sutele de morți căzuți nu departe de ei, pe pământul înroșit de sânge; din când în când, vântul aducea până la ei un miros grețos. Nici soldații nu aveau leac pentru duhoarea asta. Ei se visau deja

pe scena unei clase sociale militare, pe care Masako le-o fluturase dinaintea ochilor. Da! O clasă militară care se va înălța întru noblețe și care, în timp, va ajunge pe aceeași treaptă cu cea a aristocraților!

Masako se lăsă sărutată pe gât, pe ceafă, de un soț dornic. O culcă pe rogojină, îi căută căldura pielii. Mâinile lui îndemânatice, grăbite, erau destul de fierbinți pentru ca Masako să ajungă să simtă aceeași dorință care o copleșea ori de câte ori se culca alături de ea și ea simțea cum flacăra patimii bărbatului se întețește. Atunci, carnea ei fremăta și sângele începea să-i fiarbă precum apa într-un alămar. Îi simți mădularul întărit pe pântec și, de astă dată, femeia abia ce se mai gândi la fiul pe care trebuia să i-l dăruiască.

Corpul lui Masako devenea catifelat și liber. Yoritomo îi mângâia un sân. Era fin și călduț. Bărbatul se aplecă pentru a culege fructul pârguit care se dăruia buzelor lui.

Contopirea lor nebună nu încetă decât în zori. În ciuda pasiunilor trecătoare ale lui Yoritomo pentru alte femei, simțea aceeași iubire aprinsă pentru soția lui. Masako era de neseparat de fericirea lui, de planurile lui mărețe, de activitățile lui militare și de societatea pe care voia să o creeze. Clădirea unui *bakufu* puternic și solid era legată de iubirea lui conjugală, nu de pasiunile sale inconstante. Yoritomo va avea, firește, concubine, se va înconjura de curtezane, dar Masako va fi întotdeauna singura și indispensabila soție a primului shogun.

Când s-au trezit din dezmierdările lor și și-au venit în fire, se luminase de ziuă. În tabără domnea o tăcere grea. Nu tu strigăte și cântece, nu tu zgomote, samuraii și soldații dormeau un somn profund, uitând de grozăviile războiului.

Într-o bună dimineață, au aflat că Yoshitsune plecase spre Kyoto. Descumpănit și neputându-și părăsi armata fără a ști dacă Taira vor îndrăzni un alt atac, Yoritomo hotărî ca Masako să plece de îndată spre capitală. De la ea, ci nu de la Yoshitsune trebuia să afle împăratul despre faptele și gesturile clanului Minamoto. Totuși, Masako își exprimă dorința de a trece pe la Kamakura înainte de a se îndrepta spre Kyoto.

Presimțise ceva, de ținuse morțiș să treacă pe la Kamakura? Bucuria care îi năpădise întreaga ființă fu curând întunecată de vestea că doamna Kame-Onae era însărcinată.

Enervată de acest incident la care, totuși, se aștepta de multă vreme, hotărî să treacă pe la ea înainte de a porni spre capitală.

Erau în plină primăvară acum și vremea era cum nu se putea mai potrivită pentru călătorie. Vara va veni curând, iar drumurile care mărgineau câmpurile de cereale sub un cer azuriu și potolit vor fi plăcute de străbătut. Dacă nu ar fi fost umbra plecării lui Yoshitsune la Kyoto și posibilitatea să îl vadă pe împărat înaintea ei, Masako ar fi rămas mai mult la Kamakura.

Așa, hotărî să nu zăbovească decât preț de-o discuție scurtă cu Kame-Onae. În fața pavilionului în care

dansatoarea locuia împreună cu camerista, surugiul și valetul care făcea oficiul de grădinar, Masako simți cum o năpădește furia.

Ca și cum ar fi știut că vine, curtezana nu se lăsă prea mult așteptată în prag și o invită înăuntru, cu un zâmbet triumfător pe buze.

– Copilul tău, fie el băiat sau fată, îi spuse Masako drept răspuns la zâmbetul ei, nu va fi decât un bastard.

Sigură de ea, curtezana nu se lăsă doborâtă:

– Un băiat bastard tot înseamnă mai mult decât nimic.

În ciuda mâniei, Masako începu să râdă:

– Soțul meu va mai face mulți alții. Ce-ți închipui, frumușico?

Replica aspră o făcu pe Kame-Onae să pălească.

– Fiul acesta, rosti ea cu îndrăzneală, căci nici vorbă să nasc o fată, fiul acesta al meu va crește în clasa voastră. Și orice ar fi, voi face totul pentru ca el să ajungă un membru influent al familiei Minamoto.

– Asta mai vedem noi, dar un lucru să nu uiți, frumușico: de înlocuit nu mă poți înlocui. E drept, până acum nu am avut decât o fată, dar sunt încă tânără și soțul meu nu va întoarce niciodată spatele așternutului conjugal, căci eu fac și voi face totul pentru a-l reține.

Kame-Onae ridică din umeri și i-o întoarse cu răceală:

– Puțin îmi pasă mie. Peste nici trei luni, când se va întoarce, seniorul Yoritomo își va putea admira fiul.

Fu rândul lui Masako să pălească. In trei luni spusese? Așadar, Kame-Onae era însărcinată când o văzuse

în ziua plecării luptătorilor spre Ichi-no-Tani! Totuși, pântecul ei i se păruse atât de plat! Simți cum i se pune un nod în gât și o lasă nervii, dar mai curând ar fi murit decât să pară iritabilă și nervoasă în fața curtezanei ăsteia așa de sigure de sine!

– Când vei naște? întrebă pe un ton glacial.

Kame-Onae, care îngenunchease și se așezase pe călcâie, își întinse cu agilitate picioarele și se ridică. Ținea în mână un evantai împodobit cu un soare auriu. Îl închise cu un gest grațios.

– Dacă zăboviți două-trei luni la Kyoto, când vă întoarceți îmi puteți vedea fiul.

Reprimându-și un gest de enervare, Masako se răsuci pe călcâie și ieși din pavilion. Kame-Onae o privi plecând, cu un licăr de satisfacție în ochi.

Călătoria se desfășură sub auspicii mai bune decât cea de iarna trecută, când zăpada îi furase speranțele materne. Se făcea tot mai cald cu fiecare zi, și fiecare dimineață aducea cu sine încă o rază de soare pe cerul albastru, străbătut de păsări mari, care poposeau pe crestele munților.

Escorta de soldați era aceeași care a însoțit-o și pe câmpul de luptă. Așa că își cunoștea oamenii și știa că se putea baza pe ei. În ziua în care intră în capitală, văzduhul mirosea a mălini și a cireși în floare.

Kyo o primi a doua zi de la sosire și o invită să locuiască într-un pavilion apropiat de al ei. Dădu instrucțiuni ca escorta să fie găzduită la Curte, în clădirile ofițerilor, și îi spuse că împăratul lipsea, fiind plecat la vânătoare câteva zile cu favorita Tango Tsubone.

Masako bănui că acesta a auzit de victoria clanului Minamoto și se va hotărî să se întoarcă mai repede, pentru a afla mai multe. Așa a și fost, căci tocmai ce apăru un sol care o informă pe doamna Kyo că împăratul era deja pe drumul de întoarcere.

Dar înainte ca acesta să ajungă la palat, în prezența doamnei Kyo avu loc un incident.

– Masako, nu vă e deloc foame, îi spuse doamna Kyo în dimineața aceea, uitându-se la mâncărurile rafinate așezate în fața însoțitoarei ei. Nu v-ați atins de nimic. Abia dacă ați gustat câteva turte de orez.

– Eu... Cred că mi-e greață...

Dădu buzna afară și vomă puțina mâncare pe care o înghițise.

– Dar sunteți însărcinată! strigă doica împăratului. Știu eu, doar mă pricep! Ah, de data asta, copila mea, veți face un băiețel!

Acum, că se cunoșteau mai bine, doamna Kyo își permitea o mai mare libertate de limbaj cu Masako, iar aceasta din urmă nu era deloc nemulțumită. Îi făcea plăcere să se întrețină într-o atmosferă de caldă prietenie cu femeia care avea un cuvânt greu de spus pe lângă împărat.

– Veți vedea, repetă ea, veți face un băiețel!

Masako se sufoca de bucurie. Un fiu! Da, va avea un fiu, un fiu mult-așteptat, un fiu care îl va eclipsa pe cel al lui Kame-Onae. Hotărî să se menajeze, să nu mai ispitească soarta cu extravagațele ei fizice care ar putea da încă o dată peste cap ordinea firească a lucrurilor. Astfel că își rândui treburile în așa fel,

încât să rămână la Kyoto și să îi lase îndeajunsă vreme lui Kame-Onae să își nască pruncul. Nu avea rost să se piardă cu firea dinaintea micului bastard, care nu va întârzia să atragă vorbele răutăcioase sau miloase ale servitorilor și slujnicelor de la Kamakura. Se va întoarce, așadar, după această naștere nesuferită și, plină de încântare, își va anunța propria-i sarcină.

De altminteri, această hotărâre îi făcea plăcere, pentru că așa avea suficient timp să își întărească prietenia cu Kyo, având și posibilitatea de a se îngriji de starea ei fragilă, de femeie însărcinată. Masako făcea acum lungi plimbări alături de doamna Kyo prin grădina palatului, în care cireșii în floare, plantați în număr mare, răspândeau o mireasmă pe care o respirau cu mare plăcere.

Admirau covorul înverzit în care susurau pârâiașele ce se strecurau pe sub podețele din lemn lăcuit în roșu. Se așezau sub umbrarele din trandafiri sălbatici, primii din primăvara aceasta, și sporovăiau în liniște despre o țară nouă, aflată în căutarea înțelepciunii și a echilibrului.

Masako se întâlni cu împăratul în prezența doicii. Îl informă despre toate amănuntele de la lupta de la Ichi-no-Tani și îl asigură de fidelitatea soțului ei.

– Și fratele meu Antoku? întrebă împăratul cu o voce încordată.

– Maiestate! A fost salvat de ce-a mai rămas din trupele Taira, izbutind astfel să fugă. Dacă seniorul Tomomori, în fața înfrângerii, s-a aruncat în mare, Shigehira a apucat să îl salveze pe tânărul prinț înainte

de a fi capturat de soțul meu. E închis în templul Todaiji și așteaptă soarta pe care i-o va hotărî primul shogun al Japoniei.

Masako simți tot atunci privirea lui Gotoba sfredelind-o. Folosise intenționat vorbele „primul shogun". Împăratul își îndreptă apoi ochii spre Kyo, care îi întoarse o căutătură aprobatoare. Clătină așadar din cap, dar continuă cu o voce din care răzbătea încă o undă de îngrijorare:

– Dar unde se află prințul Antoku?

– Nu cunoaștem locul în care a fost ascuns.

De astă dată, Kyo fu cea care interveni:

– După părerea mea, a fost dus la Shimonoseki. Nu acolo se află navele Taira?

– Dar au fost distruse în mare parte, îi aminti Masako.

– Se prea poate, dar flota lor era oricum mult mai mare decât cea împrumutată vouă de împărat. Taira și-au împrăștiat navele cam peste tot, ca să supravegheze mai bine țara. Știu că le-au rămas nave, iar acestea nu pot fi decât la marginea Mării Japoniei, acolo unde au fost întotdeauna ancorate.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie zdrobite în luptă, stabili tânărul împărat.

– Maiestate! Alte lupte?

– Soțul vostru nu e în stare?

Pentru prima oară, Masako roși. Pe neașteptate, acest tânăr căruia abia îi dăduseră tuleiele i se impunea ca un monarh sigur de atotputernicia lui.

– Nici vorbă, Maiestate. Dacă porunciţi, Minamoto Yoritomo se va supune vrerii voastre. Mă însărcinaţi să îi transmit?

– Nu vă însărcinez, vă poruncesc.

Masako îşi cufundă privirea în ochii lui, dar nu zăbovi aşa decât câteva clipe, pentru a nu încălca protocolul.

– Aşa voi face, Maiestate, rosti ea, plecând cu modestie privirea.

La puţină vreme după aceea, pe când se afla tot la palat alături de doamna Kyo, Masako află că Yoshitsune, care locuia cu Shizuka într-un pavilion din Kyoto, nu încercase să aibă o întrevedere cu tânărul împărat Gotoba; în schimb, reînnodase legăturile cu fostul împărat Takakura, care se retrăsese. Acesta din urmă îl încuraja pe Yoshitsune să se ridice împotriva lui Yoritomo.

Masako rumega zi şi noapte aceste veşti şi, cum trecuseră deja cele trei luni de la sosirea ei la palat, hotărî că venise clipa să se întoarcă la Kamakura.

Kame-Onae avusese dreptate. Când Masako ajunse acasă, Yoritomo era topit de admiraţie în faţa fiului pe care curtezana tocmai i-l născuse.

CAPITOLUL XIV

Cireşii îşi pierduseră bogatele lor flori roz, dar le luaseră locul florile violet ale Arborilor Prinţesei, iar tufele de kerria, cu inflorescenţele lor galbene, încă îmbălsămau grădinile.

Masako nu vorbea aproape deloc despre fiul rivalei sale cu Yoritomo de când se întorsese la *bakufu*, unde soţul ei îşi petrecea aproape tot timpul, ca înainte.

O aştepta cu nerăbdare şi, când ea îi vorbi despre bătălia de la Shimonoseki, pe care împăratul o poruncise, Yoritomo exclamă, uşor enervat:

– Gotoba nu e singurul care o doreşte! Ce-şi închipuie împăratul ăsta necopt? Că ne-am culcat pe-o ureche şi aşteptăm să ne pice în poală roadele bătăliilor pe care le-am dat deja? Strategia mea e pusă la punct, oamenii mei sunt de mult pregătiţi. Nu trebuie decât să bată gongurile şi tobele de război ca să ne punem în mişcare. Mare păcat că nu i-ai putut spune asta împăratului!

– Nu-i nimic, Yori! Împăratul Gotoba ştie cât se poate de bine că armatele tale sunt pregătite. Esenţialul nu e să fie convins că eşti sau nu în stare să începi o nouă bătălie, ci să o câştigi!

Yoritomo clătină din cap. Mustaţa subţire pe care şi-o lăsase să cadă peste colţurile buzelor îi dădea o mare distincţie. Acum îşi purta cocul mai sus, fixat pe creştet cu o bandă de piele la bază şi una sus, în vârf. O bonetă neagră şi strâmtă, din mătase, îl strângea ca un etui. Oare Kame-Onae îi sugerase să-şi schimbe felul în care îşi purta cocul, pe care nu cu multă vreme în urmă îl ţinea legat la spate?

– Rezultatul final contează, şopti soţia lui. Va trebui să dobândeşti o ultimă victorie.

– I-am zdrobit aproape pe toţi cei din clanul Taira. Această luptă nu va fi aşa de grea precum cea dinainte.

Suspină, lăsându-şi mâinile să alerge pe măsuţa joasă, pe care se aflau un ceainic şi cele două ceşcuţe din care băuseră adineauri. Yoritomo nu era sătul de luptă, asta era raţiunea lui de a trăi, era doar nerăbdător ca toate acestea să se sfârşească, pentru a-şi putea vedea în sfârşit pretenţiile îndeplinite.

Îşi scosese robele, dar păstrase chimonoul. Cingătoarea deznodată lăsa să i se întrezărească goliciunea trupului, lângă care Masako îşi dorea să se poată ghemui cât de iute. De fiecare dată când Yoritomo o întâmpina astfel, cu chimonoul neglijent întredeschis pe mădular, Masako tremura de dorinţă.

Se apropie de el, îi dădu la o parte pulpanele chimonoului şi începu să mângâie pielea care se dăruia

degetelor ei. Yoritomo era subțire, dar viril și robust. Antrenamentele și exercițiile permanente i-au dăltuit niște mușchi de oțel.

Se strecură în despicătura chimonoului și se lipi de el. Îi simțea răsuflarea precipitându-se și dorința crescând. Strânse chimonoul și o înfășură toată cu el, lăsând-o să îi sărute pieptul. Masako era în al nouălea cer, nu se mai gândea decât la această luptă amoroasă. Buzele ei coborâră până la buricul lui, apoi mai jos. Femeia îngenunche. Mădularul lui Yoritomo fu înghițit de o gură lacomă. El se cutremură și nu putu rezista pornirii de a o cuprinde de mijloc și de a o răsturna la pământ, pentru a-i oferi și ei desfătările pe care le cerea.

A fost o noapte lungă, iar zorii i-au prins într-o stare ușor încețoșată. Ceaiul fierbinte servit de Bujor îi trezi. Sub razele orbitoare ale soarelui dimineții, imperativele războiului își recâștigau întâietatea.

În acea dimineață, Yoritomo își convocă frații, pe Noriyori și Yukie, căci Yoshitsune era încă la Kyoto. Apoi adună oamenii care înaintaseră cu toții în grad. Căpitanii fuseseră făcuți generali, iar locotenenții erau acum căpitani. Cât despre luptătorii care s-au bătut cu îndrăzneală și care s-au acoperit cu merite deosebite au primit titlul de samurai.

Nu mai era vreme, trebuiau să pregătească repede bătălia de la Shimonoseki. S-a hotărât ca armata clanului Minamoto, care își continua deja de câteva luni antrenamentele la Kamakura, să plece la începutul iernii și să își stabilească tabăra în golful Hakata.

Hakata se afla în imediata vecinătate a lui Dan-no-Ura, unde erau cantonate rămășițele armatei și flotei Taira, nimicite în mare măsură la Ichi-no-Tani. Izolată și ascunsă de strâmtoarea Shimonoseki, Hakata oferea locul ideal pentru a organiza totul, fără a putea fi spionați.

Nașterea fiului lui Kame-Onae a stins întru câtva înflăcărarea lui Masako. Nu a scos o vorbă despre sarcina ei nici în fața doicilor, nici a soțului, cu toate că se apropia de luna a patra. Pântecul ei nu era încă îndeajuns de proeminent pentru a atrage atenția, poate cu excepția lui Saika, singura care îi pândea silueta și își punea întrebări pe care nu îndrăznea să le rostească cu voce tare.

Cât despre Yoritomo, chiar dacă a mângâiat pântecul soției sale în timpul primelor lor clipe de desfătare, nu a observat nimic neobișnuit, doar gingășia și căldura bine cunoscute. Iar acum era atât de preocupat cu pregătirea viitoarelor lupte și cu desele vizite pe care i le făcea lui Kame-Onae, de când îi născuse un fiu, încât Masako abia ce apuca să îl vadă.

Masako își petrecea cea mai mare parte a timpului la *bakufu,* asistând la pregătirile pentru luptă. Cu coiful în cap și cu bustul strâns în pieptarul de oțel, cu arcul în mână și sabia la cingătoare, își făcea turul zilnic printre luptători, întrebându-i și, mai ales, interesându-se de strategia pe care Yoritomo, frații și generalii lui o puneau la punct. Tabăra devenise din nou locul unui antrenament intensiv.

Masako pândea momentul ca să stea de vorbă cu Yoritomo. Un răgaz, o clipă de binemeritată destindere, un minut de relaxare! Îl vesti despre noua ei sarcină într-o seară a lunii Mlădiței de Orez, una dintre primele luni ale verii, când garofițele și bujorii de toate culorile își deschideau corolele parfumate, iar câmpurile se acopereau de viitoarele recolte.

În văzduhul pe care soarele îl făcea străveziu, răsunau cântecele cucilor, urmate de trilurile privighetorilor și ale pițigoilor, care zburau spre cuiburile aflate în marginea câmpurilor pe care creșteau cerealele.

În această plină zi a lunii Mlădiței de Orez, Masako era senină, iar Yoritomo – destins. Cum trecuse o lună de când nu îi mai văzuse pântecele, acum rotunjimea lui nu mai lăsa loc de îndoială.

– Yori! Vreau să îți dezvălui un lucru pe care nu ți l-am spus încă, îi spuse ea în seara aceea, în micul pavilion din *bakufu,* cu vederea spre tabără. Yori! Sunt însărcinată!

O lumină vie se aprinse în ochii bărbatului, care o cuprinse pe dată în brațe.

– Sunt însărcinată în patru luni. Peste ceva vreme, la fiul meu te vei uita,Yori, nu la cel al curtezanei. Îl vei contempla și îl vei alinta, căci el va fi următorul shogun după tine. Chiar dacă vei mai face și alți mici bastarzi, Yori, chiar dacă te vei înconjura de curtezane pe care ți le vei face concubine, toți acești copii nu vor fi niciodată recunoscuți drept adevărați Minamoto.

După aceea, desfăcându-și chimonourile, s-au iubit cu aceeași patimă care nu i-a părăsit nicio clipă, din

ziua în care tânăra Hojo Masako a plecat să îl elibereze pe capul clanului Minamoto de pe insula Izu.

Zilele și săptămânile treceau unele după altele. Pentru Masako, al cărui pântec devenea tot mai impunător, vara s-a scurs la Kamakura, între casă și *bakufu*. Dar de îndată ce au apărut primele semne ale toamnei, tabăra s-a strămutat în golful Hakata, unde începeau pregătirile de luptă.

Lui Masako i-ar fi plăcut să meargă și ea, dar cum se temea ca nu cumva o asemenea sminteală să nu aducă după sine o nouă nefericire, rămase în reședința cea mare, unde se lăsă alintată și cocoloșită de cele două doici care, de dimineață până seara, nu se mai dezlipeau de ea, gata să îi îndeplinească și cea mai mică dorință. Zenni o făcea pentru pruncul stăpânului ei, Saika – pentru pruncul stăpânei sale.

Cât despre Hiki Ama, aceasta se ocupa de mica Ohime, dar în același timp se străduia să găsească o altă doică tânără și de încredere, o fată sănătoasă de la țară, în stare să dea lapte pruncului nou-născut, dacă al ei se va dovedi insuficient.

Când veni luna Crizantemelor, Buddha Amida veghe asupra lui Masako și aceasta aduse pe lume un băiețel. Toată casa fu cuprinsă de bucurie, iar Zenni îl trimise pe dată pe Salcie Mare să îl vestească pe Yoritomo, care în două zile fu la Kamakura. Călărise fără oprire și era plin de praf, dar refuză să se spele înainte de a-și fi văzut fiul.

– L-am botezat Yoriie, şopti lăuza cu un zâmbet luminos, strălucitor, din care dispăruseră toate regretele şi amărăciunile care o copleşiseră adeseori în anii din urmă.

Refăcută după naşterea care a decurs aşa de bine, încât Masako abia ce şi-a dat seama ce se întâmplă, se uita în tăcere la fericirea care se reflecta pe chipul soţului ei.

– E un băiat zdravăn şi frumos! Mi se pare plin de viaţă!

Yoritomo râdea, ridicându-şi fiul în braţe şi aruncându-l în aer, ca să vadă cum reacţionează. Copilul nu plângea. Îşi fixa tatăl cu ochii larg deschişi, întunecaţi.

– Într-o bună zi, vei fi shogun, fiul meu.

Afirmaţia tatălui era îndreptăţită. Masako nu trebuia deloc convinsă de acest adevăr, căci de acum înainte nu va mai lucra decât în acest sens. Doar aşteptase atât de mult ziua asta, în care va putea fi sigură că stirpea lui Minamoto va continua munca strămoşului lor. Îl va forma pe micul Yoriie încă din copilărie, îl va modela după chipul şi asemănarea tatălui lui, dar îl va cizela şi după propria ei imagine. Căci dorea un fiu asemenea ei: neînfricat, ambiţios şi temerar.

După soţ, fiul ei va fi shogun. Al doilea din neamul Minamoto! Cel mulţumită căruia va continua descendenţa shogunilor Japoniei.

Nici Yoritomo, nici Masako nu au vorbit despre Kame-Onae când s-au regăsit în noaptea următoare în dormitorul mare al reşedinţei familiei. Preaplinul de bucurie o înălţase pe Masako pe piscul unui munte

magic, un munte cu creasta însorită, pe ale cărui cărări line și înflorite cobora acum încetișor. Alunecând spre pământ, visa la mii și mii de fericiri. Cât despre Yoritomo, era și el îndrăgostit nebunește.

Totuși, peste două zile, fu nevoit să plece și, exact înainte de plecare, Masako îi ținu un mic discurs care nu păru a-l mira deloc. Cunoștea prea bine năvalnica energie a soției sale pentru a se îndoi că va face ceea ce tocmai îi spusese:

– Voi veni la tine după ce vor începe luptele, căci vreau să fiu de față la victoria ta definitivă. Shimonoseki va fi ultima ta bătălie, ultima ta ispravă vitejească, gloria ta! Vreau să îi pot povesti fiului meu cum s-a luptat tatăl lui, ce ai făcut și cum te-ai comportat. Vreau să îi insuflu deja cuvintele potrivite pentru victorie și izbândă.

Ce nu a spus însă nimănui a fost că, a doua zi după plecarea soțului ei, s-a dus la Kame-Onae și a dat-o pur și simplu afară cu fiul ei cu tot. Curtezana, care se dădea dansatoare, cu toate că nimeni nu o văzuse dansând, a rămas împietrită, de parcă ar fi fost prinsă într-un bloc de gheață din care nu izbutea să se desfacă.

– Nu vreau să te mai văd aici, îi spuse Masako aruncându-i o pungă plină cu monede, și nu vreau să-l mai văd pe bastardul tău. Cu banii ăștia îl vei putea hrăni și îți vei putea ține servitoarea. Va pleca și ea cu tine.

Nu-i lăsă vreme să riposteze, făcu un pas înainte și continuă:

– I-am vestit pe cei de la templul Shojoko, de lângă Sagami, că veți sosi în zilele următoare. Starețul vă

așteaptă. L-am însărcinat să îți găsească un templu de femei, care te va găzdui cât timp vei dori. După bătălie, Yoritomo va face ce va voi cu tine, dar nu mă va mai obliga să te suport. Fiul pe care i l-am dăruit îl va împiedica.

Curtezana își venise în fire și o fixa, palidă de ciudă. Dădu un pas îndărăt, dar Masako făcu doi înainte și reluă:

– Te-am prevenit, dar păreai așa de sigură de izbânda ta, încât nu avea niciun rost să te conving că așa se va întâmpla într-o bună zi. Acum, iată rezultatul.

– Sunteți o scorpie monstruoasă!

Masako nu băgă în seamă insulta. Zâmbi disprețuitor:

– Ai o săptămână să te pregătești și să părăsești acest pavilion pe care doresc să îl recuperez pentru trebuințele mele personale. Nicio curtezană nu se va mai instala aici de acum înainte.

– Seniorul Yoritomo nu mă va lăsa de izbeliște.

– Se prea poate! Dar te va vedea în altă parte. Asta deja nu mă mai interesează.

O săptămână! Era mult. Nu-i dăduse acest răgaz lui Renshi când o dăduse afară, iar aceasta nu mai zăbovise deloc la Kamakura. Zenni își luă sarcina de a veghea ca dansatoarea Kame-Onae să plece fără întârziere. Curtezana se va supune, dar împinsă nu de Zenni, ci de Masako însăși, cu ajutorul gărzii ei personale, dacă va fi nevoie.

Cum ar fi putut uita Masako acum că domnia ei se apropia, și stăpânirea ei, ca soție de shogun, va începe în câteva luni, poate chiar în câteva săptămâni?

În curând, va fi în fruntea unei lumi pe care poate nu o va conduce direct, dar ale cărei sfori va ști să le tragă.

Toamna a zburat la fel de iute ca și vara și, chiar dacă crizantemele erau încă în plină floare, au apărut primele înghețuri, iar cântecul păsărilor a început să se stingă. Nu conta cât de aspră va fi iarna anul ăsta, căci roadele câmpurilor au fost îmbelșugate.

Masako se gândea tot mai mult la plecarea la Hakata. Nu se temea deloc să își lase copiii cu doicile.

Dacă Ohime era o fetiță exuberantă, veselă, plină de poftă de viață, Yoriie îi călca pe urme doar în privința sănătății, deoarece nu avea deloc înfățișarea veselă a surorii lui și se uita deja la oameni cu o privire întunecată. De fiecare dată când mama lui îl privea, observa că micuțul avea o privire mai dură decât cea a soțului ei. Cu cine o fi semănând Yoriie, cu căutătura asta neguroasă a lui?

Sosirea tatălui ei, Hojo Tokimasa, venit să își cunoască primul nepot, îi dădu răspunsul. Masako își amintea de fulgerele pe care le aruncau ochii tatălui ei în fața poznelor ei de copiliță. Tokimasa o fulgera din priviri, iar copila, încăpățânată, căuta mereu alte căi de a-și atinge scopurile. De cele mai multe ori nu izbutea, dar cel puțin încerca până ce autoritatea paternă, însoțită de această privire poruncitoare, izbutea să o îngenuncheze. Yoriie avea ochii bunicului dinspre mamă, era cât se poate de limpede.

Hojo Tokimasa se instală la Kamakura. Cunoștea isprăvile ginerelui. Plin acum de bogății, se învârtea

și el în rândul celor mai puternici seniori din provincii și, bineînțeles, partizani ai clanului Minamoto.

Ținut la curent cu munca fiicei sale, își petrecea o mare parte din timp la arhivele din Kyoto, căutând texte vechi despre administrația militară din epoci demult apuse, pentru ca Masako să se poată inspira din ele pentru stabilirea noului cod militar.

– Am să studiez aceste documente, îi spuse tatălui ei, probabil voi găsi o seamă de elemente care îmi vor fi de folos. Am timp destul să lucrez înainte de-a pleca să mă alătur armatei aflate la Hakata.

– Când vrei să pleci?

– Aștept să treacă iarna. Voi pleca în primele zile ale Lunii Înflorite.

– Atunci, am să rămân aici cu tine și te voi însoți. Tare mi-ar plăcea să asist la victoria finală a protejatului meu!

Ipoteza aceasta o cuceri pe Masako. Îi va face plăcere să includă clanul Hojo – familia ei! – în această mare aventură. Era o putere pe care o putea clama pentru sine. De câte ori nu se gândise să sporească prestigiul neamului Hojo care, până atunci, nu se ridicase mai sus de mica nobilime din provincie?

– Bine, tată! exclamă ea pe un ton vesel, de acord, vom pleca împreună.

Iarna a zburat iute, mai puțin năprasnică decât se așteptase Masako. Totuși, au fost niște înghețuri atât de puternice, încât drumurile au rămas multă vreme alunecoase; în schimb, nu a nins prea mult și căile nu au fost îngropate sub zăpadă.

Masako a lucrat zilnic, alături de tatăl ei, la codul shogunului. Împreună, au elaborat articole pe care ea nu le abordase încă. Acum era aproape gata. Îl putea prezenta dinaintea Curții imperiale, imediat după victoria finală a clanului Minamoto.

Întru sfârșit, veni și Luna Înflorită. După ce se asigură de buna sănătate a copiilor ei, Masako putu părăsi Kamakura, cu atât mai mult cu cât angajase un intendent care să se ocupe de administrarea tuturor dependințelor domeniului, luând astfel povara de pe umerii lui Zenni și Saika. Angajă apoi alte trei doici, care urmau să se ocupe numai și numai de Ohime și Yoriie.

Masako plecă împreună cu tatăl ei, cu Salcie Mare și cu escorta personală. Pe drum, îi ajunse din urmă un sol de la *bakufu* – unde fusese lăsat un contingent, în caz că se va ivi vreo neplăcere – care îi vesti că Yoshitsune a ajuns și el în tabăra de război.

În repetate rânduri tânăra femeie s-a întrebat dacă acesta s-a dus să îl vadă pe fostul împărat Takakura, retras într-un templu. Ce răspuns putea da unei asemenea întrebări? Se îngrozea dinainte la gândul că fratele lui Yoritomo, îmbătat de onoruri și glorie, va încerca să culeagă el însuși roadele victoriei, așa cum, de altminteri, poate ar fi meritat.

Solul de la Kamakura i-a dat de înțeles lui Masako că poporul din Kyoto îl aclamase pe Yoshitsune ca pe un erou și voia să facă din el apărătorul capitalei: această veste o făcu să se teamă de ce putea fi mai rău.

Drumul a decurs cât se poate de plăcut. Primăvara ușura lucrurile, iar caii galopau întins. Când au ajuns la golful Hakata, tabăra se pregătea să se îndrepte spre Shimonoseki. Yoritomo îi făcu o primire călduroasă socrului său, spunând că acum era cineva care să vegheze asupra soției lui și s-o împiedice să săvârșească gesturi necugetate.

– Ah! Dragul meu soț, i-o întoarse Masako râzând, doar știi prea bine că nu tata e cel care mă poate împiedica să fac ceea ce vreau!

– Foarte bine, răspunse seniorul Hojo pe un ton șăgalnic, te las cu multele tale pericole și mă duc să-mi văd băiatul.

Nu-l văzuse pe Yoshito de multă vreme. Dar abia apucă să-l îmbrățișeze și să-l felicite pentru frumoasa lui prezență pe câmpul de luptă, căci fu nevoit să-l părăsească: plecarea fusese anunțată pentru începutul după-amiezii.

Masako a fost nevoită să rămână în ariergardă cu oamenii ei, care au primit poruncă să păzească. Tatăl ei nu a putut-o împiedica să plece în căutare de vești și tânăra femeie, prea înflăcărată de dorința de a participa la bătălie, își făcu măcar plăcerea de a o urmări. Regăsea acum ardoarea care o părăsise de când își născuse fiul. Cu sabia *tachi* vârâtă în teacă și atârnată la cingătoare, cu coiful în cap, îmbrăcată cu fusta-pantalon care nu îi stânjenea deloc mișcările călare, cu pieptarul de metal, străbătu tabăra alături de tatăl ei și de escortă. Salcie Mare, care călărea în fața lor, le deschidea calea.

Trecuse mai bine de un an de la lupta de la Ichi-no-Tani, iar aceasta se anunţa cel puţin la fel de istovitoare, cu toate că Taira, care adunaseră înfrângere după înfrângere, nu se mai puteau baza pe un mare număr de luptători. Chiar dacă cei mai puternici şefi din clanul lor rămăseseră în viaţă, aceştia nu mai erau o ameninţare pentru Minamoto; tocmai de aceea, aceştia din urmă erau siguri de victoria finală.

Lui Antoku tot nu i-au dat de urmă şi nimeni nu ştia unde se afla. Masako vorbise mult cu tatăl ei despre acest lucru, iar răspunsul la această enigmă păru a deveni principalul lor obiectiv. Încercau totuşi să păstreze discreţia în cercetările lor şi nu foloseau decât o mână de oameni.

Era cât se poate de limpede că Taira se ascundeau. Regiunile din centrul ţinutului Honshu: Kobe, Nara, Kyoto, Ise, Omi, în care se aflau odinioară bazele lor, erau nimicite şi ocupate acum de Minamoto. Aceştia din urmă au lăsat în fiecare din aceste locuri o parte din armată, pentru a păzi zona, în cazul în care duşmanilor le-ar da prin cap să se întoarcă.

Nici în nord-estul ţării, fieful clanului Minamoto, unde Taira au încercat să se infiltreze cu câţiva ani în urmă, încercând să îi scoată afară din casele lor pe cei dintâi, nu mai exista picior de duşman. Nici un Taira în nord, nici unul în vest şi nici unul în centru: rămăsese doar tabăra de pe coastă, din dreptul strâmtorii Shimonoseki. In urma unor cumpăniri îndelungate, au ajuns la concluzia evidentă că prinţul Antoku nu se putea ascunde decât în această parte a ţării.

– Am simțit vocea împăratului tremurând când a poruncit să-i fie găsit fratele, îi explică Masako tatălui ei.

– E limpede că se teme să nu-l detroneze, și nu va fi pe deplin sigur de contrarul decât după ce Minamoto vor izbuti să îi întărească poziția imperială, exilându-l definitiv pe Antoku.

Cavalerii năvăleau din toate părțile. Gongurile și răpăielile din tobă anunțau începuturile luptei. Primele raze ale soarelui luminau muntele care se înălța în fața mării și se oglindea în valuri. Acestea căpătau culori ciudate, aurii, deasupra cărora se înălța de fiecare dată creasta albă a valurilor, care încercuiau cele două flote inamice.

Pe sol, batalioanele aranjate în formație de luptă se îngrămădeau de-a lungul țărmului, în poziție de apărare. Armurile sclipeau în soarele dimineții. Stindardele fluturau deasupra unei păduri de arcuri încordate. Flăcările pavilioanelor galbene și roșii, cu capete de dragon, phoenix sau lei se unduiau aproape cu voioșie, într-atât de sigură părea victoria pentru clanul Minamoto.

În nici câteva ceasuri, oțelul se va izbi de oțel, săgețile vor șuiera, iar *bushi* inamici se vor înfrunta din nou, zburând, fandând, parând, slobozind strigăte de luptă, unii înverșunându-se să atace, alții – să fugă. Neobosite, niciodată doborâte ori rupte, săbiile vor zbura și sângele va țâșni în valuri.

Numai că lupta precedentă și cea care se pregătea acum nu erau la fel, cu toate că prezența flotei de la

Ichi-no-Tani oferea câteva elemente asemănătoare. Dar la Dan-no-Ura nimic nu va fi la fel, lucru pe care clanul Minamoto nu îl știa încă.

Flota clanului Taira era acum mult mai puțin însemnată decât ceea ce fusese odinioară. Cât despre cea a lui Minamoto, aceasta se apropia încet dinspre coasta Hakata, sosind în strâmtoarea în care trebuia să pătrundă ca să atace. Era suficient să o privești, ca să îți dai seama că părea deja învingătoare.

În fața ei, trei escadroane se întindeau de-a lungul coastei și Masako se întrebă dintr-odată dacă Antoku nu se afla cumva pe ultimul vas, cel care închidea șirul și care, de departe, părea a se ține la distanță de celelalte.

– Sunt sigură că e ascuns pe nava aceea, rosti ea. Nu ne-am putea apropia, tată?

– În cazul ăsta, va trebui să luăm escorta cu noi. Nici nu se pune problema să ne riscăm viața.

Începu tirul săgeților, care continuă până la căderea serii. Arcașii postați pe pod au reacționat violent la atac și au ripostat. Săgețile brăzdau cerul înainte de a cădea pe pod și de a se înfige fie în lemn, fie în carnea unui arcaș Minamoto ori Taira.

După o noapte calmă și tăcută, dis-de-dimineață, fiecare clan pregătea următoarea zi de luptă. Taira, care cunoșteau mai bine decât adversarii lor mareele și valurile puternice, au încercuit flota dușmanilor care, în zori, s-au trezit în capcana mareei crescânde, pe care nu o prevăzuseră.

Încăierarea între cele două clanuri a fost imediată, și singura posibilitate a fost lupta corp la corp.

Minamoto urcau pe vasele Taira, iar Taira săreau și atacau navele Minamoto.

Începu o luptă cu sabia, care presără punțile cu morți. Când și când, bărbați zdraveni și puternici aruncau peste bord cadavrele.

Yoshitsune și Yoritomo luptau umăr la umăr.

– Începe munca, atenție, Yori!

Spunând aceasta, Yoshitsune slobozi un strigăt și se întoarse dintr-un salt, tăind în două un dușman care se pregătea să-i străpungă spatele.

Avertizat de fratele lui, Yoritomo sări și el la un dușman care se strecurase pe la spate, despicându-l de la umărul stâng până la coapsă.

Yoritomo s-a aplecat cu viteza gândului și, din poziția ghemuită, ținându-și sabia cu amândouă mâinile, își ținti adversarul la nivelul abdomenului. Acesta din urmă făcu greșeala de a înainta fără a se gândi prea mult, în timp ce dușmanul lui îl aștepta neclintit, fixându-l cu ochi scânteietori. Studia saltul pe care trebuia să-l facă pentru a-și destinde corpul încordat ca un arc și, în plin zbor, să-l despice în două de sus până jos. Strigătul pe care-l slobozi ieșea de undeva, din abdomen, ca dintr-o peșteră adâncă. Apoi picioarele i se desprinseră de pământ și corpul pluti în aer. Sabia lui *wakisashi* se strecură cu viteza fulgerului între picioarele oșteanului Taira și îl despică în două, de la vintre până-n creștet.

Alături de el, Yoshitsune reteza cap după cap. Pe nave se auzeau acum pârâiturile unui început de incendiu.

Arcaşii escaladau în valuri punţile navelor. Veneau permanent. Un Minamoto descumpănit se înfipse într-o lance întinsă de un Taira răsărit nu se ştie de unde, iar un altul rămase fără ţeastă exact în clipa-n care duşmanul se prăvăli asupra lui de pe catargul cel mare, pe care se cocoţase. Îi retezase gâtul dintr-o lovitură.

Văzduhul era plin de strigăte, de urlete, de rugăciuni şi, ori de câte ori un trup cădea greu pe punte, se zărea lucirea metalului în valurile de sânge.

Din ce în ce mai convinsă că Antoku se afla pe ultima navă a celui de-al treilea escadron, căci era singura care se ţinuse deoparte de lupte, Masako îşi frământa mintea, încercând să îşi dea seama cum ar putea afla cu siguranţă. Mai prudent, tatăl ei o îndemna să aibă răbdare.

Când au văzut străjile sosind călare pe chei, au fost convinşi că ideea lor era bună.

– Acum, întoarce-te la ariergardă, Masako, altminteri ai să fii străpunsă de un Taira, care în mod sigur nu te va cruţa. Eu mă duc să îl vestesc pe Yoritomo.

Cum Masako ezita, el reluă cu o voce poruncitoare.

– Nu ţin deloc ca mama nepotului meu să moară în lupta asta. Ai înţeles sau nu?

Tânăra femeie recunoscu că tatăl ei avea dreptate şi nu avea rost să îşi rişte viaţa şi să-şi lase copiii orfani, doar de dragul de a afla dacă tânărul Antoku era sau nu pe vasul bănuit.

Noaptea următoare, după ce a studiat mai îndeaproape efectele mareelor, Yoshitsune insistă ca flota lor

să se îndepărteze, pentru a profita de mareea în urcare, apropiindu-se astfel de al treilea escadron al vaselor Taira. Dacă tot aceştia din urmă păreau a şti să se joace cu fluxul şi refluxul mării, de ce nu ar face şi ei la fel?

Învârtind menghina, Yoshitsune avea astfel să inverseze rolurile. Taira se vor trezi prinşi în cursă, iar mareea va începe să scadă. Vor trebui să aştepte fluxul următor pentru a încerca să iasă din capcană.

Atunci interveni şi năvalnica Masako, sigură acum că pericolul nu era chiar atât de mare.

– Să ne întoarcem! îi strigă lui Salcie Mare.

– Singură?

– Nu.

Fără a mai sta pe gânduri, dădu poruncă escortei să o urmeze.

– Şi tatăl vostru?

– Ne întoarcem fără el. S-a dus să îl prevină pe Yoritomo, care luptă pe alte nave. Din câte îmi dau eu seama, vasul ăsta trebuie atacat imediat.

Se întoarse către oamenii ei:

– Sunteţi gata?

In loc de răspuns, ei sloboziră un strigăt, îşi înălţară săbiile şi galopară năvalnic până la chei, unde ar fi trebuit să fie gărzile Taira. Dar, spre marea lor uimire, nici picior de duşman. Ce se întâmplase?

Incercuită de escorta care o apăra, Masako se apropia. Mareea descendentă a permis gărzilor să ajungă la navă, dar i-a permis şi lui Yoshitsune şi oamenilor lui să se apropie pe la spate. A urmat o aşteptare îndelungată, când fiecare s-a ţinut la adăpost în colţul său.

Răgaz profitabil pentru unii, dar defavorabil altora deoarece, încetul cu încetul, mareea prinse a crește.

Și în timp ce Yoshitsune se cățăra prin spate pe navă împreună cu samuraii lui, escorta lui Masako urca prin față, cu viziera coborâtă și sabia ridicată. Acum marea creștea cu o asemenea viteză, încât un sfert de oră mai târziu abordajul ar fi fost cu neputință.

Prins în cursă pe nava pe care se afla, tânărul Antoku era ros de îngrijorare. Gărzile Taira urcate la bord cu ceva vreme în urmă îl liniștiseră întru câtva, dar, când se văzu încercuit de Minamoto care îl atacau din două părți, începu să țipe. Mai multe femei speriate se ascundeau între pânze, funii, tapiserii, colace de salvare. La strigătul tânărului Antoku, care fusese împins spre bastingaj, Tokiko, bunica lui, soția slăvitului Taira Kiyomori, și mama lui, Ni-no-Ama, au năvălit înnebunite. Dintr-o privire, au priceput cum stăteau lucrurile și s-au repezit amândouă la adolescent, ținîndu-l la bordul vasului.

– Mai bine murim decât să cădem în mâna clanului Minamoto! au strigat femeile.

Atunci au năvălit din ascunzătorile lor servitoarele și cameristele prințului. Ciufulite, speriate, încercau să înainteze, dar teama le făcea să dea imediat îndărăt.

– Da! Mai bine murim! murmură o copilă care privea cu o spaimă nespusă chipul palid al lui Antoku, ghemuit în fundul navei între mama și bunica lui. Livide, cele două îl înșfăcaseră de câte un braț.

Ținîndu-o pe copila care tremura din toate încheieturile, cele două doamne i-au strigat:

– Sari!

– Nu! urlă Antoku. Nu va sări.

– Sari! strigă Tokiko. Sari!

În fruntea oamenilor lui, Yoshitsune se apropia cu paşi lenţi, cu sabia ridicată. Părea să cumpănească la cât de mare era teama ce pusese stăpânire pe femei. În faţa lui erau străjerii Taira, dar aceştia erau mult prea puţini ca să facă faţă samurailor lui Yoshitsune. Aşa că au fost nimiciţi într-o baie de sânge în doar câteva minute.

Ţinându-l în continuare zdravăn de braţe pe Antoku, ca nu cumva să scape şi să riste o moarte ruşinoasă în fuga lui, Tokiko şi Ni-no-Ama încercau să o convingă pe tânăra Saisho să sară peste bord.

Mută, copila întoarse spre prinţ o privire rugătoare, lipsită de vlagă. Cu pletele răsfirate pe spate şi pe piept – erau aşa de lungi, încât îi ajungeau aproape de călcâie –, cu faldurile chimonoului şifonate, cu picioarele goale, căci nu apucase să se încalţe, cu o mână pe pieptul care îi tresălta, fata rămăsese stană de piatră. Ochii ei plini de groază căutau spre adolescent, dar înainte ca acesta să apuce să scoată o vorbă, Tokiko strigă din nou:

– Trebuie să terminăm odată. Sari, Saisho!

Yoshitsune înainta, cu sabia mânjită de sânge în mâini:

– Nu mişcă nimeni, strigă el. Nu vă voi ucide!

Tânăra însoţitoare a lui Antoku, care îşi petrecuse tinereţea alături de el, fu cuprinsă de un tremur puternic. Îl privi pentru ultima oară pe Antoku, trecu

peste bastingaj şi, fără a se uita spre valurile care mugeau şi loveau nava, sări peste bord.

Antoku strigă din nou văzându-l pe Yoshitsune cum se apropie de cele două femei care îl ţineau de braţe.

– Nu sunteţi decât un copil, nu vă voi ucide, rosti el, lăsând sabia jos. Veţi fi doar exilat.

– Un exil! strigă Tokiko, nu, niciodată! Mai bine moartea!

– Clanul Minamoto nu îmi va întemniţa fiul! urlă Ni-no-Ama la rândul ei.

Îl înşfăcară pe adolescent de amândouă braţele, îl ridicară cu o forţă însufleţită de ura şi mânia lor neputincioasă şi săriră peste bord. Mareea urca acum cu o nespusă violenţă, de parcă ar fi vrut să ajute cele trei trupuri să nu mai apară deasupra valurilor, ale căror creste albe biciuiau coca. Marea se umfla, şuiera, mugea, devenea enormă, nemărginită, monstruoasă, ca pentru a-i înghiţi mai bine.

Copleşite de panică, servitoarele care se năpustiseră pe punte după ce ieşiseră din ascunzătorile lor, prinseră să urle, să se bulucească, să-şi smulgă părul din cap şi, fixând valurile cu un aer năuc, au sărit şi ele, pentru a se alătura stăpânului lor întru moarte.

De pe ţărmul pe care se afla cu Salcie Mare, care nu voise să o lase singură, Masako văzuse teribilul spectacol al femeilor care s-au aruncat în valuri. A urmărit din priviri corpul lui Antoku, l-a văzut plutind, apoi dispărând în apele întunecate. Era un amănunt care o făcea să se cutremure, dar de a cărui importanţă putea fi sigură, căci va avea un efect

însemnat când i-l va povesti împăratului Gotoba. Pentru că nici măcar Yoshitsune nu se putuse asigura că prințul nu a fost salvat și cules din ape de un Taira.

Deocamdată însă, în picioare pe navă, Yoshitsune își savura victoria. Pentru el, prea puțin conta că prințul fusese înghițit astfel de ape sau întemnițat undeva, într-un loc pustiu. Pentru el, ca pentru toți din neamul Minamoto, important era că Antoku nu va mai urca pe tron.

Victoria era deplină. Ceva mai departe, Yoritomo dădea foc tuturor navelor Taira, să nu mai rămână niciuna. Ultimii conducători ai clanului rival fuseseră zdrobiți. De data asta, nimic nu mai umbrea ascensiunea lui Yoritomo, poate doar umbra lui Yoshitsune, pe care războinicii și poporul îl aclamau din nou.

Fără a mai pierde vremea, neluându-și nici măcar răgazul de a sărbători victoria, Yoritomo și Masako au hotărât să plece fără zăbavă spre Kyoto, lăsându-și trupele pe mâinile căpitanilor.

CAPITOLUL XV

Împăratul Gotoba ceru să i se povestească de două ori episodul cu femeile Taira și prințul Antoku aruncându-se în mare. Îl ascultau cu toții pe Yoritomo într-o tăcere stranie. Unii membri ai Consiliului păreau a dezaproba exterminarea cvasicompletă a neamului Taira. Aceștia erau îngrijorați și doreau să știe cum se vor comporta cei din clanul Minamoto, care dețineau acum autoritatea militară asupra țării. Aveau și ei de gând să pună mâna pe toate puterile regatului?

Tango Tsubone se arătă binevoitoare față de Masako, iar aceasta se bucură de mai multă amabilitate decât data trecută.

Dar întreaga simpatie a lui Masako se îndrepta spre doamna Kyo, conștientă că doar prin intermediul doicii eventualele dificultăți se vor putea rezolva într-un mod mult mai flexibil.

Împăratul convocase Consiliul în marea sală de audiențe a palatului. Când Yoritomo a cerut ca soția lui

să fie prezentă, în încăpere s-a instalat o stare de stinghereală, care a sporit când acesta şi-a explicat solicitarea.

Doamna Kyo a cerut şi ea permisiunea să asculte discret discuţia în spatele uşii glisante a marii încăperi, iar împăratul nu a avut inima să-i refuze acest privilegiu. Căci doica îi dădea în continuare multe sfaturi utile.

Cât despre Tango Tsubone, prea fină ca să facă scandal, consideră pur şi simplu că, dacă doamna Minamoto era prezentă la Consiliu, putea cere şi ea să fie de faţă. Odată cererea formulată, aţinti o privire imperioasă în ochii împăratului care, ca şi în cazul doicii, nu fu în stare să o refuze.

Aşa se face că Masako şi favorita au fost acceptate în sală. Au fost totuşi nevoite să se aşeze la ceva distanţă de cercul demnitarilor regatului: Marele Ministru suprem, miniştrii de dreapta şi de stânga, fostul regent, ministrul Afacerilor de Stat, Marele Cancelar, Marele Trezorier, intendentul palatului şi controlorii însărcinaţi cu verificarea marilor lucrări din regat.

Acestor oameni ai puterii se adăugau câţiva membri influenţi, toţi din familia Fujiwara, dintre care bătrânul prinţ Shirakawa, ostil numirii unui shogun, şi tânărul prinţ Mochihito, favorabil proiectului. Primul era însărcinat cu Afacerile riturilor palatului, iar celălalt - cu Afacerile zeilor; cei doi se ciocneau şi chiar se înfruntau violent ori de câte ori era în joc o decizie guvernamentală importantă. Ambii miniştri ţineau calendarul festivităţilor religioase, supraveghind listele tuturor sanctuarelor şi recenzând ofrandele aduse de credincioşi.

În picioare, în spatele lor, stăteau funcționarii, gata oricând să intervină pentru a aminti cine știe ce element uitat și, mai departe, se vedeau scribii, așezați, cu picioarele încrucișate, cu pana și călimara dinainte, pregătiți să transcrie toată dezbaterea.

Cu o mișcare lentă din cap și dintr-o căutătură rapidă, Yoritomo făcu turul încăperii. Multe chipuri păreau hotărâte și întunecate, atinse de îngrijorare. Pentru o clipă, se întrebă dacă împăratul va izbuti să obțină câștig de cauză.

Pe lângă Masako și Tango Tsubone a fost delegat un secretar guvernamental, care le va sluji drept intermediar, în cazul în care ele vor simți nevoia să intervină în discuție. Membrii Consiliului care au luat cei dintâi cuvântul au păstrat un ton amabil, îndreptând discuția spre arbitraj și conciliere. Apoi au intervenit cei pe care subiectul îi deranja și i-au contestat pe cei dintâi.

– Nu putem schimba un cod care datează din anul 702 și a cărui modificare ar fi regretabilă, afirmă Marele Ministru suprem.

Îmbrăcat cu un chimonou din mătase verde brodat cu galben, avea un chip prelung și subțire, împodobit cu o mustață fină, neagră, și niște ochi oblici, care lăsau să se întrevadă pupilele scânteietoare.

– Codul acesta este pur administrativ, Mare Ministru suprem, îi aminti Yoritomo, și nici nu se pune problema modificării lui. Codul despre care vorbim aici nu interesează decât aspectele militare. Până acum nu s-a redactat nimic în acest sens.

– Atunci, să-l studiem împreună.

Masako îi făcu un semn secretarului care se apropie de ea.

– Spuneți-i Marelui Ministru că doresc să aduc o informație capitală.

Secretarul o părăsi, se înclină dinaintea Marelui Ministru și îi transmise dorința tinerei femei.

– Ce doriți să ne spuneți? se interesă acesta, îndreptându-și privirea către Masako.

– Că Maiestatea Sa, împăratul, și fostul regent au luat deja cunoștință de textele legislative pregătite de soțul meu și de mine, și că nu s-au arătat împotriva clauzelor sugerate de noi.

– Și care sunt acestea? se interesă ministrul Afacerilor de Stat, cu toate că le cunoștea cât se poate de bine.

– Ele vorbesc despre numirea unui shogun.

Marele Ministru se întoarse înspre împărat și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Așa este! glăsui acesta cu o voce clară. Regentul Kanezane și cu mine suntem favorabili reformelor militare propuse nouă de Minamoto Yoritomo.

– Ei bine, eu sunt de acord cu Marele Ministru suprem. Să le vedem, așadar, împreună, replică ministrul Afacerilor de Stat.

Toți erau îmbrăcați cu chimonouri bogate, purtate peste robe ample și brodate cu mătase, cele mai scurte puse peste cele mai lungi, după cum o cerea moda Curții.

– Înainte de a aborda aceste dispoziții și de a le cumpăni necesitățile și cerințele, trebuie să știm dacă

ele pot fi redactate într-un edict imperial, preciză ministrul de dreapta, care nu părea deloc în armonie cu ministrul de stânga asupra acestui subiect.

Din timpuri străvechi, cele mai importante probleme tratate la Curtea imperială erau dedublate, apoi studiate și de dreapta, și de stânga.

Masako își manifestă din nou dorința de a vorbi, iar secretarul îi exprimă vrerea dinaintea adunării.

– Rapoartele au fost toate întocmite după acceptarea cererilor. Credeam că nu va mai fi cazul să revenim asupra lor, glăsui tânăra femeie, strecurând în treacăt o privire spre Yoritomo, dându-i de înțeles că lucrurile se mișcau mult prea încet.

– E adevărat, interveni fostul regent pe un ton agasat, acest Consiliu s-a reunit pentru a urni lucrurile din loc, nu pentru a le lua de la capăt. Să trecem la etapa următoare.

– Senior ministru, vă aduc la cunoștință că și aceasta s-a împlinit deja, luă Yoritomo cuvântul, privindu-și soția, care dădu discret din cap. Maiestatea Sa, împăratul, vă poate confirma.

– Știu, i-o reteză Fujiwara Kanezane, care primise familia Minamoto pe când Gotoba era doar un copil. De altminteri, știți cu toții aceste lucruri și tocmai de aceea mi se pare că pierdem vremea.

Într-un sfârșit, tânărul împărat, care nu scosese aproape nicio vorbă, luă cuvântul.

– Seniorul Kanezane are dreptate. Nu vom reveni asupra unei munci minuțioase care, în prezent, mi se pare aproape încheiată.

Masako îl trase pe secretar de mâneca chimonoului, dar împăratul îi văzu gestul și se întoarse către ea:

– Ce doreați să adăugați, doamnă Minamoto?

– Că observația Înălțimii Voastre e întru totul îndreptățită, Maiestate. Noul cod este încheiat și e gata să intre în funcțiune de îndată ce va fi votat și promulgat. Dacă mai așteptăm mult, apărarea palatului, a capitalei și a întregii țări vor întârzia și ele, ceea ce ar putea da naștere la dezordine.

Și, adresându-se membrilor adunării:

– Nu trebuie uitat că clanul Taira nu mai e acum aici pentru a vă apăra în caz de atac din afară.

Își întoarse din nou fața înspre împărat, care o cântărea cu fruntea brăzdată de un rid și un aer ușor îngrijorat. Asigurându-se că toată adunarea o ascultă, Masako urmă:

– Străjile nu mai sunt la porțile palatului vostru, Maiestate. Trebuie să le înlocuim cu altele cât de curând. Doar Minamoto Yoritomo poate face asta, alegând cei mai buni dintre oamenii lui. La fel stau lucrurile și pentru capitală, și pentru întreaga țară.

Pe obrazul lui Gotoba, palid și nervos, apăru o expresie de spaimă. Certitudinea că fratele lui Antoku nu va mai putea urca pe tron nu fusese suficientă ca să-l destindă. Știa mult prea bine că, de multă vreme, împărații aveau o poziție inconfortabilă, că erau dirijați și manipulați de demnitari. În plus, iată că Minamoto Masako vorbea despre eventualele conflicte interne care ar putea izbucni la Kyoto sau la Curte, în absența oricărei paze adecvate. Or, niciunul dintre

demnitari nu era în stare să mânuiască arcul sau sabia. Gotoba respiră adânc și se destinse. Nu avea de gând să se lase manipulat.

Îi privi rând pe rând pe toți cei care îi dăduseră mână liberă, anume pe fostul regent, pe tânărul prinț Mochihito și pe ministrul de stânga, ale cărui pământuri se aflau în vestul țării, ca și ale sale. A se apăra pe sine, însemna a proteja și interesele materiale ale împăratului.

Kanezane îi făcu un mic semn discret, dându-i de înțeles că nu îl va contrazice, iar Mochihito de asemenea. Dar deocamdată, Gotoba dorea să se simtă cât mai repede protejat, iar asta numai clanul Minamoto o putea face.

Îi făcu lui Masako un semn cu mâna:

– Apropiați-vă, doamnă Minamoto. Știu că ați lucrat la elaborarea acestor reforme mai mult decât soțul vostru, permanent ocupat cu războiul Genpei[1]. Secretarul nu vă va putea sluji tot timpul drept intermediar.

Masako simți privirea lui Tango Tsubone ațintită asupra ei. Se ridică și se duse să se așeze în spatele soțului ei.

– Vă dăm cuvântul, spuse împăratul, cu o voce care își regăsise măreția și autoritatea. Haideți! Apropiați-vă, intrați în cerc!

---

[1] Război civil în Japonia feudală, care a durat între 1180–1185. Își datorează denumirea combinării numelor celor două clanuri care s-au confruntat atunci: Minamoto, care se mai numea și Gen, și Taira, care purta și numele de Hei (n. tr.).

Tânăra femeie cunoștea problema și nu se temea nici de întrebări, nici de viclenii. Mai știa și că doamna Kyo asculta în spatele ușii glisante și că îi va pune mai apoi zeci de întrebări, la care va trebui să răspundă. Veni și se așeză alături de Yoritomo.

– Să ne întoarcem la origini, începu ea. De când Japonia, după pilda Chinei, a instituit o conscripție militară, permițând marilor familii să înroleze *bushi*, țara nu i-a întrebuințat decât în timpuri îndepărtate, pentru a-i alunga pe barbari. În 702, Curtea imperială a hotărât să abroge acest sistem, pentru a-l înlocui cu un altul, care folosea războinici profesioniști, mai puțin numeroși, dar mai siguri și mai eficienți, aflați în slujba nobleței imperiale și a marilor familii aristocrate.

Până acum, toți i-au ascultat spusele fără a se clinti, cu toate că erau lucruri cunoscute. Continuă:

– Dar odată barbarii alungați și pacea instalată în țară, *bushi* au fost lăsați deoparte...

Se opri o clipă, dat fiind că era pe punctul de a critica nobilimea aflată dinaintea ei. Oare era cazul să le aducă aminte că, după ce și-au dobândit puterile, acești aristocrați care habar nu aveau să țină o sabie în mână, au sfârșit prin a-i considera pe *bushi* niște brute grosolane? Ar fi fost o lipsă de tact din partea ei să le spună că disprețul nobililor pentru acești luptători a aruncat semințele răscoalei.

Așa că, folosindu-și talentele de diplomat, Masako a afirmat pur și simplu:

– *Bushi* Taira nu au suportat să fie alungați și au vrut să ia puterea...

– Și ce ne dovedește nouă că nu veți încerca să faceți același lucru? i-o reteză bătrânul prinț Shirakawa, măsurând-o cu aroganță.

Masako îl fulgeră din priviri:

– Soțul meu și cu mine ne aflăm astăzi, aici, tocmai pentru a vă arăta cum se vor desfășura lucrurile. Taira v-au furat puterea, clanul Minamoto cere doar o împărțire corectă a aceleiași puteri, în cadrul unei oneste repartizări a îndatoririlor.

Yoritomo prinse ideea din zbor:

– *Bakufu* nostru va funcționa ca o guvernare militară, în fruntea căreia se va afla un shogun, care va deține puterea asupra tuturor armatelor. Va avea dreptul de a numi generalii și ofițerii superiori, de a stabili bazele acolo unde țara va avea mai multă nevoie, de a determina locurile strategice în timpul bătăliilor. El va trebui să își pună la punct o flotă maritimă la fel de importantă ca armatele terestre, pentru a proteja Japonia de agresiunile vecinilor din afara hotarelor țării. Eu cer să fiu acest prim shogun. E prețul pe care-l cer Curții imperiale pentru că am eliberat-o de opresorii ei din clanul Taira.

– Și cum va funcționa această guvernare? se interesă Marele Trezorier. Mă refer la acest *bakufu*.

– Funcționează deja. Dar sunt necesare reforme și îmbunătățiri.

– De pildă?

– De pildă, reluă Masako, va trebui să instaurăm un cod de onoare între fiecare *bushi* și stăpânul lui, și invers. Cu alte cuvinte, va trebui să punem bazele

unei nobilimi militare, lucru care nu a mai fost făcut până acum.

– O nobilime militară! ricană bătrânul prinț Shirakawa.

– E întru totul trebuincios.

Câțiva membri ai adunării au încuviințat din cap, alții, auzind-o pe soția lui Minamoto Yoritomo, au schițat zâmbete de toate felurile, care ambigui, care răutăcioase, care neîncrezătoare. Împăratul a fost dintre cei care au dat din cap, și un suspin de ușurare a început să se ridice de pe toate buzele.

Nu va fi ușor, desigur, să dai peste cap marile familii aristocrate, instalate de veacuri la putere. Impunerea unei noi nobilimi îi făcea să scrâșnească din dinți.

Yoritomo le explică:

– Trebuie stabilită o solidaritate militară verticală, nu orizontală; cu alte cuvinte, samuraii desăvârșiți trebuie răsplătiți atunci când se cuvine.

– Samuraii desăvârșiți! repetă prințul Shirakawa, cu o expresie drăcească pe chip.

– Da! interveni sălbatica Masako, a cărei atitudine era din ce în ce mai hotărâtă. Un samurai desăvârșit se va distinge prin idealul lui. Iar acest ideal va fi simțul onoarei, curajului și fidelității. Rațiunea lui de a trăi va fi lupta. Va trebui să fie gata să pună mâna pe arme în orice clipă. Va trebui să stăpânească la perfecție tehnica artei sale și să nu înceteze niciodată să o practice. Va trebui să caute stăpâni exigenți și să știe să moară în demnitate, cu sabia în mână. Acest cod este deja redactat. Acum, trebuie să fie cunoscut grație

elaborării diverselor reguli morale care vor fi votate și promulgate, și pe care războinicii vor trebui să le urmeze întocmai.

Yoritomo trase concluzia, în urma expunerii atât de limpezi a soției sale:

– Minamoto Masako, soția mea, v-a conturat portretul unui samurai desăvârșit, al cărui comportament se va întemeia pe fidelitatea unui vasal față de seniorul său.

Pe chipul lui Shirakawa plutea în continuare o expresie sarcastică, iar colțurile buzelor sale subțiri se pierdeau în ridurile fălcilor. Cum toți au remarcat atitudinea dominatoare pe care o arborase împăratul, nimeni nu a mai îndrăznit să se pună de-a curmezișul intențiilor lui. Acest nou comportament îi dădu aripi soției lui Yoritomo, care făcu un ultim tur de forță:

– Samuraiul va avea o deplină conștiință a îndatoririlor lui morale și, în schimbul serviciilor lui bune și loiale, seniorul îi va putea acorda un fief sau atribui o pensie.

Împăratul înălță mâna și privi spre Yoritomo:

– Veți fi primul shogun al Japoniei. Cât despre codul militar și regulile lui, va trebui să așteptăm votul.

Se întoarse apoi spre ministrul Riturilor palatului:

– Organizați, cu această ocazie, festivități în capitală. Vreau procesiuni în jurul templelor din regiune și dansuri sacre în sanctuare. Vreau concursuri de tir cu arcul și curse de cai pe Al Doilea și Al Treilea Bulevard din Kyoto. Fie ca aceste serbări să însemne

pecetluirea înțelegerilor noastre și începutul acestor noi îndatoriri pe care va trebui să le împărțim.

Fostul regent se aplecă spre Marele Trezorier și îi șopti câteva cuvinte la ureche. Acesta încuviință, apoi își înclină bustul dinaintea lui Yoritomo:

– E un prilej pentru domnia voastră, senior Minamoto, să recrutați cei mai buni arcași și cei mai buni cavaleri dintre oamenii voștri pentru a încununa aceste serbări, ale căror cheltuieli ni le vom asuma întru totul.

În sfârșit, tânărul împărat părea senin și calm. Nicio urmă de neliniște nu îi tulbura chipul. Din contră, părea destins, aproape voios:

– Mare shogun! rosti el cu o voce destul de puternică, în așa fel încât să fie auzit de toți, o vom păstra alături de noi, la Curte, pe soția domniei voastre, până ce vă veți pregăti oamenii. Va fi invitata doamnei Tango Tsubone până la întoarcerea voastră.

Curtea de la Kyoto era la fel de sclipitoare ca întotdeauna și, chiar dacă marile spirite aflate acum acolo nu mai erau la fel de numeroase precum în veacul trecut, când trebuia să ai o cultură impresionantă pentru a fi invitat aici, se caracteriza în continuare printr-un rafinament extrem.

Începutul verii se anunța cald. Ciripiturilor vesele ale prigorilor și mierlelor aurii le răspundeau trilurile privighetorilor. Sătui de apa proaspătă din izvoare și râuri, cocorii și ibișii se aventurau până în marginea caselor, iar marii vulturi imperiali vânau rozătoare în

buruienile de pe marginile smârcurilor. În această adevărată zarvă de țipete și culori văratice, insectele fojgăiau pe pământul uscat în căutarea unei ascunzători.

Kyoto era o cetate aflată în bună armonie cu toate anotimpurile, fie vară, fie iarnă, iar Curtea nu se putea lipsi de spectacolele pe care acestea le ofereau. Japonezul, fie că locuia în capitală, fie că trăia la țară, privea întotdeauna cu admirație transformările magice ale naturii, și nimic nu îl copleșea mai mult decât o lună albă și rotundă, care se ridica deasupra unui munte liniștit sau zborul unui phoenix pe un cer învolburat de furtună.

Lui Masako nu i-a trebuit prea mult timp să înțeleagă că rolul împăratului se limita la funcțiile lui sacerdotale și culturale. Budismul, shintoismul, taoismul se amestecau cu principiile lui Confucius și aduceau în prim-plan intervenții ale bonzilor, brahmanilor și diverșilor religioși care activau în pagodele și templele lor. Împăratul le urmărea cu multă seriozitate activitățile, le aducea ofrande, poruncea procesiuni adecvate anotimpului în curs.

Demnitarii și doamnele de onoare trăiau în pavilioanele de lângă palatul înconjurat de un zid mare, supravegheat de străji postate în cele patru puncte cardinale. Reședințele aveau nume de flori și se întindeau până spre câmpurile învecinate. Câteva dintre ele dispuneau de o grădină, în care creșteau cireși, tufe de liliac, glicine, caprifoi, trandafiri și bujori, care le permiteau locatarilor să admire sosirea unui anotimp mereu așteptat.

Doamnele și seniorii care locuiau la Curtea din Kyoto dădeau impresia că respectă o etichetă destul de rigidă și aparent complicată; în realitate, sub o poleială de stricteţe și severitate, se ascundea o mare libertate. Astfel, preocupați mai curând de estetică decât de lupte și războaie, toți acești oameni rafinați își făceau o datorie de onoare din cultivarea spiritului.

La fel de repede, Masako înțelese că doamnelor și seniorilor de la Curte le plăceau florile de care nu se puteau lipsi, muzica, fardurile, parfumurile, costumele brodate, pernuțele din mătase și sake-ul, din care beau cu asupra de măsură în timpul serbărilor și banchetelor.

După primele zile petrecute în compania doamnei Tango Tsubone și a doamnelor de companie a acesteia, Masako începuse să se plictisească. Și cu cât zăbovea mai mult asupra impresiilor și reflecțiilor sale, concluzia la care ajungea era de neocolit: nu îi plăcea deloc viața de la Curte. Aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Yoritomo, ca să se instaleze într-una din reședințele somptuoase din capitală. Soțul ei, care trebuia să aducă de la Kamakura arcași, străjeri și samurai, nu va întârzia prea mult, fără doar și poate. Doar trimisese un sol înainte pentru a-i anunța pe căpitani să pregătească regimentele stabilite pentru Kyoto.

Tango Tsubone era o companie plăcută, totuși păstra o anumită distanță, iar în politeţurile cu care își copleșea musafira plutea o umbră de răceală.

Din prima zi, puse la dispoziția lui Masako o machieuză și o coafeză. Doamna de la Kamakura se trezi

și în posesia unei sinistre perne din lemn, capitonată cu mătase. Trebuia să își pună capul pe ea noaptea, pentru a-și păstra desăvârșită savanta construcție a cocului ei. Pentru Masako, aceasta era un instrument de tortură, căci ceafa trebuia să stea într-o scobitură special decupată în acest sens, în așa fel încât capul să nu atingă lemnul.

Tango Tsubone îi oferise o încăpere în apropierea dormitorului ei personal. Nu era un loc discret, intim, care să-i fie rezervat ei și numai ei, căci această încăpere era izolată numai prin panouri mobile, care permiteau vecinelor indiscrete să arunce o privire sau chiar să bage capul înăuntru ori de câte ori ea-și permitea să clintească paravanele glisante. Multe camere erau astfel alcătuite, cu intrare dintr-una într-alta, fapt care îi permitea favoritei să strige ori de câte ori avea chef doamna de companie pe care și-o dorea alături.

Lui Masako îi displăcu din prima clipă această viață înghesuită, în care doamnele de companie erau întru totul la dispoziția favoritei. La fel stăteau lucrurile și cu tânăra împărăteasă, ale cărei apartamente se aflau ceva mai încolo.

Pentru a putea aprecia această viață călduță, trebuia să te fi născut la Curte sau să te poți ridica până la rangul de concubină. În nopțile acestea, ascultând sporovăiala însoțitoarelor ei prin paravanele subțiri, Masako luă hotărârea că fata ei nu va fi niciodată doamnă de companie, ci favorită sau, mai mult chiar, a doua soție a împăratului.

Își petreceau zilele afară, așezate la umbra unei sălcii, lângă un lac pe luciul căruia nuferii alunecau lin, adăpostind zborul ușor al libelulelor sau plutirea strălucitoare a fluturilor.

Într-o seară, avu impresia că va putea scăpa pentru a se duce să-i facă o vizită prietenei ei Kyo, dar fu literalmente înșfăcată de prea volubila doamnă Isu, care dorea să îi arate grădinile cu Arborii Prințesei. Se spunea că îmbălsămau întregul cartier în care locuiau nobilele doamne, soții ale demnitarilor rămași în provincie și care, la rândul lor, erau invitate ale împărătesei.

După ce scăpă, își spuse că s-ar putea duce la prietena ei Kyo, dar tocmai atunci o văzu pe Tango Tsubone răsărind dintre Arborii Prințesei și îndreptându-se spre ea, însoțită de un bărbat cu o ținută frumoasă. Purta un chimonou de culoarea prunei verzi, împodobit cu un stol de vrăbiuțe, iar roba lui, mai lungă decât chimonoul, avea culoarea unor kerria aurii.

– Doamnă Masako, vă prezint unul de-ai voștri, spuse favorita, cu privirea ațintită asupra interlocutorului. A fost plecat în provincia lui, Inaba, și tocmai ce s-a întors la Curte.

A început să râdă, descoperindu-și dinții înnegriți cu minuțiozitate, care îi împodobeau buzele cărnoase, roșii precum niște agrișe pârguite.

– Dar susține că nu vă cunoaște.

Bărbatul o salută adânc pe Masako, fixând-o cu intensitate. Avea mai bine de treizeci de ani și nu purta nici bonetă, nici pălărie. Avea tâmplele pleșuve și

părul îi creştea ca o coamă, pe ceafă. Era prins într-o codiţă strâns împletită, prinsă la spate cu un pieptene din solzi.

– Sunt Minamoto Michichiga, spuse el cu o voce plăcută, dar pentru că în familia mea s-au adunat atâţia Fujiwara, nu am apucat să îi frecventez pe cei din neamul Minamoto. Dar, credeţi-mă, sunt întru totul de acord cu numirea soţului vostru ca shogun.

Tango Tsubone părea fermecată de prezenţa acestui bărbat.

– Prietenul meu, Michichiga, este om de litere, reluă ea, iar cunoştinţele sale sunt atât de vaste, încât împăratului şi mie ne face mare plăcere să stăm de vorbă cu el. De altminteri, prezenţa voastră ne-a lipsit. Nu vreau să mai părăsiţi Curtea pentru un timp atât de îndelungat, spuse întorcându-se către el.

– Promit, răspunse bărbatul, înclinându-se în faţa favoritei.

Apoi se întoarse spre Masako, o aţinti cu ochii lui scânteietori, încercând să citească în privirea ei umbra unui gând la fel de binevoitor. Dar tânăra femeie, deşi zâmbitoare, rămase cu ochii-n patru.

– Am urmărit faptele de vitejie ale clanului Minamoto şi le-am aprobat pe toate, declară el cu o voce cu inflexiuni grave.

– Vă mulţumesc.

Masako îşi ridică evantaiul în dreptul ochilor, dar nu-i ascunse, preferând să îşi cântărească interlocutorul din priviri. Oricum se pricepea mai bine să mânuiască un evantai de război, decât unul de Curte!

– Se spune că ați jucat un rol însemnat.

– Așa se spune! repetă ea zâmbind.

– Eh! le-o reteză favorita, la Curte se spun atâtea lucruri pe la spatele împăratului!

– Totuși, aceste zvonuri, glăsui Masako pe un ton potolit, sunt întru totul îndreptățite. Recunosc că am contribuit la victoria clanului Minamoto.

Dar nu spuse mai multe. Au vorbit apoi vreme îndelungată despre viitoarea guvernare militară. Masako se mulțumi să repete cu prudență ceea ce spusese în fața adunării Consiliului.

Cu cât treceau orele și cu cât discutau mai mult, străbătând încet aleile parfumate ale grădinilor, lui Masako i se confirma tot mai mult strania impresie că Minamoto Michichiga nu era omul care să își dezvăluie prea mult opiniile, preferând mai curând să se așeze de partea celui cu care stătea de vorbă.

Cum se lăsase deja seara, Tango Tsubone își chemă *doamnele de companie și, luându-și rămas-bun de la* seniorul Michichiga, se întoarse la palat pentru a asculta puțină muzică înainte de culcare.

Doar peste două seri izbuti Masako să se ducă în vizită la doamna Kyo. Toată ziua fusese o căldură apăsătoare. Noaptea care se lăsa mai răcorea puțin trupurile, dar parfumul îmbătător al florilor de vară persista, iar insectele se învârteau cu o frenezie prea puțin obișnuită, atrase de lumina torțelor. Câte una se mai ardea la flacăra unei lămpi și o auzeai atunci cum se calcinează.

Kyo se instalase pe verandă. Aerul serii îi făcea bine.

– Pe toți buddha din lume! strigă Masako, am crezut că nu mai ajung niciodată la dumneavoastră! Ce obositor e să trăiești în mijlocul tuturor femeilor ăstora, vorbărețe și spontane!

– Uneori, fata mea, e bine să știi să învârți cuvintele.

Cei zece ani care o despărțeau de Masako îi permiteau să îi spună „fata mea", și nici Masako nu se formaliza prea mult. Pentru ea, Kyo devenise o a doua Saika dar, cu toate astea, nu se tutuiau.

– Și favorita? se interesă doica împăratului. Ea cum se poartă?

– Tango Tsubone este o femeie autoritară, dar destul de grațioasă, trebuie să recunosc, cu toate că uneori răceala ei mă împiedică să o ghicesc pe deplin.

– Niciodată nu poți ghici pe deplin oamenii.

– Adevărat, acceptă Masako.

– Hai să ne întoarcem la favorită. V-a vorbit despre împărat și despre noile dispoziții pe care plănuiește să le ia alături de shogun, soțul vostru?

– Pe legea mea, nu! De altminteri, mi se pare foarte ciudat că nu mi-a pus încă nicio întrebare despre organizarea militară pe care ne pregătim să o întemeiem. Totuși, asta o privește și pe ea, pentru că în joc e viitorul împăratului.

– Aha! Carevasăzică, nu v-a întrebat nimic. Ei bine, fata mea, nu așa se va întâmpla cu mine, căci eu am de gând să vă supun unui adevărat interogatoriu.

– Vă ascult, dragă Kyo. Vă voi satisface toate așteptările.

Şi au vorbit despre *bakufu*, despre codul războinicilor, despre samuraii desăvârşiţi, despre viitoarea nobilime a marilor războinici care, prin îndeplinirea datoriei, prin onoare şi fapte de vitejie, vor deveni seniori. Au amintit şi despre sarcinile shogunului şi cele ale împăratului, despre cele ale clanului Minamoto şi cele ale Curţii imperiale. Au cântărit cu grijă împărţirea puterii şi a influenţelor, afacerile administrative de o parte, şi cele militare de cealaltă. Doamnei Kyo nu îi scăpa nimic şi dorea să îi fie explicat fiecare amănunt. Masako avea încredere în ea, şi merse într-acolo încât îi mărturisi că Yoritomo plănuia să extindă Kamakura prin mărirea *bakufu* dincolo de limitele care îi fuseseră impuse în prezent.

La rândul ei, Kyo îi vorbi despre necesitatea unei poliţii apropiate împăratului, care să îi asigure protecţie atât la palat, cât şi în toate deplasările lui, indiferent dacă acestea aveau loc în împrejurimile capitalei sau într-o provincie îndepărtată.

– Şi sprijinul, Masako! Soţul vostru nu cumva să uite de sprijinul promis!

Tovarăşa ei îi explică pe îndelete cum, într-o primă etapă, Yoritomo, plecat acum la Kamakura, se va întoarce cu trupe perfect antrenate pe care le va putea lăsa de acum înainte la Kyoto. Afirmă că le va întări în fiecare lună, până ce capitala va fi solidă, la adăpost de orice agresiune exterioară.

– Şi când se va întoarce, vom începe serbările, adăugă ea. Ah! Nu mă dau deloc în vânt după partea asta...

– Haideți, să fim sincere! i-o reteză Kyo. Serbările vă vor permite să cunoașteți toți oamenii influenți. Cum puteți refuza o asemenea pleașcă?

– Asta cam așa e! Chiar, cine este acest Minamoto Michichiga, pe care Tango Tsubone mi l-a prezentat alaltăieri?

– Un om a cărui influență sporește de la o zi la alta.

– Dar e un Minamoto despre existența căruia nu aveam habar, și e puțin probabil ca Yoritomo să îl cunoască. Oare o fi auzit vorbindu-se despre el?

– E firesc să nu îl cunoașteți, pentru că e un Minamoto care, prin prima căsătorie, s-a integrat în familia Fujiwara, ceea ce l-a ajutat să se ridice în rang la Curtea imperială. Pe vremea când puterea familiei Taira era pe culmi, a făcut o a doua căsătorie cu o femeie din clanul lor, ceea ce i-a întărit confortabil faima.

– În orice caz, favorita și el par a fi buni prieteni.

Kyo o luă de braț.

– Veniți! Am să vă explic.

Au intrat în casă și s-au așezat pe o rogojină cu o bordură din mătase verde. În fața lor, pe o măsuță joasă, era așezat un ceainic în care ceaiul se răcise și răspândea o plăcută aromă de iasomie.

– Vreți? întrebă Kyo, arătând spre ceainic.

– Puțin mai încolo.

– Atunci, ascultați-mă.

Și Kyo începu:

– Tango Tsubone se străduiește să fie în cei mai buni termeni cu acest bărbat, pentru că acestuia i-a reușit o lovitură pe care de mult o plănuiește.

Masako, care se aştepta la orice, numai la ceea ce avea doica să-i spună nu, îşi văzu năruindu-i-se toate speranţele pe care şi le făcuse în legătură cu Ohime.

– A reuşit să o impună pe Ariko, fiica lui din prima căsătorie, ca a doua soţie a împăratului.

– Dar e fiica unei Fujiwara! exclamă dezamăgită Masako.

– Da! E fiica unei Fujiwara.

Masako se gândea cu febrilitate. Ce păcat! Ohime nu va mai fi niciodată a doua soţie. Cel mult o concubină! O favorită precum Tango Tsubone!

– Fata asta va fi rivala fiicei mele.

– Haideţi! o consolă doamna Kyo. Ariko are optsprezece ani, e de-o seamă cu Ninshi, împărăteasa. Fiica voastră nu e decât un bebeluş care abia merge copăcel.

– A făcut de mult primii paşi, o corectă cu amărăciune Masako, şi mă gândeam să o trimit la Curte înainte de vârsta pubertăţii.

– Nimic nu vă va împiedica să o faceţi. Doar ştiţi prea bine că, de acum înainte, fiica unui shogun se va bucura de un drept preferenţial.

– Kyo! Încercaţi să mă consolaţi?

– Câtuşi de puţin. Nu încerc decât să relativizez lucrurile.

Kyo luă ceainicul şi umplu două ceşcuţe:

– Beţi! Vă va înviora nitel.

Îşi lipi buzele de marginea ceşcuţei şi sorbi o gură de ceai. Masako făcu la fel.

– În orice caz, vă sfătuiesc să nu vă ciocniți cu acest om, ar fi o mare greșeală. Din contră, fiți abilă și diplomată cu el. Nu veți avea decât de câștigat.

– Și dacă e un prefăcut?

– Atunci, fiți mai prefăcută decât el. E o strategie care îi iese foarte bine favoritei. Nu m-ar mira deloc să aflu că încearcă să se folosească de acest bărbat, care nu e nici el mai presus de orice îndoială.

Minamoto Michichiga! Cine era, de fapt? Masako își aduse din nou aminte că nu a fost în stare să-l ghicească și că atitudinea lui i s-a părut echivocă, de parcă ar fi jucat în același timp la două capete. Nu s-a înșelat pentru că, în urma discuției cu Kyo, a înțeles că Michichiga, după ce s-a folosit de toate șansele pe care i le-a oferit apropierea de Fujiwara, a trecut apoi la cele furnizate de clanul Taira, iar acum se întorcea către împărat.

Masako își bău ceaiul.

– Vă voi urma sfatul.

– Favorita e inteligentă și vicleană, cred că v-ați dat seama. Se va purta bine cu tânăra Ariko, care nu și-a format încă o părere despre Curte. Poate va încerca chiar să îi inducă ea propriile-i idei, ceea ce nu m-ar mira deloc.

– Chiar credeți una ca asta?

– Sunt aproape sigură. Rezerva mea nu e legată decât de temperamentul acestei tinere. E o persoană supusă sau energică? Slabă sau puternică? Cu ceva vreme în urmă, am auzit spunându-se că era o copilă maleabilă și amabilă, dar se prea poate să se fi schimbat. Pubertatea poate transforma atât de mult un copil!

– După părerea voastră, tânărul împărat se va mulțumi cu două soții? L-ați hrănit, l-ați crescut, l-ați educat, îl cunoașteți foarte bine.

– Gotoba va avea concubine. Nu poate face altminteri. Dar ce rol vor juca ele? Tango Tsubone a avut marele noroc să apară într-un moment când el era încă un flăcău lipsit de experiență. A știut să se agațe de el, ca orice femeie ambițioasă. Și el a căzut imediat în plasa farmecelor acestei femei. Credeți-mă, Masako, dacă fiica voastră vă seamănă, va ști și ea, la vremea ei, să îl atragă pe împărat. Cât despre mine, voi fi mereu prezentă aici și voi rămâne de neclintit în privința bunei influențe pe care ea va trebui să o aibă asupra lui. Supravegherea mea va fi discretă, dar zilnică și înverșunată. Suntem de acord?

– Sunt alături de domnia ta, Kyo.

Apoi aduse din nou vorba despre acest bărbat care o nedumerea și despre care dorea să afle mai multe. Așa că întrebă:

– Mi-ați spus că Minamoto Michichiga avea o mare influență la Kyoto, dar ce rol joacă la Curte? Împăratul îl prețuiește?

– Chiar mult, pentru că e o persoană sclipitoare. E om politic, om de litere, om de acțiune. Știe să mânuiască pensula și poemul, la fel cum știe să învârtă arcul și spada. E singura persoană cu care Gotoba se antrenează cu armele. De altminteri, dacă s-ar antrena mai mult, împăratul s-ar pricepe chiar foarte bine.

Masako nu mai spuse nimic. Parcă auzea deja replica soțului ei: „Împăratul nu e aici ca să lupte, e aici

ca să asiste la toate festivităţile şi manifestările religioase. E aici ca să asigure siguranţa mentală a supuşilor, întru gloria ţării lui şi drept garant al păstrării unei bune administraţii."

Dar nu suflă o vorbă către Kyo. Astfel de remarci tipice pentru Yoritomo ar fi umplut-o de indignare. Cu toate acestea, asemenea spuse nu i-ar şoca deloc pe cei din clanul Minamoto, după cum nu i-ar fi indignat nici pe cei din neamul Taira. Dar decât să dea glas unor asemenea gânduri, Masako preferă să le completeze în sinea ei: „E aici ca să trăiască în opulenţă şi lux cu soţiile, favoritele şi concubinele lui."

Noul shogun, aflat acum pe culmile gloriei, va avea oare îndeajuns de mult bun-simţ pentru a se întreba la un moment dat dacă nu cumva se înşela? Cine ştie, poate Gotoba va fi acel împărat aparte, care nu va accepta să cultive starea de spirit în care toţi ceilalţi vor dori să îl închidă. Soţia shogunului nu avea un răspuns, dar îşi promise în sinea ei să vegheze.

În ciuda băii pe care o făcuse, Masako îşi simţea ceafa brobonită de sudoare. Era zăpuşeală, vecinele ei de cameră dormeau dinaintea ferestrelor deschise, cu storurile ridicate. În aer plutea un miros de camfor şi de arţar roşu şi, nu departe de geamurile lor, în faţa podeţului de peste pârâul artificial, se zărea un râu firav mărginit de pini şi tufe de tuia, care îi întunecau unda limpede ce susura peste pietrele mari, albe. De jur împrejur, era plin de salbă moale, în care se adăposteau raţe mandarin, ale căror ţipete răguşite răsunau când şi când.

Greierii și lăcustele cântau de mama focului și, privind ceva mai departe, chiar dedesubtul lunii, Masako zări micuțele puncte luminoase ale licuricilor, care nu se vor stinge decât odată cu ivirea zorilor.

În seara aceasta, Masako nu a avut ce face, a trebuit să lase deoparte perna de lemn. Chiar capitonată cu mătase cum era, îi amorțea ceafa și îi ținea cald. După ce își despleti cocul care îi ținea cald, se simți mai în largul ei. Lângă salteaua ei zăceau pe jos, de-a valma, piepteni, perii, șnururi și șnurulețe. Cum Curtea hotărâse să petreacă ziua următoare pe malul lacului Biwa, Masako se gândi să nu le mai pună și să-și lase pletele libere pe spate, adoptând o ținută mai rustică decât a tovarășelor ei, dar care i se potrivea mult mai bine.

Masako nu putea închide ochii. Toată noaptea a auzit numai gemete și suspine. Prin ferestrele deschise, ale căror grilaje acoperite cu flori fuseseră îndepărtate iar storurile, trase, a auzit voci de bărbați șușotind. Cel puțin doi! Își spuse că doamnele Shoko și Nogami aveau oaspeți peste noapte, căci recunoscuse chicotitul cristalin al uneia și șoaptele manierate ale celeilalte.

Masako își închipui dezordinea care domnea prin dormitoare. Pantofi aruncați, evantaie desfăcute căzute pe podea, cingători desfășurate și șifonate, lămpi care aruncau umbre prin paravane!

Pentru că nu apucase să atipească decât două sau trei ceasuri, Masako se trezi cu ochii cârpiți de nesomn. Iubiții din vecinătate trebuie să se fi despărțit când luna era încă pe cer, căci chiar dacă Masako le auzise partidele încinse, de plecat, plecaseră în mare taină.

Dimineața, Masako o văzu pentru prima oară pe împărăteasă. Spre marea ei uimire, era îmbrăcată lejer. Cu o ținută destul de copilărească, purta o singură robă din mătase, acoperită cu un chimonou cu culori în tonuri de bleu, violet, alb și roz.

Curtezanele și-au redus și ele la minimum ținutele vestimentare: cămăși largi și ușoare și pantaloni din mătase, de culoarea cireșelor ori galben auriu, peste care și-au pus chimonouri fără mâneci, care le țineau loc de mantii. Câțiva se uitau insistent spre doamnele de onoare, iar Masako nu se putu împiedica să nu își spună în sinea ei că printre aceștia trebuie să fi fost și amorezii doamnelor Shoko și Nogami.

Curtezanele păreau lipsite de vlagă și nimeni nu părea a dori să se miște din preajma doamnelor.

Împărăteasa Ninshi era înconjurată de un stol de doamne de onoare care nu se gândeau decât la confortul ei. Se odihnise bine? Nu-i era prea cald? Cu cine dorea să împartă litiera? Sau poate prefera să rămână cu împăratul în palanchinul imperial?

Când trecu pe lângă Masako, o măsură cu acea uimire cu care erau întâmpinați nou-veniții la Curte. Masako își înclină bustul și plecă privirea. Când consideră că salutul se lungise îndeajuns cât să fie respectat protocolul, își înălță ochii și îi întâlni pe cei ai împărătesei. Păreau destul de visători, iar în zâmbetul acesteia i se păru că deslușește o invitație și dorința de a o cunoaște mai bine. Aruncându-și ochii ceva mai departe, Masako îl văzu pe șambelanul din spatele ei ridicându-se exact în clipa în care ea își încheiase

plecăciunea. Își dădu seama că acesta îi șoptise împărătesei la ureche numele ei.

Apoi sosi împăratul. Era însoțit de Marele Ministru suprem, de fostul regent Kanezane, și – aici, Masako se uită de două ori, ca să fie sigură că nu se înșală – de seniorul Minamoto Michichiga. Acesta din urmă o salută cu o înclinare a capului, dar ea se prosternase dinaintea împăratului înainte de a apuca să îi răspundă la salut.

Cum împăratul hotărî să călătorească alături de cei trei prieteni și înalți demnitari, împărăteasa urcă în palanchinul imperial însoțită de trei doamne de onoare, pe care le desemnă în următoarele minute.

Caretele trase de boi, cu acoperișurile împodobite cu palmier, s-au urnit încet, în ritmul vitelor, de altminteri niște animale splendide, cu blana cafenie strălucitoare și coarnele împodobite cu panglici de mătase. Mânate de boari pricepuți, caretele imperiale aveau roți solide, învelite în fier, și cuști mari din lemn de Arborele Prințesei, vopsite în roșu și decorate cu capete de lei și dragoni.

Mai apoi, au dorit să se oprească pe drum și să se roage la templul Omi, care se afla pe malul lacului Biwa. Masako își lăsă în jos evantaiul, dar nu pentru a intra în sanctuarul spre care se buluceau doamne și seniori deopotrivă, ci pentru a respira miresmele vântului dimineții; exact în acea clipă un bărbat o atinse în treacăt. Printre brazi, se zărea coada albăstruie a lacului, mărginită de o plajă albă.

Bărbatul mirosea a nalbă moscată şi, asemenea multor seniori plecaţi în această dimineaţă de la palat, straiele lui din ţesături uşoare erau într-o desăvârşită armonie a culorilor. Minamoto Michichiga – căci el era – o privea cu un aer curtenitor. Ridică ochii spre el.

– Doamnă Minamoto Masako! exclamă el, veţi fi şi domnia voastră unul dintre cei cinci mii de trufaşi?

Pesemne că glumea, căci avea un aer şugubăţ şi, după toate aparenţele, aştepta un răspuns. Masako, prea puţin obişnuită cu aluziile religioase, cu toate că adusese destule ofrande la templele de la Kamakura, rămăsese o clipă fără grai.

Cei cinci mii de trufaşi! Un dialog cât se poate de neclar pentru un profan, dar limpede ca apa de izvor pentru un erudit de talia lui Minamoto Michichiga. Preocupată de atâta amar de vreme numai de războaie, Masako nu apucase să afle că în ziua sutrei Lotusului, pe care o celebrau acum, Buddha predicase dinaintea celor cinci mii de discipoli, iar aceştia, gândindu-se că maestrul lor le va spune ceea ce deja ştiau, s-au ridicat şi au părăsit locul. Numai cei câţiva discipoli rămaşi alături de Buddha au aflat din gura lui sute de alte lucruri noi. Mai apoi însă, se spune că au refuzat să le împărtăşească celor care şi-au căpătat porecla de „cei cinci mii de trufaşi", asta pentru că au avut îndrăzneala de a părăsi izvorul cunoaşterii.

Cum Michichiga îi aştepta replica, Masako se simţi prinsă-n capcana propriei lipse de cultură. Dar

cum avea un spirit atât de ager, scăpă printr-o piruetă care îl lăsă pe însoțitorul ei într-o mare nedumerire:

– Urăsc trufia, senior Michichiga, așa cum urăsc îngâmfarea ori prefăcătoria, infidelitatea ori trădarea. Așa că, din această pricină, nu cred că voi face parte din cei cinci mii de trufași!

Michichiga îi adresă un zâmbet luminos. Era limpede că răspunsul îi fusese pe plac, chiar dacă nu va fi fiind el cel mai potrivit.

– Să facem împreună câțiva pași în jurul sanctuarului, tot nu putem intra, e atât de multă lume!

Masako încuviință. Pe neașteptate, bărbatul își luă seama:

– Ascultați-mă! Când va fi să iasă din templu, mulțimea se va înghesui și oamenii își vor căuta fără prea mari sorți de izbândă caretele. Boarii vor urla, boii se vor enerva și va fi o hărmălaie cumplită. Așa se întâmplă ori de câte ori o întreagă Curte imperială se hotărăște să se oprească la câte un mic templu de provincie, iar oamenii ajung să urce în primul atelaj care le iese în cale.

Făcu un pas spre ea și îi atinse brațul din vârful degetului:

– Acceptați atelajul meu și haideți să le-o luăm înainte. Să mergem de pe acum la Biwa.

Invitația era curtenitoare și Masako acceptă. Locul era remarcabil, din ce în ce mai frumos. Un munte imens și înalt își dezvăluia creasta înconjurată de un nimb de lumină; alături, se înșiruiau câteva culmi nisipoase, iar în mijlocul lor se zărea un pisc vulcanic

care, ascuns după un văl de vapori, părea a împrumuta tente rozalii.

Careta lui Michichiga era spațioasă și în cușca ei zdravănă și mare încăpeau cel puțin cinci persoane care, așezate pe rogojinile din papură și pe pernuțele de mătase de pe jos, ar fi izbutit să călătorească fără a se atinge una pe cealaltă. Masako își agita cu stângăcie evantaiul. Totuși, acesta era tare frumos, împodobit cu păsări și flori. Era unul dintre acele evantaie de vară numite „liliac", pentru că erau făcute din hârtie fină, întinsă între cadre ușoare din lemn. Ufff! Ce stingheră se simțea cu evantaiul ăsta în mână! Îl ridică în dreptul ochilor și din colțul ochiului pe care nu-l ascunsese strecură o privire înspre tovarășul ei.

Pe malurile lacului, găinușele de apă începuseră să iasă din cuiburi, și printre bălăriile înalte se zăreau fazani arămii, care se strecurau legănându-și coada multicoloră. În depărtare, răsunau țipetele cocorilor și, mai discrete, cele ale becaților. O plajă albă, strălucitoare, luminată de soare, se întindea de jur împrejurul lacului.

Frânți de mijloc, cu privirile înfipte în nisipul fin, băieței și copile adunau scoici. Se spunea că pe malurile lacului Biwa se găseau cele mai frumoase și mai deosebite.

– Vreți să facem turul lacului în caretă? Zăresc mai încolo niște copii care și-au înălțat zmeiele.

– Și ceilalți? se îngrijoră Masako. Mă tem ca nu cumva doamna Tango Tsubone să nu mă caute când ajunge aici.

– Doamna Tango Tsubone nu vă va căuta. Amintiți-vă ce v-am spus adineauri: în astfel de zile de sărbătoare, toți caută pe cineva, dar nu-l găsesc decât seara ori poate în zori, sau, cine știe, chiar deloc.

Era o invitație, iar Masako nu se lăsă amăgită. Bărbatul acesta o curta discret. Trebuia să păstreze distanța cuvenită.

– Să coborâm din caretă. Prefer să așteptăm aici Curtea. De altminteri, priviți, rosti ea arătând cu evantaiul în larg. Joncile au început să apară. Parcă ar fi niște fluturi mari, multicolori! Priviți! Se leagănă în ritmul liniștit al valurilor line.

Refuzând însă să părăsească atelajul, el se ridică și veni să se așeze alături de ea:

– Pot să vă pun o întrebare?

Ea încuviință din cap, întrebându-se în sinea ei când și cum îl va putea împinge cu mâna, căci bărbatul se tot apropia de ea, încercând să îi atingă umărul:

– Legenda spune că v-ați eliberat soțul din închisoare la o vârstă la care fetele visează de obicei la prima lor ținută de gală.

Ea simți cum obrazul lui Michichiga se apleacă, iar buzele lui îi ating ușor ceafa. Nu se feri. Intoarse pur și simplu ochii spre el și îi răspunse:

– Așa e! La șaisprezece ani am traversat munții peninsulei Izu și m-am dus să îl eliberez. Am sărit în apă din înaltul stâncilor, am alunecat în prăpăstii, am fost atacată de un urs, urmărită de tâlhari, căutată de tatăl meu și de oamenii lui, și eram singură, doar cu credincioasa mea doică și fiica ei, tovarășa mea din copilărie.

Își închise evantaiul cu un gest decisiv și hotărî să nu-l mai folosească.

– Așa se explică de ce am urmărit toate luptele cu clanul Taira și de ce mă simt mai în largul meu pe un câmp de luptă, cu sabia și arcul în mână, decât la Curtea imperială, cu acest evantai care mă încurcă și pe care nu mă pricep deloc să îl folosesc.

El zâmbi și voi să îi ia mâna, să o ducă la buze și să o sărute, dar ea și-o retrase și îi spuse pe un ton potolit:

– Noaptea asta, senior Michichiga, mi-am auzit tovarășele de cameră suspinând. Gemeau alături de iubiții lor și, din această cauză, la care s-a adăugat și căldura, nu am putut închide ochii. Vedeți dumneavoastră, eu nu sunt asemenea lor. Nu suspin după niciun amorez din regat. Ca să fiu sinceră până la capăt, abia aștept ca soțul meu să se întoarcă de la Kamakura. Ar trebui să ajungă de la o zi la alta.

În ciuda spuselor ei, bărbatul insistă:

– Atunci, nu îmi veți deschide ușa dacă voi veni să bat?

– Nici în ruptul capului. Și nu cumva să îmi scrieți vreun poem, căci nu vă voi răspunde. În schimb, pot să vă ofer o prietenie fidelă, dacă destinul va voi ca ambițiile noastre să nu se îndrepte spre aceleași aspirații și să nu se ciocnească.

– Nu am de ales decât să accept. Nu fiți supărată pe mine pentru că mi-am încercat norocul.

Mai multe nu spuse. Apoi sosi și Curtea. Doamne de onoare, curtezane, lachei, toată lumea râdea și se

bulucea. Nisipul a fost înlăturat pentru a se înălța corturile, sub care doamnele se vor putea odihni sau își vor putea schimba toaleta. Apoi, a fost montată o estradă cu trei trepte pe care a fost fixat un baldachin, sub care se va putea așeza cuplul imperial. Ceva mai târziu, s-a anunțat că vor merge la cules de scoici, iar apoi vor înălța zmeie.

Într-un sfârșit, a început și festinul. Miniștri, demnitari și curtezane țineau în palme cupele de sake, iar unele doamne beau chiar din scoici, recitând poeme sau brodând în marginea ultimelor bârfe de la Curte.

– Doamnă Masako, prezența mea vă este cumva neplăcută? întrebă Michichiga, pe un ton ușor batjocoritor.

Ea se înveseli și în pupilele întunecate a început să-i joace un licăr luminos. În preajma ei roiau mulți oameni influenți grație căreia își putea duce planurile la bun sfârșit. Cu toate că soțul ei a ajuns shogun, mai erau multe de făcut în privința votului și a promulgării codului militar și a legilor lui.

– Câtuși de puțin, senior Michichiga.

Dar cum el nu se dezlipea deloc de ea, Masako avu grijă ca o a treia persoană să fie mereu alături de ei. Aceasta a fost, pe rând, Marele Ministru suprem, fostul regent Kanezane, Marele Trezorier sau Marele intendent. Deocamdată, Masako era mulțumită de punctele prețioase pe care le marca în compania acestor înalți demnitari a căror influență îi va fi atât de utilă când va fi să își pună planurile în aplicare.

Pe nisip s-au întins rogojini și s-au așezat boluri, farfurii, ceainice și bețișoare. S-au aprins alămarele pentru a se prăji găluștile de orez, pentru a se fierbe supele de legume și perpeli peștii.

– Soțul vostru ar trebui să apară, doamnă Minamoto, auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse și îl văzu pe împărat însoțit nu de împărăteasă, ci de favorita care era, la rându-i, acompaniată de fostul regent și de Ministrul suprem. Cum Michichiga nu o părăsise, au început toți șase o conversație pe care Masako o aștepta de multă vreme și în care ar trebui, în mod normal, să strălucească.

Așezată sub baldachin, împărăteasa Ninshi vorbea în liniște cu un mic grup de doamne de onoare și de curtezane.

– Desigur, Maiestate. Sunt sigură că în câteva zile va fi aici cu căpitanii și generalii săi, care se vor fi îngrijit deja să aleagă cei mai buni samurai, pentru confortul și siguranța Maiestății Voastre. Își vor da viața pentru voi, Maiestate, așa cum și-ar fi dat-o pentru conducătorul lor Yoritomo la Owari sau pe podul Uji, la Ichi-no-Tani sau la Dan-no-Ura, ori în golful Hakata, unde flăcările ne-au încercuit flota într-o îmbrățișare care ne-ar fi putut sufoca pe toți.

– Așadar, ați fost acolo?

Michichiga fusese cel care vorbise, iar tânăra femeie, care atâta aștepta, răspunse cu cea mai mare plăcere. Poate că nu se pricepea ea să învârtă un poem, dar știa să vorbească despre o luptă asemenea celui mai bun dintre samurai, și avea îndemânarea

de a întoarce povestea în favoarea ei. Cuvintele pe care le folosea izbuteau să captiveze auditoriul. Le cunoştea, le stăpânea, îi picurau de pe buze şi îşi luau zborul ca nişte păsări îmbătate de libertate:

– Da, eram pe una dintre navele flotei voastre, Maiestate. Am asistat la această mare bătălie despre care se va vorbi în veacurile ce vor urma. Nicio altă luptă nu o va putea împuţina pe aceasta. Clanul Minamoto împotriva neamului Taira! Aceştia din urmă, împinşi dintr-o parte de avangardă şi din cealaltă de arier-gardă, au fost prinşi ca într-o menghină infernală din care nu mai aveau scăpare. Capetele zburau, peste tot numai coaste şi piepturi despicate, din gâtlejurile străpunse sângele curgea în valuri. Pământul gemea de cadavre pe care vulturii, din înălţimile lor, le adulmecaseră deja. Iar valoroşii noştri bushi erau cei mai buni, pentru că nu luptau ca nişte sălbatici fără minte, ci ca nişte războinici animaţi de simţul onoarei, al datoriei şi de fidelitatea faţă de stăpânul lor care, astăzi, e primul shogun al ţării.

Făcu o scurtă pauză ca să se asigure că împăratul, regentul, Marele Ministru suprem şi seniorul Michichiga o urmăreau cu interes. Văzând că în privirile lor s-a aprins o sclipire atentă şi curioasă, continuă cu acelaşi ton exaltat:

– Când Taira care au scăpat cu viaţă au fost împinşi în port de oştenii Minamoto, au sperat să se poată sui pe nave. Din nefericire pentru ei, i-a cuprins spaima, căci au văzut flăcările care se înălţau deasupra flotei lor. Ce puteau face? În spate, îi aşteptau ai

noștri, cu săbiile și lăncile în mâini. În față, un rug infernal le interzicea orice pas înainte. De pe mare se ridica un fum înecăcios și acru. Eu însămi am fost surprinsă de focul năprasnic și de puterea flăcărilor care mă sufocau și, asemenea tuturor celorlalți, abia ce mai respiram. La câteva leghe distanță, flota noastră a fost cât pe ce să fie atinsă de flăcări. Printre două perdele groase de fum, printre două pălălăi în care se amestecau de-a valma catarge, pânze, funii în flăcări, printre grămezile de lemn informe și calcinate, i-am văzut pe oștenii Taira aruncându-se în valurile roșii în încercarea de a scăpa de sabia alor noștri. În clipa aceea, am simțit o mare ușurare, iar spiritul meu a fost năpădit de o nestăvilită bucurie, Maiestate, căci atunci mi-am spus că măreția și atotputernicia voastră nu va mai fi nevoită să lupte împotriva celor care au devenit cei mai crunți dușmani ai Maiestății Voastre.

Michichiga admira ușurința cu care femeia asta vorbea despre lupte. Nu-și dezlipise ochii de la ea, iar în pupilele lui întunecate s-a aprins o lumină care i-a încălzit întru câtva obrazul pătrat și dârz. Nu! Nu a întâlnit niciodată o asemenea femeie! Curtase fete ușoare și femei erudite, dar niciodată războinice sălbatice, care își urmăreau cu înverșunare ambițiile de izbândă și glorie.

În cele din urmă, Masako tăcu și își întoarse chipul către lac. Era minunat de albastru și nicio pală de vânt nu îi tulbura luciul, cu toată că joncile pluteau liniștit, fiecare după bunul ei plac.

La căderea serii, s-au anunţat momente de amuzament şi spectacole; Masako a avut atunci ocazia să stea în preajma tinerei împărătese, care nu avea mai mult de optsprezece ani. Ninshi fu amabilă cu ea şi Masako îi răspunse cu mare curtenie, lucru care păru a-i fi pe plac. Au vorbit despre totul şi despre nimic, la drept vorbind, dar pentru Masako era o primă apropiere, care i se părea importantă. Michichiga o lăsase în sfârşit să respire, acaparat fiind de împărat şi de favorită.

Apoi Kanezane, fostul regent şi tatăl tinerei împărătese, veni să se aşeze alături de ea. Îşi întări din nou sprijinul pentru Yoritomo prin cuvinte care au încurajat-o pe Masako să îşi continue propria ei luptă.

– Nu toţi membrii Consiliului de Stat vor fi de partea shogunului, dar nu uitaţi că noi, cei care vă susţinem, suntem în număr mai mare.

Masako înţelese că nimic nu era definitiv câştigat şi că multă vreme de acum încolo poziţia ei va rămâne şubredă. Avea nevoie de protectori, de susţinători. Acum, că soţul ei era shogun, trebuia să se menţină pe acest tron, iar fiul lor trebuia să îi urmeze. Mai era cale lungă de străbătut.

Târziu, în noapte, au început dansurile şi cântecele. S-au intonat melodii cunoscute, fredonate de toţi, acompaniaţi de tamburină. Dansatorii băteau ritmul melodiilor cu picioarele, iar şnururile pantalonilor lor bufanţi zburau în toate părţile. Ceva mai departe, se dansau alte dansuri, în ritmul harpelor şi al flautelor. Trenele lungi ale dansatoarelor, din mătăsuri strălucitoare, se unduiau la fiecare gest,

punctat cu mici strigăte, ca de păsări. Unde întorceai privirea, toată lumea se distra. Minamoto Michichiga răsări din nou în faţa lui Masako.

– Veniţi! îi spuse el, luând-o de braţ, haideţi să ne plimbăm pe plaja asta minunată.

Bărbatul întinse mâna înspre luna a cărei albeaţă opalescentă se reflecta în apele lacului, pe care noaptea le învăluise într-o mantie imensă, neagră şi strălucitoare.

– Sub luna asta fermecată, continuă el dând drumul braţului femeii, vă rog să îmi povestiţi şi alte fapte de vitejie. Nu vă voi întrerupe.

Iar Masako îi povesti despre lupta de la Dan-no-Ura, la fel cum o povestise pe aceea din golful Hakata. S-au plimbat încet de-a lungul lacului. Au stat de vorbă ca doi vechi prieteni. Ea aminti despre curajul samurailor, despre neînfricarea lor, dar şi despre temerile şi speranţele acestora. Ii povesti despre cum ştia ea să le vorbească în aşa fel încât să le redea curajul, de îndată ce simţea că o îndoială se strecoară în interiorul unui batalion. Ochii ei aruncau flăcări şi străluceau nelămurit în noapte, asemenea celor ai însoţitorului ei, care o asculta cu gura căscată. În aer plutea o blândeţe nefirească.

CAPITOLUL XVI

La sfârșitul verii, porțile cetății Kyoto au prins a se cutremura sub ropotul cailor și răpăitul tobelor. Mai bine de o mie de cavaleri ai clanului Minamoto înaintau, cu ochii luminați de triumful conducătorului lor care, iată, îi aducea acum de la Kamakura.

Înconjurat de frați și de marii lui generali, Yoritomo oferea spectacolul unui stăpân în deplinătatea puterilor sale. Țanțoș pe Deutzia, iapa cea mândră albă cu cenușiu, cu un chimonou fără mâneci peste armură, cu o mână ținând hățurile, iar în cealaltă având evantaiul de război, Yoritomo înalță capul și privi mulțimea.

În spatele lui, Kudo Suke și Munemochi, urmați de căpitanii Yoshikasu și Hojo Yoshito, conduceau armata clanului Minamoto, pe care poporul o întâmpina cu mare bucurie și ovații. Unii îi așteptau încă din ajun, așezați pe un taburet pliant, având la picioare câte un săculeț cu turte de brânză și găluști din orez învelite în foi de bambus.

Copiii ţipau, cu ochii scânteind de bucurie. Cu trupşoarele lor mlădioase ca nişte jonci, se strecurau prin mulţime, fără să le pese de deranjul pe care îl stârneau, împingând alţi privitori, ca să îşi croiască şi ei cale până la soldaţi. Cu toţii au uitat de masacrele de acum câţiva ani, care au semănat durere şi groază, iar astăzi se entuziasmau la vederea acestor războinici neînvinşi.

Copiii băteau din palme, iar flăcăii visau la o soartă mai bună, văzându-se cocoţaţi pe un cal, cu sabia în mână şi coiful pe cap, arborând această atitudine ţanţoşă în faţa lumii. Era limpede că îşi închipuiau că puteau oricând vorbi cu un samurai, pentru a-l întreba ce să facă pentru a deveni şi ei asemenea lui.

Pe străduţe şi pe bulevarde era mare înghesuială. Până şi călugării, după ce au bătut gongurile, au ieşit din temple ca să vadă trecând armata lui Minamoto. Cu braţele ridicate, fluturând flamurile şi stindardele împodobite cu capete de leu şi de dragon, lăncierii erau de departe cei mai ochioşi. Când privirile lor au părăsit gloata care se înghesuia în jur, au căzut peste orizontul înnegrit de mulţime.

Arcaşii îşi prinseseră de tolbele cu săgeţi şnururi multicolore de mătase, care fluturau în spatele lor, amintind de păpălicuţele vesele pe care copiii le legau drept coadă zmeielor. Săgeţile şi tolbele sclipeau în soarele care răsărea, căci abia ce se crăpase de ziuă peste crestele munţilor care înconjurau capitala.

Tot la două-trei sute de metri, un şir de războinici pedeştri mărşăluiau în faţa cailor; în scobitura

umărului îşi fixaseră cu îndemânare câte un *tsuzumi* şi, cu dosul palmei, loveau pielea tobei micuţe în ritmul galopului cailor.

În această adevărată paradă de muzică şi culoare pe care Yoritomo şi oamenii lui au pus-o cu mare grijă la punct, batalioanele de elită s-au împărţit în patru părţi egale, fiecare condusă de un mare căpitan. S-au despărţit unele de celelalte şi au trecut în acelaşi timp pe sub fiecare din cele patru porţi ale palatului. La puţin timp după aceea, s-au reunit în centrul curţii palatului imperial, în răpăitul tobelor, al tamburinelor şi ţimbalelor.

Era un spectacol care îţi tăia răsuflarea. Aşa ceva nu mai văzuse capitala! Nimic, niciun amănunt nu a fost lăsat deoparte! Iar dacă Minamoto ştiau să-şi etaleze fastul şi măreţia, Curtea imperială ştia şi ea să primească! Din toate colţurile cetăţii vuiau gongurile templelor.

Într-o mişcare perfect sincronizată, shogunul şi ofiţerii au descălecat, şi Yoritomo i-a prezentat împăratului pe fraţii şi pe generalii lui, toţi în uniforme militare. A venit apoi rândul căpitanilor să se prosterneze dinaintea tânărului monarh, înconjurat de demnitari.

A fost un schimb de politeţuri, care a durat minute bune, ca un fel de întrecere de cine se închină mai adânc. De o parte şi de alta a baldachinului regal au fost înălţate tribune pentru doamne şi curtezane. Yoritomo întâlni privirea lui Masako. În privirea ei scăpăra o mândrie pe care bărbatul o recunoscu de îndată. Era lumina care izvora din ochii ei ori de câte ori soaţa lui încerca să îi împărtăşească forţa emoţiilor

care o tulburau. De departe, ochii lui Masako păreau niște cărbuni încinși.

Fiecare ofițer care își conducea batalionul în fața împăratului se închina adânc și primea în dar un *wakisashi* cu mânerul șlefuit. Un cadou neprețuit, al cărui tăiș perfect strălucea din vârf până la gardă. După aceea, ațintindu-și privirea asupra împăratului și ducându-și mâna la obi, ofițerii vârau sabia sub cingătoare cu un gest rapid și sigur.

Subțire și grațioasă, împărăteasa, aflată alături de el, își înclina capul în fața fiecăruia dintre ei și le oferea câte o ramură de arțar roșu, pe care războinicii o strecurau alături de *wakisashi*.

Coborând de la tribună cu pași mici ca să-l salute pe Yoritomo, Masako i se alătură și hotărî să nu-l mai părăsească. Ochii lor s-au căutat îndelung, iar în cei ai lui Yoritomo ea a citit această nouă autoritate, care nu îl va mai părăsi de acum înainte.

Tribunele începeau să se agite, unii s-au ridicat ca să-și salute o rudă, un prieten. Cum protocolul se încheiase și venise ceasul destinderii, Masako i-l prezentă pe noul shogun seniorului Michichiga, care aștepta acest moment din clipa în care a urcat sub baldachin, alături de ceilalți demnitari.

Yoritomo își ascunse uimirea în fața acestui membru al familiei sale pe care nu-l cunoștea. Michichiga nu plecă privirea, iar Yoritomo nu se clinti nici el. De unde insistența asta trufașă? Să fi fost doar din cauza întâlnirii a doi oameni puternici și importanți care se aflau pentru întâia oară față-n față? Fără doar

și poate, Michichiga deținea o mare influență în interiorul palatului și al guvernului, dar Yoritomo îi era superior în ierarhia clanului Minamoto. Prin urmare, de ce nu pleca el cel dintâi ochii? Yoritomo încerca să ghicească motivul.

Abia după aceea își dădu seama că de fapt ei se cântăreau unul pe celălalt, cu cea mai elementară prudență. Unul își încleștase mâna pe mânerul sabiei, celălalt ținea în pumn un evantai galben cu roșu, decorat cu un phoenix în zbor. Michichiga îl deschise cu un pocnet sec, apoi îl închise și, într-un sfârșit, se închină în fața lui Yoritomo cu o umbră de zâmbet, ca și cum ar fi știut dinainte cum se vor desfășura lucrurile. Yoritomo s-a înclinat și el și au făcut un schimb de politeți care a liniștit-o pe Masako.

In fața reședinței imperiale, instalați sub baldachinul din satin, întins între tribunele doamnelor și cele ale curtezanelor, Gotoba și miniștrii lui priveau batalioanele de elită regrupate în curte. Marele Ministru suprem observă, cu voce scăzută, că lungul șir al străjerilor și soldaților rămași la cele patru porți ale incintei se întindea până în cetate, unde poporul se adunase și îi aclama cu strigăte de bucurie.

Soldații, care nu aveau voie să pătrundă în Curtea imperială, începuseră să se liniștească și să se odihnească. Era momentul în care puștimea, încurajată de febra delirului, începea să le arunce priviri însoțite de câteva cuvinte mai mult sau mai puțin îndrăznețe. Iar acei puțini dintre ei care au primit în dar o ocheadă complice, își vor aminti de ea multă vreme de atunci încolo.

Yoritomo porunci arcașilor de elită să iasă din rând și să înainteze în fața împăratului. Yoshitsune ardea de dorința de a se face remarcat și altfel decât așa cum se afla acum, înțepenit între frații lui. Ah! Ce i-ar mai fi plăcut să săvârșească el însuși aceste gesturi imperioase, de conducător care își domină oamenii în fața acestei Curți somptuoase! Dar nemilosul Yoritomo nu-i lăsase roadele victoriilor lui decât în fața războinicilor.

Arcașii au fost întâmpinați cu bătăi de gonguri și răpăit de tobe; au primit imediat un loc în cadrul concursurilor de tir cu arcul, care se va desfășura pe Al Doilea Bulevard. Gotoba și curtezanele lui păreau cu toții fermecați de paradă, iar gândul la serbările care vor urma îi bucura peste măsură. Trecuse atâta amar de vreme de la ultimul concurs de tir patronat de împărat, la care câștigătorul a fost răsplătit cu un arc lăcuit din colecția imperială! De când Taira au luat puterea, poporul din Kyoto nu a mai avut parte de asemenea serbări. In numeroase rânduri, membrii acestui clan au pretextat că nu era o sărbătoare pe placul întregii Curți și că fiecare trebuia lăsat să își petreacă timpul așa cum credea de cuviință.

Inaintea serbărilor s-au desfășurat procesiunile. Călugări și bonzi de toate religiile s-au amestecat în mulțime, psalmodiindu-și sutrele și rugăciunile. Cu mâinile împreunate, cu grumazul plecat, cu picioarele goale vârâte în sandale din paie de orez, recitau fără a-și ridica privirile din colb.

Procesiunile au început în ajun, sub o ploaie de flori de sezon: mii de crizanteme amestecate cu frunze de

arțar roșu. Gonguri, flaute, tamburine, orgi de suflat, toate punctau cu notele lor frenetice șirurile lungi de oameni, care se opreau la porțile fiecărui templu. În asemenea zile, oamenii din popor se amestecau cu nobilimea și cu aristocrații, fiindu-le tuturor la fel de greu să străbată mulțimea fără a fi îmbrânciți și ocărâți.

În sfârșit, cel De-Al Doilea Bulevard începu să se umple. Spectatorii se năpusteau direct spre tribunele care se ridicau de o parte și de alta a marii artere. La un capăt, se zărea o linie trasată cu mare grijă, pe care luau poziție tinerii arcași. Drepți și neclintiți, cântăreau cu atenție ținta care se ridica în fața lor.

Un răpăit de tobă izbucni cu asemenea putere, încât ai fi zis că niște bolovani s-au prăvălit din vârf de stâncă. Soseau cuplul imperial și demnitarii. Masako, rămasă alături de femei, printre care favorita și însoțitoarele ei, observă cu satisfacție că Yoritomo se afla între regent și Michichiga, nu departe de împărat.

Când tobele au tăcut, a izbucnit valul de săgeți, iar văzduhul s-a umplut de țipete. Trăgătorii care nu nimereau centrul țintei erau eliminați și urma o nouă tragere; de fiecare dată, țintele erau așezate la o distanță tot mai mare, astfel încât, la sfârșitul întrecerii, nu mai rămâneau în joc decât cei mai pricepuți dintre arcași. Cum aveau dreptul la mai multe săgeți, iar între trageri muzicanții cântau, jocul se prelungi multă vreme.

– Aveți arcași îndemânatici, senior Yoritomo. Dacă îmi permiteți, mi-ar plăcea să mă întrec cu unul dintre ei.

Aceste vorbe rostite de Michichiga se prea poate să-l fi luat prin surprindere pe shogun, dar acesta nu o arătă; Masako aprecie acest lucru. Ar fi fost o dovadă de neîndemânare din partea lui să îşi arate uimirea şi să se comporte după pilda celor din familia Taira.

– Într-una din zilele următoare, înainte de a pleca spre Kamakura, vreţi?

Cum Yoritomo tăcea în continuare, Michichiga insistă:

– Uitaţi! Dacă acceptaţi, vă promit să îl conving pe împărat să ni se alăture şi, dacă îi veţi da drept adversar un arcaş nu tocmai dintre cei mai buni, vă va arăta ce ştie să facă.

Cerul era ciuruit când şi când de şuvoaie lungi, negre, trase cu avânt. Zburau cu o viteză nemaivăzută. Jocurile se apropiau de sfârşit, iar arcaşii rămaşi în întrecere se măsurau cu o hotărâre sălbatică. Săgeţile zgâriau văzduhul. Asistenţa era când cu sufletul la gură, când se ridica şi slobozea strigăte ascuţite. În sfârşit, veni clipa să fie aplaudat cel mai bun trăgător. Nu a ratat nici măcar o dată centrul ţintei şi a primit din mâna împăratului un arc lăcuit, frumos împodobit, din colecţia imperială.

Ziua s-a terminat cu un festin. În seara aceea, în ciuda marii ei dorinţe de a rămâne singură cu Yoritomo, Masako nu se putu apropia de el. Era mereu acaparat, ba de regent, ba de Marele Ministru sau de Michichiga, care părea a nu mai voi să se dezlipească de el. Aşa că Masako se duse să doarmă la prietena ei, doamna Kyo, pentru că nu mai dorea să rămână

în camera pe care o împărțea cu doamnele de onoare ale favoritei.

Scăpați de la Curte după câteva săptămâni de serbări, timp în care cetatea Kyoto își dovedise cu prisosință entuziasmul față de clanul Minamoto, Masako și Yoritomo călăreau spre casa pe care le-o atribuise împăratul.

Toamna era pe sfârșite și, cu toate că simțea că prezența ei era necesară în capitală, Masako începea să se gândească la întoarcerea la Kamakura. Yoritomo vorbea despre o ședere mai îndelungată, ca să-și poată stabili cartierele generale, cu atât mai mult cu cât trupele lui așteptau să fie repartizate. În ciuda dorinței de a se întoarce, soția shogunului nu putea părăsi Kyoto fără a cunoaște casa în care vor locui.

Shogunul și doamna lui trebuiau să se arate în public, să accepte invitațiile demnitarilor care se arătau dornici să-i cunoască, să le întoarcă politețea și să le demonstreze că știu și ei să primească.

De când nu mai stătea la palat, Masako își regăsise libertatea. Închisă la Curte în așteptarea sosirii soțului ei și neumblând deloc prin capitală, iată că acum descoperea un oraș scăpărând de viață, plin de trecători și negustori.

In apropierea porților cetății era o viermuială extraordinară. După dispariția celor din neamul Taira, în oraș intra cine și cum avea poftă, iar asta îi nemulțumea pe cei de la Curte. Orice tâlhar putea trece de porți și, cu o mână de acoliți, se putea deda la cele

mai cumplite fărădelegi, poate chiar crime. Multe locuințe, unele aflate în cele mai frumoase cartiere, erau în continuare nelocuite, ceea ce sporea pericolul.

Pentru a cunoaște mai bine orașul, Yoritomo și Masako au traversat cartierele populare și au bătut piețele care se aflau în locuri bine stabilite, unde oamenii se adunau ca să stea de vorbă. Pe acolo, cavalerii erau scumpi la vedere, în schimb dădeai la tot pasul de care trase de boi, ce blocau străzile, și doar boarii le mai puteau elibera. Câteodată, trecea mai bine de un ceas până ce oamenii repuneau pe roți două căruțe care se izbiseră; se întâmpla chiar să se mai prăvale câte una și să-și răstoarne încărcătura în stradă.

Masako și Yoritomo, bine înfipți în șa, se strecurau cum puteau printre căruțe, negustori, mici meseriași, toți grăbiți și prinși de treburile lor de zi cu zi. Femeile vindeau flori, buchete uscate sau scoici. Alții ofereau batoane de tămâie, lămpi, saci sau pălării din paie, gablonzuri din scoarță de bambus. Japonia acelor vremuri nu avea nevoie de neamuri din afară pentru a trăi din toate aceste meserii care aduceau un venit frumușel; olari, fierari, împletitori de coșuri de nuiele, țesători, fabricanți de hârtie, de lumânări, agricultori, tăbăcari, ce mai, un întreg popor care bătea în lung și-n lat străzile cetății Kyoto.

Amestecându-se în această gloată, negustorii ambulanți vindeau trecătorilor frigărui de pește și găluști de orez învelite în foi de alge, de bananier sau de bambus.

Umblau pe străzi și boarii, țărani veniți de la sate și preschimbați în orășeni. Unii își trăgeau de căpăstru

propriul bou și îl închiriau clienților care aveau car. Alții, care nu aveau animale, își ofereau serviciile ca surugii.

După un tur îndelungat printre toți acești oameni nevoiași, Yoritomo și Masako și-au condus caii înspre cartierele rezidențiale. Ridicând privirea, Masako văzu un stol de păsări care traversa cerul în zbor. Din locul în care se afla, descoperi munții cu povârnișuri line care înconjurau orașul.

Masako privi îndelung această capitală necunoscută. Și-ar fi dorit să i se pară mai puțin seducătoare, ca să nu fie nevoită s-o regrete când o va părăsi. Ah! cetatea asta, cu zarva ei cu tot! În privința asta, Kamakura era mult diferită și, ca nu cumva să uite, Masako prinse a se gândi la natura cu care se obișnuise și care îi lipsea. Era conștientă că soțul ei va rămâne aici până după ce va pune la punct întreaga administrație militară și toate posturile vor fi ocupate: în poliție, justiție, apărare, intendență și trezorerie. Fără îndoială, se va întoarce la Kamakura abia peste câteva anotimpuri.

Soldații, străjerii, ofițerii și subofițerii au fost aleși cu mare atenție și repartizați în diversele cartiere ale orașului pentru a-și ocupa posturile. De acum înainte, nu se vor mai clinti de acolo. Doar mutările poruncite de gradele superioare îi vor mai putea îndepărta din post.

În următoarele zile, viața militară a clanului Minamoto începea, încetul cu încetul, să prindă rădăcini, căci odată cu ea se întemeiau și familii. A fost stabilită

o supraveghere strictă la porţile oraşului şi în fiecare dintre cartiere.

Nu exista nicio îndoială, clanul Minamoto va ocupa aceleaşi posturi, va avea aceleaşi sarcini şi va fi învestit cu aceleaşi puteri ca şi neamul Taira, odinioară. Împăratul era conştient de asta? Cu cât trecea timpul, cu atât Masako era tot mai convinsă că trebuia să vegheze ca legile shogunatului să fie promulgate cât mai repede cu putinţă. Strânşi mereu cu menghina de membrii Curţii, ale căror păreri se ciocneau adesea, de multe ori împăraţii se răzgândeau. Or, Gotoba, care nu mai era un copil şi nu mai avea nevoie de serviciile regentului Kanezane, făcea dovada unui temperament care se afirma tot mai puternic de la o zi la alta.

Masako urmărea îndeaproape ratificarea noilor legi, gândindu-se totodată la maniera în care guvernatorii de provincie vor trebui aduşi sub autoritatea noului shogun.

Cât despre Yoritomo, el se ocupa cu instituirea, în capitală, a unor puternice şi solide cartiere generale, recreând astfel o administraţie a Afacerilor militare, a cărei putere îi revenea întru totul lui. Toate trebuiau refăcute după ordinele shogunului şi nimeni nu putea sta în calea instrucţiunilor sale.

Fiecare dintre marile cartiere ale oraşului va fi supravegheat de acum înainte de un birou de poliţie, în fruntea căruia va fi numit un înalt funcţionar militar. Acesta va avea în subordine controlori şi funcţionari de clasele a doua şi a treia, care vor fi răspunzători de Oficiul Cailor, al Contabilităţii şi al Resurselor publice.

– Uite, Yori! exclamă Masako, privind spre Al Doilea Bulevard, intrăm în cel mai frumos cartier al oraşului. Aici o să locuim. Acum, trebuie să cunoaştem vecinătăţile. Nu ne putem permite să fim ignoranţi.

– Ce vrei să ştii?

– Totul!

Yoritomo căpătă un aer gânditor şi îşi lăsă privirile să rătăcească spre linia orizontului, blocată de casele mari care se întindeau în faţa lui.

– Kyoto are o istorie îndelungată. Tata mi-a povestit-o într-o zi. Am să-ţi spun ce ştiu şi eu. Pentru început, trebuie să înţelegi că acest oraş s-a născut din voinţa politică de a rupe relaţiile oficiale ale Japoniei cu vecinii ei, China şi Coreea.

– Nu mai sunt solii aici?

– Ba da! Dar nu folosesc la mare lucru. Împăraţii epocii noastre şi-au întors mai curând faţa către viaţa sanctuarelor decât înspre călătorii. Între Japonia şi ţările vecine domneşte acum pacea, şi noi nu mai avem ce învăţa ori aştepta de la ele. Curtea imperială preferă să se întoarcă spre zei şi să le ceară favoruri pentru confortul membrilor săi. Colinele care înconjoară oraşul sunt numai bune pentru înălţarea de temple. Regiunea e înţesată de astfel de locaşuri, iar credincioşii vin zilnic să se roage.

– Şi aprovizionările? Oraşul nu duce lipsă de nimic?

– Doar ai văzut şi tu când am traversat cartierele negustorilor. Nu are nicio nevoie şi, în orice caz, asta nu e treaba noastră, ci a administraţiei palatului.

– E drept, și m-am gândit deja la asta. Deocamdată, oamenii mei vor trebui să supravegheze transporturile pentru a afla pe unde trec și ce mărfuri se vehiculează. Prin râul Kodo, orașul e legat de portul Naniwa, de unde primește orez și cereale, iar prin afluenții Katsura și Kamo cetatea primește lemn de construcții, adus pe râurile Uji și Yodo.

Masako clătină din cap. Acum, imaginea pe care și-o făcuse despre Kyoto începea să se lumineze. Se putea foarte bine inspira din administrarea capitalei pentru a o stabili pe cea a provinciilor dirijate de guvernatori. De altminteri, va trebui oare să le acorde acum un alt titlu, care să țină în același timp seama și de clasa lor militară? De câteva decenii, se vorbea deja despre *daimyo*[1]. Oare ar trebui să le extindă puterile?

– Privește împărțirea orașului, continuă Yoritomo, întinzând mâna spre peisajul citadin. Reia planul marilor cetăți chinezești.

La drept vorbind, Kyoto era tăiat în alei împărțite în pătrate regulate, pe care își afla un loc fiecare clasă sau corporație. Divizat în patru părți, orașul fusese înălțat după modelul cetăților Chang'an sau Kayfeng, marile capitale ale Chinei dinastiei Tang, cu un cartier pentru plebe, un cartier pentru negustori, unul pentru mica nobilime și, în sfârșit, unul destinat aristocrației.

[1] Termen generic care numește un puternic senior feudal, moștenitor al unor moșii vaste. Literal, cuvântul provine din *dai*, care înseamnă „mare", și *myo*, care înseamnă „teren privat" (n. tr.).

În cel din urmă cartier, locuința rezervată shogunului și soției sale era una dintre cele mai luxoase din cetate. Aparținuse unui faimos Taira, care o luase odinioară de la un Fujiwara foarte influent în epoca Heian. Masako fu de-a dreptul vrăjită când văzu grădina imensă care adăpostea un iaz, în centrul căruia se zărea o insulă micuță, pe care se adăposteau găinușe de apă, fluierari, păsări răpitoare, rațe mandarine, ba chiar și ibiși sau bâtlani.

O verandă mare, acoperită, construită pe piloni, se întindea de jur împrejurul casei, pentru ca locatarii să poată admira de oriunde, în orice moment, splendorile naturii. Alei cu dale și despărțituri duceau spre grădină. Nu lipsea niciun copac, niciun arbust care să simbolizeze cele patru anotimpuri, iar gardurile vii perfect tăiate se profilau de la distanță, ferindu-i pe cei care se plimbau pe acolo de curiozitatea vecinilor.

Yoritomo și Masako s-au instalat în casă. O cohortă de servitori îi aștepta deja. Salcie Mare și Bujor se aflau și ei printre valeți, cameriste, boari și grăjdari, hotărând să nu se lase mai prejos de niște servitori de la oraș, pe care nu îi cunoșteau.

Grajdurile și staulele erau atât de mari, încât puteau adăposti douăzeci de cai și tot atâția bivoli. Cât despre anexe, acestea se întindeau de-o parte și de alta a casei și se pierdeau în grădina al cărui pământ începea să se acopere de un covor de frunze moarte.

O casă atât de mare și cu atâta verdeață în jur nu putea să nu îi placă de îndată lui Masako. Când va

veni la Kyoto, mica ei familie care se va mări în curând nu va avea de ce să se simtă sufocată în oraș. Camerele care dădeau dintr-una într-alta ofereau un lux care te predispunea la visare. În colțuri, mari compoziții florale se împleteau armonios cu mobile lăcuite și arzătoare de parfumuri, risipite în toate cele patru colțuri. Pe podeaua din scânduri de lemn, rogojinile cu margini din satin și pernuțele moi îmbiau la odihnă; separând camerele înșirate la rând, paravanele cu trei sau patru panouri erau decorate cu motive asortate cu draperiile de mătase care atârnau pe pereți.

Doi valeți le-au servit o masă ușoară, alcătuită din găluște din orez aromate cu iasomie, înfășurate în fâșii de pește crud și câteva turte cu ghimbir. Bucatele erau însoțite de diverse sosuri condimentate, de culori variate, ce mergeau de la ocru la verde-întunecat și de la roșu-aprins la alb-gelatinos.

Prea puțin obișnuiți cu personalul care îi servea, au luat masa în tăcere, evitând orice discuție personală care ar fi atras urechi indiscrete.

Odată masa încheiată, s-au trezit în dormitorul lor de dimensiuni atât de impresionante, încât Masako s-ar fi simțit pierdută în el, dacă Yoritomo nu ar fi făcut dragoste cu ea cu atâta patimă.

De pe fereastră se auzea susurul unui pârâu, care clipocea încetișor când unda lui întâlnea în cale câte o movilită de pietriș. Curgea leneș către insula din nisip înconjurată de lacul pe care pluteau o mulțime de lotuși.

Și așa, în euforia în care se desfășura noua lor viață la Kyoto, săptămânile au zburat una după alta.

Invitațiile adresate de câteva notabilități le-au întărit poziția în capitală.

Într-o bună zi, pe la sfârșitul toamnei, cam pe când Masako se pregătea să îi mărturisească soțului despre noua ei sarcină, Yoritomo, cuprins iar de febra dorințelor lui infidele, a început să lipsească nopțile de acasă fără ca măcar să își mai dea osteneala de a se întoarce în zori. Slujită de un personal mai puțin delicat decât cel de la Kamakura, Masako află iute că se ducea la una dintre cele mai bune case de ceai din cetate, unde o instalase pe Kame-Onae, împreună cu fiul ei. Nemulțumită, Masako se duse la Curte să mai stea de vorbă cu prietena ei Kyo.

La puțin timp după aceea, Yoritomo, obișnuit ca soția lui să închidă ochii la proastele lui purtări, intră într-o seară în casă și dădu peste un bilet de la Masako. Aceasta îl anunța că a plecat să o vadă pe doamna Kyo și după aceea se va întoarce la Kamakura. Numai că în bilet nu spunea că era însărcinată și avea nevoie de pace, ca să cugete în liniște, pentru a-și asuma noua maternitate în cele mai bune condiții.

Yoritomo aprecie că era bine să lase să mai treacă o vreme, spunându-și că peste patru-cinci zile va putea trimite după ea, înainte să plece la Kamakura. Nici el nu știa exact când se va putea întoarce acolo, pentru că era convins că un shogun se cuvenea să se stabilească la Kyoto sau cel puțin să petreacă aici trei sferturi din timp, dat fiind că supravegherea *bakufu* era asigurată de oamenii lui.

Așa se face că Masako își găsi refugiu la prietena ei Kyo. Au stat de vorbă cât a fost ziua de lungă, despicând firul în patru în privința tuturor subiectelor care aduceau atingere confortului împăratului. Au vorbit despre cuplul imperial, i-au comentat calitățile, dar au adus vorba și despre vicleniile favoritei; și-au pus întrebări despre viitoarea a doua soție imperială în persoana tinerei Ariko și au șoptit numele viitoarelor concubine, printre care Masako a enumerat-o și pe fiica ei.

A doua seară, pe când respira ultimele adieri ale toamnei, dinaintea ei se înfățișă un valet care o anunță că seniorul Michichiga dorea să o vadă în timpul în care mai rămânea la Curte. Uimită, îi dădu servitorului un mesaj, întrebând ora și locul de întâlnire.

Nu peste multă vreme, Minamoto Michichiga îi trimise valetul, care îi întinse o foaie bleu-deschis, legată cu o ramură de salcie, pe care ea o desfășură grăbită.

Masako nu prea era obișnuită cu obiceiurile elegante ale demnitarilor de la Curte, care își trimiteau mesaje pe hârtie colorată. Fiecare nuanță dezvăluia ceva despre subiectul misivei: albul și griul erau pentru mesajele administrative, bleul era pentru informații și vești, în vreme ce movul, galbenul și verdele erau întrebuințate pentru invitații și probleme de familie. Roșul, în schimb, se referea la sentimente. Un îndrăgostit îi va trimite întotdeauna alesei inimii sale o hârtie purpurie.

– Oare ce-o fi vrând să îmi spună? murmură tânăra femeie.

– Nu știu, dar ar trebui să te duci, o sfătui Kyo. Foaia este bleu. Mai mult ca sigur seniorul Michichiga vrea să îți transmită o informație foarte importantă.

Masako începu să râdă. Kyo părea foarte sigură de ceea ce spunea. Soția shogunului, a cărei moralitate trebuia să se păstreze mai presus de orice îndoială, nu avea de gând să îi spună prietenei sale că, la lacul Biwa, Michichiga a încercat să o curteze, în speranța că avansurile lui vor fi acceptate.

– Unde-i poiana cu cireși?

– In drum spre pavilionul de vânătoare, în spatele podețului de peste pârâu.

Îi turnă ceai prietenei sale într-o căniță lăcuită.

– Dacă foaia nu ar fi fost bleu-deschis, aș fi zis că e vorba despre o întâlnire galantă, continuă Kyo, lăsând ceainicul pe măsuță.

– De ce?

– Pentru că acesta e locul spre care se îndreaptă toți îndrăgostiții care se află în trecere la palat. Ori de câte ori un cuplu se duce acolo, toată Curtea bârfește.

– Atunci, refuz să mă duc. Nu vreau să-mi pătez reputația.

– Aveți dreptate. Doamnelor de onoare ale lui Tango Tsubone le-ar face mare plăcere să povestească tuturor cum l-ați înșelat pe shogun cu tatăl celei de-a doua soții a împăratului. Cu toate astea, nu vă puteți permite să nu aflați ceea ce vrea să vă spună. Așa că vă propun să îi trimiteți un mesaj prin care să îl invitați să vină aici, mâine dis-de-dimineață.

Văzându-i nedumerirea, continuă:

– Fiți fără grijă, eu nu voi fi aici. Dar dacă veți dori să îmi povestiți totul când mă voi întoarce, vă voi asculta cu mare plăcere.

Masako înțelegea prea bine că, după plecarea lui Michichiga, ar fi preferabil să o pună la curent cu cele discutate în timpul misterioasei întrevederi. De altminteri, ce altceva ar fi putut face? Acceptă, și îi scrise lui Michichiga că îl aștepta în zori la doamna Kyo.

Era o toamnă frumoasă, în pofida vântului care mătura frunzele moarte și răcea pământul, acoperindu-l de o mâzgă cenușie. În fiecare noapte, pe cerul întunecat apărea un corn transparent de lună și fiecare răsărit aducea încă o adiere de vânt rece, care vestea primele semne ale iernii.

Cum se lumină de ziuă, Kyo o lăsă singură pe Masako, pretextând că se duce la templu să se roage și se va întoarce spre seară. Se ducea adesea să se roage, dar nu chiar în fiecare zi. Cum nu templele lipseau din jurul palatului, doica strigă litiera și își îndreptă alegerea spre templul Enryakuji, care se afla pe muntele Hiei, la nord-est de Kyoto.

Michichiga își făcu apariția la puțin timp după aceea. Masako îl primi și îi aduse la cunoștință că doamna Kyo plecase să se roage la un templu din împrejurimi și nu se va întoarce decât spre seară. Masako se comportă ca o adevărată stăpână a locului. După cuvenitul schimb de politeți, îi făcu semn să se așeze și luă loc lângă el.

– Ce doreați să îmi spuneți, senior Michichiga?

Înainte de a prinde să vorbească, acesta o privi îndelung. Ea îi oferi ceai și, preț de câteva clipe, îl sorbiră amândoi în tăcere. El își puse apoi cești pe masă și rosti, fără a o slăbi din priviri:

– Am fost multă vreme prieten cu fostul împărat Takakura.

– Nimic mai firesc pentru un demnitar atât de influent ca domnia voastră. Nu sunteți oare prieten și cu tânărul împărat Gotoba?

El încuviință din cap și continuă:

– Takakura nu e un exilat, pur și simplu s-a retras într-un templu, iar munca lui de consilier imperial e recunoscută și astăzi.

– Știu! Dar câtă putere au, oare, niște simple sfaturi?

– Ale lui, da, au!

Înțelegând că el avea de gând să îi spună ceva despre fostul împărat, îl întrebă:

– Și despre ce sfaturi ar fi vorba?

– De pildă, despre cele legate de numirea unui nou șef al poliției.

– Un șef al poliției! exclamă Masako uimită. Dar acum shogunul e șeful poliției!

Michichiga era foarte elegant. Avea mâini fine, prelungi, cu o manichiură îngrijită. Cu un gest lent, aproape calculat, scoase din mânecă o foaie înfășurată și i-o întinse lui Masako.

– Citiți!

Cu neascunsă groază, tânăra femeie luă cunoștință de documentul care stipula că Minamoto Yoshitsune era numit mare șef al poliției țării. Era o poziție la fel

de importantă ca aceea a shogunului. Degetele îi tremurau ușor; își îndreptă privirea îngrijorată spre tovarășul ei. Masako rămăsese stană de piatră, fără grai, cu o expresie răvășită.

– Yoshitsune! murmură. A îndrăznit!

– Bărbatul acesta pare a fi la fel de ambițios ca soțul vostru, dar o arată mai puțin. Mare îi e subtilitatea, precum și îndemânarea. Cu ținuta lui, și dat fiind că întreg Kyoto îl aclamă, poate foarte bine cere chiar și titlul de shogun, înainte să fie ratificată numirea lui Minamoto Yoritomo.

Masako păli.

– Yoshitsune! Și eu, care l-am ajutat atâta! De ce s-a dovedit atât de lipsit de loialitate? Ce putem face împotriva acestei trădări?

– Soțul vostru a fost numit shogun de către împărat, dar acest titlu, asemenea tuturor celorlalte care i-au fost atribuite, nu a fost încă votat. Dar asta o știți prea bine, doar acesta e scopul viitoarelor voastre demersuri, pentru care aveți nevoie de sprijin și susținere.

– Fratele soțului meu chiar poate ajunge shogun în locul lui?

– Se prea poate. Poporul îl aclamă încontinuu pentru victoriile lui. Se spune că, fără el, Minamoto Yoritomo nu i-ar fi înfrânt niciodată definitiv pe de-alde Taira.

– Dar, în acest caz, ar avea nevoie de aceleași legături și aceiași protectori ca și Yoritomo și cu mine. Or, susținerea unui împărat în funcție cântărește mai mult decât cea a unui împărat în retragere.

Michichiga clătină din cap:

– Vă pot asigura că Gotoba încă pleacă urechea la spusele tatălui său.

Așezată pe călcâie alături de Michichiga, Masako părea a-și reveni, încetul cu încetul. În orice caz, ochii îi scânteiau din nou și își încrucișase liniștită mâinile pe genunchi.

– Ne-ar trebui un sprijin de felul celui pe care ni l-ați putea oferi dumneavoastră, senior Michichiga, rosti ea cu o voce din care transpărea încă umbra îngrijorării.

– Da! De felul celui pe care vi l-aș putea oferi eu! Dar va trebui să stăm mult de vorbă despre toate astea.

Ea tăcu, gândindu-se cu febrilitate. Oare avea de gând să îi spună că, dacă nu îl accepta drept iubit, nu o va ajuta?

– Încă vreți să mă seduceți? se mulțumi să întrebe.

– Mai mult ca niciodată!

Însă, fără a aștepta răspunsul ce era gata să țâșnească de pe buzele lui Masako, el continuă:

– Dar nu voi face nimic, cu toate că am aflat că soțul vostru vizitează adesea cea mai vestită casă de ceai din cetate.

– A, înțeleg că v-ați întâlnit acolo?

Văzând chipul impasibil al tinerei femei, fu rândul lui să se arate uimit:

– Vă înșelați, nu în casa Irișilor am încercat să mă întâlnesc cu soțul vostru, ci pur și simplu acasă la domniile voastre, unde am fost ieri după-amiază.

– Unde ați dat peste niște servitori mult prea vorbăreți, pe care nu i-am angajat eu însămi, și cărora

le-a făcut mare plăcere să vă comunice locul în care se afla Yoritomo.

– Tot ei mi-au spus că dumneavoastră ați plecat la Curte, la doamna Kyo.

Ea schiță un zâmbet.

– Soțul meu a instalat confortabil o curtezană în această casă de ceai și îi face vizite regulate.

– Nu mă privește pe mine.

– Ba da, senior Michichiga, vă privește, pentru că abia așteptați o ruptură care să mă îndepărteze de soțul meu. Dar aflați că îi doresc în continuare izbânda și gloria, nu doar pentru el însuși, ci și pentru fiul meu, care într-o bună zi va fi și el shogun.

Michichiga o privi cu un zâmbet zeflemitor:

– Mai aveți ceva vreme până atunci. Câți ani are fiul dumneavoastră?

– Doi ani.

– Vedeți, exact asta spuneam și eu.

Ea ridică din umeri:

– Timpul trece atât de repede.

– Adevărat! Dar, până atunci, regentul și cu mine putem grăbi ratificarea numirii shogunului și a noilor legi militare.

– Și ce doriți de la mine în schimb?

El zâmbi cu subînțeles, dar nu rosti o vorbă. Așa că ea continuă:

– V-am oferit deja prietenia mea. Mai e valabil?

– O accept, v-am spus deja.

– Și asta nu vă e îndeajuns?

– Nu!

Ea își ațintì privirea în ochii lui aproape cu duritate. Ce joc avea de gând să îi propună? În ce capcană voia să o atragă bărbatul ăsta? In lumea asta plină de interese, nimic nu era gratis, iar ea știa prea bine.

El se ridică încet, făcu câțiva pași de-a lungul și de-a latul camerei și se întoarse brusc spre Masako:

– Pe lângă titlurile mele de la Curte, rosti el, vreau un post de administrator general în sânul Afacerilor militare.

– Vă referiți la Afacerile militare de la Curtea imperială?

El încuviință; pe buzele lui plutea o expresie satisfăcută, căci știa că soția shogunului nu îl va putea refuza.

– Pentru a putea avea astfel sub ochi toate operațiunile militare pe care le va efectua soțul meu! Și ce va urma, senior Michichiga? Ministru suprem! Regent! Impărat!

– Toate trei deodată, o luă el peste picior.

– Asta n-o mai cred. Doriți acest post pentru nevoile voastre personale, nu pentru cele ale Curții imperiale.

Michichiga o măsură din cap până-n picioare, cântărindu-i inteligența și abilitatea. In ochii lui scânteia o lucire tăioasă precum diamantul. Femeia asta știa ce vorbea și era conștientă că nu va căpăta nimic fără să dea ceva în schimb.

– Odinioară am lucrat în slujba neamului Fujiwara, în ultimii ani pentru clanul Taira..., începu el.

– Taira practic nu mai există, i-o reteză Masako. Acum sunteți în slujba împăratului. Dar oare pentru câtă vreme?

Îl străfulgera în continuare din priviri, spunându-şi în sinea ei că îi putea întoarce o căutătură la fel de nemiloasă precum a lui.

– Cred că acest post de administrator militar la Curte vă va permite să dobândiţi o putere superioară celei a împăratului şi a fostului regent şi, în acelaşi timp, a Marelui Ministru suprem. Dacă veţi continua aşa, nu vă temeţi că aţi putea fi acuzat într-o bună zi de lezmajestate?

Urmă o tăcere grea.

– Cu atât mai mult, reluă ea cu o voce sigură, cu cât am impresia că mă trageţi şi pe mine pe o pantă lunecoasă.

Dar obrazul interlocutorului ei rămase impasibil. Era totuşi limpede că Masako izbutise să îi descifreze ambiţiile. Fără a o slăbi din ochi, el răspunse cu o voce cu inflexiuni stranii:

– Poate ar fi fost mai puţin periculos pentru voi să acceptaţi primele mele avansuri, dar le-aţi refuzat. Eram obligat să exprim şi altele.

– Le prefer şi le accept. Ne-am înţeles, aşadar: mă ajutaţi cu ratificarea numirii soţului meu ca shogun al Japoniei, iar eu obţin pentru dumneavoastră un post înalt în administraţia afacerilor militare ale palatului.

Îi rămânea acum să vadă cum îi va prezenta situaţia lui Yoritomo, ceea ce nu ar trebui să îi ridice prea multe probleme. Cum ştia unde se afla butelca de sake, se ridică, o luă dintr-un cufăr, împreună cu două ceşcuţe fine, din celadon, de un verde-deschis, luminos, dăruite de împărat preaiubitei sale doici.

– Ce spuneți, sărbătorim înțelegerea?

Sorbi o înghițitură, își puse cu delicatețe ceșcuța pe marginea măsuței joase și, cu o voce cât se poate de discretă, rosti:

– Colecționați titluri după titluri, senior Michichiga! Astăzi, poziția de mare consilier la Curte, mâine un post în administrația militară a palatului și, în curând, și intrarea fiicei voastre în patul împăratului.

Michichiga nu se lăsa niciodată luat prin surprindere. Dar de data asta resimți înțepătura. Niciun mușchi nu se clinti totuși pe chipul lui. Ea continuă:

– Cum vor arăta relațiile voastre cu regentul Kanezane, după ce fiicele voastre vor fi devenit rivale?

– Rivale! Nu vor rămâne mult așa! Nașterile vor fi cele care vor ușura alegerile.

– Vreți să spuneți că prima care va da naștere unui fiu...

– Întocmai! i-o reteză el. Prima care va aduce pe lume un moștenitor se va bucura de toate privilegiile unei mari împărătese.

– Așa mă gândeam și eu.

Se cutremură când își aminti de Kame-Onae, care îi dăruise un fiu soțului ei; încă mai tremura la gândul că s-ar fi putut ca ea însăși să nu fie în stare să aducă pe lume un băiat. Din fericire, micul Yoriie avea o constituție robustă și sănătoasă și promitea să continue linia shogunilor din clanul Minamoto. Mama lui va veghea cu înverșunare ca acest lucru să se întâmple.

Își duse instinctiv mâna la pântec. Michichiga își sorbea sake-ul, cu privirea ațintită asupra grinzilor

plafonului. Nu-i văzuse gestul, iar Masako își trase iute mâna. Soarele o orbi și o fură preț de-o clipă într-o străfulgerare trecătoare. Dacă Buddha i-ar dărui un al doilea fiu!

Masako aproape tremura. Yoritomo o privea fix, dar nu o vedea. Nici nu auzise bine ce-i mai spusese Masako, după ce îl vestise de trădarea fratelui său.

Soția lui era însărcinată! Cuvintele i se învârteau în minte, dar nu le putea fixa așa cum și-ar fi dorit. Pentru moment, nu conta decât trădarea lui Yoshitsune.

– Am să-l omor! Da! Cu mâinile mele am să-l omor!

– De ce nu l-ai exila, mai curând decât să-l omori?

– Să-l exilez! Glumești, pesemne! explodă Yoritomo, cu chipul roșu de furie. Ce te face să crezi că nu va proceda la fel ca mine?

– Vrei să spui că poate încerca să evadeze! Asta nu va mai conta, după ce titlul tău de shogun va fi votat și ratificat.

– Te înșeli amarnic, are destui prieteni care l-ar putea ajuta să fugă înainte ca eu să fiu definitiv instalat în funcție. Nu! Refuz să îl exilez, ar fi o suferință mult prea blândă pentru răul pe care mi l-a pricinuit.

– Ai dreptate, suspină Masako, moartea e de neocolit, dacă vrem să nu ne mai stea în cale. Poziția de șef al poliției țării, chiar dacă nu e cea de shogun, i-ar deschide mult prea multe posibilități, care-i vor permite să se ridice împotriva ta. Ar sfârși prin a te învinge.

Rostind aceste cuvinte, Masako avu o presimțire tulburătoare, care nu o mai încercase până acum. Dacă

Yoritomo ar muri înainte ca fiul lui să atingă vârsta majoratului, nimic mai lesne pentru un unchi ca Yoshitsune să preia regența și să-l pună apoi pe tronul shogunului pe unul dintre propriii lui copii. Masako nu putea accepta nici în ruptul capului ca fratele lui Yoritomo să ia într-o bună zi locul propriului ei fiu.

Dar soțul ei se potoli și reveni la sentimente mai bune:

– Am să-l alung din Kyoto, de la Kamakura, din toată insula Honshu.

– Ah! exclamă Masako dezamăgită.

– Am să-l exilez în fundul nordului, acolo unde se află triburile sălbatice. Va fi vânat de oamenii mei până când se va pierde pentru totdeauna în munții Sahalin care, prin strâmtoarea Tatar, se învecinează cu Siberia. N-are decât să plece cu concubina lui și cu bastardul pe care i l-a născut.

– Și dacă refuză?

– Atunci, oamenii mei îi vor ucide, pe el și pe bastardul lui.

Masako clătină din cap. Nu, de data asta nu va mai face nimic pentru Shizuka. O va lăsa în voia sorții. „Ah! suspină Masako în sinea ei. Ce curtezană nefericită și urmărită de nenoroc! Cu atât mai rău pentru ea. Ar fi trebuit să își țină iubitul mai din scurt decât a fost în stare. Cine știe, poate așa, lui Yoshitsune nu i-ar fi dat prin cap să-și înșele fratele!"

Apoi, revenind la obiectul propriilor nedumeriri, îi spuse lui Yoritomo cu ochii scânteind de ironie:

– Și al tău?

– Al meu! Ce vrei să spui?

– Păi da, bastardul tău!

– Bastardul meu e bine, mulțumesc, răspunse el râzând. Dar crede-mă, draga mea! Nu el va fi cel care mă va înlocui pe tronul shogunilor.

– Doar dacă nu cumva i s-ar întâmpla vreun accident fiului nostru.

– Atunci, îmi vei face un altul, nu ai spus că ești însărcinată?

– Ba da. Dar nu eram sigură dacă ai auzit sau nu!

Se apropie de ea, o sărută pe ceafă, apoi buzele bărbatului îi alunecară pe gât.

– Ascult cu religiozitate tot ceea ce îmi spui tu, draga mea. Dar trădarea lui Yoshitsune trebuie să îmi fi răvășit puțin gândurile!

O culcă pe o rogojină și îi murmură:

– Acum știi și tu prea bine, cred, că voi mai avea probabil și alți bastarzi, dar fiii tăi sunt cei care vor moșteni linia pură a familiei Minamoto. Asta nu se va schimba niciodată și voi rămâne cât se poate de ferm asupra acestui punct, indiferent ce s-ar întâmpla. Trebuie să fii și tu sigură de asta ca să poți rămâne puternică, să poți avea grijă de copiii noștri. Nu vreau ca sânge de curtezană să curgă în venele unui shogun.

Îi desfăcu chimonoul și dădu frâu liber dorinței; mai mult ca sigur, în acele clipe gândul lui nu fu tulburat de imaginea niciunei curtezane ori concubine.

Masako se lăsă în voia lui. Chiar dacă îi era necredincios, Yoritomo era la fel de îndrăgostit de ea. Era conștientă de acest lucru și, în cazul în care va da

naştere unei fete, îi va mai trebui neapărat încă un băiat. Constatarea asta o determina să se facă în continuare dorită de soţul ei.

I-ar fi plăcut să meargă spre Kamakura, dar această încurcătură cu Yoshitsune o îngrijora prea mult ca să riște să plece şi să nu ştie ce întorsătură vor lua lucrurile. Iar acestea s-au precipitat într-un mod cât se poate de rapid şi brutal: shogunul a cerut arestarea fratelui său pentru înaltă trădare, ameninţându-i cu moartea pe toţi cei care îl vor ajuta să fugă.

De astă dată, Yoritomo era sigur că soţia lui nu făcuse nimic pentru a o avertiza pe Shizuka, fiindcă nu se dezlipise practic de el de câteva săptămâni bune.

Şi atunci? Cine o prevenise pe Shizuka? Nimeni nu părea a avea un răspuns. Servitorii de la casa din Kyoto nu suflau o vorbă, iar dinspre locuitorii capitalei nu răzbătea niciun zvon despre cine a ajutat la fuga lui Yoshitsune, a iubitei şi a fiului lor.

Noriyori şi Yukie, care au primit foarte prost vestea arestării fratelui lor, au avut, fără îndoială, contribuţia lor. Doar l-au susţinut mereu pe Yoshitsune împotriva exigenţelor fratelui lor mai mare.

Yoritomo declanşă un război fratricid. Când îşi acuză fraţii de trădare deturnată prin intermediul lui Yoshitsune, Yukie sări la el şi îl provocă la o luptă care îi aduse faţă-n faţă la porţile capitalei. În această clipă care, în mod fatal, avea să ducă la moartea unuia dintre ei, erau însufleţiţi de aceeaşi ură. Curajos şi hotărât, Yukie luptă cu sălbăticie, dar nu era atât de îndemânatic precum fratele său. După câteva minute

de luptă, Yukie dădu dovadă de lipsă de agilitate, sabia zbură deasupra capului lui, îi scânteie prin fața ochilor și, înainte să apuce să facă vreun gest, îi străpunse măruntaiele. Muri la scurt timp după aceea.

După uciderea lui Yukie, Noriyori se temu pentru viața lui și încercă să fugă. La fel de nemilos, Yoritomo îl urmări și îl exilă la Satsuma, în sudul insulei Kyushu. Noriyori nu suportă întemnițarea și își luă zilele, înfigându-și un pumnal în beregată.

Atunci, Masako se hotărî să se întoarcă la Kamakura. Primăvara va veni odată cu nașterea celui de-al treilea copil al ei și poate astfel se va mai îmblânzi strășnicia vântului care se abătuse asupra noului shogun.

Iarna sosi la fel de iute ca zvonurile, căci Masako nu ducea lipsă de iscoade, emisari sau vești. *Bakufu* de la Kamakura a fost în prea mare măsură rodul muncii ei, ca să ducă lipsă de oameni în întregime devotați, aflați în slujba sa. Astfel, află de fuga prin nămeți a lui Yoshitsune, probabil ajutat de prietenul lui, călugărul Benkei. Era cu Shizuka, cu fiul lui și cu Zenji. Bunica nu voise să își părăsească fiica, și cu atât mai puțin nepotul.

Dar, urmărit fiind chiar el, cu toate că era de partea lor, Benkei nu le putuse asigura caii. Niciun alt soldat credincios lui Yoshitsune nu l-a putut ajuta sau urma.

Ce altceva ar mai fi de spus despre această fugă, într-o iarnă atât de năprasnică? Uriașul Benkei îl aburca adesea pe micuț pe umeri. Pentru el, copilul era ușor ca o pană. Țâncul nu se plângea și întorcea mereu niște ochi plini de admirație înspre tatăl lui.

Shizuka îi povestise de atâtea ori despre isprăvile lui vitejeşti, aşa cum i-au fost aduse şi ei la cunoştinţă de câţiva samurai credincioşi, încât cel mic era întru totul subjugat, de parcă ar fi fost învăluit într-o aură paternă.

Când nu îşi privea fiul, Yoshitsune o susţinea pe Shizuka. Tânăra era sfârşită, abia înainta prin zăpadă, în vreme ce biata Zenji se târa cu greu în spatele lor neştiind, date fiind multele ei căzături, dacă după următoarea va mai izbuti să se ridice.

Totuşi, în ciuda bătrâneţii şi a nesfârşitei osteneli care o copleşea, nu pentru ea înălţa rugi către Buddha, ci pentru pruncul care, cocoţat pe umerii lui Benkei, fără hrană şi tremurând de frig, nu a mai rezistat mult. La început l-au cuprins frisoanele, apoi trupşorul i-a fost năpădit de febră, a urmat delirul, gemetele prelungi şi, în cele din urmă, nemişcarea. Ochii copilului s-au închis într-o noapte în care paloarea lunii se îmbrăţişa cu albul zăpezii.

Masako a mai aflat că Benkei a săpat cu mâinile goale o groapă în zăpadă, iar copilul a fost îngropat în straiele lui, cele cu care a fost îmbrăcat la plecarea din casa din Kyoto. Nu au avut nici măcar o pătură ca să-i învelească trupul, căci nici Shizuka, nici mama ei nu apucaseră să ia vreuna, într-atât de neaşteptată a fost pentru ele această fugă. Coborât în groapa lui îngheţată, pruncul nu a fost învăluit decât în bocetele mamei şi bunicii sale.

În mijlocul unei ierni grele şi încăpăţânate, Masako a aflat că, travestiţi în călugări, Yoshitsune şi Benkei au izbutit să pătrundă într-un templu. Totuşi, nu au

putut rămâne acolo cu cele două femei, pe care călugării le-au alungat, temându-se de urmări. Închizând ochii la ținuta neobișnuită a celor doi bărbați, a căror poveste o cunoșteau, călugării se gândeau să se ascundă la umbra bunei lor credințe, în cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură neplăcută.

Cele două femei au fost nevoite să își urmeze drumul prin nămeți. Gerul le mușca adânc din carne, pătrunzându-le până la oase. Cu spatele încovoiat, cu burta goală, au mers ce au mers până când au dat de un templu care le-a primit. Cum Zenji era prea slăbită pentru a supraviețui, mai ales acum, lipsită de nepoțel și de orice speranță, s-a lăsat încet în voia sorții și s-a stins într-o seară în chilie.

Rămasă singură, Shizuka nu mai trăia decât pentru a-l regăsi pe Yoshitsune. Cu toate acestea, rămase la mănăstire până la topirea zăpezilor.

Preț de câteva anotimpuri Masako îi pierdu urma. Avea acum, și ea, alte preocupări, decât să-și urmeze cercetările. De altminteri, soarta lui Shizuka nu o mai interesa, căci tocmai adusese pe lume un al doilea fiu, căruia îi puse numele de Senman. Apoi, o bună bucată de vreme a fost copleșită de lucrările de la Kamakura și de continuarea demersurilor ei pentru votarea și grabnica promulgare a legilor shogunatului. Din păcate, lucrurile se tărăgănau din nou, în ciuda ajutorului regentului Kanezane și a prietenului lui, Michichiga, pe care Masako îi poftise de mai multe ori la Kamakura.

Dacă Masako nu a mai continuat cu aceeași înverșunare căutarea lui Shizuka, Yoritomo îi urmărea pe

fugari cu aceeași furie. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea la Kyoto și doar arareori trecea pe la fieful lui din provincie, ale cărui conducere și administrare le cedase întru totul soției sale.

Timpul zbura și, într-o bună zi, la urechile lui Masako au ajuns alte zvonuri. Zvonuri care nu au gâdilat și urechile lui Yoritomo, fiind închis în cetatea Kyoto. Zvonuri ce povesteau despre o femeie care s-a strecurat printre credincioșii care urmăreau o procesiune în apropierea unui templu ascuns pe muntele Yoshino și care, după ce a izbutit să pătrundă înăuntru, i-a vrăjit pe călugări cu cântecele și dansurile ei sacre.

Uimită, Masako a trimis pe dată un sol care s-a întors și i-a raportat următoarele:

– Nu se ascunde deloc. Cântă.

– Cerule! exclamă Masako din ce în ce mai nedumerită. Și ce cântă?

– Laudă curajul iubitului ei, onoarea și simțul datoriei cu care a luptat. Strigă că Yoshitsune e un erou.

– Onoare! El, un trădător! nu se putu împiedica Masako să șoptească.

– Nu încearcă să-și ascundă durerea. Ba chiar se spune că își învăluie durerea într-o atitudine pură și seducătoare, care cucerește auditoriul. Cântecele ei sunt divine, iar dansurile – fermecate.

Masako păli. Puțin a lipsit să nu se cutremure la aceste cuvinte care îi aminteau că, dacă Yoshitsune izbutea să scape, încă putea fi shogun în locul fratelui său. Poporul nu-l uitase și nu se știe pe cine ar fi ales dintre cei doi bărbați.

Multă vreme i-a sprijinit și i-a ajutat pe cei doi îndrăgostiți, apoi le-a urmărit fuga cu nepăsare și a asistat la zbaterile lor fără a le mai sări în ajutor. Acum însă le va grăbi moartea. Fără să mai stea pe gânduri, își anunță soțul despre locul în care se afla Shizuka, gândindu-se că Yoshitsune i se va alătura curând. Mișcați de povestea lor, bonzii pe care Shizuka îi fermecase cu cântecele și dansurile ei le-au dat un cal. Pentru ei se apropia sfârșitul. Yoritomo i-a hărțuit fără milă. A pus o armată pe urmele lor. Nici frigul cu nămeții unei alte ierni și nici foamea nu au izbutit să le vină de hac. Dar, din clipa aceea, niciun templu întâlnit în cale nu le mai deschise porțile, căci soldații amenințau că îi vor ucide pe toți călugării care le vor veni în ajutor. Yoshitsune și Shizuka galopau dincolo de marginile puterilor lor, auzind mereu în spate copitele năvalnice ale cailor urmăritorilor. Le-a mai rămas doar curajul speranței. Se vor recunoaște înfrânți?

Shizuka luase cu ea doar o tamburină micuță. Cânta seara la ea, după ce se iubea cu Yoshitsune. Dansa pentru el, dar nu superbul dans al samuraiului, ci se unduia încet, cu măiestrie, aruncându-i-se mai apoi în brațe.

Până când, într-o bună zi, îngenuncheat în fața oamenilor fratelui lui, Yoshitsune apucă sabia, reteză gâtul lui Shizuka și își înfipse lama în inimă.

Războinicii Minamoto au privit îndelung cele două trupuri care zăceau în sângele înghițit cu lăcomie de zăpadă.

CAPITOLUL XVII

Patru ani mai târziu, Masako năştea un al treilea fiu. Evenimentele tragice care au urmat morţii fraţilor săi nu i-au permis lui Yoritomo să vină la Kamakura, pentru a fi de faţă la naşterea lui Senman. Dar venirea pe lume a micului Aki l-a făcut să părăsească imediat capitala. Şi, cu inima plină de bucurie, şi-a strâns la piept acest al treilea fiu plin de viaţă, care a şi izbutit să-l cucerească. Cum ar fi putut Yoritomo să nu se arate fericit, când tronul shogunului era atât de bine asigurat?

Anul acela, la palatul imperial a avut loc o adunare a membrilor Curţii, pentru ratificarea proiectelor de legi ale shogunatului. Asta s-a petrecut la puţin timp după ce Masako a născut; aşa că femeia, abia refăcută, a bătut drumul până la Kyoto, pentru a nu pierde comentariile şi cuvântările care s-au ţinut acolo.

În sfârşit, Minamoto Yoritomo devenea primul shogun al Japoniei, iar postul lui nu mai putea fi pus

la îndoială. Acolo va rămâne, pentru generațiile următoare. *Bakufu* se extindea și devenea tot mai puternic. Yoritomo și oamenii lui de încredere, asistați de Masako, studiau acum un sistem de impozite teritoriale pentru micii și marii seniori, care urma să dispună de un fief ce regrupa domeniile acestora și diversele exploatări legate de ele.

Venise vremea să treacă la etapa următoare. Masako a numit funcționarii însărcinați cu executarea noilor decrete. Erau risipiți în toate regiunile, cu precădere în cele în care agricultura avea rezultate bune. Acești administratori, un fel de supraintendenți în slujba shogunului, aveau sarcina de a aduce la zi lista cu proprietarii de pământuri legați de *bakufu*, indicându-se câți *koku* de orez aveau de dat fiecare. Mai trebuiau să supravegheze organizarea clanurilor în satele menținute sub autoritatea shogunală, pentru ca nu cumva să izbucnească vreun conflict.

Cum armata era constituită și țara nu mai era în război, Yoritomo dădu de lucru roninilor, țărani vagabonzi care, pentru a scăpa de plata impozitelor apăsătoare, rătăceau pe drumuri și mulți ajungeau tâlhari. Întrucât seniorii din subordinea shogunului se îmbogățeau și rămâneau adesea fără oameni care să lucreze în agricultură, acești țărani fără pământ și fără familii erau cât se poate de bine-veniți. În jurul shogunului, se articula o întreagă reformă a provinciilor, care prindea încetul cu încetul contur.

În încercarea de a-și reține soțul la Kamakura mai mult decât plănuise acesta, Masako – căreia Yoritomo

i-a lăsat întotdeauna puteri depline în administrarea domeniului – a numit *doboshu*[1], însărcinați să organizeze jocuri și serbări, a angajat pictori, caligrafi și poeți, a ales melodii potrivite pentru dansuri sacre și profane, ba chiar a stabilit zile în care, în fiecare anotimp, se vor desfășura procesiuni la templele din împrejurimi. Pe scurt, Masako ținea să sporească prestigiul Curții de la Kamakura, pentru ca locul să devină vestit.

Călugării budiști au fost autorizați să poarte ținuta nobililor din epoca Heian, și anume o robă lungă din satin broșat, peste care își puteau pune un chimonou din mătase.

În fiecare an, Masako făcea o călătorie la Kyoto. Pleca spre sfârșitul toamnei, petrecea iarna acolo și se întorcea la Kamakura în primăvară. Numai că ei capitala nu îi oferea aceleași atracții ca și shogunului. Nu-i era pe plac decât în măsura în care putea stabili bune legături cu cele mai influente persoane de la palat.

Michichiga, prima persoană cu care se întâlnea de fiecare dată, obținuse un post înalt în administrația Afacerilor militare, care îi dădea dreptul de a supraveghea toate operațiunile în care se angaja shogunul. Firește, ori de câte ori o operațiune se dovedea fructuoasă, îi revenea și lui un beneficiu; Masako și-a dat demult seama că acesta era unul din principalele motive care l-au împins să ceară această înaltă poziție.

---

[1] Sfetnici pe probleme artistice și religioase ai shogunilor, cunoscători ai artei ceaiului, dansurilor sacre și mari povestitori (n. tr.).

Dacă Masako rămânea puțin la Kyoto, Yoritomo petrecea aici cea mai mare parte a anului. Avea curtezanele și concubinele lui și frecventa cele mai vestite case de ceai din cetate ori de câte ori îi poftea inima. În fiecare anotimp, se ducea în provincii cu generalii și căpitanii, pentru a vizita armatele cantonate prin toată țara. Se aflau la nord-est, acolo unde se stabilise *bakufu*, pe țărmurile Mării Interioare, pe coastele Mării Japoniei, precum și în centrul insulelor Kyushu și Honshu.

Serbările verii organizate la Kamakura de *doboshu* îl aduceau pe shogun înapoi pe moșia lui, pe care îi făcea mare plăcere să o străbată, cutreierând codrii și pădurile în urmărirea vânatului mare care, spunea el, îl ținea în formă.

Așa curgea viața celor doi soți, iar Masako nu avea motive să se plângă. Kamakura era teritoriul ei. Mărită, restaurată, de-a lungul anilor moșia căpătase dimensiuni impresionante. Ținând în preajma ei o Curte demnă de o împărătească, soția shogunului conducea cu autoritate, în toate domeniile, fără a fi tulburată de influența niciunei alte femei.

Când copila ei împlini doisprezece ani, luă decizia de a o prezenta la Curte. Această hotărâre, încuviințată și de doica imperială, nu era tocmai neașteptată, căci fusese cântărită pe toate părțile încă de la nașterea fetiței. Și în niciun caz împăratul, cu care Masako mai vorbea din când în când, nu va fi cel care se va opune unei prezențe feminine proaspete la Curte. Tinerețea și frumusețea copilei o vor distinge de toate

celelalte. Mama ei știa prea bine că, atunci când își va îndrepta privirea asupra faldurilor chimonoului din mătase al lui Ohime, împăratul nu se va putea abține să se gândească la farmecele abia înmugurite care se ascundeau sub el.

Gotoba era înconjurat de fete frumoase, aflate mereu la dispoziția lui, dar nu erau decât niște simple curtezane, aparținând, cele mai multe, micii nobilimi de provincie. Cât despre cele două soții, erau de seama împăratului, adică aveau în jur de treizeci de ani, iar credincioasa lui favorită îmbătrânea și ea.

Văzând-o pe fiica shogunului trăind la Curte, mișcându-se acolo cu obișnuita ei grație, împăratul va ști să aprecieze nerăbdarea care va pune stăpânire pe el la gândul desfătărilor ce îl vor aștepta curtând o așa minunăție de fată. Căci pentru Masako, un împărat va rămâne mereu împărat! Chiar dacă nu era înclinat spre desfrâu, o femeie frumoasă în imediata lui apropiere nu era ceva de refuzat!

La cei doisprezece ani ai ei, Ohime crescuse, iar frumusețea ei naturală sporise și ea. Încă adolescentă, împrumuta deja alura unei femei asupra căreia zăboveau de pe acum privirile multor bărbați. Masako vedea cum în ochii lor se aprinde o luminiță plină de pofte, iar unii chiar nu mai izbuteau să își dezlipească privirea de la ea.

Micuță, încă destul de rotunjoară – era singurul lucru care îi rămăsese din copilărie –, dar minunat dăltuită, Ohime sfida de pe acum canoanele frumuseții feminine ale vremii.

Era limpede că lui Ohime îi plăcea să fie admirată. Ochii ei întunecați scânteiau de vioiciune, buzele i se alungeau în cel mai seducător zâmbet, iar pletele lungi, de un negru albăstrui, la fel de mătăsoase precum aripile unui phoenix și pe care doicile nu i le-au tăiat niciodată, cădeau până aproape de pământ.

După reflecții îndelungate, cumpănind bine avantajele și dezavantajele, Masako a luat așadar hotărârea ca anul ăsta să o ducă la Kyoto nu doar pe Ohime, ci și pe tânărul Yoriie care, la cei zece ani ai lui, se putea acomoda foarte bine în frumoasa reședință în care tatăl lui își petrecea cea mai mare parte a timpului.

Multe s-au mai întâmplat în acești ultimi ani! Yoritomo trăia cu concubinele lui, Senju și Nakomo, pentru care pusese să se construiască în spatele casei două anexe mari, prevăzute cu tot confortul pe care și l-ar fi putut dori o femeie.

Cu toate că Senju a emis unele pretenții, Yoritomo nu a cedat rugăminților acesteia de a locui în reședința principală, nici măcar după nașterea copilului pe care i l-a dăruit. O fiică! În ceea ce o privește pe Nakomo, a născut și ea o fată, iar pretențiile acesteia au fost întâmpinate în același mod.

Refuzându-le concubinelor – care își așteptau, fără doar și poate, ceasul lor de glorie – reședința principală, shogunul era conștient că, într-o bună zi, fiul lui cel mare, și după el, și ceilalți, va veni să se instaleze acolo când va împlini vârsta potrivită pentru a-și urma studiile la marile școli din capitală.

Masako, la rândul ei, i-a spus în repetate rânduri că nu va trăi alături de Senju și Nakomo care, mai mult ca sigur, nu vor întârzia să o facă să înțeleagă că, în ciuda statutului ei de soție a shogunului, dragului ei senior și stăpân îi plăceau și alte doamne. La una ca asta, Masako nu ar fi putut replica decât că ar putea fi geloasă pe o singură femeie, nicidecum pe un regiment întreg!

Yoritomo nu o părăsise nici pe Kame-Onae, al cărei fiu se hrănea în fiecare zi cu laudele și elogiile la adresa tatălui, pe care mama lui i le picura mereu în urechi. Această îndărătnicie cu care curtezana ținea să îi amintească zilnic valorile tatălui său a stat la temeiul hotărârii lui Masako de a-l lăsa pe tânărul Yoriie la Kyoto. Pe scurt, Masako nu dorea ca, prin forța împrejurărilor, soțul ei să ajungă să își vadă bastardul mai des decât pe fiii lui legitimi.

Kame-Onae, care nu mai trăia în casa de ceai, locuia în cartierul micii nobilimi, unde o instalase iubitul ei.

Oricum, de fiecare dată când venea la Kyoto, demna soție a shogunului trăgea adesea la palat pentru a sta de vorbă cu notabilitățile despre buna funcționare a fiefului Kamakura și a shogunatului, care încetul cu încetul prindea rădăcini.

Umbra lui Yoshitsune și trista lui poveste care umblase din gură-n gură păleau din amintirea oamenilor. Yoritomo devenea tot mai puternic, respectat și se aureola cu o suveranitate care creștea de la o zi la alta.

Cum toamna era pe sfârșite, se apropia și călătoria la Kyoto. Pentru prima oară, pregătirile au fost mai

îndelungate şi mai agitate, din cauza copiilor care, până acum, nu au fost despărţiţi niciodată. Senman plângea şi se agăţa de fratele lui mai mare căruia nu mai voia să îi dea drumul, iar Aki, copăcel pe picioruşele lui încă nesigure, se smiorcăia şi el, neînţelegând ce era cu zarva asta în jurul lui. Greu a fost şi cu doicile! S-a hotărât că Saika şi Zenni vor veni la Kyoto să se ocupe de copiii mai mari, iar Ama şi Hidari vor rămâne la Kamakura, ca să vegheze asupra mezinilor.

Soţia shogunului putea pleca liniştită: pe lângă cele două femei, supravegherea celor doi micuţi era asigurată de o întreagă armată de dădace şi servitoare, care aveau sarcina de a nu se clinti de lângă ei.

Toamna era în toiul splendorii ei. Munţii din jurul domeniului ofereau un spectacol care-ţi tăia răsuflarea. Noaptea, crestele erau încununate de razele albe ale lunii, care înveleau iazurile într-un văl scânteietor, iar în zori, erau dantelate de un roz dulce şi uşor, adus de primele raze ale soarelui.

În ajunul plecării, Aki plângea, iar Senman, cu ochii roşii şi o feţişoară bosumflată, bătea din picioare şi urla că vrea să meargă şi el la Kyoto ca să vadă cursele de cai de pe bulevardul acela mare şi frumos, despre care tatăl lui vorbea aşa de mult.

În faţa căruţelor trase de boi se înghesuiau servitorii aleşi să meargă la Kyoto. Toată casa era adunată acolo. Copiii celor două doici se ţineau şi ei de fustele mamelor. Ama şi Hidari aveau două fete şi doi băieţi care, deocamdată, se uitau cu îngrijorare la accesele de furie ale micilor Minamoto.

Masako suspină. Ce puțin semănau cei trei fii ai ei! Yoriie dădea deja dovadă de o autoritate nemiloasă, conștient de rolul lui de viitor shogun. Încăpățânat, răbdător, voluntar, își atingea de fiecare dată scopurile, nu era dispus să vorbească prea mult despre ceea ce își dorea, preferând să treacă direct la fapte. Se ciocnea adesea de mama lui, contrazicându-i ideile, experiențele, planurile pe care îi făcea plăcere să i le strice, fără nicio altă discuție lămuritoare. Cu alte cuvinte, lui Yoriie nu îi plăcea deloc să cedeze.

Spre deosebire de fratele lui, Senman se înfuria de îndată ce nu înțelegea ceva. Dar Masako știa să îi ofere de fiecare dată suficiente explicații, ca să îi potolească furia. Atunci copilul cugeta și se supunea cerințelor celor din jur, regretând în același timp că nu e el fratele cel mare.

Cât despre al treilea ei fiu, încă prea mic pentru a-și arăta adevărata natură a firii, era deocamdată ascultător, grațios și la fel de zâmbitor ca Ohime.

Într-un sfârșit, convoiul s-a urnit din loc. Părăsind Kamakura, o luă spre Sagami, de-a lungul coastei. Ziua era cum nu se putea mai frumoasă; așezată în litiera ei, Masako își simți trupul și spiritul destinzându-se la gândul că în curând își va revedea soțul.

Ohime și Yoriie erau instalați alături de ea. Excitați de călătorie, sporovăiau despre tot soiul de nimicuri, întorcând pe toate fețele moravurile Curții pe care urmau să o cunoască în curând. Masako le puncta când și când spusele cu o clătinare din cap, dar nu intervenea în discuția lor.

Îi urma un convoi alcătuit din mai multe care. Exact în spatele lor era atelajul lui Saika și Zenni. Stăteau așezate pe pernuțe puse pe o rogojină mare, discutând, cu mâinile așezate pe genunchi, gata să intervină la cea mai mică neplăcere.

Cât despre escorta de nelipsit care o însoțea pe soția shogunului, aceasta era împărțită în două, o parte în față și alta în spate, în așa fel încât să protejeze atelajele oricând ar putea apărea o problemă.

Masako se lăsă furată de peisajul care defila prin fața privirii sale. Câmpurile de crizanteme se întindeau cât vedeai cu ochii. Norii care, adineauri, aveau încă rozul primelor raze ale răsăritului, căpătaseră acum o albeață fără de pată, prevestind o caldă și frumoasă zi de toamnă.

După ce au lăsat în urmă golful Sagami, Yoriie dori să călărească puțin. Masako încuviință, dar, cunoscând neascultările fiului ei, puse o condiție:

– Ohime, însoțește-ți fratele, nu-ți strică să te antrenezi și tu puțin. Ar trebui să fii cea mai bună călăreață dintre doamnele de la Curte.

Trimițându-și fiica să călărească alături de Yoriie pentru a se menține în formă, Masako spera ca aceasta să potolească elanurile fratelui ei, mereu gata să îi depășească pe toți și să dispară din ochii mamei.

Îl rugă pe Salcie Mare să îi însoțească și îi recomandă să nu se dezlipească de ei, apoi ceru escortei aflate în fața convoiului să îi supravegheze cu atenție.

După ce se asigură că toate vor fi bune și frumoase, Masako își reluă firul gândurilor. Acum călărea mai

puțin, preferând confortul atelajului, în care se putea destinde, reflecta, ba chiar lucra, când drumurile erau drepte și fără hârtoape. Întreținea o corespondență impresionantă cu membrii Curții, guvernatorii și seniorii din provincii, dirijând totodată marile mănăstiri, în așa fel încât avea întotdeauna câte un mesaj de trimis. De altminteri, nu se despărțea niciodată de solii ei, care băteau țara de la nord la sud și de la est la vest. Avea mereu doi-trei la îndemână, în cazul în care ar trebui să le încredințeze vreo misivă.

Trăgând storul din fibre de bambus, Masako privi prin deschizătură și, scoțând capul, văzu strălucirea petelor galbene și roșii ale crizantemelor înghițind panta unui munte acoperit de o iarbă îngălbenită, până hăt, departe, pe malul unui râu. Jos, la poale, o briză ușoară clătina încetișor frunzele sălciilor și arțarilor roșii, uriași. Nu peste multă vreme, pământul va fi acoperit de un covor gros în tonuri somptuoase, iar magia toamnei va vrăji și mai mult ochii fermecați ai drumeților.

Dezlipindu-și privirile de la acest peisaj care îi umplea sufletul, își miji ochii în zare și distinse siluetele călare ale copiilor ei. Escorta trecuse în fața lor, după cum ceruse. Era mai bine să le slujească drept ghid, în cazul în care se ivea o denivelare de teren, un copac prăbușit sau cine știe ce alt obstacol.

Yoriie era un bun călăreț, curajos și destul de avântat. Știind că va încerca să grăbească trapul și să prindă un galop zdravăn până în satul vecin, Masako se încurajă în sinea ei, spunându-și că era totuși cu

sora lui, pe care nu o putea lăsa în urmă, cu atât mai mult cu cât călăria era punctul ei slab. Ohime prefera să călătorească într-un atelaj frumos și comod, condus de o pereche de boi zdraveni.

Masako ținea morțiș ca fiica ei să știe bine să se țină în șa într-o Curte la care doamnele și domnișoarele de onoare preferau litierele; și asta pentru că astfel copila va dispune de un atu în fața semenelor ei. La un moment dat, se va ivi ocazia când va putea arăta tuturor că nu se teme deloc de cai.

Cu acest gând liniștitor, se lăsă în voia relaxării, a binefacerii odihnei și atipi o bucată de vreme.

Atelajele goneau întins. Depășiseră demult golful Sagami și acum înaintau spre Totoomi. Pe neașteptate, cineva bătu la storul care îi ascundea fereastra. Masako îl dădu la o parte și scoase capul prin deschizătură. Ducându-și mâna streașină la ochi pentru a se apăra de lumina soarelui de toamnă, spuse cu o voce încă puțin adormită:

– Nu mai văd nicio siluetă în zare. Unde sunt străjile? Unde sunt copiii mei?

– Doamnă Minamoto, fiul vostru a luat-o la goană. A izbutit să scape de escortă. Doi cavaleri se țin după el, dar gonește ca turbatu'.

– Flăcăul ăsta e cu adevărat obraznic! bombăni Masako. De ce nu m-ați anunțat mai devreme?

– Înainte de a veni să vă anunțăm, reluă cavalerul cuprins de o stingherealã tot mai mare, am încercat să îl urmărim, dar parcă un demon a pus stăpânire pe el, că nu i-am mai prins urma!

– Şi?

– Cum dumneavoastră nu mai aveaţi cum să ne vedeţi, ne-am gândit că veţi fi îngrijorată, doamnă Minamoto. Aşa că ne-am întors.

Masako o zări pe neaşteptate pe Ohime, care se întorcea încetişor, cocoţată pe iapa ei cea blândă. Părea vag neliniştită, dar, cu amabilitatea ei obişnuită, îi scuză pe cavaleri şi o linişti pe mama sa:

– Nu e vina lor, mamă, nici a lui Salcie Mare, care a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-l împiedice pe Yoriie să nu plece în galop. Era obsedat, ca turbat, zicea mereu: „Am să-i depăşesc pe toţi!"

– Unde e Salcie Mare? întrebă agitată Bujor, sărind din careta ei.

– Chiar! Unde-i? repetă şi Masako.

– Cu riscul de a te supăra, mamă, a preferat să-l urmeze în galop pe Yoriie. Mi-a strigat că, în cel mai rău caz, vei fi mai puţin îngrijorată ştiindu-l cu el.

Masako încuviinţă:

– Da! A făcut bine. Dacă e cu el, sunt liniştită. Salcie Mare e în stare să ţină ritmul cu el. Dar mă tem ca nu cumva Yoriie să nu fie cuprins de beţia vitezei şi să vrea să continue singur drumul.

– Mie mi-e frică, murmură Ohime.

– Fratele tău a făcut întotdeauna numai ce a vrut el. Iar eu nu suport temperamentul ăsta încăpăţânat şi autoritar la un copil.

– Mamă! Nu mai e un copil, o corectă cu blândeţe Ohime.

– Fratele tău e doar un flăcăiandru care se și vede shogun în locul tatălui vostru. Ah! Ar cam trebui să se schimbe și, mai devreme sau mai târziu, să adopte o atitudine mai modestă.

Sângele îi urca în obraji, iar tonul femeii devenea tot mai aprig:

– Un temperament ca al lui, nestăpânit și necugetat, nu prevestește nimic bun. Nu știe să își stăpânească ambiția, și cele mai bune idei ale lui nu se vor dovedi decât aducătoare de nenorociri. Ambiția are nevoie și de inteligență, și de înțelepciune. Să nu uiți niciodată asta, copila mea!

– Nu voi uita, mamă!

După un scurt moment de reflecție, Masako se potoli, dar tonul ei rămăsese ferm, poruncitor. Nu suporta ca Yoriie să nu o asculte, mai ales că era atât de mic.

– Oprește careta, îi strigă ea boarului. Îl iau pe Bonzai și am să încerc să-mi prind fiul din urmă.

Yoriie nu era decât un mucos răsfățat. De unde o fi luat înverșunarea asta de a nu voi să asculte de nimeni? În mod sigur, nu de la tatăl lui, nici de la ea, iar de la bunicul lui dinspre mamă nici atât, căci Hojo Tokimasa va fi fiind el impulsiv, dar era viclean și cugetat, știind să se îndrepte de fiecare dată în direcția cea mai favorabilă.

Luă câțiva oameni din escortă, lăsându-i pe cei mai mulți cu atelajele care adăposteau personalul.

– Ohime! Tu nu călărești suficient de bine ca să mă însoțești. Rămâi cu Saika și Zenni, prefer să te știu în siguranță cu ele.

– Şi eu, doamnă Masako? întrebă Bujor.

– Te simţi gata să te ţii după mine?

– Fără doar şi poate!

– Atunci, hai!

Masako îl struni pe Bonzai:

– Hai! Frumosul meu, ia arată-mi că poţi fi la fel de năprasnic ca în tinereţe!

O urmau zece cavaleri, care o înconjurau pe Bujor, călare pe Taiko, armăsarul pe care vârsta îl mai temperase. După ce au lăsat în urmă satele Mikawa şi Owari, au intrat pe drumul care ducea spre interiorul pământurilor, în direcţia aşezării Omi. Din fericire, Salcie Mare cunoştea drumul spre Kyoto şi în niciun caz nu o va lua prin altă parte, sigur fiind că Masako va încerca să-i ajungă din urmă.

Soţia shogunului a luat-o mult înaintea escortei; nimic nu i-ar mai fi putut sta în cale. Aerul care îi biciuia obrazul o întărea, îi golea spiritul, o făcea din nou aprigă şi clocotitoare. Parcă începea chiar să îl înţeleagă pe Yoriie, care căzuse în mrejele unei asemenea curse nebuneşti. Ar fi putut chiar să îi ierte această ieşire pe care, fără doar şi poate, ar fi avut-o şi ea în tinereţe, dar existau atâtea alte lucruri din pricina cărora se ciocnea cu fiul ei! Atâtea conflicte care îi ridicau unul împotriva celuilalt! Atâtea neînţelegeri!

Acum, ochii lui Masako nu mai pierdeau vremea rătăcind printre splendorile naturii. Cu privirea aţintită spre linia orizontului, nu avea alt gând decât să zboare. Cum capitala se apropia, ea se întreba dacă nu cumva Yoriie, în nebunia lui, se va apuca să traverseze

de unul singur Kyoto și să se ducă de capul lui la casa lui Yoritomo. Cu cât înainta, cu atât căpăta mai mult convingerea că așa trebuie să se fi întâmplat.

Seara care se lăsa îi dădu dreptate. Ajunsă la marginea cetății, intră prin poarta de nord împreună cu escorta, fără a-l fi prins din urmă pe Yoriie. Pesemne că Salcie Mare a fost pus în fața unei dileme: ori îl duce la tatăl lui, ori refuză și rămâne să o aștepte pe Masako în fața intrării în cetate.

Intuițiile ei s-au dovedit a fi corecte, căci nici urmă de Yoriie dinaintea porților capitalei, așa că Masako trebui să se ducă întins la reședința lui Yoritomo. Bujor o urmă. Nu le-a luat nici o oră ca să ajungă acolo, cu atâta abilitate au izbutit să se strecoare în înghesuiala capitalei.

Casa cea mare părea calmă. Toamna o îmbrăcase în zeci de culori aprinse, iar Masako observă că aici copacii începuseră deja să rămână fără frunze, în vreme ce la țară încă erau prinse de ramuri. Pătrunse pe sub veranda care se întindea de jur împrejurul casei; spre ea năvăli o servitoare. Împingând-o cu mâna, intră în camera mare, din față. Soțul ei stătea liniștit de vorbă cu fiul lor. Se uită pe rând când la unul, când la altul, și explodă:

– Yoritomo! îi spuse ea shogunului în loc de salut. Școala la care se va duce fiul tău va trebui să-l strunească mai bine decât am fost eu în stare să o fac! A îndrăznit să o ia înainte fără să asculte de nimeni, lăsându-și singură sora, pe care i-o lăsasem în grijă. A părăsit escorta, cu riscul de a da de bucluc singur

pe drumuri. Din fericire, Salcie Mare a avut prezență de spirit și nu s-a dezlipit de el.

Întorcându-se spre scutier, văzu pe chipul acestuia o expresie de mare ușurare.

– Băiatul ăsta e prea încăpățânat, reluă ea. Cum vrei să fie mai târziu un bun shogun?

– Tată..., îngăimă Yoriie.

Dar shogunul, văzând ochii soției sale, care aruncau flăcări, și dându-și seama că aceasta avea dreptate, încuviință:

– Mama ta are dreptate, Yoriie! Nu ai discernământ. Dacă vrei să ajungi un adult de nădejde, va trebui să înveți să gândești.

Yoritomo nu își contrazicea soția și, încă de când s-au luat, nu a contestat niciodată judecățile și acțiunile ei, și cu atât mai puțin metodele acesteia de educare a copiilor.

Puștiul părea descumpănit de noua atitudine a tatălui său. Cu toate astea, când a ajuns cu Salcie Mare, l-a primit cu căldură și l-a îmbrățișat cu drag. Și iată că acum, în fața mamei apărute pe neașteptate, îi reproșa lipsa de ascultare.

– Să-ți intre bine în cap, fiule, că eu n-aș fi îndrăznit niciodată să nu-mi ascult tatăl. L-am urmat în luptă de foarte tânăr și am avut deplină încredere în el, fericit să fac tot ceea ce îmi poruncea. Când îmi spunea să plec de pe câmpul de luptă, mă supuneam imediat, fără a mai comenta.

– Dar, tată, încercă băiatul, tu nu mi-ai interzis niciodată să călăresc singur pe drumuri, mama e cea care...

– E acelaşi lucru, i-o reteză aspru shogunul. Trebuie să te supui ordinelor ei, la fel ca alor mele. Acum, lasă-ne. Valeţii îţi vor arăta camera ta şi vei rămâne acolo până ce te vom chema.

Printre arborii din grădina imensă, Masako abia ce zări strecurându-se umbra concubinelor shogunului. În schimb, se ciocni de o fetiţă, cam de şase ani, care, roşie toată, o salută cu politeţe. Era Kasuga, fiica lui Senju. Îi răspunse la salut, îi zâmbi, dar nu vorbi deloc cu ea.

A doua zi, Masako se duse la doamna Kyo. Ohime o însoţea pentru întâia oară. Numai că lucrurile nu aveau să se petreacă aşa cum plănuise ea.

Nici nu au intrat bine în incinta palatului, că un valet le tăie calea, spunându-le că favorita Tango Tsubone dorea să le vadă. Masako îşi dădu imediat seama că aceasta nu dorea ca Kyo să se vadă cu soţia shogunului, cel puţin nu înainte de a se lămuri ea însăşi asupra adevăratelor lor intenţii. Aşa că acceptă să-l urmeze pe valet, care le conduse în apartamentele favoritei.

Pe drum, în timp ce mama şi fiica străbăteau un şir de coridoare, verande, goluri şi terase cu paravane glisante dantelate, prin deschizăturile cărora pătrundeau razele soarelui autumnal, s-au întâlnit cu doamnele de onoare ale lui Tango Tsubone. Cum se cunoşteau, s-au salutat curtenitor, dar fără excese. Masako nu s-a apropiat suficient de niciuna dintre ele, pentru a întreţine mai apoi o relaţie mai bună.

O servitoare le-a introdus în dormitorul favoritei. Era o încăpere ceva cam intimă, dar cel puţin aici

Tango Tsubone era sigură că nu le va auzi nicio ureche indiscretă.

Favorita părea la fel de sigură de ea. Elegantă, parfumată, coafată cu mare artă, era acum o frumusețe ușor ofilită, dar la fel de provocatoare, în fața căreia zăboveai o clipă, spunându-ți: „Trebuie să fi fermecat ceva bărbați la vremea ei!" Așa e! Înainte vreme, Tango Tsubone le sucise mințile multor aristocrați și demnitari. Îi fusese credincioasă împăratului? În perioada marii ei influențe asupra lui Gotoba nu se iscase niciun scandal legat de numele său. Cu toate astea, Masako știa că întreținuse relații mult prea strânse cu Minamoto Michichiga. Așa că, de ce nu și cu alții?

Favorita îndreptă asupra musafirelor ei un ochi priceput. Împăratul încă îi asculta sfaturile și ea ocupa în continuare locul de eminență cenușie, străduindu-se să nu creeze vreun incident diplomatic.

Iată de ce Tango Tsubone veghea acum la buna coordonare a multelor iubite ale împăratului. Și doamna Kyo veghea asupra iubirilor protejatului ei, dar de la ceva mai mare distanță.

– Așadar, spuse favorita, iat-o și pe fiica shogunului.

Îi întinse mâna:

– Veniți! Apropiați-vă, Minamoto Ohime, ca să observ mai îndeaproape atracția pe care o exercitați asupra mea. Ce aveți de gând să faceți ca să mă seduceți, și altfel decât prin strălucirea ochilor voștri și zâmbetul gurii voastre care, fără doar și poate, îl vor fermeca pe împărat?

Îi întinse o foaie şi o pensulă şi îi arătă o măsuţă joasă, pe care se afla o cutie de scris din lac roşu.

– Scrieţi-mi ceva, spuse ea cu o voce melodioasă, un poem, o impresie, un text pe care v-ar plăcea să-l cântaţi. Da! Scrieţi-mi ce vă inspiră.

Masako zâmbi. În ultimii doi ani, *doboshu* pe care îi angajase la Kamakura au avut grijă să îi desăvârşească aşa cum se cuvine cultura poetică şi muzicală. Unul dintre călugări îi predase chiar şi arta caligrafiei.

Ohime era atât de emoţionată, încât îşi scrise ceva mai încet poemul.

Mama ei o privea cu atenţie, constatând cu mare mulţumire că fiicei sale nu îi lipsea inspiraţia, căci scria aproape pe nerăsuflate. În sfârşit, plină de graţie, Ohime îi întinse favoritei foaia aşezată, cum se cuvenea, pe vârful evantaiului.

Tango Tsubone citi poemul şi lăsă capul pe-o parte. Se părea că îi plăceau cuvintele scrise de copilă.

– Acum, citiţi-mi. Vreau să aud melodia vocii voastre.

Ohime nu se lăsă rugată şi recită fără a avea nevoie să îşi arunce ochii pe foaie:

„Toamna, cu nenumăratele ei culori, m-a împresurat, laolaltă cu o anumită bucurie, picurată strop cu strop; dar noaptea le va alunga pe toate şi apoi va veni iarna. Ci eu voi rămâne trează, pândind ivirea primăverii. Dar dacă mireasma verii nu va ajunge la nările mele, tristă voi fi şi mă voi lipsi de priveliştea viitoarei toamne. Da! Intr-o bună zi, toate mi se vor

înfățișa aievea dinainte, sclipitoare, maiestuoase, benefice! Voi ști să aștept acea toamnă!"

Mândră, mama îi zâmbi fiicei. Descrisese cu măiestrie, evocând scurgerea anotimpurilor care alergau unele după altele, timpul de care avea nevoie pentru a deveni femeie, pentru a se cultiva, pentru a-l vrăji pe împărat și a-și împlini dorințele, urmându-și propriile aspirații. Dar știuse și să sugereze că, dacă lucrurile nu se vor petrece după vrerea ei, atunci nu va rămâne la Curte.

Privirea binevoitoare, călduroasă, pe care Masako i-o aruncă lui Ohime nu scăpă ochilor vii și ageri ai favoritei. Soția shogunului avea toate motivele să fie mândră de fiica ei! Yoriie nu ar fi fost niciodată în stare să izvodească un asemenea poem.

– Fiica voastră, doamnă Minamoto, are multă îndemânare. Știți că aș putea-o ajuta să ajungă foarte sus?

– Doamnă Tsubone! îi aminti curtenitor Masako gazdei sale, domnișoara Minamoto Ohime e, totuși, fiica shogunului. Iar eu nu m-aș afla acum, în fața dumneavoastră, discutând despre ea dacă nu aș fi fost convinsă de harurile cu care a fost dăruită.

– Aveți perfectă dreptate, o asigură favorita.

– Dacă poziția ei la Curte va fi incomodă, o voi lua înapoi la Kamakura și se va căsători cu cel mai bogat senior al Japoniei.

Tango Tsubone izbucni într-un râs ce amintea de un cristal care se sparge pe pavaj. Un râs pe jumătate provocator, din cauza unor modulații ușor prea înalte.

– Nu văd de ce ați duce-o pe fieful vostru din provincie, când are toate șansele să fie pe placul împăratului!

– Depinde la ce vă gândiți când spuneți „pe placul", rosti Masako pe un ton potolit, dar categoric. Locul vostru de favorită nu îl poate lua. Și atunci, ce-i mai rămâne, în condițiile în care împăratul e înconjurat de două soții, la care se adaugă o pleiadă de fete tinere și frumoase?

– In doi-trei ani, poate deveni o concubină apropiată de împărătească.

Cum Masako tăcea în continuare, reluă:

– Totul va depinde de ea și de felul în care se va comporta. Va trebui să strălucească, rămânând discretă.

– E o contradicție!

Uimită, favorita înălță din sprânceană:

– Ba nu! E suficient să știe să își drămuiască alegerile, cuvintele, atitudinile, ba chiar și privirile. E o problemă de inteligență, dublată de intuiție. Haideți! Să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul. Până atunci, Ohime va asista la toate festivitățile de la Curte.

Întorcându-se către copilă, o întrebă:

– V-ar plăcea să le cunoașteți?

Ohime înclină ușor din cap, în semn de încuviințare. Favorita nu o slăbea din priviri, dorind să se asigure că tânăra ei însoțitoare îi sorbea fiecare cuvânt:

– Festivitățile de la Curte sunt la fel de numeroase precum stropii de apă ai unei averse, așa că nu voi aminti decât de cele mai importante; de pildă, procesiunile din preajma templelor, riturile marilor ceremonii ale ceaiului, celebrările nașterii lui Buddha, contemplările

cireşilor din sanctuarele din Kyoto şi din provinciile învecinate, serbările care au loc la începutul fiecărui anotimp, dansurile şi poeziile recitate la lacul Biwa, serbările Gion[1], ritualurile în cinstea zeităţilor *kami*.

Se opri pentru a-i zâmbi tinerei Ohime, apoi continuă:

– Şi multe, multe altele, încât mi-ar trebui o zi întreagă ca să vorbesc despre ele. Aşa că nu vi le pot pomeni pe toate. Trebuie însă să ştiţi că doamnele de aici nu asistă la toate aceste serbări. Depinde de rangul pe care-l ocupă la Curte. În ceea ce vă priveşte, le veţi putea urmări pe toate, în aşa fel încât împăratul să vă remarce de fiecare dată. Cel puţin aşa aş hotărî eu, dacă mama voastră va fi de acord să vă lase pe mâna mea.

– A voastră?

– A mea! Mă tem că, fără această condiţie, continuarea discuţiei nu mai are niciun rost. Vreau să o educ eu însămi.

– Am şi eu o condiţie.

– Care?

Soţia shogunului, care acum se simţea egala favoritei, rosti pe un ton care vibra de toată ardoarea dorinţei sale:

– Îi voi lăsa fiicei mele un sol de la Kamakura. Va rămâne permanent la palat şi îmi va aduce scrisorile

[1] Sărbătoarea este la începutul lunii iulie şi are menirea de a alunga spiritele rele; cu această ocazie, se construiau treizeci şi două de care alegorice care defilau pe străzile cetăţii. Obiceiul s-a păstrat şi astăzi (n. tr.).

pe care mi le va scrie Ohime. Doresc în mod ferm să rămânem legate printr-o corespondenţă intimă şi regulată.

Tango Tsubone se ridică:

– Nu văd ce obiecţie aş putea avea. Am observat că fiica voastră ştie să mânuiască vorbele. În rest, o voi educa aşa cum cred de cuviinţă. Va fi demnă să se înalţe până la cel mai înalt rang la Curte.

– Încă ceva!

Favorita începea să se enerveze? Pe buza inferioară îi apăru un rictus. Dar fu de scurtă durată şi se preschimbă iute într-un zâmbet luminos, care părea a accepta dinainte tot ceea ce avea să îi ceară Masako.

– Ce mai doriţi?

– Ca fiica mea să îşi poată vedea tatăl ori de câte ori va dori.

– Ştiu că shogunul îşi petrece cea mai mare parte a timpului în capitală. Ohime va avea aşadar voie să îl viziteze din când în când, câte o zi, dar absenţele îndelungate îi vor fi interzise. Va trebui să se supună regulilor Curţii, care nu permite doamnelor să se ducă să îşi vadă familiile decât în anumite perioade.

Masako şi fiica ei s-au dus apoi la Kyo, unde au rămas câteva zile, pentru a afla ce se mai întâmplase pe la palat.

Doamnei Kyo îi plăcu Ohime, copila i se păru fermecătoare şi demnă să se afle printre tinerele femei care îl înconjurau pe împărat. Au făcut îndelungate plimbări prin grădini, contemplând frunzele care cădeau, şi au dus ofrande la templele din împrejurimi.

Ohime era sfâşiată între spaima de a-şi părăsi mama şi bucuria de a intra la palat. Dar, înainte ca Masako să plece şi să-şi lase fiica pe mâna favoritei, doamna Kyo luă asupra ei sarcina de a o învăţa ceremonia ceaiului şi arta de a recita principalele sutre.

Când Masako se afla încă la Kyo, Michichiga o anunţă că dorea să o întâlnească pe Ohime, cu toate că o cunoştea deja, doar o văzuse de fiecare dată când fusese la Kamakura. Masako se aştepta la această cerere şi îi răspunse că era la dispoziţia lui, cât va mai rămâne la Curte.

Ohime intra cu graţie în jocul seducţiei. Până acum, pe moşia lor din provincie, Michichiga nu se uitase cu atenţie la ea.

Dar în ziua aceea toate erau diferite. Masako îşi adusese fiica la Curte. Când Ohime se înfăţişă dinaintea lui Michichiga, acesta o cântări îndelung, cu o insistenţă aproape jenantă, realizând brusc că această copilă va rivaliza cu propria lui fiică. Felul în care fixa cu atâta intensitate, ai fi zis că încerca să îi adulmece slăbiciunile. Pe fruntea bărbatului se săpă o cută. Observându-i chipul încordat, Masako se interesă:

– Vă nedumereşte ceva, senior Michichiga?

– Câtuşi de puţin.

– Atunci ce aveţi? De ce umbra asta întunecată pe chipul vostru?

– Fiica voastră s-a schimbat mult de când am văzut-o ultima dată la Kamakura.

– Timpul trece, ar trebui să ştiţi asta, senior Michichiga.

Și continuă zâmbind:

– La drept vorbind, niciodată nu i-ați acordat prea multă atenție. Cred că până și ideea că aș putea-o prezenta într-o zi la Curte vi se părea de neconceput.

– Nu, câtuși de puțin.

– Atunci, nu puteți să regretați că nu ați privit-o cu mai multă atenție. Altminteri, ați fi fost mai puțin tulburat astăzi. Doriți să îi testați cultura? Favorita tocmai ce a făcut-o.

– Dacă vă seamănă, fiica voastră trebuie să fie destul de inteligentă pentru a mă convinge de cultura ei.

Își îndreptă ochii asupra lui Ohime, care plecă plină de modestie privirea. Șuvițe lungi, negre, îi cădeau pe piept, ascunzându-i decolteul chimonoului verde precum jadul, brodat cu flori roz-pal. Pe spate îi flutura liber restul pletelor.

Michichiga îi întinse o filă pe care o scoase din mânecă, iar Masako plecă să aducă un scrin cu o pensulă, o piatră de cerneală și un bol cu apă.

– Senior Michichiga, glăsui Ohime pe un ton șăgalnic, mama are dreptate. Dacă mi-ați fi aruncat o privire în timpul ultimei voastre vizite la Kamakura, ați fi văzut că un bonz mă învață arta caligrafiei. Și, mai mult decât atât, dacă v-ați fi aplecat asupra muncii mele, poate chiar m-ați fi lăudat, căci călugării au spus că mânuiesc cu îndemânare pensula.

Copila părea mai puțin tulburată decât în fața favoritei. Obrajii ei au rămas palizi, iar ochii – zâmbitori. Privind-o fără a scoate o vorbă, Masako zâmbi în sinea ei și își spuse că Ohime va ști să reacționeze

cum ar reacţiona ea însăşi, cu vorbele şi privirile potrivite, când o notabilitate de la Curte va încerca să o seducă.

Pe buzele lui Ohime plutea un zâmbet uşor; cum s-a supus de bunăvoie cererii seniorului Michichiga, hotărî, aplecată deasupra foii, să fie mai scurtă, dar mai rafinată decât cu Tango Tsubone. Refuzând să se joace din nou cu anotimpurile, alese cuvinte mai incisive şi scrise:

De ce ne-am întoarce la flăcările zilelor
care au ars deja?
S-au ridicat zorii
şi vor rămâne în înaltul cerului.
Iar asfinţitul e atât de departe!

Michichiga nu făcu niciun comentariu asupra poemului, deşi îi pricepuse prea bine sensul. Tânăra Ohime nu dorea să fie puse sub semnul întrebării principiile culturii ei, de care bine ar fi făcut dacă s-ar fi interesat din vreme! Se mulţumi să o salute scurt din cap, iar ea îi răspunse printr-o adâncă înclinare a cefei.

– Ştiţi că regentul Kanezane nu mai e la Curte? spuse el întorcându-se către Masako, pentru a schimba vorba de la subiectul de adineauri, care nu-i fusese deloc favorabil.

– De ce a plecat?

– Pentru că nu mai avea de ce să stea aici. Fiica lui l-a părăsit pe împărat.

Atmosfera deveni apăsătoare.

– Nu-mi spuneți că împăratul a repudiat-o pentru că nu i-a dăruit un fiu!

– Nu a repudiat-o. A plecat singură.

Masako abia își reținu un tremur. Atât de periculoasă era fiica lui Michichiga? Era o muncă grea, nu glumă, să izbutești să o îndepărtezi pe prima soție a împăratului! Ohime își va găsi cu adevărat un loc aici sau va trebui să se apere mereu, cu ghearele și cu dinții? Nu mai bine ar fi fost să o lase la Kamakura? Totuși, ideea asta nu-i plăcea. Seniorul care îi va deveni soț și stăpân va avea și el nevoie de concubine și, dacă va fi mai puțin scrupulos decât Yoritomo, cine știe, poate va ajunge să îi impună soției propriii lui bastarzi. Ciudat, oare de ce i se părea preferabil ca fiica ei să-i dăruiască bastarzi împăratului, decât să îi suporte pe aceia ai unui eventual soț?

Dar gândul ăsta mergea mult prea departe, așa că îl abandonă și reluă firul discuției:

– Fiica lui Kanezane era împărătească! îi aminti ea tăioasă.

Încremenit în fața ei, Michichiga o privea cu un ochi viu, descoperindu-și dinții de lup:

– Acum, fiica mea e cea care va prelua puterile împărătesei.

Ea îi replică pe un ton mușcător:

– Și fiica mea va fi următoarea lui concubină, pe locul lăsat liber de a voastră.

– Da, așa m-a asigurat și Tango Tsubone. Puteți pleca liniștită acasă.

– Liniștită! Domnia voastră ar trebui să fiți astfel, căci aud că Ariko tocmai i-a dăruit un fiu împăratului.

– Da, așa că nu mă mai tem de femeile pe care împăratul va încerca să le seducă.

– V-ați fi temut de fata mea?

– Mai mult decât de oricare alta.

– Atunci, aflați că aș fi încercat să vă bat, senior Michichiga, dar pe teren de egalitate. Nu uitați că suntem amândoi Minamoto.

Ea îl fulgeră din priviri:

– Nu cumva să încercați să îi puneți bețe-n roate fiicei mele în rolul pe care îl va îndeplini, fără doar și poate, cu mare har la Curte.

El se apropie de ea și o luă de mână:

– Nu mai aveți încredere în mine?

– Rămân cu bănuielile mele.

– E firesc, doar am devenit cel mai puternic om de la Curte, doar cumulez în prezent funcțiile de Mare Ministru suprem și de regent al palatului.

Se înclină și își apropie buzele de degetele lui Masako.

– Dacă Ohime îi va dărui copii împăratului, vor avea titlul de prinți și de prințese. Nu vă e suficient?

Ea-și trase mâna.

– Nu mă mai curtați, Michichiga. E limpede că sunteți cel mai puternic personaj de la Curte, dar shogunul e cel mai influent din țară.

– Nu încape vorbă, soțul vostru e cel mai bogat și mai puternic om din Japonia. Flota pe care și-a construit-o o depășește de departe pe aceea a împăratului.

Navele voastre de negoț transportă hrană în străinătate, iar în porturile voastre intră navele chinezești.

– Nu e întotdeauna vorba despre activități comerciale. China e amenințată de invazia mongolă, și mulți chinezi încearcă să fugă din țară.

– Știam asta de la informatorii mei.

O luă de braț, o conduse spre masa mică, joasă, și îi făcu semn să se așeze. Ohime se retrăsese într-un colț al încăperii și, așezată cuminte pe călcâie, înclină ușor capul. Masako știa că fata nu pierdea nicio vorbă și era cât se poate de mulțumită de asta. Va putea astfel trage propriile ei învățăminte din tot ceea ce auzea.

– Vreau să vă fac o propunere.

Soția shogunului schiță un zâmbet ambiguu, știind ce fin politician era Michichiga.

– Dar am să vă rog să nu-i spuneți nimic prietenei voastre, doamna Kyo.

– Nu mai mult decât altora, presupun.

– Vă referiți la soțul vostru?

– S-ar putea să îi spun câte ceva, dar s-ar putea la fel de bine să nu îi spun nimic.

Masako simțea că Michichiga se pregătea să țească o plasă, dar cât de vastă și cu câtă flexibilitate a spiritului! Complotase cu regentul Kanezane, dar bunele lor relații s-au stricat când Ariko, ajunsă a doua soție a împăratului, i-a născut acestuia un băiat, în vreme ce împărăteasa nu a adus pe lume niciun copil. Fără doar și poate, acum au devenit cei mai aprigi dușmani.

Era ciudat, dar intuiția îi șoptea lui Masako să aibă încredere în cuvintele pe care Michichiga se pregătea să i le spună.

– Dacă fiica voastră va aduce pe lume un fiu... L-am putea înșura cu o fată născută din stirpea imperială.

Soția shogunului ridică o sprânceană:

– Cu fiica lui Ariko, nu?

Michichiga zâmbi ușor, analizând chipul gânditor și ușor agitat al tovarășei sale. Aceasta cugeta. Propunerea asta mergea mult deasupra gândurilor ei. Până acum, niciodată nu-și împinsese ambițiile atât de departe.

– Fără Fujiwara! Fără Taira! murmură ea. Ne vom amesteca doar sângele nostru, al neamului Minamoto. Da! Și atunci, Curtea imperială va fi a clanului Minamoto!

Fără a o slăbi din ochi, Michichiga înclină capul. Intrigile erau punctul lui tare. Îi făceau plăcere. Pesemne că trăsese atâtea sfori ca să ajungă în poziția pe care o ocupa acum, încât una în plus sau în minus nu mai avea nicio importanță. Masako își recăpătă chipul de nepătruns și vocea i se făcu neutră, când rosti:

– Veți avea multe avantaje din povestea asta.

– Domnia voastră, asemenea!

Ea clătină din cap și, întorcându-se către Ohime, îi zâmbi:

– Vezi tu, copila mea, acum e rândul tău să faci tot ce poți pentru a ajunge la o asemenea reușită. Îți cer, totuși, să nu vorbești deocamdată despre asta cu tatăl tău. Avem tot timpul din lume.

CAPITOLUL XVIII

Următorii doi ani au fost tare grei. Nenorocirile au curs unele după altele. Masako se gândea la o tactică pentru a reuși să prezerve munca pe care a început-o. Din nefericire, nimic nu se petrecea așa cum stabilise împreună cu Minamoto Michichiga.

La puțin timp după întoarcerea ei la Kamakura, în capitală a izbucnit o epidemie de ciumă. Inundațiile din iarnă au devastat pământurile și au dus la formarea de bălți stătute, pline de microbi. Molima nu s-a întins totuși și în provincii. S-a oprit la porțile cetății Kyoto.

Masako a primit o solie chiar înainte de închiderea porților capitalei. Ii zugrăvi un tablou atât de întunecat, încât ea își dădu seama că în următoarea perioadă. la Kamakura nu va mai ajunge niciun cavaler, până când maladia nu va fi stârpită de tot. E drept, gândul că orice străin venit pe domeniu putea fi purtător de boală, iar o asemenea măsură va împiedica

răspândirea bolii și ei nu se vor putea molipsi era liniștitor. Da! Dar trebuia luată în calcul și posibilitatea unei contagiuni mai extinse. Nu trebuia uitat că, în ciuda precauțiilor luate de locuitorii orașelor și satelor, răul se putea infiltra peste tot!

Pentru a împiedica răspândirea molimei, templele s-au apucat să recite la unison sutre și s-au adus ofrande generoase lui Buddha. Toate credințele s-au pus în mișcare. S-a deșteptat fervoarea religioasă. De pretutindeni se înălțau rugi către *kami*, către zei și zeițe, pentru ca furia lor față de popor să se domolească.

Olarii s-au apucat de treabă și au fabricat efigii de bivoli din argilă, menite să alunge dezastrele. Țăranii, dintre cei mai săraci locuitori ai țării, au luat câte un pumn de orez din recoltele lor pentru a-l oferi zeilor. Meșteșugarii au ales cele mai frumoase dintre produsele lucrate de ei pentru a le dărui ca ofrande, iar negustorii și-au băgat mâna adânc în pungă și au scos de acolo câteva monede, dintre cele mai valoroase.

Se va lăsa Buddha înduplecat de toate aceste daruri care i se puneau la picioare? Fulgerele lui se vor domoli în fața multelor și feluritelor ofrande? Ce altă explicație avea poporul la îndemână, dacă nu cea a pedepsei divine?

Masako și ai ei nu mai ieșeau de pe moșie, așteptând cu teama în suflete ca lucrurile să revină la normal. Copii, doici și servitori au rămas cu toții închiși acolo. Până și rezervele de hrană au fost aduse din anexe și stivuite în casă. Din fericire, la Kamakura și în satele învecinate pericolul molipsirii nu a existat.

La Kyoto, în schimb, lucrurile stăteau cu totul altfel. După ce porțile cetății au fost închise, nu s-a mai pus problema de a-i aduce ofrande lui Buddha sub formă de alimente, căci în cetate era foamete, cel puțin în cartierele sărace. Autoritățile orașului au început să distribuie gratuit porții de orez, pentru a evita ca răul să se întindă printre cei mai oropsiți dintre locuitori. Lipsa hranei trăgea după sine o răspândire de zece ori mai rapidă a flagelului.

Capitala trecea prin zile negre. Oamenii se uitau unii la alții cu un ochi întunecat, fiecare încercând să ghicească în celălalt semnele molipsirii. Cei cuprinși de febră puternică, lipsiți de vlagă, storși de puteri, inerți, erau imediat izolați. Și, de îndată ce pe trupurile lor apăreau pustule violacee care, de-a lungul câtorva ore, deveneau purulente, erau închiși în locuri îndepărtate, interzise vizitatorilor. Cu alte cuvinte, erau lăsați să moară acolo unde erau înghesuiți! De altminteri, asta se întâmpla destul de repede, căci boala nu se atenua, iar agonia aducea repede moartea.

Deși Kamakura nu a fost atinsă și moșia nu a fost tulburată de niciun simptom, îngrijorarea lui Masako creștea ori de câte ori unul dintre cei doi copii ai ei se plângea de uscăciunea gâtului sau de o inexplicabilă lipsă de poftă de mâncare. Doicile le cercetau mereu chipul, gâtul, brațele, dar nimic îngrijorător nu le justifica temerile.

Cum din capitală nu mai venea niciun sol – ceea ce o făcea să creadă că în Kyoto molima se prelungea –, Masako întări măsurile de pază la porțile domeniului

și hotărî ca niciun servitor să nu părăsească moșia, până ce nu se arăta la orizont o umbră de speranță. Doi valeți au fugit și se zvonea că bântuiau prin împrejurimi, neștiind unde să se ducă. Dar a-i primi înapoi pe moșie ar fi fost fatal.

La fel stăteau lucrurile și cu locuitorii din afara moșiei. Domeniile învecinate, indiferent cât de apropiate sau depărtate erau de Kamakura, trebuiau să se închidă și să nu își deschidă porțile, indiferent cine ar fi venit să bată la ele. La urma urmelor, cine ar fi putut proceda altminteri? Teama de molipsire îi baricada pe toți în casele lor.

După o săptămână de coșmar, apoi două, apoi trei, capitala rămânea închisă. Cavalerul care venise să o prevină pe Masako plecase îndărăt, dar nu mai putuse intra în capitală, așa că acum era blocat în fața porților, neavând altceva de făcut decât să aștepte și să se roage să nu fie lovit de molimă.

Temându-se pentru soțul ei și pentru cei doi copii mai mari rămași la Kyoto, Masako era întrucâtva liniștită doar în ceea ce o privea pe Ohime. Palatul imperial, închis cu rigurozitate încă de la primele semne ale unei epidemii, era arareori atins. Pentru a fi afectat, ar trebui ca molima să pătrundă la Curte, iar prima persoană contaminată să locuiască în inima palatului.

Pe bună dreptate îngrijorați, împăratul și membrii familiei sale nu mai ieșeau din apartamentele lor și au dat ordin funcționarilor, doamnelor de onoare și întregului personal al palatului să facă la fel. Consemnele rămâneau stricte și trebuiau aplicate cu orice

preț, sub amenințarea celor mai grave pedepse. La cel mai mic risc de contagiune, posibilii bolnavi erau izolați în anexele din fundul grădinii și nimeni nu avea voie să se apropie. Era lăsată acolo hrană și, din nou, oamenii stăteau și își așteptau moartea.

Altfel stăteau lucrurile în oraș, unde era un permanent du-te-vino, deși strict controlat. Ici-colo, pe străzi sau în cotloanele întunecate ale cartierelor, mereu apăreau incidente, iar răul sporea și căpăta dimensiuni nemaivăzute.

Dacă Masako se liniștea văzând chipurile și trupurile neatinse ale celor doi copilași, în schimb se îngrijora din ce în ce mai mult pentru soțul și fiul ei mai mare, uneori chiar și pentru Ohime. Așteptarea devenea de nesuportat. Lipsa veștilor o ucidea și uneori chiar se surprindea spunându-și că Buddha nu o va putea apăra și copleși mereu cu daruri, așa cum o făcuse până acum.

Balanța destinului oscila. Oare într-o bună zi va fi nevoită, șoptea femeia când se închidea în dormitor, să așeze pe un taler moartea primilor ei doi copii pentru a atinge cuvenitul echilibru? Nu! Nu așa lucra Buddha! Adesea, era totul sau nimic! Masako trebuia doar să aibă răbdare, asemenea tuturor celorlalți, și să aștepte sfârșitul molimei.

Dar multe alte gânduri i se buluceau în minte și se hrănea cu speranța că fiul ei era reținut la școală, iar Ohime nu putea ieși din palat, și așa va fi până la sfârșitul epidemiei. Rămânea Yoritomo! Dar un shogun era ca un împărat: dispunea de un personal

atât de numeros care să vegheze asupra confortului lui, încât în principiu orice pericol era îndepărtat.

Masako suspină. De unde putea ea să știe că, în ajunul declarării epidemiei, Ohime tocmai s-a dus să își vadă tatăl și nu s-a mai putut întoarce la Curte, căci a doua zi după plecarea ei, porțile palatului s-au închis?

Într-o seară din luna Deutzia, Yoritomo a ajuns acasă, în plină perioadă de înmugurire a bujorilor. Cu ochii obosiți, cu fruntea străbătută de un rid adânc, avea părul în dezordine și era plin de praf, atât de tare își mânase calul. Bietul animal avea spume la bot, iar flancurile îi tremurau.

– E moartă! urlă el. Fiica noastră a pierit în molima asta blestemată!

Ațintind asupra lui niște ochi goi, din care răzbătea refuzul de a înțelege, soția shogunului tremura. Își duse mâinile pe piept, cu degetele agitate, cuprinsă fiind de o spaimă adâncă. Tremura de frig în ciuda verii, iar Yoritomo era alb de mânie. Ah! De ce nu a putut spune: „E mort! Fiul nostru a pierit în molima asta blestemată!" Senman i-ar fi luat locul, rămânând și micul Aki.

Dar Ohime! Singura ei fiică, în care își pusese atâtea ambiții! Nici nu se ținea bine pe picioruşe, că mama ei o și văzuse cocoțată pe tron, alături de împărat.

După lacrimi, au urmat regretele, apoi teribila constatare a neputinței, a golului, a neantului. În sfârșit, explicațiile s-au prăvălit peste ea ca niște bolovani care au năucit-o, au terminat-o. Masako a aflat că Ohime nu s-a putut întoarce la palat după vizita la tatăl ei. Două zile mai târziu, a fost cuprinsă de febra fatală.

Lacrimile lui Yoritomo, povestind despre sfârșitul tragic al fiicei lor, se amestecau cu cele ale lui Masako. În noaptea aceea, femeia a primit lacrimile soțului ei ca pe o licoare deopotrivă diabolică și divină. Dar nu se putea lăsa prea mult în voia jelaniei. Shogunul avea nevoie de ea, trebuia să îl ajute și să-l întărească.

În următoarele zile, pe când Yoritomo nu se hotăra să ia drumul capitalei, care fusese redeschis în ziua în care plecase din Kyoto, Masako a aflat că fiul lui Kame-Onae a pierit și el în nenorocire, la fel și una dintre fiicele lui Senju. A rămas mută în fața acestor vești și a tras o gură de aer în piept, la gândul că fiul ei a trecut cu bine prin acest dezastru.

Mai târziu, a primit o listă lungă, ce cuprindea numele multor celebrități ale capitalei, notabilități, oameni de valoare, soțiile sau copiii lor, care nu au scăpat cu viață din epidemie. Se spunea că a pierit un sfert din populația cetății, din toate cartierele. Nu mai bine au stat lucrurile în reședința lui Yoritomo, de unde, în afară de fiica lui, au fost ridicați patru valeți, doi grăjdari și trei cameriste, iar cinci dintre servitori au fugit, înspăimântați. Au murit și ei înainte de a ajunge la porțile cetății.

Câteva săptămâni mai târziu, la sfârșitul verii, Masako primi o altă lovitură. În timp ce încă o mai jelea pe Ohime, dinaintea ei se înfățișă un sol care îi înmână o listă scurtă, întocmită de biroul Afacerilor interne. De data asta, era vorba despre numele victimelor molimei de la Curtea imperială. Miasmele se vor fi strecurat prin crăpăturile meterezelor care

înconjurau palatul. Lista începea cu doamna Kyo, bătrâna doică a împăratului, urmată de cinci alte femei, doamne de onoare pe care nu le cunoștea. Cu infinită tristețe, își fixă ochii pe foaia fină și citi litania numelor. Privirea îi rămase agățată de cel al Marelui Ministru suprem, Minamoto Michichiga.

Hârtia îi alunecă din mâinile inerte. Nu-și amintea ca inima ei să fi fost vreodată copleșită de o tristețe atât de dureroasă, încărcată de cele mai amare regrete. După pierderea fiicei, moartea lui Kyo și cea a lui Michichiga reprezentau o grea lovitură pentru ea. O pierdere afectivă de neînlocuit! Ce va mai face de acum înainte la Curte? Cu ce demnitar să se mai întâlnească? Cu cine să mai stea de vorbă? Avea, firește, multe cunoștințe acolo, relații, dar nu prieteni!

Saika se strecură încet în spatele ei, cu pași moi, asemenea unui șoricel temător și speriat. Masako îi simțea răsuflarea grea în ceafă, iar durerea ei se împleti cu aceea a credincioasei femei. La aflarea veștii despre moartea lui Ohime, Zenni nu a vărsat nicio lacrimă, poate doar că l-a căinat pe shogun pentru durerea lui. Dispariția lui Yoriie, favoritul ei, ar fi afectat-o cu mult mai mult, și cu greu și-ar fi revenit din asemenea lovitură.

– Masako, trebuie să îi găsești locul cuvenit lui Ohime printre amintirile tale și să îți continui viața. Soția shogunului nu trebuie să se lasă doborâtă de furtunile vieții, nici măcar de cele mai crude.

– Ai dreptate, Saika. Am să-mi revin. Mai am nevoie de câteva zile ca să duc la bun sfârșit doliul

pentru fiica mea, al cărei trup nu l-am putut recupera, ars fiind alături de toți ceilalți morți contaminați.

– Părerile de rău nu slujesc la nimic, suspină doica, ascunzându-și o ultimă lacrimă.

– Părerile de rău, spui tu! Ah! da, cât de rău îmi pare acum că nu am dat curs unui gând care mi-a dat multă vreme târcoale, acela de a-mi da fata după un senior puternic din vecinătate! Ohime ar fi trăit ca mine, ca toate femeile de rangul ei, ca toate soțiile demnitarilor! I-ar fi fost greu la început să accepte concubinele seniorului și stăpânului ei. Dar mai târziu ar fi învățat să le accepte, străduindu-se să le fie deasupra întru grație și spirit. Fata mea, căreia natura i-a hărăzit cele mai alese daruri trupești și spirituale, ar fi izbutit, fără doar și poate. Oh, Saika, atât de rău îmi pare acum că ambiția a fost mai presus de dreapta măsură a sentimentelor mele!

Tot gândindu-se așa, ajunse și la propria ei viață. Cu ce s-a ales? A visat la un soț care să fie shogun, și a muncit cu înverșunare pentru asta, cu riscul de a-și pierde și somnul, și feminitatea. A visat să fie soția lui Yoritomo, ci nu a altuia, chiar dacă soarta a obligat-o să închidă ochii la toate celelalte femei ale lui.

Și acum la ce mai visa? La ziua în care fiul ei se va sui pe tronul tatălui! Așa era Masako plămădită. Voia să urce mai sus, mereu mai sus, dar cum era femeie și nu putea ajunge la putere decât prin bărbați, fiul mai mare venea, firesc, după soțul ei.

Ce vânt năprasnic o însuflețea? Ce nebunie o bântuia, de se lăsa astfel sfâșiată de prea înaltele ei ambiții?

Şi Ohime! Mica ei Ohime, atât de drăguţă, de dulce şi de veselă! De ce a trebuit să hotărască într-o bună zi, cu un mare demnitar, că ea va trebui să aibă un copil de sânge imperial?

Fără visul ăsta de măreţie şi planurile legate de el, Ohime ar fi rămas la Kamakura, departe de ciuma asta blestemată.

La sfârşitul iernii următoare, la mai bine de un an de la moartea lui Ohime, Yoritomo s-a întors la Kamakura împreună cu fiul lor. Masako nu îl mai văzuse de doi ani şi îl găsi atât de înalt şi bine făcut, încât rămase fără grai preţ de câteva clipe. Lăsase la Kyoto un adolescent, iar acum regăsea un tânăr bărbat, care o depăşea cu mult în înălţime şi robusteţe.

Se pieptăna altfel decât ştia ea, nu-şi mai purta părul prins în coadă, ceea ce adăuga ţinutei sale un plus de maturitate. Părul, pieptănat pe spate, era strâns la ceafă şi prins cu un ac gros din solzi. Hainele, furnizate de intendenţa şcolii, cea pe care o frecventase şi fratele ei Hojo Yoshito, erau destul de stricte. Se compuneau dintr-un chimonou simplu de culoare maronie, purtat peste o robă verde, fără înfloriturі.

Ezitând o clipă asupra gestului pe care avea să-l facă, se apropie încet de fiul ei şi îl privi intens câteva secunde. Apoi îl îmbrăţişă. Yoriie se lăsă în voia ei, părând bucuros că îşi regăsea mama. Certurile şi ciocnirile dintre ei au fost astfel date deocamdată uitării.

Senman şi Aki ţopăiau de bucurie dinaintea fratelui lor. Nimeni nu vorbea de Ohime, dar toţi ai casei

îi simțeau prezența. Din nefericire, nu exista niciun mormânt în jurul căruia să se reunească toată familia. Ca la orice molimă care decima populația, cadavrele erau azvârlite în gropi comune mari și li se dădea foc. Cel al lui Ohime se afla în groapa enormă, săpată de gropari în afara capitalei.

Aki era singurul care întreba de sora lui. Doar de atâtea și atâtea ori se aplecase Ohime asupra durerilor lui de copil! Nu ea a fost cea care l-a alinat în fiecare zi, l-a mângâiat, i-a făcut toate poftele? Saika, aflată mereu în preajma lui, răspundea vag întrebărilor copilului și de fiecare dată schimba vorba. Aki se minuna, dar nu insista.

Yoritomo a rămas toată primăvara la *bakufu*, pentru a forma noii recruți. Mulți dintre oșteni au fost nevoiți să înlocuiască efectivele dispărute în epidemia din Kyoto: ofițeri, arcași, străjeri și funcționari atașați pe lângă afacerile militare. Masako își făcu obiceiul de a veni la el și astfel, și-au regăsit vechile obiceiuri, intimitatea de odinioară. Ziua, Masako bătea terenurile unde se antrenau soldații și samuraii, iar seara, se lăsa învăluită de brațele ocrotitoare ale shogunului.

Într-o bună zi, Yoriie veni să tulbure această frumoasă intimitate regăsită. Neobrăzarea fiului ei mai mare fu cât pe ce să o facă să-și piardă sângele rece, dar își veni în fire și îl ascultă cu un aer aparent senin:

– Mamă! De ce nu te ocupi mai curând de administrația domeniului, decât de *bakufu*? Doar tata e aici ca să vadă de tabără!

– Știi bine, Yoriie, că întotdeauna am văzut îndeaproape de *bakufu*. Nu uita că tatăl tău locuiește la Kyoto în cea mai mare parte a timpului.

– Dar acum nu mai e treaba ta.

– De ce?

– Pentru că îmi revine mie.

Yoriie își fulgera mama din priviri fără rușine.

– Nu am decis încă să îți las inițiativele, cu atât mai puțin responsabilitatea pentru *bakufu*.

– Mama ta are dreptate, interveni shogunul. Ești încă mult prea tânăr și nu ți-ai terminat studiile. Dovedește-ne ce ești în stare să faci la școală, și după aceea vom mai vedea noi.

Yoriie bombăni:

– Da, sigur, ar trebui să lași o femeie pe tronul tău.

Într-o străfulgerare, Masako simți că o copleșește mânia. Își scoase sabia *wakisashi*, care îi atârna la cingătoare. Apoi se întoarse către shogun:

– Împrumută-i-o pe a ta ca să se măsoare cu mine.

Sabia tatălui zbură în mâna fiului și Yoriie luă poziție, cu picioarele depărtate, în fața mamei.

– Acum, fiule, arată-mi ce ești în stare.

Yoriie începu să țopăie cu salturi mici, succesive. Mama lui, încă neclintită, încerca să-i prindă privirea, dar tânărul o evita.

– Eu nu sunt o femeie ca toate celelalte, Yoriie! îi aruncă ea vorbele cu răceală. Sunt soția shogunului, primul shogun al Japoniei! În codul samuraiului, am scris că soția shogunului trebuie să știe să lupte cu sabia și să tragă cu arcul. Eu știu să fac și una, și

cealaltă. A venit rândul tău, fiul meu, să îmi arăți ce ești în stare.

Masako nu-și pierduse nimic din suplețe. Făcu un salt de pisică, ajunse acolo unde Yoriie se aștepta mai puțin și își învârti sabia, atingând, în treacăt, obrazul tânărului. Furios, se dădu îndărăt, apoi sări într-o parte și din nou o înfruntă. Masako se ridică pe vârfuri, se împinse în piciorul stâng, îi atinse în treacăt umărul, și o bucățică de stofă se învârti prin aer și îi căzu la picioare, ca un trofeu de război.

Cu ochii scăpărând de furie, Yoriie încerca să își încleștеze sabia cu mama sa, dar nu izbutea decât să învârtă lama în jurul capului. Masako nu era niciodată acolo unde el o aștepta. Doar i se dusese de mult faima pentru temeritatea și felul în care se controla în luptă. Pentru a nu-și oferi chiar toate avantajele situației, îi permise fiului să își încrucișeze sabia cu a ei. Se auzeau lamele scrâșnind. Cea a lui Masako se strecura pe sub cea a lui Yoriie, în încercarea de a o ridica, și doar mulțumită forței fizice a băiatului, care ținea strâns mânerul în mâna crispată, sabia nu sări în aer.

O clipă, părea că va ieși învingător, mulțumită puterii lui de bărbat. Dar însemna că nu își cunoaște mama, dacă își închipuia că se va retrage astfel din joc. Ea profită de momentul în care privirea fiului era ațintită asupra săbiilor încleștate, o deblocă pe a ei și îi dădu o lovitură la care nu se aștepta. Lama lui Masako zbură din nou și îi reteză stofa de pe celălalt umăr.

Masako triumfa. Ingrijorat pentru onoarea fiului său, dar cu ochiul aprins de interesul pe care îl purta

isprăvilor vitejești ale soției, shogunul îndepărtase soldații prea curioși care se apropiaseră. Se temea de furia lui Yoriie. Nu va accepta niciodată să fie învins de o femeie, fie ea și mama lui. Simțea cum atâtarea nemăsurată a fiului lui sporea și nu își dădea seama cum se va sfârși această ceartă.

Neîndrăznind să intervină, shogunul părea a fi uitat că înțelepciunea era una din principalele calități ale soției sale; căci ea nu încercase doar să-l învingă, ci să își învețe fiul cum să se poată controla.

– Yoriie! rosti ea făcând un salt în spate, pentru ca el să nu o atingă, te bați fără nicio tehnică. Un bun samurai nu trebuie să-și piardă sângele rece. Vino-ți în fire!

Cum el o aștepta, cu gura strânsă într-un rictus amar, cu picioarele depărtate și sabia ridicată la nivelul umărului cu straiul ferfeniță, Masako vorbi în continuare, pe vârfuri, gată să țâșnească:

– Eu, o femeie, am să te învăț lovitura pe care ar fi trebuit să mi-o dai.

– Niciodată! mugi tânărul.

– De ce niciodată?

Cu vârfurile degetelor mari bine înfipte în pământul bătătorit, cu călcâiele în aer, făcu un salt care aduse sabia *wakisashi* la nivelul gâtului fiului ei. Lama se opri brusc la un fir de păr de jugulara acestuia. Brațul mamei căzu.

– Ți-aș fi putut reteza beregata, Yoriie. Să nu uiți asta.

Cu un gest mânios, tânărul azvârli sabia jos.

– Să nu mai faci așa ceva, fiule, interveni shogunul. E un gest nedemn de un războinic valoros. E opusul a toate câte sunt scrise în codul nostru de onoare.

– Ah! Așadar, tată, va trebui să îmi vâr sabia ta în gât, așa cum trebuie să facă orice bun samurai care a pierdut lupta?

– Nu, Yoriie, ar trebui doar să îmi asculți sfatul. Între noi nu a fost nicio luptă, doar un antrenament. Poți face diferența?

Apoi se întoarse către bărbații din *bakufu* rămași în jurul lor:

– Întreabă-i pe ei dacă a existat vreunul care să fi avut vreo neînțelegere cu mine. Între noi nu au existat niciodată conflicte. Am învățat multe de la ei, începând cu extazul unei lovituri reușite.

Cu un gest potolit, Masako își vârî sabia la cingătoare.

– Explică-i tu asta, soțul meu, dacă de la mine nu vrea să înțeleagă. Și dacă tot ține atât să mă înlocuiască la *bakufu,* numește, rogu-te, un samurai bun, care să-l învețe să se apere mai bine.

Se răsuci pe călcâie și o luă spre locuința ei, a cărei terasă se vedea în depărtare. Dar se răzgândi și se întoarse pentru ultima oară spre Yoriie:

– Nu ai de ce să te împăunezi că vei fi viitorul shogun, Yoriie. Nu știi să faci nimic încă. La doisprezece ani, tatăl tău știa să țină o sabie. Învăța cu impetuozitate, firește, dar și cu umilință, știind prea bine că avea încă slăbiciuni mult prea mari pentru a fi un mare războinic. Cu toate astea, lupta împotriva neamului

Taira, alături de tatăl său. Când vei ajunge la nivelul lui, atunci voi fi și eu încântată de tine. Dar până când se va întâmpla asta, tu ești cel care are datoria de a mă admira, nicidecum să mă trimiți, ca pe o femeie bătrână, în dosul unui paravan!

Yoritomo profită de lunga lui ședere la Kamakura pentru a-și consolida flota. Vasele lui dădeau adesea târcoale navelor chinezești. Era însă periculos de făcut comerț cu ele: mongolii supravegheau cu strășnicie dinastia în declin. La fel stăteau lucrurile și cu negoțul cu coreenii, care sufereau, și ei, presiuni din partea acestui neam venit din stepele orientale. Geniul mongol al războiului aduna cuceriri după cuceriri în toate țările Asiei Centrale: acest așa-zis popor barbar se așezase în tot nordul Chinei, traversând podișurile Tibetului, și chiar și cele ale Arabiei. Conducătorul lor, Ginghis Han, îi sfida pe cei mai puternici și mai îndrăzneți.

Cu toate astea, Yoritomo își vedea de negoțul lui. Condimente, parfumuri, mătăsuri, porțelanuri, cereale, diverse produse alimentare și farmaceutice – toate acestea îl îmbogățeau pe zi ce trecea. Flota shogunului de la Kamakura începea să controleze toată marina comercială și, în curând, nimic nu va mai scăpa ochiului necruțător al *bakufu*, căci funcțiile sale se extindeau și asupra relațiilor externe, prin mijlocirea traficului de mărfuri. Yoritomo avea o evidență clară a aporturilor comerciale, care odinioară au favorizat într-atât Curtea imperială: parfumuri, mătăsuri și porțelanuri...

Au venit și primele zile ale verii și, chiar înainte de plecarea lui Yoritomo spre capitală, seniorii de pe domeniile învecinate au organizat mari partide de vânătoare. Bărbaților le făceau mare plăcere, se osteneau și se odihneau în același timp, dovedindu-și rezistența și îndemânarea. În asemenea evenimente, care cereau putere fizică din partea bărbaților și un adevărat tur de forță din partea organizatorilor, oamenii mai uitau de hărțuielile vieții de zi cu zi.

Shogunul a văzut imediat în această vânătoare șansa de a nu se mai gândi la chipul lui Ohime, farmecul zâmbetului ei. În afară de faptul că îl vor ajuta să mai uite puțin de fiica lui, aceste vânători veneau într-un moment în care Yoritomo avea nevoie de odihnă, de un răgaz în care să se poată reface. Poate acest moment de acalmie îi va permite să își recapete autoritatea de care avea nevoie pentru a-l face pe fiul lui să priceapă că un shogun nu era în mod necesar un titlu onorific, ci o muncă zilnică, ceas de ceas.

Codrii plini de vânat erau înconjurați de munți, iar fauna era bogată. Cum zonele erau depărtate de centrul insulei Honshu, rar se vâna acolo; hărțuirea ursului și chiar a berzelor sălbatice în aceste regiuni îndepărtate făceau obiectul marilor sărbători, al riturilor seculare, la care se adăuga, firește, și beția vânătorii.

Urmărirea era periculoasă, dar reprezenta și o extraordinară relaxare, căci lungile drumuri care trebuiau străbătute pentru a ajunge la locurile de vânătoare ofereau, de fiecare dată, niște peisaje splendide. Toată natura se desfășura sub privirile extaziate, oferindu-și

cu dărnicie multele minunăţii: cascade, râuri, punţi suspendate din lemn, izvoare calde, piscuri ascuţite, flori sălbatice, plaje aurii, coaste brodate cu spumă albă, toate se îmbinau în cea mai deplină armonie, pentru marea plăcere a vânătorilor.

De când era shogun, Yoritomo încercase să dezvolte vânătoarea cu şoimi, şi exact la o asemenea vânătoare se ducea în ziua aceea. Asemenea îndeletnicire, numită *takagari*[1], necesita peregrinări îndelungate prin munţi, acolo unde le plăcea păsărilor de pradă să zboare, să dispară, şi să reapară mai apoi, cărând în ciocul ascuţit prada pe care se pricepeau atât de bine să o pândească.

In prima zi, vânătorii au străbătut o floră extraordinară: brazi, molizi, arţari, Arborii Prinţesei, măslini pitici. Cu cât pătrundeau mai adânc pe cărările muntelui, cu atât vegetaţia devenea mai alpină, oferind privirilor arbori pereni, cu coroane de un verde tot mai întunecat, înveselit ici-colo de câteva flori galbene şi roşii.

Fusese o zi plăcută. Piscurile crenelate dantelau cerul albastru. Au dat drumul aproape tuturor păsărilor de pradă. Vânătorii, conduşi de un bărbat care îşi cunoştea bine meseria, cercetau văzduhul pentru a-şi căuta şoimii.

---

[1] Sport al clasei nobile, un simbol al nobilităţii, statutului şi spiritului lor războinic. Vânătoarea cu şoimi a fost adusă în Japonia în secolul al VI-lea, fiind la început practicată doar de membrii Curţii imperiale. La sfârşitul perioadei Heian, a început să fie adoptată şi de nobilimea militară care se dezvolta în jurul shogunului (n. tr.).

Yoritomo se căţăra pe munte cu pasărea pe braţ. Spre deosebire de alţii, prefera să o lanseze în apropierea marilor lacuri, ascunse deocamdată după munţi. Călare pe Deutzia, credincioasa lui iapă cenuşiu cu alb, înainta cu prudenţă, cu nările dilatate, adulmecând aerul cald al serii. Cum lăsase o mare distanţă între el şi ultimii vânători din şir, avu vreme să scormonească din priviri o crăpătură dintr-o stâncă, în care se ascunsese un urs.

Îl zărise de mai bine de o oră şi observa prudenţa cu care animalul încerca să se facă una cu muntele. Se apropie de stâncă, însufleţit de siguranţa că nimic rău nu i se va putea întâmpla.

Îl copleşi o impresie stranie, îl asaltă un sentiment inexplicabil căruia nu i se putu opune: certitudinea victoriei lui. Şi încă ce victorie! Cuceririle shogunului nu mai contau! Avusese toate femeile pe care şi le dorise! Faptul că pe tronul shogunului se va aşeza într-o bună zi un Minamoto era şi el împlinit, iar puterea lui de netăgăduit sporea pe zi ce trecea în faţa împăratului. Aşa că se putea gândi acum că, în această mare de izbânzi succesive, a târî după el un urs ucis cu *katana* strecurată sub obiul chimonoului nu era deloc un lucru de lepădat! Maiestuos şi de o superbă semeţie pe antebraţul lui, şoimul îşi desfăcu aripile într-un foşnet ca de frunze uscate. Yoritomo îl lansă în văzduh. Îl privi cum zboară, cum se învârte puţin, ca şi cum ar ezita, apoi căpătă siguranţă şi dispăru după unul dintre piscurile crenelate ale muntelui. Descălecă şi lăsă jos arcul şi tolba cu săgeţi. Va ucide ursul cu sabia. Îndrăzni să

strecoare o privire spre firida din stâncă în care se ascunsese fiara enormă. În spate, prăpastia care se căsca sub povârnișul muntelui nu îl speria deloc. De câte ori nu se uitase în hăuri, când fusese întemnițat la Izu? Genuni adânci precum iadul, din care nu te mai întorci niciodată. Guri negre și oarbe în care ar fi sfârșit prin a se arunca, pentru că, în timp, mintea lui ar fi fost fără doar și poate întunecată de nebunie.

Simțind prezența omului, ursul mormăi. De la postul lui de observație, Yoritomo vedea ochii mici și scânteietori ai fiarei ațintiți asupra lui. Cu fruntea apăsată cu atâta putere de stâncă, încât ascuțișurile acesteia îi zdreleau pielea, cu sângele fierbându-i în vene, shogunul era subjugat dinaintea acestei mase întunecate, înghesuite în peretele firidei. Om și fiară se cântăreau cu o neîncredere în care se amestecau teama și inconștiența.

Yoritomo duse încet mâna spre mânerul sabiei. Contactul cu metalul rece îi dădu siguranță. Își cunoștea lama fină, flexibilă, ucigătoare. Aștepta ca ursul să înainteze, ca să o tragă din teacă și să o înfigă în pieptul enorm al fiarei.

Cu toate că shogunul era sigur de curajul și stăpânirea lui de sine, nu prevăzuse totuși reacțiile bravei lui Deutzia, pe care spaima începuse să o cuprindă. Duhoarea ursului și cea a primejdiei, pe care încercase din răsputeri să le îndure, au sfârșit prin a o copleși; iar de astă dată, iapa a început să necheze, îngrozită.

Secunda de neatenție i-a fost fatală lui Yoritomo. A întors capul pentru a o privi pe Deutzia, care bătea

aerul cu copitele din față. Când l-a întors la loc, era prea târziu. Ursul se năpustise asupra lui, fără ca el să fi apucat să preîntâmpine această mișcare. Cal și cavaler au fost azvârliți în prăpastie, în timp ce ursul fugea să își găsească altă ascunzătoare.

Uimiți că shogunul nu li se mai alătură, câțiva vânători s-au îngrijorat și au pornit în căutarea lui. La următorul răsărit, cum cei care plecaseră în căutarea lui nu se întorseseră, întreaga ceată fu cuprinsă de tulburare; un batalion de cincizeci de oameni o luă pe urmele celor dintâi vânători porniți după Yoritomo.

Cât fu ziua de lungă, spaima îi năpădi pe toți și nici nu s-a mai pus problema să își reia vânătoarea. Seniorii și-au strigat șoimii și au decis să facă neîntârziat cale-ntoarsă.

Ultimii dintre seniorii sosiți descălecau și priveau cu groază neascunsă trupul shogunului, care zăcea la pământ, cu un laț alături.

Vânătorii le-au povestit seniorilor livizi de stupoare faptele, cel puțin cele pe care le cunoșteau.

– A căzut în prăpastie, dar în cădere trebuie să se fi agățat, deoarece o pulpană a mantiei lui era prinsă de o piatră ascuțită. Cu lațul am izbutit să aducem trupul sus. Calul nu l-am găsit. Pesemne zace în fundul genunii.

– Înainte de a-l găsi, am cercetat toate prăpăstiile. Dacă nu am fi observat mantia agățată de piatra asta, nu l-am fi descoperit niciodată.

– Accidentul ăsta e de neînțeles. Ce i s-a putut întâmpla?

Vânătorii clătinau din cap. Nimic nu putea explica o asemenea catastrofă, și se pregăteau să încropească un marș funebru până la porțile domeniului Kamakura.

Nici nu au ajuns bine pe drumul de șes care se întindea imediat spre poalele muntelui, când un tânăr vânător, călărind nebunește, îi ajunse din urmă:

– Am văzut un urs, strigă el. Era lângă prăpastia în care a căzut shogunul. S-a ascuns într-o firidă din stâncă. O ursoaică era. Am pândit-o, dar a ieșit de acolo cu puiul ei și au rupt-o la goană.

Se vede că stătea scris ca, în acești doi ani, Masako să ajungă să-și stoarcă ultima fărâmă de putere din străfundurile sufletului.

A fost adus trupul soțului ei, cu ochii închiși pe o față livid de mort, cu țeasta zdrobită.

A rămas acolo o vreme, fără a pricepe nimic, cu ochii ațintiți asupra trupului fără viață al omului ei. Generalii Kudo Suke și Munemochi păreau consternați și nu îndrăzneau să o privească. S-a apropiat fratele ei și a prins-o de braț. Ea s-a desfăcut din strânsoare fără brutalitate, dar cu destulă tărie, pentru a da de înțeles că refuză orice consolare. Yoriie a lăsat capul în jos și refuza să se uite și la tatăl, și la mama lui.

Saika îl ținea de mână pe micul Aki, nu înțelegea de ce tatăl lui zăcea acolo, iar Zenni îl strângea de braț pe Senman, cu obrazul plin de lacrimi.

Îngenuncheată lângă soțul ei, Masako a rămas stană de piatră. Marii samurai formau un gard viu în jurul

shogunului, cu săbiile în mâini. Hiki Yoshikasu schiță un zâmbet vag spre Masako, iar Takatsuna Sasaki îi azvârli o privire în care se amestecau și indiferență, și compasiune. Nu, niciodată nu se va mai măsura cu el la tras cu arcul, și cu niciun alt luptător, de altminteri. Și nici cu sabia. Lupta cu *wakisashi* cu fiul ei va fi ultima luptă.

De asta putea fi sigură soția shogunului. De acum înainte, nu se va mai atinge de vreo armă. Dacă a făcut acest lucru încă din fragedă tinerețe, a făcut-o doar ca să placă celui care, într-o bună zi, îi va fi senior și stăpân. Pasiunea care a însuflețit-o până acum i-a întărit curajul și energia. Pentru Yoritomo, Masako a îmbrăcat coiful și armura. A asistat la bătălii. A fluturat stindardul victoriei. I-a întins sabia și armura. A ascultat și a comentat strategiile viclene pe care el de atâtea ori le-a opus celor ale generalilor valoroși. A înfruntat ariergărzile în cele mai periculoase lupte, alături de soldați, pe nave care riscau să se scufunde, să se facă scrum!

Insuflețită de o forță excepțională, s-a zbătut în tot acest răstimp pentru un singur țel. Voia ca Yoritomo să o iubească, să o admire, să nu o renege niciodată. Pentru el, ar fi fost în stare să accepte să moară de tăișul spadei, doar pentru ca bărbatul să își atintească asupra ei o privire fermecată, și să o contemple în splendoarea întregului ei curaj.

De acum, s-a sfârșit cu bătăliile, s-a sfârșit cu luptele unu la unu, s-a sfârșit cu îmbrăcatul armurilor. De acum înainte, pentru ea nu va mai conta nimic

altceva decât să țină regența shogunatului până ce fiul lor va fi în stare să preia moștenirea tatălui.

O așteptau încercări grele. Dar Masako era pregătită, și doar le mai dovedise de atâtea ori și altora că nu se lăsa cu una, cu două. Dacă a izbutit să aibă viața pe care și-a dorit-o din perspectiva ambițiilor ei, s-a întâmplat astfel pentru că soțul său și-a condus propria lui viață după cum a crezut de cuviință, urmându-și harurile și patimile. Dar asta nu a însemnat că viețile lor s-ar fi despărțit, dimpotrivă, s-au echilibrat una pe cealaltă în mod admirabil.

Cercul din jurul shogunului se închidea. Se lăsă o tăcere grea, încărcată de vorbe pe care nimeni nu voia să le rostească. Masako era în mijlocul soldaților. Era locul ei și nimeni nu i-l va putea lua. Își va priveghea singură soțul sub cerul verii, încălzit încă de razele soarelui. Va cere să se aprindă un rug mare, pentru a lumina obrazul pe care l-a iubit atât de mult, la care a visat atât, încă din vremea în care, copilă fiind, se cățăra pe muntele Izu, cu riscul de a-și frânge oasele, pentru a-l elibera din temniță pe alesul inimii.

După câteva minute în care nu s-au auzit decât zborul păsărilor și foșnetul aripilor fluturilor, Masako se întoarse într-un sfârșit înspre grupul de vânători, care se ținea ceva mai la distanță.

– Cum s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce stinsă, înghițindu-și un suspin abia perceptibil.

Unul dintre bărbați se desprinse de grup și se apropie de ea. Îl recunoscu pe ghidul care îi conducea pe vânători prin munți. Se prezentase și își spusese

numele în dimineața plecării. Bărbatul se închină dinaintea ei, cu ceafa plecată, frânt în două de mijloc, cu umerii la pământ. Era așa de adânc închinat, nemișcat, neclintit, încât Masako a fost nevoită să repete întrebarea:

– Cum s-a întâmplat?

Într-un sfârșit, omul se ridică de la pământ și își îndreptă trupul. Dar chiar în picioare fiind, păstra ochii la pământ.

– A dorit să zăbovească în spatele șirului de vânători ca să admire minunățiile naturii pe care le descopeream la fiecare pas.

Bărbatul a îndrăznit în sfârșit să se uite deschis la Masako, dar și-a plecat imediat ochii, într-atât de pătrunzătoare era privirea femeii. Era limpede că îl impresiona. Auzise atâtea vorbe de laudă despre tăria ei de caracter!

– Continuați, porunci ea.

– Pesemne că a urmărit un urs sau poate l-a găsit ascuns în vreo firidă din stâncă. Ne-am dat seama după aceea, căci unul dintr-ai noștri a văzut o ursoaică întorcându-se să-și caute puiul în crăpătura stâncii din dreptul prăpastiei în care a căzut shogunul.

Ea se mulțumi să murmure pentru sine: „Destinul i-a dat mereu câștig de cauză, dar de data asta Yoritomo a dat peste unul mai puternic decât el." Auzi vocea lipsită de modulații a vânătorului care continua:

– Trupul i s-a agățat de o piatră ascuțită și...

Masako nu mai auzea nimic acum, absorbită întru totul de vestea pe care dorea să i-o dea lui Yoritomo

la întoarcerea de la vânătoare. Bucuria i-ar fi luminat chipul la gândul că, cine știe, soția lui va aduce pe lume încă o fată.

Fratele ei Yoshito o privea cu coada ochiului.

– Am trimis o solie la tata. Va fi aici mâine.

Întoarse capul spre el. Oare simțea vreo emoție în fața morții shogunului? Generalii, ofițerii, samuraii lui, da! Fără doar și poate. Dar fratele ei! Un Hojo, ale cărui bogății, puteri și ambiții sporeau pe zi ce trecea!

Masako își privea cercetător fratele, încercând să ghicească în el o urmă de simțire. Avea același chip de nepătruns pe care l-ar fi avut și tatăl lor în fața trupului fără viață al lui Yoritomo. Dar hotărârea ei era luată. Acum, când susținerea ei la Kyoto va fi mai puțin sigură, acum, când vor răsări Minamoto de peste tot, dând târcoale tronului shogunului, acum, când va trebui să apere singură locul înalt pe care izbutise să îl cucerească, știa ce îi rămânea de făcut. De acum încolo se va întoarce către familia ei, către neamul Hojo, care, era sigură, o va sprijini, de teamă ca nu cumva să vadă vreun Minamoto străin de descendența ei luându-i locul shogunului.

– Ai făcut ceea ce trebuia, îi spuse lui Yoshito.

Ceru apoi să se aprindă focul, ca să își privegheze în liniște soțul, și o rogojină, care să fie așezată pe pământ, lângă el. A plâns destul după fiica sa, după soțul ei nu va vărsa o lacrimă. Totul se va petrece în ea. Durerea ei nu îi privea pe ceilalți. Sigur, ochii o ardeau, dar îi va ține uscați. Inima i se umfla, pe punctul de a exploda, dar va ști să o țină la locul ei, ca să nu-i

sară din piept. Mâinile îi tremurau, dar le va ascunde între faldurile chimonoului. Atunci când totul se va sfârși, iar mormântul shogunului nu va mai fi decât un loc de pace și reflecție, pașii ei vor rămâne fermi și apăsați. Masako se va duce unde va trebui și va face ceea ce se va cuveni să facă.

Și așa, cu ochii rătăcind pe un cer înstelat care se ridica senin și necuprins deasupra *bakufu*, cu privirea uscată, plină de această realitate pe care nu trebuia să o piardă din vedere, își va priveghea soțul mort înaintea funeraliilor.

O noapte lungă, mută, profundă și de neuitat o legă pentru ultima oară de Yoritomo. Ah! Cum l-a mai iubit!

Urcând pe firul timpului, se vedea ascunsă cu el în munți, în timp ce soldații Taira îi urmăreau. Masako nu a uitat chipul călugărului Monkagu, fără de care nu ar fi putut face nimic.

Cu capul plecat asupra lui Yoritomo, îi privea obrazul rumenit de flăcările rugului într-un roșu-portocaliu, care mai că îi dădea viață.

I-au respectat tăcerea și nimeni nu a venit să o tulbure, cu excepția lui Bujor, care a sosit în fugă, imediat după aflarea tristei vești. Din oră în oră, îi aducea ceai rece, pe care Masako îl sorbea cu mare încântare, căci avea gâtul uscat.

Saika nu a venit să o vadă decât în zori, dar s-a retras imediat ce a apărut Zenni. Masako a înțeles că acum trebuia să îi cedeze locul lui Yoriie. Așa că se ridică și se duse în casa din *bakufu*, care-i slujise de

atâtea ori drept refugiu. Acolo va putea dormi puțin, respirând mirosul lui Yoritomo, care va mai zăbovi în încăperile acelea o bucată de vreme.

Apoi se gândi îndelung la Ohime. Oare în ce grădină de dincolo va fi poftit-o Buddha să intre? Se va întâlni acolo cu tatăl ei?

A doua zi, în ciuda nesomnului, plecă împreună cu Salcie Mare să se alăture samurailor, pe care îi asigură de sprijinul și de fidelitatea ei.

CAPITOLUL XIX

Hojo Tokimasa sosi în ziua următoare. Cu ochi scânteietori, o făcea deja pe şeful de clan.

– Tată! începu uşor neîncrezătoare Masako, înainte de orice, trebuie să îţi spun că am hotărât să îmi asum regenţa shogunatului până la majoratul lui Yoriie. Voi veghea asupra *bakufu*, iar Yoshito mă va ajuta. E fratele meu şi fiul tău, nu cred că ai avea ceva împotrivă.

– Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, fiica mea. Funcţia asta e a ta. I-ai studiat mult mecanismele, până ce au apucat să fie puse în mişcare. Ai întocmit punct cu punct codul. Cunoşti toate amănuntele mai bine decât mine.

Hojo Tokimasa grăise cu sinceritate. Totuşi, Masako îşi pândea tatăl. Chipul lui era senin, dar ea rămânea cu ochii-n patru. Doar îi cunoştea ambiţia, la fel de tenace ca şi a ei. Aşa că nu fu deloc mirată când îl auzi spunând:

– În schimb, eu voi asigura funcțiile shogunului la Kyoto, dacă tot rămâi tu la Kamakura.

– Cum nu pot să îmi asum această sarcină, tată, nu am nimic de spus despre hotărârea ta. Funcția îți revine ție, așa cum regența îmi aparține mie.

Tokimasa schiță un zâmbet. Păstrând tăcerea, făcu câțiva pași prin încăpere mângâindu-și bărbia, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. Dar Masako nu se lăsa ușor păcălită. Cunoștea exact cuvintele a căror greutate bărbatul o cântărise cu grijă și pe care le pronunță cu îngâmfare:

– Se prea poate să cer împăratului funcția de guvernator.

Masako râse, un râset deopotrivă sinistru și batjocoritor.

– Tată! Și postul ăsta îți revine ție pentru că, femeie fiind, nu îl pot obține, deși mi l-aș fi putut asuma în mod strălucit. Mă voi mulțumi, așadar, cu ceea ce m-a preocupat întotdeauna și pentru care am luptat toată viața: menținerea shogunatului Minamoto acolo unde se află.

Hojo Tokimasa clătină din cap. La cei peste cincizeci de ani ai lui, avea un obraz durduliu și rumen. Gura groasă era străjuită de o mustață fină, neagră, cum purtau demnitarii de la Curte, iar în cocul prins la spate abia dacă se zăreau câteva fire grizonate. Scăpăra de viață și de ambiție.

– Știu, rosti ea, că a lăsa capitala fără supraveghere și fără o autoritate superioară ar duce la distrugerea a tot ceea ce Yoritomo și cu mine am clădit până

acum. Așa că mi se pare necesar să preiei în același timp și administrația cetății Kyoto, și titlul de guvernator. Împăratul va accepta repede, temându-se să nu apară cine știe cine și să tulbure apele.

Sigur că da! Aici, era întru totul de acord cu ea! Nimic nu trebuia lăsat în părăsire sau pradă neglijenței. Nici nu se punea problema ca Kyoto să sufere dezastruoasele efecte ale unei toleranțe excesive, datorate lipsei de autoritate.

Cu toată durerea ei recentă, cu toată amărăciunea profundă care îi rodea încă inima, Masako nu s-a lăsat nicio clipă în voia melancoliei. A cumpănit pe îndelete la toate câte le vor atrage după sine moartea shogunului. Problema nu era doar Kyoto, căci și *bakufu* avea nevoie de o supraveghere sporită. Generalii Kudo Suke și Munemochi erau destul de bătrâni ca să se gândească la retragere și să predea ștafeta altor ofițeri, mai tineri.

Dar cine va conduce *bakufu*? Ea, o femeie? Ea, care adineauri s-a temut ca nu cumva tatăl ei să încerce să-și pună fiul în fruntea acestei imense organizații militare de provincie? Și, cu toate că era hotărâtă să se apere cu sălbăticie, chiar cu prețul vieții, s-a simțit ușurată în fața încuviințării lui Tokimasa. Mai mult decât atât, când a spus că fratele său o va asista în îndeplinirea acestei sarcini, tatăl ei a aprobat-o. Masako suspină ușor. Pe toți zeii! Cât și-ar dori să fi fost acum bărbat! I-ar fi revenit toată puterea!

Cum nu putea căpăta nimic în plus, era mulțumită că toate păreau a se aranja după voia ei. Rămâneau,

totuşi, criticile şi încăpăţânările fiului, care se va opune la tot ceea ce va întreprinde ea. Din fericire, Tokimasa o va susţine. Ştia. Ce altceva ar fi putut face, când puteri atât de mari îl aşteptau în capitală?

Aşadar, Yoriie îşi va aştepta majoratul în neputinţă şi mânie. Chiar dacă aceasta era ordinea firească a lucrurilor, îşi va blestema soarta că nu s-a născut mai devreme.

Cu ochii aţintiţi în cei ai tatălui, Masako zări lucind în ei o scânteie de satisfacţie. Prin ricoşeu, şi el căpăta tot ceea ce îşi dorise. Cunoştea prea bine alibiurile de care se agăţa Tokimasa, pentru a-i putea ignora gândurile. Tatăl ei a făcut prea multe pentru a-şi susţine protejatul, l-a ajutat prea mult, l-a sprijinit prea mult pe vremea când era prizonier la Izu, pentru ca acum să nu dorească să tragă un profit din toate astea. Iar aici, Masako nu putea să nu îi dea dreptate. Dacă nu punea iute mâna pe pleaşca asta, va veni un altul, care i-o va şterpeli de sub nas. Erau destui Minamoto gata să o facă. Yoshitsune a lăsat în urmă o soţie şi doi fii, care vor apărea într-o bună zi, iar Yoshinaka trebuie să fi colecţionat o mulţime de bastarzi, care se vor grăbi să-şi arate faţa.

Guvernator al cetăţii Kyoto! Tokimasa a cumpănit bine lucrurile! Îi venise rândul să fie conducător suprem! Stăpân al capitalei, căci Minamoto Michichiga era mort!

Masako nu avea motive să îi poarte pică, întrucât Hojo Tokimasa s-a comportat perfect în toate ocaziile, în toţi aceşti ani în care shogunul Yoritomo

a avut puteri depline. Nu s-a dat în lături de la nicio datorie, nu a fost amestecat în nicio intrigă și s-a mulțumit cu bogățiile pe care i le-a dat ginerele lui, fără a încerca să își extindă autonomia și puterea.

Dacă tatăl ei își va vedea în continuare de treburile lui așa cum a făcut-o întotdeauna, adică respectând codul onoarei, înseamnă că, de acum înainte, își va putea extinde câmpul de acțiune. Doar și Masako își dorea ca neamul Hojo să ajungă la cea mai înaltă treaptă, alături de neamul Minamoto.

– E perfect! spuse ea. Ești omul de care e nevoie la Kyoto pentru a asigura coordonarea administrațiilor militare, polițienești și judiciare, care vor fi, toate, de resortul tău. Yoritomo cumula toate cele trei funcții.

– Știu.

Masako se uita la tatăl ei, gândindu-se că deja căpătase aere de mare demnitar. O umbră îi întunecă fruntea. Îl cunoștea oare îndeajuns de bine? Trebuia să îl descoasă mai mult? Era cazul să aibă deplină încredere în el? Tranșă scurt toate aceste nedumeriri și hotărî că singurul lucru pe care îl va face de acum încolo, fără a vorbi cu nimeni, va fi să-și sporească iscoadele.

Nu-și slăbea tatăl din ochi. Se revedea copilă, susținându-i cu îndrăzneală privirile. Iar el, văzând aerul hotărât al fiicei sale, gura ei poruncitoare, gesturile ei sigure, a înțeles încă de pe atunci că nu se va da bătută niciodată.

– Știi multe despre capitală, tată, începu ea pe un ton ușor cinic, dar ai fost informat care sunt posturile de funcționari de rang înalt rămase libere în urma

molimei ce s-a abătut asupra cetății? Numește în aceste poziții membri ai familiei noastre. Astfel, clanul Hojo se va întări și ai noștri vor înlocui niște prieteni care au dispărut.

La vederea chipului tatălui ei, Masako își dădu seama că nu era nevoie să îi spună nimic, știa și el prea bine ce avea de făcut. Așa că abordă un alt subiect:

– Mă îngrijorează provinciile. Guvernatorii și seniorii care au căpătat de la shogun puteri sporite și fiefuri vaste ne vor face, fără doar și poate, necazuri.

– E limpede că vor încerca să se îmbogățească, să își mărească puterile și să le diminueze pe acelea ale shogunatului, în lipsa unui conducător adevărat.

– Voi rămâne cu ochii-n patru. Chiar mai mult decât tine, tată.

Tokimasa îi luă mâna în palme și crezu de cuviință să o liniștească:

– Regența ta va fi dură, fata mea, presărată cu piedici, dar îți voi fi alături și te voi sprijini. Te poți baza pe mine. Seniorii vor fi poate neîncrezători, dar acum legile sunt votate. Nu vor putea merge împotriva codului ale cărui reguli au fost promulgate. O revoltă din partea lor ar fi aspru pedepsită de administrația din Kyoto și, pentru că eu mă voi afla acolo, voi veghea ca toate să rămână în bună ordine.

Lăsând mâna fiicei, se îndreptă spre veranda care dădea spre exterior și își fixă privirile asupra șirului de arbuști, ale căror flori în culori vii alternau cu verdeața ierbii și azurul scânteietor al văzduhului.

Cum fiica lui tăcea în continuare, gândindu-se la complicațiile care nu vor întârzia să apară, se întoarse spre ea și adăugă, cu o voce din care transpărea deja autoritatea:

– Seniorii din provincie nu vor fi singurii care ne vor căuta pricină de gâlceavă. Poate nici Curtea nu ne va fi mereu atât de favorabilă. Cu cât voi aduce mai mult atingere domeniilor ei, cu atât mai mulți dușmani vom avea.

Masako reacționă brusc. Bănuielile ei fuseseră întemeiate:

– Și de ce ai vrea să aduci atingere domeniilor împăratului? Yoritomo nu a încercat niciodată să facă așa ceva!

Tokimasa păru încurcat. Vorbele i-au luat-o înaintea gândurilor și regreta că se lăsase în voia unor reflecții prea intime, așa că brusc se corectă:

– Să nu uităm că fiica ta a murit. Nu va mai fi puntea de legătură care ne-ar fi ajutat. Să nu-mi spui că Yoritomo nu era conștient de asta.

Masako prinse mingea din zbor, ușurată că nu va mai fi nevoită să caute un moment prielnic pentru a-i spune:

– Tată! Aștept un alt copil și Yoritomo nu a apucat să afle. Voiam să îi spun când s-ar fi întors de la vânătoare.

Tokimasa o privi îndelung, apoi clătină din cap:

– Chiar dacă vei aduce pe lume o altă fată, nu e deloc sigur că va fi acceptată la Curte. Doar ai spus-o tu însăți,

nu mai ai acolo prietenii de odinioară, iar acum locul tău e la Kamakura.

– Știu, suspină ea. Așa e făcută Curtea imperială. E unul din privilegiile pe care și le-a luat și la care nu e dispusă să renunțe. Într-o zi te acceptă, în ziua următoare te respinge! Dar în ceea ce te privește, tată, să știi că a fi stăpânul cetății Kyoto nu înseamnă nici pe departe a fi stăpânul Curții! Niciodată nu vei putea încălca teritoriul ăsta!

Hojo Tokimasa știa că fiica lui va sta cu ochii-n patru, atentă la toate gesturile lui, și că îi va fi greu să se abată de la cele stabilite fără ca ea să afle. Dar temerile lui erau destul de slabe, fiindcă, spre deosebire de el, Masako nu va avea puteri depline și, inevitabil, faptul că era bărbat îl așeza mult în fața ei.

– Știu prea bine, îi răspunse el pe un ton vesel, și stai liniștită, nu am de gând să mă amestec în treburile palatului.

Iată-l spunând ceva taman pe dos față de ceea ce rostise cu câteva clipe în urmă și, pentru a nu se lăsa pus la punct, se grăbi să schimbe vorba:

– Dacă va fi fată, ce ai de gând să faci cu ea mai târziu?

Masako își duse mâna la tâmplă și, cu un arătător prelung, își mângâie fruntea:

– Tată! Să-ți iasă din minte că într-o bună zi va veni să locuiască la Curte. Soarta m-a pedepsit cumplit pentru prima cutezanță, nu o voi săvârși și pe a doua!

– Cel puțin, nu una de felul celei dintâi! ricană Hojo.

Masako se pregătea să răspundă, când uşa glisantă care despărţea încăperea în care se aflau de următoarea se deschise. Zenni şi Saika, amândouă cu părul în dezordine, aprinse la faţă, târau de braţe o femeie:

– Străina asta vrea să vă vorbească. Nu am izbutit să o potolim.

Îmbrăcată cu o robă şi un chimonou în culori destul de ţipătoare, femeia era totuşi tânără şi frumuşică, deşi era fardată mult prea tare.

– Insistă! spuse Zenni, şi nu vrea să plece până ce nu o veţi asculta.

Masako înaintă câţiva paşi şi o ţintui pe necunoscută din priviri:

– Cine este?

Vocea ascuţită a femeii îi dădu răspunsul:

– Una dintre soţiile lui Minamoto Yoritomo!

Se desfăcu brusc din strânsoarea braţelor care o ţintuiau locului.

– Una dintre soţiile lui Minamoto Yoritomo! repetă Masako, pe un ton ironic. Ia te uită, v-aţi închipui una ca asta?

Apoi, cu o voce nimicitoare:

– Mereu le-am spus lui Senju şi Nakamo, precum şi lui Kame-Onae, că nu erau singurele concubine ale shogunului, că trebuie să mai fi avut multe altele!

Atacul ei reteză morga femeii, care coborî niţel tonul şi răspunse:

– I-am dăruit un fiu şi am şi eu dreptul la favoruri.

– Ce favoruri?

De neînchipuit cât de preschimbată se simțea Masako. Din mintea ei dispăruse orice umbră de enervare. Nu era nici șocată, nici iritată de toate femeile astea care au cunoscut clipe de fericire în brațele soțului ei.

– Mai întâi, preciză ea pe un ton sec, aflați că sunt și voi rămâne singura soție a shogunului. Toate celelalte nu erau decât curtezane și concubine. Cele trei pe care le-am cunoscut se vor bucura de favorurile mele, căci ele au locuit multă vreme în anexele casei shogunului. Dar nici una dintre cele care mă vor căuta de acum încolo nu va căpăta nimic de la mine. Sunteți prima dintre ele și vă voi arunca pur și simplu pe ușă afară. Nu insistați, nu are niciun rost.

– Atunci, strigă femeia ofensată, fiul meu e cel care va veni să vă bată la ușă, de îndată ce va fi în stare să o facă.

– Foarte bine, dar ar trebui să fie imaginea vie a seniorului Minamoto Yoritomo, ca să mă aplec cât de cât asupra cazului său. Dar până atunci mai e destulă vreme. Dați-o pe această femeie afară! porunci Masako, ridicând ușor tonul. Nu vreau să o mai văd.

Apoi întoarse capul și își dădu seama că tatăl ei se făcuse nevăzut.

Masako născu o fetiță pe care o numi Shoko. Chiar dacă era la fel de isteață ca Ohime, nu avea grația și frumusețea de netăgăduit ale acesteia. Totuși, era la fel de plină de viață și năvalnică precum mama ei.

Tinerei femei nu îi fu deloc greu să își asume regența în interiorul *bakufu*, căci cunoștea totul, oamenii,

locurile și organizarea militară, de la cele mai de jos și până la cele mai înalte trepte. Străbătuse de atâtea ori rândurile strânse ale oștenilor, vizitase de atâtea ori terenurile de antrenament, că ar fi putut spune cu ochii închiși unde se află.

Așa cum își dorise, tatăl ei era guvernator la Kyoto, iar relațiile dintre ei în privința afacerilor din capitală și a celor din provincie erau cum nu se putea mai bune. Contrar celor pe care le crezuse, seniorii din provincii au fost cu toții potoliți și nu i-au adus decât câteva obiecții neînsemnate, din care a izbutit să iasă cu bine. Se vor fi temut chiar atât de mult de represalii din partea Curții? Orice-ar fi fost, guvernarea lui Masako și cea a tatălui ei păreau a se armoniza.

Așa s-au scurs trei ani, timp în care lucrurile au curs cât se poate de lin. Dar toate au început să se complice în ziua în care Yoriie, major acum, a ieșit din școală și s-a înființat la Kamakura, pentru a emite pretenții la numirea lui ca shogun.

În ziua aceea a avut loc o discuție aprigă, iar Hojo Tokimasa, care venea adesea să o vadă pe Masako, pentru a se pune la curent cu afacerile militare din provincii, a ridicat tonul în același timp cu fiica lui. Zenni, ascunsă în spatele ușii, asculta îngrijorată și tremurătoare glasurile care păreau a se ridica împotriva protejatului ei.

Yoriie stătea în picioare în fața mamei și a bunicului său, cu un aer de cuceritor pe care nimic nu îl putea atinge. Cei trei ani de internat la marea școală de administrație de la Kyoto nu i-au îmbunătățit

deloc comportamentul; din contră, era mai trufaș ca niciodată, gata să i se opună lui Masako la cel mai mic pretext.

La un moment dat, Masako simți răsuflarea lui Zenni din spatele ușii glisante. Pesemne stătea cu urechea lipită de tăblie și cu atenția concentrată la maxim, ca nu cumva să piardă vreo vorbă. Fu pe punctul de a-i spune că toate acestea nu o priveau și că mai bine ar fi să plece. Dar se temu de o reacție aprinsă din partea fiului, care nu ar fi făcut decât să învenineze lucrurile. Așa că nu făcu nimic.

De altminteri, de la întoarcerea lui Yoriie, Zenni devenise prea impertinentă pentru ca Masako să nu fi observat. Singurele probleme în care se înțelegeau erau legate de intendența domeniului, deși Zenni dădea iama și prin socoteli, motivând că nu vrea să-i lase în voia sorții pe samuraii „ei".

Bătrâna doică rămase la ușă, cu respirația întretăiată. Era în culmea fericirii. La drept vorbind, era întru totul vina ei. Își îndoctrinase fiica, pe Ama, pentru a o convinge de importanța clanului lor. Apoi, Ama și-a împins fiica în brațele lui Yoriie. O Hiki! O Hiki, dar una care a știut să îl vrăjească pe tânăr cu jocurile ei îndemânatice și îndelung învățate. Iar Yoriie nu era omul care să se lase rugat să-și bage în pat o fată frumoasă. Iar când își dădu seama că această legătură periculoasă nu va fi deloc pe placul mamei, începu să simtă o adevărată satisfacție răutăcioasă. Ba chiar într-atât, încât vorbea despre căsătorie!

Hojo Tokimasa se sufoca de furie, iar Masako nu știa cum să abordeze discuția. O Hiki! Soția shogunului! Asta va atrage toate fulgerele din partea marilor seniori din provincii, care abia așteptau clipa în care Masako le va cere fata în căsătorie. Când vor afla că viitoarea soție a shogunului va fi o Hiki, o fată din mica nobilime, îi vor aduce soției lui Yoritomo reproșuri din ce în ce mai aspre.

Tokimasa se străduia din răsputeri să se calmeze:

– Fiul meu, nu te vei însura cu o Hiki, pentru că va trebui să înalți cât mai sus linia Minamoto, așa că vei lua o Fujiwara.

Asta era, așadar. În spatele ușii, Zenni era cât pe ce să se sufoce. Își înghiți cu greu furia și auzi:

– Mă voi însura cu cine vreau eu.

Tokimasa păși către nepot, cu ochii înnegurați și o voce hotărâtă:

– Atunci nu vei fi shogun. Îl vom pune pe Senman în locul tău.

– Nu aveți dreptul, se înroși tânărul. Tata doar a luat de nevastă o Hojo. Care e diferența?

– Enormă, băiete! rânji Tokimasa. De altminteri, Hojo se trag dintr-un neam de o noblețe de netăgăduit, mult mai înaltă decât cea dobândită de familia Hiki nu se știe cum! Fără îndoială, prin vreun mijloc ilegal, de mic senior impertinent și norocos! Așadar, nu putem...

Dar în clipa asta Zenni năvăli în încăpere, roșie de mânie, cu vocea spartă, cu mâna răzbunătoare, retezând cu furie discuția dintre cei trei:

– E prea mult, Hojo Tokimasa, nu sunteți decât un lăudăros, un parvenit! Un mic senior de două parale care schimbă barca după cum bate vântul! Îi frecventați pe Taira când erau la putere. V-ați aliat cu Minamoto de îndată ce izbânda a fost de partea lor. Nu aveți nici cea mai mică idee despre ceea ce înseamnă aristocrația! Hiki sunt adevărați nobili și vă interzic...

– Nu îmi puteți interzice nimic! strigă Tokimasa.

Și se întoarse spre Yoriie, cu o privire aprigă:

– Îți amintesc că o Hojo se putea căsători cu un Minamoto căci, la acea vreme, clanul Minamoto era pe punctul de a se stinge. Acum însă, e cea mai mare familie după Fujiwara, cu alte cuvinte, după împărat. Îți sugerez, așadar, să ți-o iei drept concubină pe cea pe care ți-ai ales-o, și să îți iei drept primă soție legiuită o Fujiwara pe care, de altminteri, am și ales-o pentru tine.

Zenni zbură prin aer ca o insectă veninoasă pe punctul de a înțepa. Se proțăpi dinaintea lui Hojo Tokimasa, cu ochii ieșiți din orbite. Și atunci izbucni o ceartă violentă cu Hiki Zenni.

La cearta asta s-au adăugat și altele și, într-o bună zi, Yoriie a aflat că bunicul lui a părăsit pentru o perioadă Kyoto, pentru a se duce pe moșia lui, în provincia Suruga. Masako știa și ea, deoarece era la curent cu deplasările tatălui ei, dar nu avea cum să prevadă noile viclenii ale fiului. Acesta din urmă, profitând de nesperata ocazie, a părăsit Kamakura și a apucat calea capitalei. Cum nu s-a răzgândit între timp, a luat-o cu el și pe cea cu care dorea să se căsătorească.

Yoriie va fi shogun! Avea tot dreptul și hotărâse că așa va face. De la cearta aprigă pe care a avut-o cu mama și cu bunicul lui, s-a temut în permanență ca nu cumva să fie înlocuit cu fratele mai mic, Senman. Nu la fel s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă când tânărul împărat Gotoba a fost pus pe tron în locul fratelui său, Antoku, chiar dacă nu era decât un copil? Pur și simplu a fost prelungită perioada de regență. Or, Yoriie bănuia că mama lui ar fi în stare de o mișcare asemănătoare, sigur fiind că nu va accepta să lase din mână prea curând frâiele puterii.

Încă nesigur în privința felului în care ar trebui să procedeze pentru a aborda un subiect atât de delicat, dar însuflețit de o mare trufie, se duse mai întâi la școala la care a învățat, pentru a obține sprijinul dorit din partea diverselor autorități administrative.

Fiu al shogunului fiind, Yoriie se bucurase de mare trecere pe lângă mulți profesori. Nu a fost un elev slab, din contră, avea o mare agerime a minții, dar era rigid și plin de morgă, nu judeca niciodată consecințele propriilor sale fapte. La școală, indisciplina lui arogantă a dat adesea naștere la tot felul de situații neplăcute.

Unii profesori au încercat să îl aducă pe calea umilinței, dar niciun discurs moralizator și niciun sfat bine întemeiat nu au avut efect real asupra temperamentului lui excesiv. Alții au încercat să îl determine să aplice principiile lui Confucius, care aveau la temei virtutea omeniei, proprie claselor conducătoare. Dar dacă Yoriie era lesne influențabil de femeile care îl

seduceau cu nerușinare, nu era deloc dispus să cedeze în fața dascălilor, de care își bătea joc.

Profesorii școlii nu au îndrăznit să îi refuze cererile, înțelegând că, atunci când va ajunge la putere, va putea porunci cu ușurință descăpățânarea tuturor celor care i s-au ridicat împotrivă. Așa că, fără a mai sta mult pe gânduri, l-au introdus membrilor Afacerilor militare, Afacerilor poliției și Afacerilor justiției, cele trei posturi pe care le preluase Hojo Tokimasa. In lipsa acestuia, cei din urmă au considerat de cuviință să urmeze sfatul profesorilor.

Lucrurile s-au înlănțuit cu o viteză amețitoare și, în foarte scurtă vreme, majoritatea lui nu mai putea fi pusă în cauză. Yoriie se trezi peste noapte cel de-al doilea shogun al Japoniei. Ce ar fi putut face demnitarii în fața fiului cel mare al lui Minamoto Yoritomo, căruia jilțul de shogun i se cuvenea de drept? Nu avea deloc nevoie de acordul mamei ori al bunicului!

Cum Masako a pus ca fiul ei să fie urmărit discret la Kyoto, a aflat ceea ce bănuia de multă vreme. Așa că uimirea ei a fost mică, în comparație cu surpriza care o aștepta peste câteva zile.

Tatăl ei sosi la Kamakura însoțit de o femeie tânără, frumoasă și seducătoare, fără îndoială mai tânără decât ea! Chipul ei fardat fără excese, dar suficient de mult, pentru a o face să înțeleagă că nu era machiajul firesc al unei stăpâne a casei, avea trăsături fine și regulate. Straiele luxoase, făcute din cele mai bune mătăsuri, dezvăluiau o femeie cu gusturi alese, deși cam prea îndrăzneață în alegerea culorilor.

– Ți-o prezint pe Kata Omari, spuse el arătându-i-o fiicei pe tânăra femeie. Tocmai ne-am căsătorit.

Stupefacția pe care Masako nu izbuti să și-o ascundă aduse spaimă în ochii lui Tokimasa. Dacă fiica lui nu o va accepta pe proaspăta sa soție, atunci înțelegerea lor risca să se deterioreze.

Cu toate astea, Masako nu lăsă să se întrevadă nimic și, odată prima clipă de uimire trecută, rămase zâmbitoare. Schiță un prim salut respectuos, pe care femeia i-l înapoie. Masako se înclină din nou și, pentru a doua oară, Kata Omari îi întoarse politețea, făcând iar o plecăciune. După aceste schimburi de curtenii, femeile s-au privit. Nou-venita așteptă ca Masako să vorbească prima.

– Vă urez bun venit în casa mea, doamnă Omari, spuse ea zâmbind în continuare.

Tokimasa se ținuse mai la distanță, așteptând ca tot schimbul de politețuri să se termine.

– Trebuie să vă spun, îi explică doamna Omari pe un ton plăcut, că tatăl vostru și cu mine suntem cunoștințe vechi. Să nu vă închipuiți că ne-am cunoscut de câteva zile și am hotărât să ne căsătorim, fără a judeca bine lucrurile. De multă vreme trebuia să ajungem aici, dar an după an, anotimp după anotimp, am avut, fiecare dintre noi, micile sau marile sale tulburări, și tot am amânat căsătoria pentru mai târziu.

Lucrurile au fost așa de bine aduse din condei, că lui Masako nu îi rămânea altceva de făcut decât să se poarte frumos. De altminteri, doamna Omari nu o privea cu rea-voință. Dar lucrurile fiind cele care

erau, Masako nu îndrăzni să îi spună tatălui ei că, de acum înainte, nu va mai avea nicio trecere în fața lui Yoriie, dat fiind că el însuși se căsătorise cu o femeie de o condiție mai joasă chiar decât Hiki. Era limpede că doamna Omari nu avea nicio noblețe. De unde venea femeia asta? Să fie o intrigantă?

Masako nu o mai văzuse la tatăl ei în vremea tinereții, cu toate că femeia a spus că erau cunoștințe vechi, și nici măcar după aceea, când a vizitat moșia paternă. E drept însă că părăsise casa părintească de foarte multă vreme, și nu avea de unde să știe ce s-a întâmplat acolo.

Deși își scormonise bine memoria, Masako era sigură că nu a văzut-o vreodată pe Kata Omari. Nicio curtezană, nicio concubină, nicio prezență feminină nu i-a tulburat tinerețea după moartea mamei. Tatăl ei se ducea, fără doar și poate, la casele de ceai din apropiere de Sagami, de Suruga sau de Totoomi, ca să se întâlnească și el cu diverse femei. Pesemne că uneori se va fi dus chiar până la Owari, unde reputația acestor case de ceai era mult mai mare.

Într-o străfulgerare, Masako își aminti de bărcile plăcerilor care frecventau golful Ise. De câțiva ani, Hojo Tokimasa avea o navă care rămânea ancorată acolo. Golful era plin de splendori naturale și navele multor demnitari poposeau adesea în port. Curtezanele de pe bărci erau mai libere decât cele din casele de ceai. Să fi fost Kata Omari una dintre aceste frumoase convertite? Masako nu ar fi putut spune, așa

că preferă să o privească pur și simplu drept noua soție oficială a lui Hojo Tokimasa.

Astfel că îi zâmbi din nou, înclinând ușor capul, și se întoarse către tatăl ei:

– Mă pregăteam să îți trimit un mesaj. Sau poate ai auzit vestea?

– Vorbești despre Yoriie, care a trecut peste noi și s-a proclamat shogun?

Masako înălță din sprâncene, dar nu părea deloc uimită, căci în ochii ei sclipea o deplină cunoaștere a faptelor. Cum ar fi putut Tokimasa să nu fie la curent cu îndrăznelile lui Yoriie? Doar iscoadele lui se călcau pe picioare cu propriii ei spioni!

– Yoriie s-a dus la Kyoto în timpul absenței tale.

– Știam. În orice caz, era de așteptat.

– Se pare că în capitală nimeni nu s-a opus acestei dispoziții. Autoritățile legale administrative au făcut cele necesare și totul s-a petrecut cât mai ușor cu putință.

– Nu îl puteam împiedica pe fiul tău cel mare să capete acest titlu. Avea dreptul la el.

Masako insistă:

– Dar cum rămâne cu ideea de a-l pune pe Senman în locul lui? Am fi izbutit, dacă nu ne-ar fi luat așa, pe nepregătite!

– Haida de, fata mea! rânji Tokimasa. Doar știi foarte bine că exact la asta s-a gândit și el. Teama de a-și vedea fratele shogun în locul lui l-a determinat să grăbească lucrurile.

Masako s-a așezat pe o pernuță și a invitat-o pe Kata Omari să ia loc lângă ea. Nu ținea deloc să fie într-atât

de lipsită de delicatețe, încât să îl întrebe pe tatăl ei dacă tânăra doamnă putea asista la discuția lor. Era evident că i-ar fi răspuns că nu are secrete față de ea.

– Mă tem că, la întoarcere, vei găsi câteva schimbări, preciză ea pe un ton potolit. Yoriie ți-a luat locul în multe domenii.

Tokimasa dorea să pară destins, dar nu prea izbutea cu adevărat. Chipul lui era crispat.

– Să așteptăm să vedem cum va guverna. După părerea mea, se va întoarce la Kamakura.

– Iar eu nu prea cred.

– De ce? Explică-mi.

– Știe că aici se va ciocni de oamenii din *bakufu*, care mă cunosc și mă susțin. Nu va avea câștig de cauză cu ei.

– *Bakufu* nu mai e al tău, Masako. Aparține fiului tău. Va trebui să i-l lași. Regența ta s-a încheiat. Seniorii din provincie nu vor dori să aibă ciocniri cu shogunul.

Masako făcu un gest de enervare:

– Firește! Tu, dacă pierzi câteva posturi, îl poți păstra cel puțin pe acela de guvernator!

– Nu e prea sigur.

Hojo Tokimasa s-a gândit, era limpede, și la această posibilitate. Dacă își pierdea posturile administrative, care cumulau funcțiile militare, polițienești și judiciare, își va putea păstra titlul de guvernator?

Masako încercă să îl încurajeze, cu toate că era destul de enervată de povestea asta cu superioritatea bărbaților asupra femeilor.

– Yoriie nu te va putea înlătura din postul de guvernator fără acordul palatului. Adunarea miniştrilor numeşte guvernatorii, în înţelegere cu consiliul Afacerilor supreme. Ar trebui, pe deasupra, să obţină acordul guvernării centrale pentru a asista la aceste adunări.

Tokimasa râni cinic:

– Yoriie e în stare de orice.

– Îţi amintesc, tată, că nu e cazul să îl confunzi pe nepotul tău cu Minamoto Michichiga. Nici măcar Yoritomo nu a izbutit să se integreze în guvernarea imperială.

Hojo Tokimasa înclină capul a încuviinţare.

– Clauzele contractului shogunal, reluă Masako, sunt cum nu se poate mai clare în privinţa asta. Dacă nu ar fi fost astfel, legile nu ar fi fost promulgate niciodată. Nu vei intra niciodată în palat pentru a decide asupra nu ştiu cărui punct guvernamental. Fie că noul shogun va voi sau nu, vei rămâne guvernatorul capitalei. Dacă nu se va întâmpla aşa, vom aţâţa mânia guvernatorilor din provincii. Ştiu ce avem de făcut pentru asta. Îi cunosc mai bine decât tine. Şi, crede-mă, dacă ei se vor supăra, Yoriie nu va ajunge prea departe. Shogunatul e încă atât de fragil!

– Fata mea! Mă uimeşti, căci aveam impresia că eşti mai optimistă decât mine!

Scoţând un suspin de neputinţă, Masako tăcu. Nu ţinea partea tatălui ei pentru a-şi păstra privilegiile, căci ea pierduse totul, ci pentru ca, în capitală, un Hojo să se afle pe o poziţie la fel de înaltă ca aceea a shogunului. Guvernatorul cetăţii Kyoto

va asigura coeziunea Curții imperiale, a capitalei și a provinciilor.

După ce s-a aflat pe culmile gloriei, Masako, soția primului shogun al Japoniei, era acum lipsită de autoritate și de puteri. De multe ori s-a gândit la toate acestea, dar ce putea face? Încă o dată, era doar o femeie și va rămâne pentru totdeauna văduva primului shogun. Singurul lucru care îi mai îndulcea întrucâtva amara concluzie era gândul că tatăl ei va rămâne guvernator. Acest privilegiu îi va fi util în condițiile în care Yoriie va săvârși greșeli grave, care îl vor alunga de pe tron.

La Kamakura viața devenea de nesuportat. Zenni căpătase aere de superioritate și începuse să conducă domeniul împreună cu fiica ei, Ama, ca și cum Masako nici nu ar fi existat. Ce putea face? Nepoata ei era soția shogunului, iar doica se simțea învestită cu toate puterile, propulsată în vârful scării sociale.

Pentru a ieși din această atmosferă apăsătoare și totodată pentru a se gândi la calea pe care va trebui să o urmeze, căci o Hiki Zenni nu era vulgara Renshi, Masako pleca adesea în *bakufu*.

Războinicii și samuraii o primeau de fiecare dată cu mare bucurie. Lipsiți de ocupație pe timp de pace, căci furtuna care sufla asupra shogunatului nu îi privea, sporovăiau ceasuri întregi, așezați în fața corturilor.

Simțindu-se disponibilă și învestită din nou cu singura putere care îi mai rămăsese, aceea de a-i comanda, Masako luă din nou în mâini frâiele oștenilor.

– Nu vreau să abandonaţi antrenamentele, le-a spus ea odată, căci va veni o zi când va trebui să luptaţi, iar în ziua aceea, dacă nu veţi fi pregătiţi, veţi pierde lupta. Iar atunci nu voi mai putea face nimic pentru voi şi va trebui să vă întoarceţi la muncile câmpului. Refuz să întreţin nişte neterminaţi. Vă voi găsi seniori din împrejurimi, care au nevoie de mână de lucru. Ia uitaţi-vă aici! Curând voi face un tur al provinciilor Edo, Shimofusa, Suruga, Sagami, poate chiar Mikawa. Le cunosc pe toate. Vreau să vă văd pe toţi cu sabia şi cu arcul în mână. Cel pe care-l prind stând la bârfe, jucând zaruri sau cărţi va pleca direct la muncile câmpului.

Cuvântarea asta i-a stimulat, căci niciunul nu îşi dorea să se întoarcă la munca grea a câmpului. Şi, cu un strigăt de război reluat ca prin ecou, au pus iute mâna pe săbii şi pe tolbele cu săgeţi.

Masako simţea că reînvie alături de oamenii aceştia. A rămas acolo o vreme, să îi supravegheze, să îi încurajeze, să îi stimuleze, aţâţându-i prin sublinierea eforturilor lor cu îndemnuri a căror greutate o cunoştea prea bine. După terminarea inspecţiei, s-a închis în pavilionul care îi adăpostise de atâtea ori iubirile cu Yoritomo.

Sugestia pe care le-o făcuse oamenilor, cea legată de seniorii de provincie, o duse cu gândul la interesele ei personale. Mintea ei era mereu în alertă, aşa că nu-i trebui prea mult ca să-şi ducă ideea până la capăt. Guvernatorilor de provincie le plăceau vizitele, iar a ei nu va fi câtuşi de puţin sortită eşecului. Se va duce la

toți, unul după altul, având grijă să respecte legile domeniilor pe care le conduceau și, cum avea destul timp, îi va putea observa, ademeni, ba chiar vrăji, chiar dacă va trebui să facă risipă de drăgălășenii.

De aproape un an de când Yoriie era la Kyoto, când nu călărea spre domeniul unuia dintre seniorii de provincie, își relua supravegherea zilnică a *bakufu*.

În privința asta, Masako era pe deplin liniștită, căci fiul ei venea rar la Kamakura. Yoriie fugea de *bakufu* ca de ciumă. Nici când trăia Yoritomo nu se simțea în largul lui acolo. Prezența permanentă a mamei lui în tabără l-a descumpănit întotdeauna. Nu se putea împiedica să spună cu neobrăzare, cui voia să îl asculte, că locul unei femei era în altă parte, nu pe un teren de antrenament.

Masako petrecea o lună întreagă cu armata, iar următoarea lună cu seniorii din provincie. Îi trăgea de limbă pentru a le afla poziția și îi ademenea pe cei mai încăpățânați cu promisiunea unui favor.

Mulți regretau că fiul cel mare al shogunului nu semăna cu tatăl lui și nu pleca urechea la doleanțele lor. Ea devenea atunci înțelegătoare și le acorda ceea ce cereau: un drept de preempțiune asupra unui impozit, o autorizație de supraveghere pentru trecerea anumitor mărfuri pe teritoriul lor, posibilitatea unui schimb plătit, un venit care le fusese ridicat, o autorizație de a beneficia de pe urma unui produs de pe domeniul lor.

Masako nu ezita să plece tot mai departe, însoțită de Salcie Mare și de mica ei escortă. Vizita toate

locurile de unde putea aduna voci care o vor susține la nevoie. Avea suficient simț al diplomației pentru a se descurca de minune. Autoritatea ei naturală făcea restul.

Când favoarea solicitată de senior depășea limitele acceptabile, ea obiecta de formă, arătându-i că, emițând o asemenea pretenție, nu putea câștiga nimic. Apoi promitea să se mai gândească, se întorcea acolo și accepta, conștientă că această tactică o punea la adăpost de urmările neplăcute care ar fi putut apărea.

Dar ce făcea tatăl ei în acest răstimp? Fără îndoială, acționa pe la spatele lui Yoriie, căruia soția îi dăruise un fiu. Nașterea asta îl instalase și mai solid în poziția pe care o ocupa, cel puțin așa credea ea, căci situația devenea din ce în ce mai încordată. Tânăra Hiki, oricât de vicleană va fi fost, nu a înțeles că lucrurile se puteau oricând răsturna, căci nimic nu fusese definitiv cucerit.

Iscoadele băteau drumurile provinciilor și străzile cetății Kyoto. Pesemne se vor fi infiltrat și la Curte, dar nimeni nu știa precis ce și cum. Scandalurile, greșelile shogunului întreținеau cronicile și ajungeau până la palatul imperial. Murmurele creșteau și, chiar dacă alarma nu a sunat încă, toată lumea veghea și aștepta momentul potrivit să reacționeze.

În timpul anului următor s-a dovedit fără putință de tăgadă că Yoriie nu era în stare să își asume îndatoririle unui shogun. Făcea exact invers față de ceea ce ar fi trebuit să facă, împărțind favoruri prefăcuților care nu încercau decât să stoarcă bani de la el, și

nebăgându-i în seamă pe cei care l-ar fi putut ajuta cu sfaturi pricepute. Contracară planurile lui Tokimasa, declarând că funcția lui era inferioară celei pe care el însuși o ocupa, așa că acesta trebuia să i se supună.

A adus în casă prostituate, le seducea pe soțiile demnitarilor și întreținea un cârd întreg de concubine.

Avea o reputație așa de proastă, încât Masako tremura la gândul celor pe care le-ar putea crede împăratul Gotoba. Fără doar și poate, mare îi era mânia, și pesemne că își pregătea răzbunarea. De multe ori a fost pe punctul de a se duce la Kyoto pentru a-i cere o întrevedere. Dar ce i-ar fi putut spune, în afară de a-i explica nepriceperea fiului de a administra treburile shogunatului?

In curând, a aflat că Yoriie se lăuda peste tot că făcea orice ca să își contrazică mama. Masako era rănită de înverșunarea asta a lui. De ce i-a opus dintotdeauna încăpățânarea asta plină de furie și răutate? Femeia își punea atâtea întrebări legate de fiul ei! Dar nu avea nicio noimă să se mai întrebe acum care erau motivele exacte pentru care fiul ei îi purta o pică atât de cumplită.

Doar l-a crescut, l-a educat, l-a hrănit atât spiritual, cât și intelectual în același fel ca și pe ceilalți copii ai ei. Sigur, fiecare avea propria lui fire și haruri diferite. Lui Senman îi plăceau literele, marii clasici chinezi și poezia. Nu mai era năvalnic ca-n tinerețe, ci din contră, blând și înțelept, învățând el însuși că dreapta cugetare ducea la înfăptuiri mai măreț decât nerăbdarea și mânia.

Cât despre Aki, care părea mai dotat decât frații lui într-ale armelor și se juca de pe-acum de-a soldățelul, se mulțumea deocamdată să pună întrebări. Toate păreau a-l interesa, oamenii, anotimpurile, lucrurile, ba chiar și binefacerile pe care le trimitea Buddha pe pământ.

Dar ce alte haruri a moștenit Yoriie, în afară de o prea mare trufie și un eu peste măsură de umflat?

Lucrurile au început să meargă și mai rău când fiul lui Zenni, Yoshikasu, cel care îl slujise cu atâta credință pe Yoritomo, a început să comploteze cu familia Hiki. Îi puteai vedea defilând din ce în ce mai des pe la Kamakura, de parcă s-ar fi înțeles să se reunească acolo cu toții.

Hiki Yoshikasu a rupt de multă vreme orice legătură cu fostul lui prieten, Hojo Yoshito. Au părăsit amândoi *bakufu* și s-au dus în capitală, acolo unde erau siguri că aveau multe de făcut în cadrul administrației centrale și că aveau toate șansele de izbândă.

Cearta între Hiki și Hojo, care ar fi trebuit să apară doar mai târziu, începuse deja să își arate colții și, de la o săptămână la alta, Masako era tot mai îngrijorată în privința proporțiilor pe care le va căpăta. Conflictele se ascuțeau.

Iată că într-o bună zi lucrurile au scăpat de sub control. Iscoadele ei i-au dat de veste că Yoshikasu și ai lui încercau să îl răstoarne pe Yoriie și să preia puterea. Masako trebuia să se întâlnească de îndată cu tatăl ei. Se duse la Kyoto, nu fără a se îngriji să

lase casa sub pază străjilor înarmate, gata să ucidă pe oricine s-ar apropia de domeniu.

A ajuns la tatăl ei.

– Poate îl vom destitui pe Yoriie, dar ce ne facem dacă Hiki îi omoară pe Senman şi pe Aki? Yoshikasu şi-a făcut relaţii solide în *bakufu*. Nu a petrecut acolo douăzeci de ani fără să lase în urmă prieteni credincioşi. Se va întâlni cu ei cât de curând, îi va aduna pe ai lui şi îi va corupe pe cei mai slabi de înger.

– Nu fi îngrijorată. Voi şti exact când va pleca şi voi părăsi capitala împreună cu tine. Îmi voi lua garda personală. Vom fi la Kamakura înaintea lui.

– Nu vă temeţi de nimic, interveni şi Kata Omari, oştenii lui Tokimasa sunt bine antrenaţi. Dacă lucrurile vor lua o întorsătură proastă, sunt sigură că vor avea câştig de cauză în faţa micii trupe a lui Hiki Yoshikasu.

Kata Omari părea cât se poate de în largul ei. Se integrase perfect în vasta reşedinţă a soţului.

Intră un tânăr înalt, fin, zvelt, distins, de o vârstă apropiată de cea a lui Senman, care se plecă dinaintea lui Masako. Omari arătă spre el cu un gest discret:

– Vi-l prezint pe fiul meu, Kata Tsutomu.

Tânărul o salută cu multă graţie.

Părea a se înţelege bine cu Tokimasa, ba chiar atât de bine, că Masako se întrebă dacă nu era cumva fiul lui.

Odată terminate politeţurile între Masako şi Tsutomu, ea aşteptă ca băiatul să iasă, în urma unui semn discret al mamei; apoi se întoarse către Tokimasa.

Asigurându-se că nu îi asculta nimeni, continuă:

– Nu mai putem da înapoi. Eu mă întorc cât de curând la Kamakura să îmi apăr familia. Știu că e în pericol. Nu voi rămâne aici mai mult de două zile.

Au discutat îndelung, cu voce scăzută. Fiecare amănunt a fost pus la punct. I-au ucis întâi pe cei din familia Hiki, începând cu Yoshikasu, apoi pe soția lui Yoriie și pe fiul ei. Într-o a doua etapă, înainte ca tânărul shogun să apuce să se dezmeticească, l-au luat prizonier și l-au exilat la templul budist din Izu, nu departe de temnița în care și-a petrecut atâția ani și tatăl lui.

În sfârșit, într-o ultimă mișcare, Masako a dat shogunatul celui de-al doilea fiu, lui Senman, care a devenit al treilea shogun al Japoniei, sub numele de Sanetomo.

CAPITOLUL XX

După masacrarea familiei Hiki și numirea celui de-al treilea shogun, Tokimasa și-a recăpătat puterile depline în capitală. De la distanță, îi supraveghea pe Masako și pe tânărul Sanetomo.

Închis în templul în care, înainte vreme, Masako urmase întru totul ordinele călugărului Monkagu pentru a-l putea elibera pe Yoritomo, Yoriie a fost obligat să se călugărească. Putea astfel să reflecteze asupra faptelor lui din trecut. Îl încercau păreri de rău? Vorbea despre asta cu budiștii din templu? Își dădea seama, în sfârșit, de imaginea glorioasă pe care o lăsa tatăl lui în spiritul călugărilor de la Izu?

Vreme de câțiva ani, Masako putu să respire liniștită. Aki și Shoko creșteau în brațele ocrotitoare ale bătrânei Saika și în cele nu mai puțin binevoitoare ale fiicei sale, Hidari.

Cum Sanetomo nu împlinise optsprezece ani, mama lui era cea care asigura regența. Trebuia să se ducă de

mai multe ori la Kyoto în timpul iernii, pentru a asigura diversele probleme ale administraţiei militare care necesitau încuviinţări din partea shogunului, întărindu-şi astfel rolul de regentă.

Când vremea se îmbuna, se întorcea la Kamakura, unde reluase intendenţa moşiei. Când nu era la *bakufu*, îi plăcea să străbată codrii şi câmpiile.

La Kyoto, Sanetomo se instalase în locuinţa primului shogun. Zilele se scurgeau şi pentru el în linişte. Masako îşi educa fiul mai mic cu mare dragoste. Iar el asculta cu graţie sfaturile pricepute ale maicii sale, spunându-şi că avea totul de învăţat de la ea. Această stare de spirit o fermeca peste măsură pe Masako.

Nici nu i-au dat bine tuleiele, când a luat de soţie o tânără din familia Fujiwara, abia ieşită din palat. Fără a fi o mare frumuseţe, Nobukiyo era graţioasă şi distinsă. Îi plăcea să compună poeme împreună cu Sanetomo şi să citească texte clasice chinezeşti, inspirate din învăţăturile lui Confucius. Făceau împreună schimb de idei. Tânărul shogun nu a urmat o şcoală, asemenea fratelui său, ci a avut parte de o educaţie particulară la Kamakura, cu oameni de ştiinţă şi literaţi de talent. Departe de a fi incult, dădea dovadă de o delicateţe morală care prevestea o guvernare bună şi solidă.

În mănăstirea lui budistă, Yoriie se îmbolnăvi. Când şi-a dat seama că acest templu îi va fi de acum înainte temniţă, a refuzat dintr-odată să mai iasă şi să mănânce. În scurtă vreme a căzut la pat şi nu a mai vorbit deloc, abia ce mai deschidea ochii. Masako venea adesea să îl vadă, însoţită de cei mai buni doctori.

În ciuda îngrijirii pline de căldură a mamei, care îl vizita în fiecare săptămână, tânărului i-au trebuit doi ani ca să se înzdrăvenească.

De când preluase din nou frâiele regenței, Masako era în elementul ei. Își cultiva cu obișnuita ei înverșunare energia și simțul de conducere. Numai că răgazul nu dură prea mult. Într-o zi de vară, la Kamakura apăru fratele ei. Avusese o ceartă violentă cu tatăl lor, în privința modului în care înțelegea acesta să conducă cetatea Kyoto.

– Tata s-a schimbat mult. Ambițiile lui au sporit peste măsură și nu mai știe să deosebească între ceea ce se cuvine și ceea ce nu se cuvine să facă. A început să capete prea multă importanță la Kyoto, ceea ce riscă să-i întoarcă pe Hojo împotriva celor din neamul Minamoto.

Masako înclină capul, lăsând să transpară pe chip o umbră de îngrijorare.

– Mi-am dat seama de asta înaintea ta. Iscoadele mele m-au ținut la curent cu toate faptele și gesturile lui. Cred că așteptam să cadă într-o capcană întinsă de împărat pentru a reacționa. Dar iată că tu preîntâmpini mersul lucrurilor.

Și ridică tonul:

– Crezi că ar fi în stare să acționeze împotriva noastră?

– De asta mă tem!

– Dar de ce?

– E împins de la spate de soția lui și, mai ales, de fiul lui vitreg.

Încruntându-se și înălțând din sprâncene, Masako întrebă:

– Fiul lui vitreg sau fiul lui?

– Dacă e fiul lui, răspunse cu duritate Yoshito, atunci va trebui să nu uite că eu sunt fratele cel mare!

– Dar de unde schimbarea asta?

– Ăsta e tatăl nostru! Gurile rele din capitală au început să îl critice, cu atât mai mult cu cât a devenit despotic și s-a insinuat la Curte, îndrăznind să își dicteze și acolo ordinele.

– Ce greșeală! murmură Masako.

– L-a supărat într-atât pe împăratul Gotoba, încât a ajuns să vorbească chiar despre trimiterea unei armate împotriva *bakufu*.

De astă dată, Masako păli. De ce călca Tokimasa în picioare codul shogunatului? Mai devreme sau mai târziu, ambițiile lui nemăsurate îl vor duce la pierzanie. Își aminti de Yoritomo. Niciodată nu își depășise limitele puterilor. Dintr-odată, Masako se temu de ce putea fi mai rău:

– Ce-am putea face? Ar putea merge într-acolo încât să vrea să...

– Să îl elimine pe Sanetomo. Da, surioară! Nu m-ar mira deloc să se fi gândit și la asta.

– Cu neputință! L-am pus pe fiul meu mai mic pe tron și acolo va rămâne, chiar dacă va trebui să retez căpățâna celui care va încerca să îl înlăture!

Rostise aceste vorbe cu o convingere rece. Se prăvăli pe rogojina care acoperea podeaua și se așeză cu

greutate. Își trecu ușor o mână peste frunte. Era jilavă de sudoare.

– Pe toți demonii! reluă fratele ei. A devenit foarte puternic. Se crede stăpânul, acum. Pune la cale un complot, știu eu. S-a înconjurat de o mână de demnitari pe care îi copleșește cu favoruri, ca să fie sigur de ajutorul lor la nevoie.

– Dar dacă te înșeli?

– Masako! Nu-l cunoști pe tata!

Ea scutură din cap:

– Știu ce e în stare să facă, știu de ce se teme. Dar mai știu și ce nu ar îndrăzni niciodată să facă.

– Ba va îndrăzni!

– Nu! Cu toate că am fost mereu neîncrezătoare în ceea ce-l privește și am știut dintotdeauna că se va infiltra într-o bună zi la Curte și îl va supăra pe împărat, refuz să cred că l-ar putea destitui pe Sanetomo.

– Uiți că fiul lui Kata Omari e și fiul lui.

Masako încuviință.

– Vrei să sugerezi că l-ar putea destitui pe Sanetomo pentru băiatul ăsta? întrebă ea cu o voce dogită.

– Nu sugerez deloc, surioară! O afirm! Într-o zi, când mă duceam la grajduri ca să-mi iau calul, i-am auzit pe grăjdari vorbind. Spuneau că va veni momentul când Tsutomu îl va înlocui pe Sanetomo.

Observând paloarea surorii sale, Yoshito își continuă pledoaria, convins fiind că acum Masako va lua măsurile care se impuneau:

– M-am ascuns după boxă și am ascultat.

– Și?

– Uite care au fost vorbele celor doi grăjdari: „Hojo ăștia sunt prea siguri de ei. O să vadă ei ce-o să fie când Tsutomu, împins de maică-sa, o să se răzvrătească împotriva lu' frate-su!"

Masako l-a fermecat de atâtea ori pe Yoshito cu faptele ei de vitejie, încât admirația pentru sora lui nu putea să nu iasă din când în când la iveală. Asemenea ei, nici el nu dorea ca bastardul tatălui lor să ia locul shogunului.

Masako se ridică.

– Așadar, Buddha nu-mi va da niciodată pace! Ani de-a rândul m-am temut că nu voi avea fii. Cerul mi-a dat trei dar, iată, astăzi mă zbat din nou copleșită de temeri.

Dintr-odată, Masako deveni rugătoare, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, și imploră cu voce scăzută:

– Yoshito, promite-mi că, dacă eu nu voi mai fi pe lumea asta, după Sanetomo, Aki va fi următorul shogun.

– Firește.

Era o promisiune rece, dar Masako fu nevoită să se mulțumească doar cu atât. Doar și Yoshito avea fii, pe care într-o bună zi va voi să îi ridice în cele mai înalte ranguri. Deocamdată, cei doi băieți ai lui, zdraveni și bine făcuți, erau încă prunci, dar timpul trecea atât de repede și firul evenimentelor era așa de schimbător! Peste puțină vreme, va trebui să își joace cărțile. Un joc pe care îl va conduce în fața împăratului, pe care va trebui să îndrăznească să îl înfrunte; și când te gândești că odinioară, dinaintea

bătrânei lui doici, semnase o hârtie care consfinţea credinţa şi devotamentul ei de neclintit faţă de el!

Dar viaţa a vrut altceva. Masako trebuia să lupte din nou.

Bănuielile s-au confirmat şi împăratul Gotoba, sătul de acţiunile lui Tokimasa, a poruncit armatei sale să pornească la luptă împotriva trupelor din *bakufu.*

Când află vestea, Masako era la Kamakura. Samuraii, pe care femeia i-a pus la curent cu această răsturnare de neînţeles, au rămas locului, copleşiţi de o mare buimăceală, de parcă nu ar mai fi ştiut de partea cui să se aşeze.

Instalaţi, ancoraţi în *bakufu* de atâţia ani, s-au luptat împotriva celor din clanul Taira pentru binele şi siguranţa împăratului. Aşa li s-a tot spus, iar şi iar. Acum, acelaşi împărat îi ameninţa cu un război şi îi obliga să lupte împotriva shogunului şi a clanului Minamoto. Dar nu aceştia din urmă au fost cei care l-au scăpat pe împărat de duşmani? Nu mai pricepeau nimic. Mai mult ca sigur, ofiţerii nu le spuneau totul!

Se uitau unii la alţii, muţi şi cu obrajii aprinşi. Şi, cum nu au îndrăznit să îi pună întrebări lui Masako, ezitau să îşi chestioneze şi ofiţerii. De parcă aceştia ar fi avut habar de intrigile seniorului Hojo Tokimasa! Uneori, nici cei mai sus plasaţi nu ştiau nimic.

Orice ar fi fost, Masako nu pierdu vremea. Trebuia să se mişte din nou cât mai repede. Trebuia să o ia înaintea împăratului. Îi chemă pe bătrânii generali, Munemochi şi Kudo Suke, pentru a-i pune la curent cu

această răsturnare de situație, ale cărei consecințe puteau fi catastrofale. Ei s-au pus imediat la dispoziția sa.

A adunat mai apoi armatele, a trimis solii în cele patru colțuri ale insulei Honshu, cerând repatrierea trupelor cantonate acolo unde au avut loc odinioară marile bătălii dintre Taira și Minamoto. Îi însărcină pe Yoshito și pe alți câțiva ofițeri să aducă trupele la *bakufu*. În cele din urmă, se adresă oamenilor:

„Ascultați-mă bine, prinse ea a glăsui. E ultima mea cuvântare. Ultima mea înfățișare dinaintea voastră. Shogunul Yoritomo, soțul meu, a pacificat Japonia. I-a zdrobit pe toți dușmanii Curții. A adunat izbândă după izbândă. A curățat capitala și provinciile de asupritorii care se credeau stăpânii țării. A ridicat condiția militarilor și a întemeiat o clasă în care fiecare dintre voi poate intra. Erați niște țărani amărâți, fără pământ, fără sprijin, fără orez pentru masa de zi cu zi. Astăzi, mulțumită primului shogun și ajutorului pe care i l-am oferit și eu, ați ajuns cu toții soldați, bărbați de valoare, samurai desăvârșiți.

Ați luptat strălucit în toate bătăliile conduse de Minamoto Yoritomo. V-a mulțumit copleșindu-vă cu titluri și bogății. Eu însămi am pus umărul la educația voastră militară, la siguranța voastră în fața dușmanului, la moralitatea și la fericirea voastră. V-am învățat că nu trebuie să cădeți niciodată pradă înfrângerii și v-am condus până pe piscurile victoriei.

Astăzi, împăratul e copleșit de furie pentru că nu vrea să cedeze din drepturile sale. Vă cere să vă ridicați împotriva mea, a tatălui și a fratelui meu, a tuturor

membrilor Minamoto ai familiei mele, chiar și a copiilor mei! Vă cere să porniți la război împotriva shogunului! Astăzi, împăratul se teme ca nu cumva să își piardă puterile care i-au rămas. E singurul motiv care îl împinge să distrugă *bakufu* de la Kamakura. Dar împăratul nu are niciun drept asupra voastră. De altminteri, el nici nu ar fi în stare să vă adăpostească ori să vă hrănească. Vă cere ajutorul, dar nu vă oferă nimic în schimb.

Vă aduc aminte că, dacă nu vor mai exista *bakufu*, shogun și clasă militară, nici voi nu veți mai însemna nimic și veți ajunge să trăiți în mizerie, rătăcind din sat în sat, bătând din poartă-n poartă și cerșind un pumn de orez. Sătenii vă vor alunga, vă vor scoate afară fără milă, căci nu vor avea pumnul acela de orez nici măcar pentru hrana lor!

Iar dacă nu veți rătăci pe drumuri, veți ajunge să muriți pe câmpuri, pentru că nu numai că stăpânul nu vă va plăti, dar nici măcar nu vă va permite să culegeți cele care vă vor face trebuință pentru a supraviețui.

Astăzi, aveți libertatea de a alege. Vă puteți alătura Curții din Kyoto și așeza sub ordinele împăratului. Dar după lupta care va nimici *bakufu*, nu va mai fi cu putință să rămâneți în tabără. Și atunci vor începe și necazurile voastre.

Dar dacă veți rămâne alături de tânărul shogun Minamoto Sanetomo, împreună vom învinge. Aceasta e o cale a fidelității și față de mine, fiindcă astfel ați lupta și alături de mine, iar eu voi ști să vă fiu veșnic recunoscătoare.

Dacă totuși luați hotărârea de a vă alătura armatelor imperiale, părăsiți pe loc tabăra și plecați chiar în clipa asta. Cât despre mine, eu voi refuza să trăiesc. Așa că, înainte de a părăsi *bakufu* pe care l-am înălțat cu mâinile mele, ucideți-mă!"

Ea făcu câțiva pași înainte, își trase sabia de la cingătoare și i-o întinse bătrânului general Munemochi:

– Ucideți-mă înainte ca bărbații aceștia să se alăture împăratului. Căci dacă așa se va întâmpla, v-am spus, eu nu voiesc să mai trăiesc.

Întorcându-se apoi înspre armata care forma un imens zid uman, strigă:

– Samurai! Rămâneți alături de mine?

Munemochi nu se clintea. Kudo Suke era și el stană de piatră. Fețele lor de ofițeri bătrâni, trecuți prin toate bătăliile, erau brăzdate de riduri. Căpitanii adunați în primul rând nu îndrăzneau să clipească.

După câteva clipe bune, în răstimpul cărora soldații s-au uitat întrebător unii la alții, clătinând imperceptibil din cap, Munemochi tot nu apucase sabia pe care i-o întindea Masako. Ea se dădu îndărăt câțiva pași și scrută cu ochii ageri rândurile strânse ale samurailor, neîndrăznind încă să creadă că în privirile lor fulgera cu adevărat dorința de a lupta pentru ea.

Răsună un murmur prelung. Un val călduros se apropia de Masako, o desfășurare de mâini ridicate. Și a urmat o adevărată nebunie. Fără a mai ezita, și-au strigat cu toții dorința de a lupta împotriva împăratului care încerca să pună mâna pe puterea militarilor și pe *bakufu*.

CAPITOLUL XXI

La moartea shogunului, Masako a jurat să nu mai îmbrace niciodată ținuta de luptă, dar și-a încălcat legământul: însă ce altceva putea face când toate în jurul ei se năruiau? Codul, *bakufu*, statutul samurailor!

Aplecată asupra strălucitoarei armuri a lui Yoritomo, își lăsă gândurile să cutreiere în voie, cumpănind valoroasele sfaturi pe care i le-ar fi dat shogunul. *Bakufu* năruit ca un castel de cărți de joc! Niciodată!

Nu a îmbrăcat ținuta ei de luptă, ci pe aceea a shogunului. Când și-a pus apărătoarele pentru coapse, jambierele, pieptarul și apărătoarele pentru umeri pe care un armurier le-a potrivit după măsura ei, amintirile au copleșit-o. Marile bătălii nu erau atât de îndepărtate, ca să le fi putut uita. Ichi-no-Tani și Dan-no-Ura o ardeau încă, prin forța isprăvilor vitejești și amploarea izbânzilor.

O rugăciune îndelungată înălțată către Buddha a convins-o definitiv că trebuia să lupte alături de armata ei.

Şi dacă împăratul Gotoba şi fiul lui, Tsuchimikado, au declarat război noului shogun şi întregii lui organizaţii militare, se va ridica împotriva lor cu toate puterile ei.

Masako se ştia purtătoarea unui semn de neşters, cel al unei mai familii de războinici, pe care nu o va face de ruşine pierzând lupta.

Pe când se ruga şi reflecta, s-a legat dinaintea lui Buddha să nu însoţească pur şi simplu trupele în luptă, ci să participe activ, alături de marii căpitani ai armatei. În asemenea clipe, când totul vibra şi risca să îi explodeze în cap, prea puţin conta dacă avea să moară. Esenţialul era să câştige lupta. Ucisă în mijlocul luptei, ar fi obţinut o şi mai mare victorie: codul pe care l-a întocmit o va trece în rândul celor mai alese pilde.

Totuşi, Sanetomo avea încă nevoie de ea, iar ambiţiile lui Tokimasa riscau mai mult ca oricând să îi zădărnicească toate eforturile. Dacă ea murea, poate Tokimasa se va grăbi să îl destituie pe fiul lui Yoritomo în favoarea bastardului soţiei lui sau, mai mult chiar – deoarece iluziile lui nu aveau limite – să se consacre el însuşi shogun. Masako trebuia să îşi păstreze fiul pe tron şi să rămână în viaţă.

Îşi cunoştea calităţile de strateg, doar vorbise de atâtea ori cu Yoritomo, stăpânea toate vicleniile războiului. Nu de puţine ori i-a sugerat tactici mai bune chiar decât ale lui! Masako se pricepea foarte bine la mânuirea armelor, a sabiei şi a arcului, pe care le manevra cu mare îndemânare. Antrenamentele intense din ultima vreme au adus-o la o deplină stăpânire de

sine, pe care până acum nu a atins-o niciodată. Cu la fel de multă siguranță mânuia și pumnalul scurt, pe care îl purta mereu în mânecă, și *katana*, care îi atârna la cingătoare alături de *wakisashi*.

Așa că, bine strânsă în armură, sări în șa și se alătură armatei.

Armata a părăsit Kamakura într-o dimineață de primăvară; un sol venit în ajun îi vestise că trupele împăratului urmau, și ele, să plece din Kyoto. Cu două zile în urmă, fratele ei s-a întors cu întăriri atât de numeroase, că a trebuit practic să golească toate depozitele din împrejurimi. Când a sosit, Yoshito a făcut din priviri un tur al ofițerilor. Masako a fost nevoită să admită că a avut dreptate: absența tatălui lor era cât se poate de grăitoare în ceea ce privește trădarea lui.

Masako se îndreptă spre căpitanii armatei. Munemochi și Kudo Suke au decis să participe și ei la această luptă finală. Era un ultim omagiu pe care înțelegeau să îl aducă primului shogun al Japoniei.

– Hojo Tokimasa a rămas în capitală, îi șopti una dintre iscoadele care tocmai se întorsese de la Kyoto.

– Știu, se mulțumi ea să spună.

Pe Masako o durea sufletul. E drept că nu a avut niciodată încredere în tatăl ei, dar de ce o fi ajuns atât de departe?

– Unde e? L-ați văzut?

– Fiindcă a refuzat să vadă cum trupele imperiale ies din cetate, s-a închis în casă și stă la pândă.

– Aşteaptă înfrângerea *bakufu,* mârâi Yoshito, care îşi mânase calul alături de ea. Teama ce se va înstăpâni îi va permite să încerce o lovitură de stat.

– Nu, Yoshito. Altfel văd eu lucrurile. Forţele din *bakufu* sunt de neclintit, iar oamenii noştri vor câştiga bătălia. Împăratul Gotoba va fi obligat să se exileze, iar fiul lui Tsuchimikado va trebui să abdice înainte de a fi apucat să fie uns împărat.

Ridică evantaiul purpuriu care aparţinuse soţului ei şi, întorcându-se înspre ofiţerii care aşteptau, strigă cu o voce vijelioasă:

– Să plecăm acum, nu are rost să mai aşteptăm. Dacă luăm un avans prea mare, ne vom opri pe drum. Aşa, păstrăm avantajul de a-i pândi de la distanţă şi de a-i vedea sosind. Dis-de-dimineaţă au fost trimişi oameni însărcinaţi să culeagă informaţii despre forţa armatei lor. E imperios necesar să o cunoaştem înainte de a ne încrucişa săbiile cu ei.

Bătrânii Kudo Suke şi Munemochi au încuviinţat din cap şi au confirmat plecarea, cu un semn scurt din mână. Era limpede că voinţa sălbatică a lui Masako, învesmântată în armura lui Yoritomo, impresiona trupele. În mod excepţional, ea a ţinut să se deosebească de bărbaţi, fardându-şi chipul. Era dată cu alb de ceruză şi pudră de carmin, iar sprâncenele epilate au fost înălţate şi redesenate în arc mătăsos, de o rotunjime perfectă. Negrul ca tăciunele al ochilor îi ieşea şi mai mult în evidenţă în încremenirea acestui chip. Masako se simţea inalterabilă, sub o asemenea mască nu răzbătea în afară niciuna dintre reacţiile ei.

Înconjurată de ofiţeri şi arcaşi de elită, Masako înainta cu seninătate spre armata imperială, conştientă că, la cei patruzeci de ani ai ei, le va dovedi tuturor adevărata ei valoare de războinică. Uşurimea armurii o uimea şi o încânta. Nicio mişcare nu îi era îngreunată. Zalele fine de oţel, amestecate cu panglici mlădioase, se îndoiau şi se dezdoiau fără probleme. Picioarele nu îi atârnau greu, iar capul suporta casca, a cărei vizieră ridicată permitea, deocamdată, să îi vezi lucirea sfidătoare ce îi însufleţea privirea.

Yoshito i-a salutat cu căldură pe foştii lui maeştri, Munemochi şi Kudo Suke. Fiecare dintre ei avea în mână un evantai şi îl cercetau atent pe fiul lui Hojo, încercând să îşi dea seama dacă ambiţiile lui erau pe măsura celor ale tatălui său. Şi-au deschis evantaiele cu un pocnet sec, lăsând astfel să se înţeleagă că aveau de gând să participe activ la luptă.

Pe neaşteptate, răsună strigătul unei iscoade, care se întorcea în galop întins:

– Armata împăratului! Armata împăratului!

– E mare? se auzi vocea puternică a lui Masako.

– Nu mai mult de cinci sau şase sute de oameni.

– Dacă socotim şi trupele pe care le-am adus eu, noi suntem mai bine de două mii. O să-i învingem repede.

Ofiţerii şi arcaşii au strâns rândurile, cercetând cu atenţie masa neagră care se apropia de ei.

– Începem tirul de săgeţi ca să doborâm primul rând, comandă Kudo Suke, cu arcul în mână.

Masako ţinti, trase. O ploaie de săgeţi se abătu asupra armatei adverse. Niciun arcaş de elită nu îşi rată

ținta. În doar câteva minute, primul rând al armatei imperiale a fost decimat, iar săgețile trase din rândul al doilea nu au atins decât câțiva oameni din *bakufu.* Trei au căzut și, la porunca lui Masako, au fost imediat înlocuiți. Șirul trăgătorilor nu trebuia cu niciun chip să se rărească.

Observând lipsa de vioiciune a bătrânului Munemochi, Masako îi strigă:

– Retrageți-vă, generale, asta nu e lupta voastră!

Dar bătrânul oștean scutură energic din cap și continuă să tragă săgeată după săgeată. O oră mai târziu era un talmeș-balmeș, iar Masako, asemenea tuturor celorlalți, și-a pus arcul în spinare și a înșfăcat sabia. Iat-o din nou însuflețită de gândul puternic că moartea pe câmpul de luptă era cea mai mare onoare cu putință. În joc era destinul shogunatului și al *bakufu!*

Săbiile se încrucișau cu o furie sporită, amestecată cu agresivitate din partea imperialilor și cu o mânie rece din partea celor din *bakufu,* care au învățat cu mult timp în urmă, din codul samurailor, că o perfectă stăpânire de sine în luptă aduce izbânda, mai curând decât o violență fără de măsură.

Au trecut două ceasuri de la începerea luptei și o sută de soldați imperiali erau deja la pământ. Din armata shogunului, doar vreo douăzeci de bărbați au fost prinși pe picior greșit de dușmani.

Călare, Masako lupta cu vitejie; când, pentru întâia oară, un inamic a doborât-o de pe cal, crestându-i brațul drept, ea se strâmbă de durere, dar dintr-un salt

de pisică fu în picioare. Lama îi intrase pe sub apărătoarea pentru umeri şi îi despicase toată mâneca.

Saltul pe care l-a făcut a ajutat-o să se ridice, dar bărbatul care o pândea de după viziera coifului se uita ţintă la rana de pe braţ, aşteptând momentul când o vor părăsi puterile şi nu va mai putea ţine bine sabia. Dar asta însemna să nu o cunoşti pe Masako, dacă îţi închipuiai că slăbiciunea fizică ar putea fi mai puternică decât forţa mentală. Această greşeală de judecată l-a dus pe soldat spre un şir de greşeli de neiertat. Sabia lui ricoşă după un prim atac, pe care nu îl putu evita. Pară cu neascunsă uimire, văzând dintr-odată obrazul fardat al celei pe care-o crezuse bărbat. Asta a fost a doua lui greşeală: sabia lui Masako i-a străpuns apărătoarea pentru umăr, trecând prin zalele de oţel şi despicând carnea.

Nu departe de ea, Yoshito lupta cu vitejie. Din toate părţile nu se auzea decât scrâşnetul armelor. Strigătele de război, strigătele de victorie, strigătele de înfrângere, care se conturau încetul cu încetul, sporeau cu fiecare clipă care trecea. Supravieţuitorii imperiali se retrăgeau vizibil. Numărul lor trebuie să se fi înjumătăţit. Cu cât se retrăgeau, cu atât înainta armata shogunului, care nu îşi slăbea deloc adversarul. Urmăriţi şi înghesuiţi, oamenii împăratului reluau lupta, fără a se mai îngriji de horcăiturile care se înălţau de jos şi de sângele care gâlgâia pe pământ.

Din nou călare, Masako simţea o durere ascuţită în braţ, dar nu capitula. Au atacat-o doi bărbaţi, iar ea a ridicat sabia, a învârtit-o în aer şi a coborât-o. Unul

dintre cei doi i-a prevăzut gestul și s-a depărtat, dar celălalt s-a înverșunat și, din fericire pentru Masako, al cărei braț slăbea, unul dintre samurai a retezat pe la spate căpățâna atacatorului. A țâșnit doi metri în aer și a căzut între caii cuprinși de panică, pe care stăpânii lor se străduiau cu greu să îi potolească.

Uitându-se după capul bărbatului azvârlit între cei doi cai, Masako zări trupul bătrânului Munemochi căzut la pământ, agonizând într-o baltă de sânge. Un val de mânie o potopi, făcând-o să uite durerea. Peste un ceas, au rămas mai puțin de o sută de imperiali, care fugeau definitiv din calea armatei shogunului.

Cum și-a putut închipui împăratul că poate ieși învingător din această luptă? De astă dată, Masako a prevăzut bine desfășurarea lucrurilor. A fost deportat și exilat împreună cu toată familia lui, iar pe tron a fost pus Horikawa, fiul preaslăvitului împărat Shirakawa.

Cum shogunatul era salvat, Masako, a cărei autoritate crescuse, nu mai avea de ce să vegheze cu atâta strășnicie asupra *bakufu.* A numit ofițeri de încredere ca să se ocupe de tabără și să nu lase oamenii să ruginească. A poruncit un antrenament în fiecare dimineață, urmat de o simulare de luptă, și a stabilit un program de rulare a trupelor din celelalte baze. În fiecare anotimp, batalioanele de la Kamakura plecau în alte provincii și, în locul lor, veneau și se stabileau la Kamakura contingentele din sudul, centrul sau nordul insulei Honshu.

Era o bună tactică de motivare care, în același timp, îi învăța pe militari și topografia, condițiile climatice și viața sezonieră a celorlalte regiuni.

La adăpost de orice pericol, Masako a numit un intendent care să guverneze Kamakura și supraveghetori administrativi și agricoli, pentru a controla și inspecta fiecare parte a domeniului său. După ce se liniști cu toate aceste probleme, porni spre Kyoto cu ultimii ei doi copii, pentru a asigura astfel o mai bună regență și pentru a-l supraveghea îndeaproape pe tatăl ei.

Clanul Hojo a confiscat bunurile și domeniile nobililor care l-au împins pe Gotoba să se ridice împotriva shogunului. Sub ochiul vigilent al lui Masako și al lui Yoshito, Tokimasa nu și-a mai putut depăși funcția. A izbutit totuși să creeze un post de supraveghere la Curte, în cartierul Rokuhara, care a devenit cartierul neamului Hojo. Yoshito și fiii lui au fost cu generozitate copleșiți cu titluri și fiefuri. Masako nu s-a putut opune, esențialul era ca tatăl ei să nu se atingă de Sanetomo, al cărui temperament era în plină afirmare.

Instalată cu el și cu tânăra lui soție, Masako trăia acum în reședința pe care odinioară, Yoritomo o împărțise cu concubinele. Dintre acestea, nu au mai rămas decât Senju și una din fiicele ei, cărora Masako le-a dat o casă confortabilă, mai depărtată de reședință. Senju nu a făcut mare zarvă de la moartea lui Yoritomo încoace, mulțumindu-se cu ceea ce i s-a dat. Masako era conștientă de asta. Sau, cine știe, pierderea celeilalte fiice a concubinei, care a murit în același timp

cu Ohime, a înduioșat-o pe Masako, dând dovadă de o anumită bunăvoință față de aceasta.

Simțindu-se acasă, Masako a purces la lucrări de construcție care aveau să șteargă urmele trecerii frumoaselor. Sanetomo trăia cu soția în aripa mare dreaptă, cea care se deschidea spre o grădină uriașă, ce evoca un peisaj bucolic calm, cu lacuri, podețe, izvoare susurând printre stânci. Cât despre Masako și copiii ei, au luat aripa stângă, la fel de confortabilă. Aici, grădinile erau mai mici, dar avea prilejul să admire trecerea fiecărui anotimp, dată fiind diversitatea arborilor și multitudinea florilor.

Centrul reședinței, unde Masako își primea tatăl și fratele, slujea adunărilor de familie. Într-o bună zi, pe când Masako îi aștepta pe Tokimasa și pe Kata Omari, a năvălit un sol care a vestit-o că nu vor mai veni. Tsutomu tocmai fusese cuprins de violente dureri de pântece. Un rău cu atât mai inexplicabil, cu cât tânărul nu mâncase nimic nepotrivit. Muri în dimineața următoare, având înscrisă pe chip pecetea unei dureri teribile, ca și cum o otravă i-ar fi mușcat măruntaiele.

Masako păstră un chip de nepătruns. La funeralii, când își aruncă ochii înspre fratele ei, acesta nu dădu niciun semn de tulburare.

EPILOG

După Minamoto, clanul Hojo a fost cel care s-a instalat la putere pe cuprinsul întregii Japonii. Shogunatul era definitiv salvat. Hojo Masako și-a pus pecetea pe politica țării. Lăsându-și fiul, pe Sanetomo, să domnească, s-a retras la Kamakura. Când a fost asasinat, pe tronul shogunal a urcat un Hojo, unul dintre fiii fratelui ei. Atunci, Masako s-a retras într-un templu.

PERSONAJE[1]

Clanul Taira

Taira Kiyomori, şeful clanului Taira (1118–1181), primul dintre soldaţii–dictatori ai Japoniei, pe care victoriile din războaiele Hogen şi Heiji l-au propulsat din clasa războinicilor de provincie într-o poziţie de putere supremă.

Taira Tomomori, fiul lui Kiyomori (1152–1185), a fost unul dintre conducătorii clanului Taira în războiul împotriva neamului Minamoto. A murit în timpul luptei pe care clanul lui a pierdut-o la Dan-no-Ura când, alături de mai mulţi conducători din armata lui, s-a sinucis înfigându-şi o ancoră în picior şi aruncându-se în mare.

Taira Munemori, fiul lui Kiyomori (1147–1185), al doilea fiu al lui Kiyomori şi, după moartea fratelui mai mare, moştenitorul înaltelor poziţii ocupate de tatăl lui. A fost capturat în timpul luptei de la Dan-no-Ura şi executat de Minamoto la Kyoto, spre sfârşitul anului 1185.

---

[1] Informaţiile referitoare la personaje aparţin traducătoarei (n. red.).

TAIRA SHIGEHIRA, fiul lui Kiyomori (1158–1185), unul dintre comandanții trupelor Taira în războiul cu Minamoto. El a fost cel care, în 1180, a ordonat incendierea fostei cetăți de scaun a Japoniei, Nara. A căzut în mâinile clanului Minamoto în 1184, în timpul luptei de la Ichi-no-Tani, și a fost predat călugărilor de la Todaiji, al căror templu îl incendiase odinioară. Un an mai târziu, călugării l-au decapitat.

TAIRA TADANORI, fratele lui Kiyomori (1144–1184), unul dintre generalii clanului în războiul Genpei. A fost ucis în lupta de la Ichi-no-Tani. Se pare că Tadanori a inspirat un scriitor celebru al veacului al XIII-lea, care a făcut din el un personaj faimos într-o piesă de teatru.

TAIRA KOREMORI, nepotul lui Kiyomori (1160–1184), fiul lui Taira Shigemori, crescut nu atât în spiritul milităros și aspru al tatălui și bunicului, ci în dragoste pentru literatură și arte. Koremori urma să devină un nobil cultivat și rafinat la Curtea imperială, dar se pare că în 1184, după ce a pierdut bătălia de la Yashima, și-a luat viața.

TAIRA YORIMORI, fiul lui Tadanori.

TAIRA TOKUKO, fiica lui Kiyomori, soția împăratului Takakura și mama prințului Antoku (1155–1213). Povestea tristă a împărătesei Tokuko poate fi considerată emblematică pentru Japonia acelor vremuri. Fiică a lui Kiyomori, a fost dată de acesta spre adopție împăratului retras Shirakawa, pentru ca mai târziu să se poată căsători cu împăratul adolescent Takakura. Tânărul cuplu va da naștere unui copil, Antoku, care va fi sprijinit și urcat pe tron, copil fiind, de clanul Taira. După izbucnirea războiului Genpei, familia imperială a fost nevoită să fugă. În timpul luptei de la Dan-no-Ura, Tokuko a sărit în mare în brațe cu fiul ei, Antoku, pentru a nu cădea

în mâna clanului Minamoto. A fost culeasă din valuri de oșteni și închisă într-o mănăstire, unde și-a sfârșit zilele în lacrimi și rugăciuni.

Clanul Minamoto

Minamoto Yoshitomo, tatăl lui Yoritomo (1123–1160), capul clanului Minamoto și general al Japoniei. Inițial aliat al lui Taira Kiyomori, între cei doi a survenit o ruptură ireversibilă în momentul în care acesta din urmă i-a luat locul în grațiile Curții imperiale; Yoshitomo a fost trădat de Kiyomori și ucis neînarmat, în timp ce făcea baie.

Minamoto Yoritomo, primul shogun al Japoniei (1147–1199), capul clanului Minamoto după uciderea tatălui său și întemeietorul shogunatului, în 1192, o formă de guvernare militarizată care a durat aproape 700 de ani. *Bakufu*, sau guvernul din corturi, a fost stabilit la Kamakura și organizat după reguli mult mai simple decât cele ale Curții imperiale. Aceste reguli, care includeau nu doar normele guvernării, ci și un mod de viață, au funcționat ca atare în Japonia până în anul 1868. Marele merit al lui Yoritomo a fost acela că, pe scurta durată a shogunatului său, a izbutit să amelioreze relațiile dintre seniorii feudali din provincii, membrii Curții imperiale de la Kyoto și sectele budiste răspândite în toată țara. În ciuda etichetei de războinic crud care i-a fost pusă de istoricii ulteriori, Minamoto Yoritomo a fost unul dintre marii oameni de stat ai Japoniei care au lăsat în urmă o construcție durabilă și stabilă: shogunatul.

Minamoto Yoshitsune, fratele lui Yoritomo (1159–1189), războinic neînfricat, a câștigat multe bătălii pentru

fratele lui vitreg Yoritomo, ajutându-l să preia controlul Japoniei. Probabil Yoshitsune e unul dintre cele mai populare personaje din epocă, înflăcărând imaginația oamenilor, care i-au închinat cântece, poeme, dansuri și legende. La 15 ani, Yoshitsune fuge de la mănăstirea în care îl închisese tatăl lui, care îi menise straiul de călugăr. Se alătură lui Yoritomo și luptă împreună cu el, punându-i la dispoziție întregul lui geniu militar care, în ciuda vârstei fragede, i-a adus celui dintâi multe victorii. După ce clanul Minamoto a învins, se pare că Yoshitsune, care a devenit favoritul Curții imperiale, a stârnit gelozia lui Yoritomo. Acesta l-a acuzat de acțiuni arbitrare în timpul războiului. Ani de-a rândul, Yoshitsune a fost nevoit să se ascundă de oamenii lui Yoritomo. În cele din urmă, a fost trădat, capturat și obligat să își ia viața; se spune că Yoritomo a primit capul lui conservat în sake.

MINAMOTO YUKIE, fratele lui Yoritomo (m. 1186). Alături de frații lui, a fost unul din conducătorii clanului în timpul războiului cu Taira. Se pare că a complotat cu Yoshinaka împotriva lui Yoritomo, pentru șefia clanului. Împreună au plănuit să îl răpească pe fostul împărat Shirakawa, dar Yukie a trădat și i-a mărturisit totul împăratului. Acesta, la rândul lui, l-a avertizat pe Yoritomo, care l-a decapitat în 1186, sub acuzația de trădare.

MINAMOTO NORIYORI, fratele lui Yoritomo (1156–1193), a luptat alături de frații săi pe toată perioada războiului. Întors la Kamakura după instalarea păcii, a fost răsplătit de Yoritomo pentru serviciile aduse noului shogun; între timp, intervenise cearta între Yoritomo și Yoshitsune. Când cel dintâi i-a ordonat lui Noriyori să îl aresteze pe fratele lor, acesta a refuzat să se supună. În mai 1193,

s-a zvonit că Yoritomo, care participa la o vânătoare, ar fi fost ucis. Noriyori s-a oferit să preia atribuțiile fratelui. Dar cum povestea a fost doar un zvon, Yoritomo s-a întors nevătămat și și-a exilat fratele în Izu, unde a fost atacat de luptătorii săi și ucis.

MINAMOTO YOSHINAKA, vărul lui Yoritomo (1154–1184), general al armatei Minamoto și participant activ la războiul Genpei. A fost ucis din ordinul lui Yoritomo, care le-a poruncit fraților lui să îl elimine când a aflat că Yoshinaka râvnea pentru sine poziția de shogun.

MINAMOTO ZENJO, fratele lui Yoritomo.

MINAMOTO MINO, sora lui Yoritomo.

MINAMOTO YORIIE, fiul lui Masako și al lui Yoritomo, al doilea shogun (1182–1204). Tânărul a fost, preț de un an, între 1202 și 1203, al doilea shogun al Japoniei. Shogunatul lui a fost pur formal și în scurtă vreme a fost trădat de bunicul lui, Hojo Tokimasa, exilat la mănăstirea Shuzenji și asasinat din ordinul aceluiași Tokimasa. O soartă identică au împărtășit-o și cei trei fii ai lui, pe care i-a avut cu fiica lui Hiki Yoshikasu.

MINAMOTO SENMAN, apoi Sanetomo, fiul lui Masako și al lui Yoritomo, al treilea shogun (1192–1219), cel de-al treilea shogun al Japoniei și ultimul Minamoto care a ocupat această poziție. Având în față pilda tragică a fratelui mai mare și înțelegându-și lipsa de putere în fața clanului Hojo, Senman a preferat să se ocupe de poezie și de câștigarea unor titluri înalte, dar onorifice, la Curtea imperială. A fost un poet talentat și a ocupat, pe rând, funcțiile de ministru de dreapta și de viceprim-ministru. A fost asasinat la întoarcerea de la o ceremonie oficială de unul dintre fiii fratelui său, Yoriie.

MINAMOTO AKI, fiul lui Masako și al lui Yoritomo.

MINAMOTO OHIME, fiica lui Masako şi a lui Yoritomo. Fata cea mare a lui Masako a avut o soartă tristă. S-a îndrăgostit de fiul unuia dintre verii tatălui ei, pe nume Yoshitaka, care a fost adus la Kamakura de părintele lui drept gaj al bunei lui credinţe faţă de Yoritomo. Cum Yoritomo şi tatăl băiatului s-au certat, Ohime a încercat să îşi ajute prietenul să fugă de la Kamakura deghizat în fată. In câteva zile a fost prins şi ucis. Ohime avea şase ani, iar Yoshitaka - doisprezece. Această întâmplare a afectat-o într-atât pe copilă, încât a murit înainte de a împlini douăzeci de ani, în urma unor grave tulburări mentale.

MINAMOTO MICHICHIGA, văr al lui Yoritomo şi prieten cu Masako. Rolul lui istoric e destul de confuz. Se pare că în 1196 a condus o revoltă în Kyoto, cu scopul declarat de a readuce guvernarea imperială şi de a diminua puterea *bakufu*. In fapt, nu urmărea decât să îl alunge de la putere pe regentul Fujiwara Kanezane şi pe ai lui, pentru a prelua el însuşi frâiele puterii. Se pare că nici relaţiile lui cu Yoritomo nu au fost dintre cele mai bune.

CLANUL HOJO

HOJO TOKIMASA, tatăl lui Masako şi al lui Yoshito (1138-1215), mare războinic japonez, care l-a ajutat pe Yoritomo să construiască shogunatul, guvernarea militară de la Kamakura. Se pare că Hojo a aparţinut clanului Taira prin naştere, şi şi-a luat abia ulterior numele de Hojo, după domeniul pe care îl stăpânea în estul Japoniei. In lupta dintre tatăl lui Yoritomo şi Taira Kiyomori, Hojo a luptat de partea acestuia din urmă. Minamoto Yoritomo a fost închis la Izu şi pus sub paza

lui Tokimasa. Acesta s-a atașat de tânărul care avea pe atunci șaisprezece ani, l-a căsătorit cu propria lui fiică, Masako, și a luptat ulterior alături de el împotriva neamului Taira. La moartea lui Yoritomo, a încercat să transfere shogunatul membrilor propriei familii, în dauna urmașilor lui Yoritomo. L-a asasinat pe Yoriie în 1204 și, cum Sanetomo, următorul fiu Minamoto, era minor, a instituit pentru sine funcția de regent și a preluat conducerea shogunatului. Anul următor a încercat să îl elimine și pe Sanetomo, dar acesta a fost salvat de mama lui, Masako. Aceasta, împreună cu fratele ei, au convocat o întrunire de Consiliu și l-au obligat pe Tokimasa să demisioneze. Funcția a fost preluată de Hojo Yoshito iar Tokimasa, după demitere, s-a retras într-o mănăstire unde va trăi până la sfârșitul zilelor.

HOJO MASAKO, fiica lui Tokimasa, soția lui Minamoto Yoritomo (1157–1225). Una dintre cele mai proeminente figuri feminine din istoria Japoniei, Masako a fost primul copil al lui Hojo Tokimasa. A avut, se pare, o copilărie fericită alături de cei trei frați mai mici, Yoshitoki, Tokifusa și Yasutoki. Masako a venit pe lume într-o perioadă de conflicte politice, care au continuat pe parcursul unei mari părți din viața ei. S-a îndrăgostit de Yoritomo, fiul lui Yoshitomo, cu care s-a căsătorit la vârsta de 21 de ani, în 1177; Yoritomo era cu zece ani mai mare decât ea. Căsătoria lor a fost unică în felul ei în acea epocă, în sensul că nu a avut la bază interese și manevre politice, ci dragostea dintre cei doi tineri. Tokimasa s-a opus la început acestei uniuni, care îl punea în dificila situație de a accepta drept ginere pe fiul marelui dușman al clanului de la care se revendica, Taira. Pentru a rezolva întrucâtva lucrurile, și-a promis fiica

lui Yamamoto Kanetaka. Fire puternică, Masako nu și-a trădat iubirea, s-a răzvrătit împotriva voinței tatălui și și-a respins soțul impus. Se pare că în timpul unei furtuni și-a ajutat viitorul soț, pe Yoritomo, să fugă din temnița de la Izu, cei doi tineri aflându-și mai apoi refugiu în munți, la Izuyama Gongen. În 1182, Masako a dat naștere primului ei fiu, Yoriie. În anii care au urmat, Masako a luptat activ alături de soțul ei în încercarea acestuia de a înlătura de la putere clanul Taira și de a întemeia prima guvernare militară a Japoniei, shogunatul, cu sediul la Kamakura, în centrul Japoniei. Yoritomo a murit în 1199, iar Masako a acceptat tonsura și a devenit călugăriță. Cu toate acestea, a continuat să se implice activ în viața politică și militară. Și-a ajutat tatăl să asigure puterea clanului Hojo asupra shogunatului de la Kamakura. Una dintre primele acțiuni politice ale lui Masako a fost instituirea unui consiliu care să-i protejeze fiul, pe Yoriie, viitorul shogun. Numai că în jurul anului 1203 Yoriie s-a aliat cu familia Hiki (cu care se înrudea prin soție) și a uneltit pentru îndepărtarea de la putere a clanului Hojo și uciderea lui Tokimasa. Masako a aflat și și-a avertizat tatăl; Yoriie a fost exilat la Izu și mai târziu asasinat. Peste câțiva ani, în 1218, conducerea clanului Hojo a fost preluată de fratele ei Yoshito, care și-a declarat susținerea pentru a treilea shogun din clanul Minamoto, Sanetomo. În același an, Masako a făcut o călătorie la Kyoto și s-a întâlnit cu împăratul retras Gotoba, încercând să îl convingă pe acesta să îi permită lui Sanetomo, care nu avea urmași, să adopte unul dintre fiii împăratului. Încercarea s-a dovedit a fi inutilă, căci în 1219 Sanetomo a fost și el asasinat. Shogunatul a fost preluat de fratele mai mic al lui Masako, Yasutoki.

La scurt timp după aceea, în 1225, la vârsta de 69 de ani, Hojo Masako a murit. A rămas în istorie și sub numele de „Ama Shogun" sau „călugărița shogun", discursul ei înflăcărat ținut în fața samurailor în 1221, când trupele de la Kamakura au înfrânt oștenii împăratului Gotoba, alimentând și astăzi imaginația istoricilor și oamenilor de litere.

HOJO YOSHITOKI, fiul lui Tokimasa (1163–1224), fratele lui Masako, a fost al doilea regent al shogunatului de la Kamakura, după înlăturarea de la putere a lui Tokimasa, tatăl lor. A luptat alături de Masako în 1221, când trupele lui Gotoba au încercat să distrugă shogunatul, în așa-numita Revoltă Jokyu. Înfrânt fiind, Gotoba și cei doi fii ai lui au luat calea exilului, iar Yoshitoki și-a stabilit cartierul militar general la sud de Kyoto, pentru a avea permanent capitala sub supraveghere.

CLANUL HIKI

HIKI ZENNI, doica lui Minamoto Yoritomo.

HIKI AMA, fiica lui Zenni.

HIKI YOSHIKASU, fiul lui Zenni. Originar din provincia Musashi, Yoshikasu a fost adoptat de Zenni, doica lui Yoritomo, dobândind astfel o poziție mult mai importantă în ierarhia socială. Ulterior, fiica lui se va căsători cu Yoriie, fiul lui Yoritomo și al lui Masako; ca urmare a acestei alianțe și a luptelor interne pentru putere, între clanurile Hiki și Hojo va izbucni un conflict violent, care se va încheia cu asasinarea familiei Hiki. Yoshikasu însuși va sfârși, în 1203, sub sabia războinicilor Hojo.

ALTE CLANURI

FUJIWARA KANEZANE, regent și Mare Raportor al palatului. Ministru de Dreapta în perioada de glorie a lui Minamoto Yoritomo, Kanezane se bucura de reputația unui om de încredere, cultivat, corect și priceput. Yoritomo a fost cel care, în 1184, a recomandat Curții imperiale numirea lui Kanezane drept conducător al clanului Fujiwara și regent al palatului. Propunerea viitorului shogun se va concretiza ceva mai târziu, în ciuda opoziției prințului Shirakawa.

FUJIWARA SHIRAKAWA, prinț și consilier al palatului.

FUJIWARA ARIKO, soție a împăratului Gotoba (1206–1286), a fost inițial a doua soție a împăratului, fără rol activ în conducerea țării, iar după retragerea primei soții a acestuia, i-a luat locul, devenind împărăteasă cu puteri depline.

YAMAMOTO KANETAKA, primul soț al lui Hojo Masako.

TAKATSUNA SASAKI, guvernator militar (1160–1214), samurai vestit, unul dintre comandanții trupelor lui Yoritomo. Se pare că în timpul uneia dintre luptele împotriva clanului Taira i-a salvat viața lui Yoritomo. La finele războiului, acesta l-a recompensat cu poziția de guvernator al provinciei Nagato. In 1195, a renunțat la avere și funcții înalte și s-a retras într-o mănăstire.

ÎMPĂRAȚI

TAKAKURA (1161–1181), al optzecilea împărat al Japoniei în ordinea tradițională a succesiunii și a domnit între 1168 și 1180. Conform obiceiului epocii, a fost obligat să abdice la un an de la nașterea fiului său, Antoku.

ANTOKU, împăratul-copil (1178–1185). Soarta acestui copil a fost cu adevărat tragică. A fost uns împărat în locul tatălui său la vârsta de nici doi ani, doar pentru ca Taira să poată pune mâna pe frâiele regenței. În timpul războiului cu clanul Minamoto, a fugit din Kyoto împreună cu mama sa. S-a înecat în mare în lupta de la Dan-no-Ura, împins fiind de mama și doica lui, ca să nu cadă viu în mâinile lui Minamoto Yoritomo.

GOTOBA (1180–1239), a fost unul dintre cei mai dăruiți și ambițioși dintre împărații Japoniei. Talentat în poezie, muzică, dar și în arte marțiale, a scris poezii și texte de critică literară și a rămas în istorie pentru că a sprijinit și finanțat a opta antologie imperială de poezie japoneză, apărută în 1205, despre care se spune că include cele mai valoroase poezii din toate cele douăzeci și una de astfel de culegeri apărute de-a lungul timpului. A jucat un rol major în apariția unei noi estetici literare în Japonia sfârșitului secolului al XII-lea și începutul veacului următor. Incercarea lui de a diminua puterea shogunilor și a guvernului militar de la Kamakura a fost sortită eșecului, ceea ce i-a și adus exilul, împreună cu cei doi fii ai săi. Ultimii douăzeci de ani din viață și-i va petrece în surghiun, pe insula Oki. Împăratul este recunoscut și drept un mare colecționar și iubitor de săbii.

ALTE PERSONAJE

BENKEI, călugărul-tâlhar, prieten cu Minamoto Yoshitsune.
JAD, servitoarea lui Minamoto Masako (personaj fictiv).
KAME-ONAE, curtezană, concubina lui Minamoto Yoritomo.

KATA OMARI, a doua soție a lui Hojo Tokimasa (personaj fictiv).
KATA TSUTOMU, fiul lui Kata Omari (personaj fictiv).
KUDO SUKE, căpitanul lui Yoritomo.
MUNEMOCHI, căpitanul lui Yoritomo.
SALCIE MARE, scutierul lui Masako (personaj fictiv).
BUJOR, servitoarea lui Masako (personaj fictiv).
RENSHI, concubina lui Minamoto Yoshitomo.
SAIKA, doica lui Masako (personaj fictiv).
HIDARI, fiica lui Saika (personaj fictiv).
SENJU, curtezană, concubina lui Minamoto Yoritomo.
SHIZUKA GOZEN, curtezană, concubina lui Minamoto Yoritomo.
TANGO TSUBONE, favorita împăratului Gotoba.
ZENJI, mama lui Shizuka.
MONKAGU, călugăr.